

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

New York Times
Bestselling Author of
Hidden Away

MAYA BANKS

"Maya Banks writes the kind of
books I love to read!"

—Lara Leigh, #1 *New York Times*
bestselling author

A KGI NOVEL

WHISPERS IN THE DARK

Copyrighted Material

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Maya Banks'in romanlarına övgüler
KAÇACAK YER YOK

"Oyunun adı hızlı aksiyon... Cinsel, şehvetli bir romantik gerilim hikâyesi arıyorsanız, başka yere bakmanıza gerek yok."

-Night Owl Yorumları

"Bayan Banks, karakterleri hangi zorlukla karşılaşırsa karşılaşıp duygularınızı hemen harekete geçirme yeteneğine sahip... Olay örgüsü açısından harika kıvrımlar dönüşler var ve yoğun aksiyona rağmen hikaye esas olarak Sophie ve Sam'e ve onların ilişkisine odaklanıyor."

-CK2S Kwips and Kritiques

EN KARANLIK SAAT

"Askeri aksiyon ve cızırtılı romantizmin ilgi çekici bir karışımı."

-Publishers Weekly

"Maya Banks'yeni serisi ve yine çok başarılı... Bu hikâye aksiyon dolu. İçinde sadece altı yakışıklı yok, aynı zamanda araba kazalarından silah seslerine kadar isteyebileceğiniz her türlü aksiyon var."

-Night Owl Yorumları

"En Karanlık Saat, Maya Banks'in yeni serisi KGI'nın değerli ve tamamen sarsıcı ilk bölümü. Gerilim dolu, günahkârca duygusal ve düpedüz harika. Keyifle tavsiye ediyorum!"

-Joyfully Reviewed

"Başından itibaren yoğun bir hikâye... Yoğun ve kitabın tamamına nüfuz etmiş gibi görünen tensel bir gerilimle örülü."

-Romance Junkies

TATLI GÜNAHA

"Cızırtı, seksapeli ve duygusalılık! Maya Banks'te hepsi var... Bu kitap ateşin cehennem tarafında ve bu her sayfada kendini gösteriyor... Bu hikâyeyi kaçırmak istemeyeceksiniz."

-Romance Junkies

"Hayata ikinci bir şans vermenin keyifli öyküsü."

-Genre Go Round Yorumları

TATLI BAŞTAN ÇIKARMA

"Maya Banks, okurlarda duygusal bir tepki uyandıran zorlayıcı hikâyeler asla başarısız olmuyor... Beni koltuğumun ucunda tuttu."

-Romance Junkies

TATLI İKNA

"Tüm beklentilerimi aştı. İnanılmaz derecede yoğun ve karmaşık karakterler, lezzetli çatışmalar ve sayfalardaki baskıları eriten patlayıcı seks sahneleri ile Tatlı İkna, Maya Banks hayranlarını, hem yeni hem de mevcut olanları, şehvetli bir şekilde daha fazlası için yalvartacak."

-RT Book Reviews (4½ yıldız)

"Sayfaları tutuşturuyor... Okurlar Maya Banks'in heyecan verici bir erotik romans."

-The Best Reviews

"İyi yazılmış ve çağrıştırmacı."

-Sevgili Yazar

YANIMDA OL

"Kesinlikle bayıldım! Tek kelimeyle harika bir yazım. Yükselişte olan yeni bir yıldız var ve onun adı Maya Banks."

-Sunny, Mona Lisa'nın ulusal çok satan yazarı
Tutulma

TATLI TESLİMİYET

"Bu hikâye kalbimi birden fazla kez burktu."

- CK2S Kwips ve Kritikler

"İlk sayfadan itibaren hikâyenin içine çekildim ve kelimenin tam anlamıyla son sayfaya kadar okumayı bırakamadım."

-The Romance Studio

"Maya Banks'in hikayeleri her zaman okuyucuları büyüleyen durumlarla doludur, ancak asıl duygusal çekim hikayeyi hayata geçiren bir deneyim."

-Romance Junkies

ONUN ZEVKI İÇİN

"[Bu kitap] okuma zevkinin son noktası. Etkileyici, Büyüleyici ve günahkârca şehvetli, daha iyi bir antoloji isteyemezdim."

-Joyfully Reviewed

"Duygusal durumlarla, sevimli karakterlerle ve sizi daha fazlası için çaresiz bırakacak hikayelerle dolu... Gerilim unsuru içeren, baharatlı romanları seven okurlar için - kesinlikle okunması gereken bir kitap!"

-Romance Junkies

"Tamamen sarhoş edici For Her Pleasure, yakın zamanda unutamayacağınız kitaplardan biri."

-The Road to Romance

Berkley yazarlarından Maya Banks

ONUN ZEVKI İÇİN
TATLI TESLİMİYET
BENİMLE OLSUN
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA TATLI
AYARTMA EN KARANLIK
SAAT KAÇACAK YER
YOK SAKLI
KARANLIKTA FISILTILAR

FISILTILAR

KARANLIKTA

MAYA BANKS

**BERKLEY SENSATION, NEW
YORK**

BERKLEY YAYIN GRUBU

**Penguin Group Penguin Group
(USA) Inc. tarafından
yayımlanmıştır.**

**375 Hudson Street, New York, New York 10014,
ABD**

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite
700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL,
İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road,
Camberwell, Victoria 3124, Avustralya

(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre,
Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland
0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee
Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra
WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar
ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak
kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari
kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen
tesadüfidir. Yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri
veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve
sorumluluk etmez.

KARANLIKTA FISILTILAR

Bir Berkley Sensation Kitabı, yazarla anlaşmayla
yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı Ocak 2012

Telif hakkı © 2012 Maya Banks'a aittir.

Maya Banks tarafından 337-339. sayfalarda yer alan alıntının telif hakkı © Maya Banks'a aittir.
Kapak resmi Craig White'a aittir.

Kapak tasarımı Rita Frangie tarafından yapılmıştır.
İç metin tasarımı Laura K. Corless tarafından yapılmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdaki koşullar yerine getirilmeden çoğaltılamaz, taranamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz
İzin. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca yetkili baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ISBN: 978-0-425-24610-8

BERKLEY SENSATION®

Berkley Sensation Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE

BASILMIŞTIR 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Şu şekilde rapor edilmiştir
Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" ve ne yazar ne de yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Telisa için,
daha önce KGI serisinin hayranı olan

onu yazanın ben olduğumu biliyordu.

TEŞEKKÜRLER

Bazen yazmak çok yalnız hissettiriyor, ancak sonunda, kitaplarımın olabilecek en iyi hale gelmesine yardımcı olmak için fazladan yol kat eden bazı çok özel insanları her zaman hatırlıyorum. Valerie ve Natalie, her zaman her şeyi bırakıp benim için okuduğunuz için size minnettarım. Lillie, sadece okumakla kalmıyor, tekrar tekrar okuyorsun. Ve harika kitap konuşmaları yapıyorsun, bana verdiğin spoilerlardan bahsetmiyorum bile. Hepinize minnettarlığımı ifade edecek yeterli kelimem yok.

Araştırma göz korkutucu ve bunaltıcı olabilir ve iyi ve doğru bilgiyi sürüden ayırmak her zaman kolay değildir. Ortak silah sevgimiz ve "bum" diyen şeyler gibi eğlenceli konuları tartışmaktan mutluluk duyan kaynaklarıma en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Helikopterlerden ve New Mexico ve Colorado sevgimizden bahsetmiyorum bile. Yardımlarınız paha biçilmezdir ve hatalar tamamen bana aittir.

Editörüme ve kitabımın olabileceğinin en iyisi olmasını sağlamak için çok çalışan redaktör ve düzeltmen ekibine. Teşekkür ederim. Herhangi bir hata, yazım hatası veya devamlılıkla ilgili sorunlar kesinlikle bana aittir.

Her ne kadar teşekkür etmem ve takdir etmem gereken çok sayıda insan olsa da, en çok borçlu olduğum kişi siz okuyucularımsınız. Siz olmasaydınız, en çok sevdiğim şeyi yapamazdım: aşk, aile ve yaşam üzerine duygusal hikayeler yazmak. KGI serisinin devam etmesini ve Kelly ailesinin hikayelerine devam edebilmemi mümkün kıldınız. Umarım sizin için onların hakkını verebilirim.

Sevgi
ler,
Maya

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

BÖLÜM 1

SHEA Peterson anında ve tamamen uyandığında göz kapakları uçararak açıldı. Acı vücudunu ezip geçerken nefesi yumuşak pantolonlarla kaçtı. Gerginleşti ve parmakları yanlarındaki karışık çarşafların içine kıvrılmıştı.

Onu tekrar duydu. Umutsuzluğunu siyah, boğucu dalgalar halinde hissetti. Onun acısı kendininkine karışırken gözlerini kapattı, Karmaşık desenleri damarlarında birleştirene kadar, onun bir parçası olana kadar.

Bu gece onun yaşama isteğinin çözüldüğünü her zamankinden daha fazla hissetti. Onun utancını hissetti. Bir korkak olduğunu ve onuruyla ölmeyi hak etmediğini düşündü.

Gözyaşları göz kapaklarını yaktı. Ne kadar zamandır onun sessizlik içinde acı çektiğini hissediyordu? Gücü onu her zaman hayrete düşürmüştü ama şimdi çaresizliğinin ağırlığı altında ezildiğini hissedebiliyordu. Onunla birlikte acı çekiyordu. Onun için acı çekiyordu.

Daha fazla hareketsiz kalamazdı. Kendisi ve kız kardeşi Grace için korkunç bir risk olmasına rağmen daha fazla sessiz kalamazdı. Bu adama sırtını dönemezdi. İhtiyacı bu kadar büyükken olmazdı.

Derin bir nefes aldı, korkuyordu ama yine de kararlıydı. Gözlerini kapattı ve uzandı, içinde yaşadığı cehennemin aşırı farkında olana kadar acının izini takip etti.

Koku çok keskindi. Kan, kir, ter ve ölüm kokusu burun deliklerinden süzülürken nefesini içine .

İçgüdüğü kaçmak, acı çeken adamla arasındaki bağı koparmaktı. Korku boğazında düğümlendi ve

Acı çıgdi, sinirlerini kesiyordu.

Uzaktan gelen çıgliklar, homurtular, mırıldanılan küfürler, onun anlayamadığı yabancı bir dil. Adam elini başına götürdü. Bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu ama bunu akıl sağlığı için verdiği savaşı kaybettiğinin bir kanıtı olarak görüyordu.

Orada büzülmüş, zihninde tamamen hareketsiz, duyuları aracılığıyla etrafı dikkatle inceliyordu.

Hapsedilmişti. Bir askerdi. Aklından geçen kısa görüntüleri yakaladı. Yakalanışı. Bitmek bilmeyen işkence, açlık ve sefalet günleri.

Bir köşeye oturdu, yüzü ellerinin arasındaydı.

Nefret ve öfke beyninde durmaksızın ateşleniyordu. O Zayıflığından nefret etti, ölmek istemesinden nefret etti. Kendisiyle birlikte acı çeken diğerlerine yardım edemediği için nefret ediyordu.

Ailesini düşündü. Ona teselli verdiler. Yine de ortadan kaybolmasının ailesine ve kardeşlerine ne yaptığından endişeleniyordu. Sürekli ikizini düşünüyordu. Joe'yu.

Adı Shea'nın zihninde , yavaş yavaş kaybolmadan önce bir renk cümbüşü içinde hecelendi.

İki gündür kimse onun için gelmemişti. Rahatlama ve dehşetin karışımını hissetti çünkü ertelemesinin yakında sona ereceğini ve bir kez daha korkunç acılar çekeceğini biliyordu. Daha fazla dayanacak gücü olduğundan emin değildi. Ve o Ölümü var olmaya devam etmeye tercih edip etmediğini sorgulamasına neden olan zayıflıktan nefret ediyordu. Bir hayvan gibi kafese konmuştu.

Hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Shea'nın yanaklarından yaşlar süzüldü ve artık sessiz kalamayacağını, bu adama bağlı değilmiş gibi davranamayacağını biliyordu.

Yalnız değilsin. Ben buradayım.

Kıpırdamadan durdu, başını kaldırıp bakmaya başladı. delici karanlık. Zayıflığına ve çökmüş ruhuna rağmen içindeki savaşçı hemen canlandı. Kasları gerildi ve davetsiz misafirin kokusunu almak istercesine burun deliklerini açarak döndü.

"Kim var orada?" diye sordu çatlak, boğuk bir sesle.
Şşşt. Diğerlerini uyarmak istemezsin. Benimle bu şekilde konuş. Zihninde. Eğer düşünürsen, seni duyurum.
"Tanrım," diye fısıldadı. "Sonunda oldu. Sonunda lanet olası aklımı kaybettim."

Vücudunu bir ürperti kapladı ve daha da kollarını bacaklarına doladı ve ileri geri sallanmaya başladı. Yüzünü dizlerine gömdü ve gözlerini kapattı. Yorgunluk ve hüzün üzerine çöktü. Ve kaderini kabullenmişti.

Hayır. Vazgeçmemelisin. Ben senin yanıdayım. Seni bırakmayacağım. "Kimsin sen?" diye mırıldandı, başını kaldırmadan dizlerinden.

Neden konuşmakta ısrar ediyorsun? Seni duyacaklar. Dikkatlerini çekecek bir şey yapma.

Dikkatlerini çekip çekmemem önemli değil.

Yorgun düşünce zihnine sürüklendi ve onun bilincinde bu kadar ağır olan teslimiyet karşısında boğazındaki düğüm büyüdü.

Yalnız değilsin. Bu düşünceyi ona tekrar itti. Bu sefer daha güçlü bir şekilde. Sonra onu kendine doğru çekti, kollarının onu rahatlatmak için etrafına dolandığını hayal etti.

Ellerini onun vücudunda gezdirdi ve kulağına yatıştırıcı, anlamsız sözler mırıldandı. Etraflarını saran ter ve kan kokusunu görmezden gelerek onun alnına bir öpücük kondurdu.

Bu adamı tanımıyordu ama bu kadar acı çeken birini nasıl rahatlatamazsa onu da rahatlatamazdı.

Yapmak üzere olduğu şey tehlikeliydi. Ama onu rahatlatmak için elinden geleni nasıl yapmazdı? ona bir süreliğine yardım edebilme şansın var mı?

Onunla daha da bütünleşti, kendini onun ruhunun içine gönderdi. acısı üzerine, içinden geçip giderken acı çığlığını kontrol etmek için dudağını ısırđı. Onun acısı kendi acısı oldu.

Adamın çektiğı acının tüm boyutları yakıcı bir orman yangını gibi üzerine çökerken gözyaşları yanaklarından serbestçe süzöldü. Aralarındaki bağı korumak için tüm gücünü ve konsantrasyonunu kullanması gerekti.

Ne yapıyorsun?

Sessiz sorusu şaşkınlık doluydu. Yapabilirdi Vücudu, içini parçalayan rahatsızlıktan kısa bir süreliğine rahatlarkeñ bile inanmadığını hissediyordu. O bunun artan deliliğinin bir tezahürü olan tuhaf bir rüyaydı. Onun bir başa çıkma mekanizması olduğunu düşünüyordu. Parçalanmış zihninin, korkunç gerçekliğiyle başa çıkmanın bir yolu olarak uydurduğu bir şey.

Cevap verebilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Yatağında yatıyordu, titriyordu, sinir uçları Ondān gelen acıyı emerkeñ vücudunda küçük ateş sarsıntıları meydana geliyordu.

Orada mısın?

Bu belirsiz soruda umut vardı. Onun gerçek ve halüsinasyon arasındaki savaşını gördü ve sonra umursamadığını kabul etti. Onun gerçek olup olmadığına bakmaksızın, artık yalnız olmadığı fikrine umutsuzca tutunmuştu.

Ben buradayım.

Kadının sesi Şimdi zihninde daha zayıftı ve başını kaldırıp kollarını önce yukarıya sonra da etrafına doğru uzatırken bile kaşlarını çatdı.

Sen ne yaptın?

Cevap vermedi. Aralarındaki bağı korumak için tüm gücünü harcadı ama yine de zayıfladığını hissedebiliyordu.

Sen ne yaptın? Sorusu daha da sertleştı. Kollarını, ellerini ve sonra bacaklarını test ederken vücudunda bir güç dalgası hissetti. Bunu nasıl yapabildin? Kimsin sen?

Sana geri döneceğim. düşüncesi artık zihninde sadece bir fısıltıdan ibaretti. Bununla yüzleşmen için seni yalnız bırakmayacağım. Yemin ederim.

Bırakıp zihninden çekilmeden hemen önce onun hayal kırıklığının izlerini yakaladı. Uzun bir süre boyunca, hem fiziksel hem de zihinsel acı dalgalarını işlemeye çalışırken nefes nefese ve titreyerek yatağı uzandı.

Yana doğru yuvarlandı ve dizlerini, pis, karanlık hücreindeki kendi duruşunu anımsatan bir şekilde göğsüne çekti. Alnını dizlerine dayadı ve sonunda acı azalmaya başlayana kadar nefes üstüne nefes çekti.

Yanakları nemliydi. Kulaklarının üzerindeki saç tutamları gözyaşlarından ıslanmıştı. Sendeleyerek ayağı kalktı ve beceriksizce banyoya doğru yürüdü, orada yüzüne soğuk su çarptı.

Kimdi o? Neden ona çekilmişti? Gecenin içinde milyonlarca çığlının arasında neden onu duymuştu? Yeteneğı çok rastlantısaldı. Yumruğunu lavaboya vurdu. Onu kontrol edemiyordu. Onu ve kız kardeşini avlayan insanların istediğı gibi değil.

Shea, Grace gibi başkalarını . İyileştirebilirdi. sadece bir süreliğine acıyı hafifletti. İnsanların düşüncelerini duyabiliyordu. Onlarla aynı şekilde konuşabilirdi. Bunun kime ne faydası vardı?

Yine de acımasızca takip edildi. Grace de öyleydi. Grace gibi. İki kız kardeş bir anlaşma yapmıştı. Birbirlerinden uzak kalmak ne kadar acı verici olsa da, ayrı yönlelere gitmişler, saklanmışlar, birbirleriyle iletişime geçmemişlerdi.

Eğer iki kardeşten biri bulunursa, biri diğerini ortaya çıkarmak için kullanılacaktı. Shea bunun olmasına izin vermezdi. Grace'in yakalanmasından sorumlu olmayacaktı.

Grace özeldi. Savunmasızdı ve yeteneği gerçek bir yetenek olduğu kadar bir lanetti de. Grace'e neye mal olacağını düşünmeden yeteneğini kullanmaya kararlı insanların elinde hayatta kalamazdı. Grace'in yeteneklerini anlamadıkları için onu öldüreceklerdi. Bunu istemezlerdi. Bunu istemezlerdi. Ama onu yeteneklerini kullanmaya zorlayacaklardı ve sonuç Grace'in ölümü olacaktı.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye mırıldandı Shea şiddetle.

Grace iyiydi. Kendisine zarar verecek kadar yufka yürekliydi. Kimsenin acı çektiğini görmeye dayanamazdı ve sonuç olarak Grace sık sık Shea'nın hayal bile edemeyeceği acılar çekerdi.

Shea'nın bu geceki geçici ıstırabı

Grace'in başkalarından aldığı hastalığın pençesine düştüğü günlere.

Shea tuvalet malzemelerini aceleyle büyük bir çantaya attı ve lavabonun önünde durdu, ellerini yüzeye dayadı, gözleri kapalıydı ve onu döven yorgunlukla savaştı.

Ona ulaşarak bir şekilde rahatlayabileceğini ummuştı. Ama şimdi keder onu örtüyordu. Onu yalnız başına acı çekmeye bırakamazdı. Tüm umutlarını yitirmeye çok yaklaştı. Onun ölme ve korkunç gerçekliğinden uzaklaşma arzusunu hissedebiliyordu.

İnkâr ederek başını salladı. Onun gitmesine izin vermeyecekti.

NATHAN Kelly küçük hücresinin köşesinde sessizce oturuyordu.

ve düşünceli bir şekilde karanlığa baktı. Gece mi gündüz mü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm pratik amaçlar için, bir kutunun içindeydi. Küçük, havasız bir kutunun. Ne kadar zamandır buradaydı?

İlk haftalar boyunca, kurtarmanın her an geleceğinden emin şekilde titiz bir sayım yaptı. Elinde sadece Ama kardeşleri birinci sınıf bir askeri operasyon grubunu yönetiyordu. Kimsenin istemediği ya da tamamlayamadığı işleri alan özel bir organizasyondur.

Genellikle ABD hükümetiyle sözleşme yaparlardı ama özel sektörden de sık sık görev alırlardı. Onun bir cehennem çukurunda hapsedilmesine izin vermelerine imkân yoktu. Rachel'a olanlardan sonra olmazdı. Her şeyi sorgulayacaklardı. Kendilerine ne söylenirse söylensin, onun ölümünü körü körüne kabul etmezlerdi.

Gözlerini kapadı ve ağabeyi Ethan'la evli olan kırılğan baldızı Rachel'ı düşündü. Sonra başını salladı. O kırılğan değildi. Kırılğan bir insan cehennemde hapsedildiği koca bir yıl boyunca hayatta kalamazdı.

Nathan buraya geleli daha bir ay bile olmamıştı ama şimdiden gerçekliğe ve akıl sağlığına olan bağlılığını yitirmeye başlamıştı.

Tekrar hareket ederek acının yeniden canlanmasını bekledi. Ama yine de uzakta kaldı. Bu hissizleştikten ya da sonunda acı parametrelerinin ötesine geçtiğinden değildi. O çevresinin farkında-aşırı farkında. Göğsünden aşağı yuvarlanan her bir ter damlasını hissedebiliyordu. Acı basitçe gitti.

Bu kadar uzun süre acı çekerek yaşadktan sonra, uyanık olduğu her anın yoğun bir ıstırapla geçmesi Aniden hiçbir şey hissetmemek rahatsız edici.

Bu nasıl oldu? O bir melek miydi? Zihnindeki ses sadece bir halüsinasyon olabilirdi. Tatlı. Sıcak. Yani O kadar rahatlamıştı ki, bu hissin içinde boğulmak istiyordu.

Kısa bir an için huzuru tattı. Zihni bomboştu ve sükûnet çökmüş, sıcak, tüylü bir battaniye gibi etrafını sarmıştı.

Cehennemde huzur olduğunu düşünmek saçmaydı. Uzun sürmeyecekti ama bir anlık soluklanma için bile minnettardı.

Sert zemine doğru eğildi ve olabildiğince sıkı bir top gibi kıvrıldı. Köşede neredeyse kaybolmuştu, karanlığın içinde sadece bir gölgeydi.

Yorgunluk onu amansız pençesine almıştı. Ama sonra bir başkasının zayıf dokunuşunu hissetti. Sanki birisi bir eliyle saçlarını okşadı. Hafif bir yaz esintisi gibi fısıltılar kulaklarına doldu.

Ben buradayım.

Gözlerini kapattı, dinlenmeye ve gücünü yeniden kazanmaya kararlıydı. Bugün ne olmuş olursa olsun, sonunda gerçeklikten kopmuş olsun ya da olmasın, yaşamak için yenilenmiş bir kararlılık hissetti. Savaşmak için.

Ailesine odaklandı. Onlar için yaşayacaktı. Bu geçecekti. Bunu atlatacaktı.

Evet. Yaşayacaksın. Pes etmene izin vermeyeceğim.

Melek fısıldadı ve zihnindeki dehşetin bir kısmının geri çekildiğini hissetti. Eğer yapabilseydi, meleğe tutunur ve onu etrafına sarardı.

Onun gülümsemesini hissetti. Bu, paramparça olmuş zihninde bir güneş ışığı patlaması gibiydi. Ve sonra kollarının onu sardığını ve yakın tuttuğunu hissetti. Tıpkı hayal ettiği gibi.

Şimdi uyu, diye nazikçe ısrar etti.

İyileştirici uykuya dalarken bile "Benimle kal," dedi.

BÖLÜM 2

SHEA sabahın berrak havasına adım attı ve zihnini boşaltmak için derin bir nefes aldı. Onun anıları karşılaşmıştı ve duyguların ağırlığı hâlâ peşini bırakmıyordu. O gecedен sonra tekrar uyumaya çalışmıştı. Tutsak tutulan adama elini , ama rahatlayamayacak kadar gergindi.

Ceketini vücuduna daha sıkı sardı ve etrafındaki gökyüzü aydınlanırken caddeye baktı. Hâlâ nispeten sessizdi ama bir saat kadar sonra sabahın erken saatlerindeki koşuşturmaca yerini sakinliğe bırakacaktı. Bugün temizlemesi gereken sadece bir ev vardı ve uzun sürmeyecekti. Kişisel bilgilerini vermesi gereken bir iş bulmaya asla cesaret . Para kazanabileceği işleri kabul etti ve kısa süreler sonra yoluna devam etti. Bir yerde çok uzun süre kalmak onu tedirgin ediyordu ve bu tür işlerden uzak durmaya kararlıydı. kim onu takip etti.

Şimdiden içgüdüleri burada çok uzun süre kaldığını haykırıyordu. Gitme vakti gelmişti.

Ayakkabısını bağlar gibi eğildi ve sanki egzersiz rejimine hazırlanıyormuş gibi gelişigüzel sağa sola baktı.

Aslında koşu yapmaktan nefret ederdi. Egzersizi sevdiği için değil, zorunluluktan dolayı formdaydı. Bu rutini çevresini dikkatle gözlemek için kullanır, her zaman bir değişiklik, dışı bir şey arardı. Kendisini avlayanları izlerdi.

Bu sabah dalgınsın, Shea.

Shea ayağa kalkıp gerinmeye başladığında kaşlarını çatı.

Beni görmezden gelemezsin. Beni duyduğunu biliyorum. Konuş benimle, diye yalvardı Grace usulca.

Shea iç çekti. İletişim kurmamamız gerektiğini biliyorsun Grace. Bu güvenli değil. Sana karşı kullanılabilecek hiçbir şeyi bilmek istemiyorum. Benim hakkımda bir şey bilmene gerek yok. Hiçbir şey bilmiyorsam, bilmediklerimi söylemeye zorlanamam.

Beni korumak senin işin değil, diye azarladı Grace.

Cehennem değil. Senin bir yeteneğin var Grace. İzin vermeyeceğim

O piçlerin onu ya da seni kullanmasını istemiyorum. Güvende olmanı istiyorum. İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?

Shea kız kardeşinin öfkeli iç çekişini hissedebiliyordu.

Acını ve korkunu hissettim. Senin için endişelendim. Seninle konuşmayı özledim.

Shea'nın kalbi burkuldu ve boğazında hüzün düğümlendi. Ben de seni özledim. Şimdi, görmem gerekenden fazlasını görmeden git buradan.

Grace bir an sessiz kaldı. Senin de bir yeteneğin var Shea. Kendini ucuza satıyorsun. İnsanlara verdiğin şey paha biçilemez. Bana verdiklerin paha biçilemez.

Seni seviyorum, dedi Shea şiddetle. Tekrar birlikte olacağız. Yemin ederim.

Shea, Grace'in üzüntüsünü hissetti ve koşarken yavaşladı, böylece tıpkı bir gece önce çaresizce teselliye ihtiyacı olan askere yaptığı gibi zihinsel olarak ablasına sarılabildi.

Kız kardeşinin kendisine tekrar sarılmasının verdiği his o kadar sıcak ve güçlüydü ki Shea bunun tadını çıkarmak için gözlerini kapattı.

Ben de seni seviyorum, Shea.

Dikkatli ol. Her zaman.

Her zaman olduğu gibi kız kardeşiyle iletişimi koptuğunda, Shea'nın içinde öyle bir boşluk kalıyordu ki, içi acıyordu. Kız kardeşi onun dünyadaki en iyi arkadaşıydı, ve onu bir yıldır görmemişti.

Kendini zorlarken görüşünü bulanıklaştırdı, Bacaklarındaki kaslar titremeye ve itiraz başlayana kadar adımlarını uzattı.

Bir yıl önce, o ve ailesi normal bir hayat yaşıyordu. O ve Grace olağanüstü yeteneklere sahipken bir ailenin yaşayabileceği kadar normaldi. Aileleriyle birlikte yaşıyorlardı çünkü babası annesi iki kadının kendi başlarına yaşamasından korkuyordu.

Shea ve Grace, ebeveynlerinin her zaman fazla paranoyak olduğuna inanmış olsalar da, iyi huylu bir şekilde itaat etmişlerdi. Yetenekleri gizliydi. Kimse ne yapabildiklerini bilmiyordu. Aileleri onları asla kullanmamaları konusunda kararlıydı. Sanki onları görmezden gelerek ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Sonra bir gece evlerine zorla girildi. Son teknoloji güvenlik sistemlerine rağmen. Aileleri vurularak öldürülmüştü ve Shea ile Grace'in yakalanmaktan kurtulmasının nedeni, babalarının titizlikle inşa ettiği ve evlerini çevreleyen sık ormana açılan bir kaçış yolu bulunan güvenli odaydı.

Babaları onları güvenli odaya sokmuş, kilitleri açmış ve iki kız donmuş bir dehşet içinde anne babalarının birkaç metre ötede öldürülüşünü dinlemişlerdi.

Aileleri paranoyak değildi. Kızlarının karşı karşıya olduğu gerçek tehlikeyi biliyorlardı. Belki de Shea ve Grace korkularını daha ciddiye alsalardı, anne ve babaları bugün hayatta olacaktı.

Yumrukları öfkeyle sıkıldı ve yavaşlayarak yürümeye başladı, Normalden çok daha uzağa gittiği gerçeğine lanet okudu. Yarım daire çizerek döndü ve geldiği yoldan geri yürümeye başladı.

Kiraladığı küçük dubleks eve dönerken, karşı tarafa park etmiş renkli camlı koyu renkli bir sedan fark etti

sokağın ortasında. Daha önce orada değildi. Bunu fark ederdi. Evin sahibine de ait değildi.

Keşiflerinde çok titizdi. Sekiz blok yarıçapındaki her evin aracını biliyordu. Hatta ezberlenmiş plaka numaraları. Gelişigüzel bir bakış attı, bakışlarının ilerlemesini durdurmasına asla izin vermedi. Hızlıca

Tabağı hafızasına kaydederek hızını biraz daha artırdı.

Bloğun sonunda, sağa dönmek yerine sokağına doğru ilerlemeye devam etti. Kollarını salladı, sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, bükülmeleri çözüyormuş gibi döndü.

Ama aracın yerinden kaydığını görmek için arkasına baktı. park yeri, hızlı bir U dönüşü ve sonra gittiği yönde caddede sürünerek .

Shea nefesini tuttu ve kendini sakın kalmaya ve kaçmamaya zorladı. Henüz değil. Birkaç adım daha atması gerekiyordu. fark edilmeyeceği birkaç anı olacaktı.

Gözden kaybolur kaybolmaz hızını artırdı ve bahçeden geçip iki evin arasına girdi. Lanet sokaktaki herkesin özel çitleri vardı, bu da onları aşmak için bir sürtük yapıyordu.

Tepeden uçtu ve diğer tarafta bir yığın halinde yere düştü. Kendini toparladı, arsanın arkasına doğru kaçtı ve kendini tekrar çitin tepesine çekti.

Arabanın girdiği sokaktan döndüğünü ve doğrudan evine doğru gitmediğini umdu. Eve varmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı, her zaman hazır tuttuğu çantasını alacak ve sonra da defolup gidecekti.

Tüm bunlar olurken, kız kardeşinin korkusunu ve tedirginliğini hissetmemesi zihnini sıkı bir şekilde korudu. En son

İsteddiği tek şey Grace'in saklandığı yerden çıkmasıydı çünkü Shea'nın tehlikede olmasından endişeleniyordu.

Yapardı da. Shea'yı güvende tutacağını düşündüğü her şeyi yapardı. Tıpkı Shea'nın Grace için yapacağı gibi. Eğer Shea yakalanmasına izin verirse, Grace kolay hedef olur.

Siktir .

Büyük bir mücadele vermeden düşmeyecekti.

Arka bahçesine ulaştığında nefesi kesilmişti ve oldukça ağır bir hava emiyordu. Evinin içinde duvara toslamak yerine etrafı kolaçan etti, bir aracın sesini dinledi ve sonra sessizce arka kapısına doğru süründü.

İhtiyacı olan en son şey kötü bir duruma koşmaktı.

Kapıyı araladı ve içeriden gelecek herhangi bir sesi dikkatle dinledi. İçeri adımını attığında Hemen sokağı engelsiz bir şekilde görmesini sağlayan ön pencereye doğru baktı.

Rahat bir nefes aldı ve hemen harekete geçti.

Koşarak yatak odasına gitti, dolaptan önceden hazırladığı çantayı aldı ve ardından komodinin çekmecesindeki tabancaya yöneldi.

Şarjörü taktı, emniyeti açtı ve sonra şortunun içine sıkıştırdı. Arkasında bıraktığı eşyalara tek bakış bile atmadan aceleyle ön kapıya yöneldi.

Arabasını eve mümkün olduğunca yakın park etmişti ama keskin bir dönüş yapamayacağı kadar yakın değildi. sürücüden geri çekilmek zorunda kalmadan uzaklaşın.

Bu şekilde yaşamak zorunda olmak berbattı ama alternatifi düşünmeye bile değmezdi.

Kapıdan iterek çıktı, arabasına koştu ve çantasını içeri attı. Anahtarı kontağa soktu, çalıştırdı motoru çalıştırdı ve sonra kükreyerek sürücünden çıktı.

Arabayı caddeye çekerken dikiz aynasına baktı. Korku omurgasından yukarı ve boynuna doğru kayarak onu boğuyordu.

Koşarken gördüğü sedan, evinin hemen önündeki sokaktan yukarı çıkıyordu.

Sakin davranmaya çalışmak anlamsızdı. Sanki onu görmemişler gibi. Sokağın sonundaki dur işareti bastı ve kışını kaldırdı.

SHEA Colorado'da bir yerdeydi, gözleri geceyi geçirecek bir yer arıyordu ki hayal edilemez bir acı. Tüm vücudu kaskatı kesildi, görüşü bulanıklaştı ve ağzı korkunç derecede kurudu. O çok Askerinin çektiği acılarla savaşmak için günlerce uykusuz kalarak yollarda geçirdiği günlerin yorgunluğu.

Başka bir acı dalgası etini ısıtıp dışını yakmadan önce zar zor yolun kenarına çekmeyi başardı.

. Hayır. Hayır.

Öne doğru eğildi, kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken alnını direksiyona dayadı. Sonra ona doğru uzandı, zihnine ve bedenine kaydı. Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmak istememişti. Suçluluk duygusu içini kapladı. Son günleri kaçarak ve peşindekileri atlattığından emin olana kadar omzunun üzerinden bakarak geçirmişti.

Ben buradayım. Güçlü ol. Lütfen güçlü olun. Yenilmelerine izin verme. Sen.

Onun yüzündeki gözyaşlarını hissedebiliyordu. Çaresizliği hissetti Umutsuzluk dalgası onu öylesine güçlü vurdu ki, sırt üstü yere düştü.

koltuğa yaslandı. Kendini onun gözlerinin içini görmeye zorladı ve sonra dehşet içinde nefesini tuttu, gözyaşları kendi gözlerini sıktı.

Başka bir adam askerinin önünde diz çökmüştü. Onu tuttukları küçük, karanlık delikten . İstediklerini elde etmekte başarılı olamadıklarında askerinden başka bir adamı odaya sürüklemişler ve ona bakmaktan başka çaresi kalmaması diye dizlerinin üzerine çökmeye zorlamışlardı.

Shea işlenen vahşete karşı gözlerini kapattı. Ama faydası olmadı. Askerinin gözlerinden gördü. Hissetti Hissettiği şeyi. Ne bildiğini biliyordu.

Öfke inşa edildi. Dehşet. Korku. Nefret. Acı. Onları öldürmek istedi. Bir an için düşündü. Pes ediyordu ama bunun diğer tutsağın kaderini değiştirmeyeceğini biliyordu. Bunlar onursuz hayvanlardı.

Ve sonra tek bir el silah duyuldu, önce askerin zihninde yankılandı ve sonra Shea'nın bilincine doğru kanadı. Gözlerini kırptırdı ve camdan dışarıya cam gibi gözlerle bakarak diğer esirin yere düşmesini, başından kanlar akmasını izledi.

Kederi kabarmıştı ama bunun kendisinin mi yoksa askerinin mi kederi olduğundan emin değildi. Kendini kınama ve suçluluk duygusu vardı. Diğer esirin daha iyi durumda olduğunu düşündü çünkü en azından artık acı çekmiyordu.

Onu neden hayatta tutuyorlardı? Neden onu öldürüp her şeye bir son vermediler?

Duyguları onu bombardımana tuttu; hayatta kalma kararlılığı ve acısından kurtulma arzusunun bir karışımıydı bu. Bu kadar zayıf olmasından nefret ediyordu ve kendinden nefret etmek zihninde keskin ve acıydı.

Bu senin hatan değildi. Onun ölümü için kendini suçlayamazsın. Nefretinizi bunu hak eden hayvanlara yöneltin. Hayır.

kendin.

Kimsin sen?

Talep çok güçlüydü. Hâlâ bir hastalığın pençesindeydi. korkunç bir öfke. Bu öfke onu acısından bile daha fazla tüketmişti. Onun damarlarında ve kendi damarlarında cızırdadığını hissedebiliyordu. Beyazdı, neredeyse elektrik gibiydi ve yoğunluğu kör ediciydi.

Sana yardım etmek isteyen biri. Bana nasıl yardım edebilirsin ki?

Aklından yorgun bir soru geçti. Adamın cevap beklemediğini biliyordu. Onun gerçek olduğunu bile düşünmüyordu.

Adam aniden ayağa kaldırılıp kabaca odadan dışarı sürüklendiğinde kadın tamamen hareketsiz kaldı. ölü adam yatıyordu. Aptalcaydı. Onu fark edemezlerdi. Yine de kıpırdamaya korkuyordu, yapacağı herhangi bir şeyin askerin tepki vermesine ve onu esir alanların daha fazla hakaretine maruz kalmasına neden olabileceğinden korkuyordu.

Hücrelerine geri itildiğinde, yere sertçe vurdu ve sonra köşesine doğru süründü, her gün büzüştüğü aynı köşeye. Gecedен geceye.

kollarını ona doladı ve adam gördüğü işkenceye tepki olarak şiddetle titrerken ona sarıldı. Etraflarındaki hava bayat ve sıcaktı ama yine de ürperti vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve sonra onu acısından kurtarma görevine odaklandı.

Bu sefer tek bir ses bile çıkarmadı. Çenesi çok kilitli, vücudu çok katıydı. sanmıyordu, ama zihninde onun katlandığı şeyler için çığlık .

İşi bittiğinde yana doğru yattı, kendine gelmeye çalışırken başı yana doğru eğilmişti. Adamın sorusunu hissetti, acısız halini zihinsel olarak değerlendirirken kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını biliyordu.

izleri ovuşturdu, ellerini yaralarının üzerinde gezdirdi, test etti, dürttü, artık hiçbir şey hissetmediği gerçeğiyle şaşkına döndü.

Nerede olduğunu biliyor musun?

Sorusuna güç katmaya çalıştı. Kendine güven. Ama çok kötü bir şekilde başarısız oldu. Sorgu, zihninde zar zor duyulabilen zayıf bir fısıltı olarak çıktı.

O anda hayal kırıklığı çok güçlüydü ve daha önce hissettiği tüm acılar kadar güçlü bir çaresizlik duygusu onu sardı.

Hayır.

Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Bu şekilde devam edemezsin. Sana yardım edebilecek biri var mı?

Onun iç çektiğini hissetti. Başını yorgunca ovuşturdu ve sonra

iki avucunu gözlerine bastırdı ve parmaklarını kafatasının üstünden geçirdi.

Kardeşlerim beni arıyor. Bunu biliyorum. Beni bulana kadar vazgeçmeyecekler. Ölü ya da diri.

Onlarla bağlantı kurabilirim.

Daha iyi düşünmeden teklif döküldü.

Pişmanlık anında geldi. Kendisini ve Grace'i nasıl tehlikeye atabilirdi? Kendilerini bu bilinmeyen adamla nasıl değiş tokuş edebilirdi?

Yine de bu soru ortaya atılır atılmaz, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Onu ölüme terk etmeyecekti. Onun hayatta kalması

onun için çok önemli hale gelmişti. Nedenini bile tam olarak bilmiyordu. Ya da aralarındaki bağı nasıl kurduklarını. Bu onun yeteneğinin rastgele bir başka yönüydü. Rastgele olduğu kadar

yetenekleri söz konusu olduğunda diğer her şey.

Güldü. Boğuk, çatlak ve çirkin bir sestti. Sesi kullanılmadığı için paslanmıştı. Tekrar gözlerini ovuşturdu.

Bana nasıl yardım edebilirsin? Sen gerçek değilsin.

Onun için geçerliliğini tartışmayacaktı. Onunla olan bağı sürdürülecek gücü ancak kalmıştı ama şimdi her zamankinden daha fazla, onun yalnız kalmaya dayanamadığını hissediyordu. Uçurumun kenarına daha da yaklaşıyordu.

Bir an için gerçek olduğumu, önünüzde durduğumu ve kimsenin beni göremediğini varsayın. Fark edilmeden girip çıkabiliyorum. Sana yardım edebilmem için bana ne söyledin? Kardeşlerinle nasıl bağlantı kurabilirim?

Başını salladı. Bu konuşmayı kendimle yaptığımı inanmıyorum.

Lanet , konuş benimle! Hayal kırıklığı içinde yumruğunu direksiyona . İnkâr etmeyi bırak. Ne? Kaybedecek bir şeyin var mı? Eğer gerçek olmazsam, kimse gelmez. Ama zaten kimse gelmeyecek mi? Sana yardım etmem için bilmem gerekenleri söyle. Onlara söyleyebileceğim bir şey olmalı.

Kadının sözlerini tartarken sustu. Aklından umut geçti ama canlanır canlanmaz onu söndürdü. Hayallere dalmayı reddetti. Bunun bardağı taşıran son damla olduğuna inanıyordu, eğer bu umuda izin verirse gerçekten kontrol ederdim.

Bana adını söyle. Kim olduğunu söyle ki sana yardım edebileyim. Nathan... Bir nefes aldı ve sonra bıraktı. Nathan

Kelly.

Koltuğunda kendini yukarı doğru sürükledi, yolun kenarında çok uzun süre kalırsa istenmeyen dikkatleri üzerine çekeceğinden endişeliydi.

Yorgun bir şekilde saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve arabayı tekrar çalıştırmaya çalışırken anahtarlarla .

Nathan.

O yanıt verene kadar ismi gönderdiğini fark etmemişti.

Madem tanışıyoruz, en azından içimdeki deli parçanın kendine ne dediğini bilmek isterim.

Dudaklarını ve geri manevra yaptı.

Otoyol. Yorgunluk onu sürüklüyor, acımasızca çekiyordu.

Gözlerini zar zor açık tutana kadar.

Kaşlarını çattı ve elini başına götürdü. Sen... Sen iyi misin?

Sorduğu için, onun kendi çılgın tezahürü olmadığını kabul ettiği için sinirlenmişti ama yine de onu tıpkı onun kendisini hissedebildiği gibi hissedebiliyor ve onun zayıflığını ve acısını hissedebiliyordu, özellikle de şimdi onunki gitmişken.

Onun kendisi için gösterdiği isteksiz ilgiye hafifçe gülümsedi.

Ben Shea'yım, dedi sonunda, bu kadarını bile açıklayıp açıklamama konusunda tartıştıktan sonra.

BÖLÜM 3

NATHAN başını hücre duvarının pürüzlü taş yüzeyine yasladı ve gözlerini karanlığa dikti. Acısı geçmişti. Sayılırdı. Acının sınırdaki gezindiğini hissedebiliyordu, sanki başka birinden acı izlenimleri alıyordu ama tam olarak bedeninde hissetmiyordu.

O gerçek miydi? Bu mümkün değildi.
Ama o zaman hayal gücünün onu bu çetin sınavdan geçirmesinin bir önemi var mıydı?

Shea. Adının Shea olduğunu söylemişti. Ve ona yardım etmek istiyordu.

Delirmiş miydi? Bu, onu esir alanların kendisinden bilgi almak için kurduğu acımasız bir tuzak mıydı? Kafasına nasıl girebilmişlerdi? Subliminal saçmalıkları duymuştu ama hiç düşünmemişti. Ayrıca, nasıl oldu da
Biri seninle bilinçaltından mı konuştu? Shea her kimse
-Fikir üretmiyordu. Onun acısını çekmişti ve
Acı çekiyorum. Onun yüzünden.

Birkaç uzun saniye boyunca sessiz kaldı ve
Panik onu yakaladı. Nabızı ve boğazında bir düğüm oluştu, ne kadar yutkunursa yutsun bu düğüm geçmedi. Kadının gerçek ya da hayali olmasından bağımsız olarak, onun gitmesini istemiyordu.

Shea.
Adını zihninde test etti, kulağa hoş geliyordu. Nasıl hissettirdiğini.

Ben buradayım.
Sesi zayıf geliyordu. Kaşlarını çatı. Ne yaptın sen? Nasıl oluyor da acımı ?

Bu önemli değil. Sana nasıl yardım edeceğimi söylemelisin. Senin hakkında bana söyleyebileceğin bir şey yok mu?

Nerede? Seni kim tutuyor? Ordunun hangi ? Eminim irtibata geçebileceğim biri vardır.

Yüzlerce sorunun onun zihninde patladığını hissedebiliyordu. Hayal kırıklığına uğramış ve sabırsızdı. O hızlı bilgiye ihtiyacı vardı çünkü aralarındaki bağlantıyı korkuyordu.

Tekrar kaşlarını çattı ve kafasında bir zonklamanın başladığını hissetti. Onun acısını hissediyordu.

İçgüdülerinin her biri ona bunun delilik olduğunu söylüyordu. Bu, bitmek bilmeyen işkencenin getirdiği tuhaf bir tezahürdü. Gerçeklikten kopmuştu.

Ama eğer bu doğruysa ve Shea'yla olan tüm bu konuşmayı sadece hayal ediyorsa, o zaman ona kardeşleriyle nasıl bağlantı kuracağını söylemekten zarar gelmezdi.

Umut titredi ve öfkeyle onu geri çağırdı. Bu deliliğe prim vermeyecekti. Herhangi bir hayal kırıklığının sonunda onu tamamen yıkabileceğini biliyordu.

Nathan, acele et.

Şakaklarını avuçladı ve gözlerini kapatarak bastırdı. Sam Kelly. Ailemin geri kalanıyla birlikte Dover, Tennessee'de yaşıyor. Garrett, Donovan, Ethan ve Joe... Tanrım, neredeydiniz?

Joe mu? İkizinin de benzer bir cehennemde olabileceği düşüncesi içine korku saldı. Hayır, Joe burada değildi.

Nathan

bilirdi. Duyardı. Joe aynı takımda bile değildi. Şimdiye kadar eve dönmüş olurdu. Hatta belki de çoktan taburcu olmuştu. Nathan buna inanmak zorundaydı çünkü başka bir alternatif katlanamıyordu.

Kadının tekrar kıpırdadığını hissetti ve onun bir arabadan iniyordu. Arabayı o mu kullanıyordu? Kadın uzaklaştı ve alarm tekrar ona çarptı. Ter onu kapladı ve hızla yutkundu.

Sonra ona dokundu. Ellerinin omuzlarındaki hissi, yatıştırıcı ve sıcak. Dudaklarının şakağına nazikçe değmesi.

Bana bir dakika izin verin. Güvende olduğumdan emin . Seni bırakmayacağım. Henüz değil.

Karanlıkta oturduğu sonraki anlar hayatının en uzun anlarıydı. Hiçbir şey yoktu. Uzaktan gelen çığlıklar yoktu. Şiddet sesleri yoktu. O kadar sessizdi ki tedirginlik omurgasından aşağı kayarak onu yeniden paniğe sürükledi.

Bir daha gelmezler. Bu kadar çabuk değil.

Kuru, çatlak dudaklarını yaladı. Su için ruhunu bile satabilirdi. Yemek, arzusunu çoktan . Ama su. Sadece ona sahip olsaydı kendini hasta edebilirdi.

Kardeşlerini düşündü. Annesini ve babasını. Kendini evinde, ailesinin sevgi dolu kucağında hayal etti. ? Şimdi de onu mu arıyorlardı? Ordu ne yapmıştı? onlara kayboluşundan bahsetti mi?

Ama kurtarılmayı ve eve dönmeyi düşünürken bile, bir daha aynı Nathan Kelly olup olamayacağını merak ediyordu.

Bir erkek gibi hissetmiyordu. Bir hayvan gibi hissediyordu. Bir hayvandan daha az. Zihni bile eskisi gibi çalışmıyordu. Temel hayatta kalma mücadelesine indirgenmişti. Bir saatten diğerine cehennemde kilitli kalarak başa çıktı.

Bir asker olarak her günün son günü olabileceği gerçeğiyle yaşıyordu. Ölüm, inkâr etmeyi göze alabileceği bir şey değildi. Diğer insanların başına gelenler değildi. Bu her gün asker arkadaşlarının başına geliyordu.

Ve şimdi bazı şeylerin ölümden daha kötü olduğunu fark etti. Ölüm huzur demektir. Dinlenmek demektir. Hayal bile edilemeyecek koşullardan kurtulmak demektir. Hayvanlara bile ondan daha fazla itibar gösterilirdi. Bazen sadece Dayanmak ölümden beterd.

Bundan korkmuyordu. Bir parçası bunu memnuniyetle karşıladı.

Bir elini çıplak göğsünde gezdirdi ve zayıf karnına doğru indirdi. Her bir kaburgasını hissedebiliyordu. Çıplak vücudunu kir ve kan kaplamıştı ama giysilerinin çıkarılmasının yarattığı öfkeyi üzerinden atalı çok olmuştu.

Sıcak bir banyoda olduğunuzu ve her tarafınızın yiyeceklerle çevrili olduğunu hayal edin.

Bu yumuşak davetsiz misafirden ürkerek hafifçe güldü. zihninde çizdiği görüntü. Güvende misin? şimdi? Neden tehlikede olduğunu düşünüyorsun?

Kemikleri bitkin düşmüştü ve acı başını acımasızca dövüyordu. Bir topun içine kıvrılmıştı. Yatakta mı? Eğer tehlikedeyse, son derece savunmasızdı. Kapıları kilitlemiş ? Kendini savunacak araçları var mıydı?

Asıl gereken sensin, diye mırıldandı uykulu bir sesle, tatlı bir bal gibi mırıldandı adamın kafasında. Şimdi bana daha fazlasını anlat. Yapamam... Kardeşini öylece arayamam. Bu benim için çok riskli. Ama ona bir mektup gönderebilirim. Ya da... Hayal kırıklığı içinde ofladı ve aklını toplamaya çalışırken gözlerini kapattı. Onun savaşı kafasını karıştırmıştı. Bunların nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım.

Ondan yorgunluk ve yılgınlık aksa da, çelik gibi bir kararlılık hissetti. Ona yardım etmeye kararlıydı.

Van'a e-posta gönderebilirsin. O her zaman bilgisayar başındadır. görürdü. Ne yaptığını bile düşünmeden önce çıkmıştı. Kardeşinin e-posta adresini hayali arkadaşına veriyordu. Sonra söylediklerinin geri kalanı onu yakaladı. Bu senin için neden riskli? Başın ne tür bir ? Kardeşlerim seni koruyabilir. Beni bulmalarına yardım edersen sana borçlu olurlar.

Güvende değilim. Asla güvende olmayacağım.

Yumuşak sözler aklından geçti. Onlar üzüntüyle karıştı, ama gerçekçi bir şekilde söyledi. Her ne olursa olsun

tehlikede olduğuna kesinlikle inanıyordu. Bunu tereddüt etmeden kabul etti.

Düşün, Nathan. Nerede düşün. Yakalandığında neredeydin? Uzağa mı nakledildin? O bilincin yerinde miydi? Bir şeyler olmalı.

Kardeşlerine aktarabileceğim bir şey.

Nefesini içine çekti ve düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Ne zaman o günü düşünse, zihni silah sesleri, patlamalar ve karışık bağırılardan oluşan bir karmakarışıklığa dönüşüyordu. Bazıları kendi adamlarından, bazıları düşmandan geliyordu.

O ve ekibi bir keşif yapmışlar. Karmaşık bir şey yoktu. Çatışmaya girmeyi beklemiyorlardı. Bölge sessizdi. Sıcak bölge güneydeydi. Joe'nun ekibinden ayrılmışlardı, biri daha kuzeye gidiyordu, Nathan ve ekibi yakın bölgeyi ele geçiriyor.

Sonra kıyamet .

O günü bir araya getirmek zordu. Yakınında meydana gelen bir patlama onu bayıltmış, kendine geldiğinde ise elleri bağlı bir şekilde dandik bir kargo kamyonunun arkasında yatıyordu. Ekip üyelerinden üçü oradaydı. Biri kısa süre sonra ölmüştü. Diğer de bugün ölmüştü. Sadece Swanny kalmıştı. Nathan'la birlikte cehennemde yaşıyordu.

Keder onu boğdu. Duygular boğazını düğümledi. Sözünü tutmuştu, ekibiyle yaptığı anlaşmayı. Yapmamaya yemin etmişlerdi.

ne pahasına olursa olsun işbirliği yapmamak. Ve şimdi Taylor ölmüştü.

Nathan'a son sözleri, "Kelly. Sakın yapma."

Nathan sessiz kaldı ve Taylor öldü.

Buna değer miydi? Herhangi biri buna değer miydi?

Daha önce adanmışlığını ya da kararlılığını hiç sorgulamamıştı. O bir askerdi. İş ülkesine hizmet etmektir. Bu onun benimsediği bir görevdi.

Ama burada karanlıkta, yalnız, umutsuz, onu kendisi yapan her şeyden şüphe ediyordu.

Nathan.

Sesi çok anlayışlıydı. Önemsiyor. Nasıl bu kadar önemseyebilirdi ? Onu tanımıyordu bile.

Aramızdaki bağı daha fazla sürdüremem. Sen bana konumunuz hakkında ne söyleyebileceğinizi söylemelisiniz. Yazacağım. Kelimesi kelimesine. Sana yardım etmek için geleni yapacağım ve elimden gelirse seni bırakmayacağım. Onlar gelene kadar seninle kalacağım. seni bulmak.

Kadının sözlerindeki vaat, ruhunun karanlığında bir kıvılcımı ateşledi. Bunun doğru olmasını istedi. Bu mucizeyi istiyordu. Onunla konuşan Tanrı mıydı? O bir melek miydi?

E-postası Van@KGI.org. Ona Joe'yla konuşmasını söyle. Söyle ona... Nathan yönünü bulmaya çalıştı. Hatırlamak için. Kamyondan sürüklenerek çıkarılmıştı. Gün ışıdıydı. Aşağıya baktığını hatırlıyordu. Ona Korengal Vadisi'ni söyle.

Şimdi dinlenebilir misin? Gücünü korumalısın. Ağrın geçti mi?

Bir elin yanağına dokunduğunu hissetti. Çok yumuşak ve rahatlatıcı. Gözlerini kapadı ve boşluğa doğru eğildi. Gücü tükenmek üzereyken bile son gücünü ona teselli vermek için harcadı.

Elindeki eli yakalayacakmış gibi yukarı uzandı. Ama parmakları sadece kendi kirli, kanla kabuk bağlamış tenini buldu. Ama yine de yanağını avuçladı ve onun elini kendi elinde tuttuğu fikrinin tadını çıkardı.

Benimle dinlen. Zayıflığını hissedebiliyorum. Benim acım geçti ama seninki . Elimden gelse onu alırdım.

Onun gülümsemesini hissetti ve sıcaklık damarlarına yayıldı.

Aptalca, diye mırıldandı. Eğer geri alırsan acını çekmemin bir anlamı yok. Şimdi uyu. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım. Sadece beni çağır.

BÖLÜM 4

"İki lanet ay oldu ve biz hiçbir şey," diye ısırdı Donovan Kelly. Öfke onu tüketmişti. Yeni inşa edilen savaş odasını çıplak elleriyle parçalara istiyordu.

Kardeşleri daha mutlu görünmüyordu.

Sam Kelly haritanın bulunduğu masanın üzerine . Üzerinde KGI'nın bulunduğu tüm yerleri gösteren raptiyeler vardı. çoktan Nathan'ı aramaya gitmişti. Garrett kardeşinin yanında duruyordu, Ethan ise diğer taraftaydı, elini ensesinde kavuşturmuş, hayal kırıklığı içinde aşağıya bakıyordu.

Yorulmuşlardı. Kaynakları tükenmişti. Zaten ailelerinden uzakta çok zaman geçirmişlerdi. Eşlerinden. Sam'in kızı. Nathan'ın ortadan kaybolması hepsine zarar vermişti ama yine de kimse pes etmeyecekti. bulundu ve eve getirildi.

"Bu saçmalık," diye devam etti Donovan. "Bana onu bulmak için her şeyi yaptıklarını söyleyemezsiniz."

Sam elini kaldırdı ve sonra tekrar masaya bıraktı. Donovan sustu ama hâlâ öfkeyle kaynıyordu. Arkasını döndü ve pencereye doğru ilerledi. Kelly bileşiği.

Arazinin her yerinde çeşitli aşamalarda inşaatlar devam ediyordu. Uzakta, kendi evi için seçtiği arsa hala kusursuz ve ağaçlarla dolu bir şekilde duruyordu. Kardeşi hâlâ kayıpken lanet olası bir evi nasıl düşünebilirdi ki?

Başka bir şeyi nasıl düşünebilirlerdi ki?

Kelly ailesinde her şey durma noktasına gelmişti. Garrett ve Sarah, Nathan'dan haber alana kadar evlenmiyorlardı.

öyle ya da böyle. Aileleri bütün olmadığında kutlama yapmak için çok az nedenleri vardı.

KGI ekipleri Nathan'ı aramaya dört kez gitmişti, ilk ikisi Sam Amca'nın izni olmadan yapılmıştı. Gerçi umurlarında bile değildi. Resnick, özel bir kurtarma operasyonu ile ABD onaylı herhangi bir kurtarma operasyonu arasındaki potansiyel olarak yapışkan bir durumun herhangi bir parçası olmak için topuklarını sürüklemişti, KGI kardeşlerini tutanın canına okuduğunda ortaya çıkacak sonuçtan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Resmi izin verildiğinde, KGI zaten Orta Doğu'ya üçüncü misyonunu düzenliyordu. Sam Amca Ortadoğu'da iken bu konuda kıçlarına tekme atmamaya istekli olsalar da, resmi destek de vermedikleri .

Resnick acımasızca, "Tek ," . Evet, başka yeni ne vardı ki?

Donovan, Resnick'in tam bir pislik olduğunu düşündüğünden değil.

Elleri kolları bağlıydı. Hükümetin KGI'nın görevlerinden birini desteklemekte kişisel bir çıkarı olduğu geçmişteki gibi değildi. Bu sefer CIA'in en çok aradığı kişi yoktu. Ulusal güvenliği tehdit eden bir suçlu da yoktu. Sadece Donovan'ın kurtarmak için başkalarına güvenmeye niyeti olmadığı bir kardeş vardı.

Joe hâlâ yatıyordu ve ikizi dışarıda olduğu ve onun peşinden gidemediği için çok kızgındı. Henüz resmi olarak ordudan bile ayrılmamıştı, yani gitmeye hazır olsa da olmasa da Sam Amca'nın sıkı bir tasmaı vardı.

Bu, Nathan'ı çıkarmak için diğer kardeşlerinin canına okumaktan çekineceği anlamına gelmiyordu.

Keşke onu nerede bulacaklarını bilselerdi.

"Van, bana son uydu görüntülerini getir. Belki şansımız yaver gider ve bir hareketlilik görürüz," dedi Garrett.

Donovan, Hoss dedikleri bilgisayara döndü ve haritayı çağırmak için eğildi. Sadece birkaç gün önce dönmüşlerdi. Afganistan'da sonsuza dek kalamazlardı. Bu çok riskliydi. Girip çıkmaları ve keşiflerini yapmaları gerekiyordu. gizlice. Ama geri dönmek için can atıyordu. Gitmek istememişti. Nathan oradaydı. Bir yerlerde. Ve onlara ihtiyacı vardı.

Son çekilen görüntüyle karşılaştıracabilmeleri için haritanın çıktısını aldı ve sol alt köşedeki yeni e-posta uyarısını uzaklaşmaya başladı.

Mesajı açmak için tıkladı ve alıcıyı gördüğünde kaşlarını çattı. Tanıdığı biri değildi ve açıkça sahte Hotmail adreslerinden biriydi. genellikle SPAM demekti.

Sonra bakışları mesaja kaydı ve dondu kaldı.

Nathan Joe ile konuşmamı söyledi. Son koordinattan uzakta değil. Sana Korengel Vadisi'ni söylememi istedi. Yardıma ihtiyacı var. Daha dayanamaz.

Bu ? Yüce Tanrım. Donovan belli belirsiz yazılmış mesaja çaresiz öfkeyle baktı. Joe'ya mı sorayım? Sanki onlar kardeşlerini acımasızca sorguya çekmişler miydi? Sanki Joe onlara bildiği her şeyi anlatmamış gibi?

"Orospu çocuğu!"

Ethan, karısı Rachel hakkında bilgi aldığı anda böyle mi hissetmişti? Böyle bir şeyi nasıl ciddiye alabilirdi ki? Nasıl ciddiye alamazdı? Özellikle de Rachel hakkındaki bilgi onları doğrudan ona yönlendirmişken?

"Ne oldu Van?" Sam sordu.

Donovan yavaşça dönüp kardeşleriyle yüzleşti. "Bunu görmelisiniz."

NATHAN karanlıkta uzanmış, dinlenmek istiyordu ama vücudundaki her kas gergindi. Acı saatler içinde geri gelmişti.

ama onun adını söylemek istemediği için sessiz kalmıştı. Bunu düşünmesine bile izin vermemişti.

Acı çekiyordu çünkü onu zihninde görmek istiyordu. Başka bir güvencesini istiyordu. O Sadece onun verebileceği rahatlık için acı çekiyordu. Ama onun acısını almasını istemiyordu. Onun tekrar acı çekmesini istemiyordu.

Ve böylece orada yattı ve hem fiziksel de zihinsel ıstıraba katlandı.

Düşünceleri kaçış, intikam, nefret, umutsuzluk ama en çok da kaçışla doluydu. Gözlerini kapattı ve kendini eve dönmüş, kardeşleriyle birlikte göl kenarında bira içerken hayal etti. Annesinin ev yemekleri. Babasının istikrarlı varlığı. Rachel'ın tatlı gülümsemesi. Rusty'nin ukala ağzı bile.

Onları bir daha görebilecek miydi? Ailesinin yaşadığı acıyı düşünmeye dayanamıyordu. Rachel'ın ölümüyle zaten çok fazla şeye katlanmışlardı. Esaret ve ardından annesinin kaçırılması. Daha ne kadar dayanabilirlerdi?

Başını iki yana salladı. Mesele neye dayanabilecekleri değildi. Kelly'ler sarsılmazdı. Daha çok kendi akıl sağlığı ve eve dönerse ne kadar değişeceği konusunda endişeleniyordu.

Eve geri döneceksin, Nathan. Buna inanmak zorundasın. Nabızı hızlandı ve ayağa kalktı. Rahatlama onu güçsüzleştirdi.

Elleri titredi ve dizleri titredi. O geri dönmüştü.

E-postayı kardeşinize gönderdim. Yine de çok fazla bilgi yok. Aklına bir şey geldi mi? yerinizi daha çabuk bulmalarına yardımcı olabilecek başka bir şey var mı?

Nathan eğildi ve kollarını bacaklarına dolayarak çenesini dizlerine dayadı. derinliklerinde çırpınan umuttan nefret ediyordu. Sönmekte olan bir ateşin içinde hâlâ biraz ısı kalmış bir kömür gibi.

Nathan, konuş benimle. Umudunu kaybedemezsin. Umut olmadan hayatta kalamazsınız. Eğer şimdi pes edersen. Kardeşlerinin bulabileceği bir şey yok.

Söyle onlara... Lanet , bilmiyorum! Ne zamandan beri gün ışığı görmedim bilmiyorum. Bu bok çukurunun içindeydim ve burada olmadığım zamanlarda beni rutubetli, küflü bir oda. Çoğu zaman kafam o kadar karışık ki neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt etmekte zorlanıyorum.

Zihninde bir şey klikledi ve Taylor'ı öldürdükleri görüntüyü gözlerinin önüne getirirken bir an için gözlerini kapattı.

Mağara. Lanet olası bir mağaradayım.

Kısa bir süre için beslediği umutlar da yok olup gitmişti.

Beni burada asla bulamazlar. Bu dağların her yerinde mağaralar var.

O zaman kaçmak zorundasın.

Gülmeye çalıştı ama sesi sert bir törpü gibi çıktı. Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Sence ben yapmaz mıydım? miydim? Denedim! Tanrı biliyor ya, denedim.

Daha önce bana sahip değildin.

Sözlerindeki kararlılık, acıma treninin aniden durmasına neden .

Başka güçlerin de var mı? Kafamın içinde benimle konuşabilmenin ve düşüncelerimi duyabilmenin dışında?

Ne yazık ki hayır. Ama elimizdekilerle çalışacağız.

Pislik gibi davrandım. Acımı dindirdin ve bu az bir şey değil. Bunu nasıl ya da neden yaptığınızı bilmiyorum ama size minnettarım. Daha önce teşekkür ettiğimi bile sanmıyorum.

Şu an canın yanıyor.

Bunu inkâr etmek dilinin ucundaydı ama sonra zaten bildiği bir şeyi inkâr etmenin saçmalığını fark etti.

Cevap veremeden, sıcaklık yayıldı. Çekirdeğine kadar. Bu hissi tarif bile edemezdi.

rahatlık kalbinin ve zihninin derinliklerine kayıyordu. O Ona durmasını, kendi yerine onun canının yanmasını istemediğini söylemek istedi ama bir anda içine dolan rahatlama duygusu onu ve neredeyse paramparça etti.

Ve sonra onun büzüldüğünü, kollarını vücuduna doladığını, yumuşak inlemelerinin zihninden geçtiğini fark etti. Bunu nasıl başaracağını düşünmeden, sadece uzandı ve ona özveriyle sunduğu rahatlığı sunmak için onu tuttuğunu hayal etti.

Kıpırdamadan durdu, aniden tetikte ve temkinliydi. Sonra sanki onu tutanın kim olduğunu fark etmiş gibi gevşedi.

Kadının hissi ve kokusu onu hemen etkisi altına aldı. Kadının kokusu burun deliklerine doğru süzülüyordu; ter, kan ve ölüm kokusuyla keskin ve hoş bir tezat oluşturuyordu.

Ona sarılma hissi o kadar yoğundu ki gözlerini kapattı ve kendini şu anki gerçekliğinden çok uzak bir yerde hayal etti.

Acı çekmenin etkisiyle hâlâ titriyor olsa da kollarında sıcacıktı. Saçları yanağında yumuşacıktı ve adam saç tellerinin burnunu gıdıkladığını hissederek saçlarını aşağı yukarı okşadı.

Şampuanının kokusunu içine çekerek keskin bir nefes aldı. Hanımeli kokusu burun deliklerinde dans ederek ona Tennessee'deki yazları .

Bana kendinden bahset. Başının belada olduğunu söylemiştin.

Kadın gerildi ve adam panikledi, kadının geri çekileceğini düşündü. Onunla olan bağı varlığındaki en önemli şey haline gelmişti.

Bana her şeyi anlat, diye aceleyle düzeltti. Sadece konuş benimle.

Kimsin sen? Benimle konuşabilme, acımı paylaşabilme ve düşüncelerimi duyabilme yeteneğine nasıl sahip olabiliyorsun?

Yumuşak bir şekilde güldü. Fazla bir şey istemiyorsun.

Her şey hakkında konuşabiliriz. Sadece sessizlikten nefret ediyorum.

Kadın iç çekerken boynunda yumuşak bir hava patlaması hissetti.

Sahip olduğum yeteneklere nasıl ya da neden sahip olduğumu bilmiyorum. Her zaman vardı, en azından bildim bileli. Annem her zaman farklı olduğumu biliyordu ya da öyle derdi. Bana küçük bir çocukken yemek pişirirken elini yaktığına dair bir hikaye anlatmıştı. Ağlamış ve ben de sadece acısını dindirmek için elini tutmuşum.

Elini tuttuğum sürece ağlamaya başladığımı ve elini çektiğinde benim avucumda da aynı yanık izinin olduğunu söyledi. Acısının tamamen geçtiğini ama de avucunun su topladığını söyledi.

Kadının az önce söyledikleriyle boğuşurken tamamen hareketsiz kaldı. Dehşet bağırsaklarında toplandı. Benden acımı aldığımda, aslında yaralarımı da mı söylüyorsun?

Bir an sessiz kaldı.

Söyle bana, dedi şiddetle.

Ne söylememi istiyorsun, Nathan? Evet, acıyı, izleri ya da yaraları kabul ediyorum ama bunlar kalıcı değil. Seninki kadar uzun . Genellikle birkaç saat içinde solmaya başlarlar.

Orospu çocuğu. Artık bunu yapmanı istemiyorum.

Bu benim seçimim.

Neden? Neden, lanet olsun? Beni tanımıyorsun. Tam bir pislik olabilirim. Neden kendini riske atarak benim için böyle bir şey yaptın?

Çünkü bana ihtiyacın var.

Çünkü ona ihtiyacı vardı. Aklının almadığı bir açıklamaydı bu. Çok basitti ama yine de şaşırtıcıydı. Hiç kimse sadece ihtiyacı olduğu biri için bir şey yapar mıydı? Sanki aç birine yardım ediyormuş gibi değildi.

ya da evsiz para vermek gibi. Hayal bile edilemeyecek bir acıyı üstleniyordu. Çünkü onun daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu.

Vazgeçmeye çok yakındın. Aklının içindeydin, Nathan. Ne düşündüğünü biliyordum. Ne hissettiğini. Bu kalbimi kırdı. Sana yardım edemezdin.

Utanç göğsüne doğru kaydı. Vazgeçmeyi bir an için bile olsa düşünecek kadar zayıf olduğu için suçluluk duyuyordu. Bu zayıflık yüzünden alması gerekenden çok daha fazlasını almıştı. Yine de, o olmasaydı hayatta kalabilir miydi?

Cevabı biliyordu. Karanlıkta sadece bir fısıltı olan bu meçhul kadına bu kadar bağımlı olması kemiriyordu. Artık bağlantı kurulduğuna göre, koparsa çıldıracaktı.

Birine ihtiyaç duymakta utanılacak bir şey yok, diye usulca önerdi.

Bir an için onun sözlerini düşündü. Hayır, olduğunu sanmıyorum.

Kardeşlerin seni almaya gelene kadar dayanmalısın. Onları nasıl gördüğünüzü, onlara olan inancınızın tam olduğunu biliyorum. Buna yakında evinizde olacaksınız.

Sen bir mucizesin Shea. Benimle ne halt ederdim bilmiyorum.

Dayanabilirdin.

Bana daha çok güveniyorsun.

Kim olduğunu görüyorum, Nathan. . Bunu benden saklayamazsın. Zayıf biri çoktan pes etmiş olurdu. Sen vazgeçmedin.

Sözleri onu kararlılıkla doldurdu. Onun inancı onu alçalttı. gördüğü, onun olduğuna inandığı adam olmak istemesine neden oldu.

Kaçacaksın. Tüm yol boyunca seninle olacağım. Sadece doğru zamanı beklemeliyiz. Bunu yapabiliriz.

Belki de bunu inanarak söylemesiydi. Ya da belki de her seferinde biz demesiydi. Sanki bir takım gibiydiler. Bu onu asla terk etmeyeceğine dair bir sözdü ve Esaretinden beri kendisi için yapamadığı bir şekilde onu yüreklendirdi.

İster gerçek ister hayal olsun, onun için Tanrı'ya şükretti. Cehennemdeki kendi kişisel meleği.

SHEA, bağlantı sürdürülemez kadar güçleştğinde Nathan'ın kollarının rahatlığını terk etti. Vücudu hâlâ devam eden acıyla titriyordu ama derisindeki izler kaybolmuştu.

Tökezleyerek duşa girdi ve suyu dayanabileceği kadar sıcak akıttı ve spreyin altında durdu, alnı kabinin serin fayansına yaslandı.

Ne halt ? Nathan'a yaptığı gibi kendini zayıflatmayı göze alamazdı. Sadece

Bağlantıyı kadar uzun süre sürdürmek yeterince yorucuydu, ancak ayıracak hiçbir şeyi olmadığına acı onu tüketti.

Ya tekrar bulunursa? Kaçacak gücü muydu?

Ama ona bir söz vermişti ve bunu bozmayacaktı. Onun eve, ailesinin yanına düşüncesine katlanamıyordu.

Onun için tek çözüm hareket etmeye devam etmektir. Önleyici kaçış. Sürekli hareket halinde olursa, en savunmasız anında yakalanma riskini azaltabilirdi.

Neredeyse Grace'e uzanacaktı. Kız kardeşinin adını söylememek için dudağını ısırıldı. Kalbi ağırlaştı, ta ki ağırı boğazından çenesine doğru ilerleyene kadar.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadı.

Belki de bu yüzden Nathan'a ulaşmıştı. Onun ıssızlığı kendininkiyle eşleşiyordu. İkisi de yalnız ve çaresizdi. Belki de Nathan'da durumu kendininkinden daha kötü olan birini görmüş ve yapması gereken bu olsa bile sırtını .

Duşunu tamamladıktan sonra giyindi ve henüz açmadığı çantasını aldı. Otel odasından dışarı adımını attı ve soğuk dağ havası tişörtünü keserken titredi.

Batıya doğru devam etme kararıyla mücadele etmişti. Ama Birleşik Devletler'de çoktan seyahat etmişti. Takipçileri geri dönmesini bekler miydi? Umarım beklemezler. Doğru stratejik seçimi yaptığını umuyordu. Saklanmasını bekleyecekleri en son yer burası olmaz mıydı?

Arabasına bindi ve bir süre elleri direksiyonun etrafında kıvrılmış bir şekilde öylece oturdu. Yorulmuştu. Çok yorulmuştu. Koşmaktan. Kız kardeşinden ayrı kalmaktan. Hayatında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı endişesinden.

Her şey hangi noktada bitecekti?

İçini bir kuşku kapladı ve burun delikleri öfkeyle alevlendi. Az önce Nathan'a pes etmemek, kaderci olmamak ve umutlu olmak hakkında övgü dolu bir konuşma yapmıştı. Sağlıklı bir dozda kendi tavsiyesini kullanabilirdi.

Kontağı çevirdi, aracı vitesine taktı ve Colorado'ya veda etti.

BÖLÜM 5

NATHAN hücresinin kapısı açıldığında uyandı ve beyaz bir ışık onu kör etti. Gözlerini kapatmak için bir kolunu kaldırdı ama ayağa kaldırılıp sürüklenerek dışarı çıkarıldı.

Bu kez onu zorla bir sandalyeye oturtup kollarını arkadan bağladıklarında etrafını daha yakından inceledi. Havaya yayılan soğuk, vücudundaki terin soğumasına neden oluyordu. Hava nemliydi ve yıkanmamış bedenlerin, idrarın ve kanın kokusu burun deliklerinin tiksintiyle açılmasına neden oldu.

Gözlerinin önünde gümüş parladı. Adamlardan biri bıçağını sallarken, bir diğeri her sorgulandığında sordukları aynı soruları bağırarak sormaya başladı. Belki de bugün onu öldürmek . Ya da belki işkence yöntemlerini değiştiriyorlardı.

Garip bir şekilde, sakın bir kabulleniş içine yerleşti ve onları soğuk bir bakışla süzdü.

"Git kendini becer."

İfadeyi tam olarak bile, duyguyu kesinlikle anlayabiliyorlardı.

Ateş kolundan aşağı patladı. İrkildi ve sonra Aşağı baktığında ince bir kesik açıldığını ve etinden kan gördü.

Dudağı kıvrıldı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Çöz beni, pislik. Şansımızı biraz eşitleyelim."

Bu kez bıçak, ölümcül hasar vermese de acı çektirmek için ölçülü bir kesikle göğsünü kesti.

Dişlerini birbirine geçirdi ve nefes alıp vermeye odaklandı. Buna dayanabilirdi. Çok daha kötülerini yaşamıştı. Zaten.

Sonra vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve güneş ışığının zihnine dolduğunu hissetti. Bunu memnuniyetle karşılamak yerine, sessiz bir çığlık attı.

Hayır.

Çık dışarı, Shea! Kafamdan defol git. Seni burada istemiyorum, lanet olsun.

Onları daha da kızdıracak hiçbir şey yapmayın ya da söylemeyin, dedi zaten dünyadaki her iyi şeyle ilişkilendirdiği sesiyle.

Onun irkildiğini hissetti ve tekrar kesildiğini fark etmesi bir anını aldı. Kan göğsünden aşağı süzülürken dehşet içinde yere baktı. Ama hiçbir şey hissetmedi.

Kendini tamamen ona sardı, ona sarıldı, sıcaklığını ve şefkatini sundu tüm bu süre boyunca ona verdiği yaradan kanının kokusunu alabiliyordu.

Orada otururken kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Hissedemediği bir bıçak tarafından yavaşça doğranıyordu. Onun acısını bile hissedemiyordu. Her şeyi ondan saklamak için çok çalışıyordu.

Gözyaşları yanaklarından özgürce süzülüyordu, kendisine yapılanlar yüzünden değil, onun yerine acı çektiği için. Bu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Parmakları onu bağlayan iplere saplandı ve Shea'ya bu kadar acı çektiren orospu çocuklarını öldürebilmek için acımasızca pençeledi. Onun acı çekmeye devam etmesine izin vermeden önce ölecekti.

Sadece sakın ol Nathan, belki seni bırakırlar. Onları kızdıracak bir şey yapma. Lütfen. Yakında her şey bitecek. Benim için sadece geçici. Bunu biliyorsun.

Her ne kadar öfkelenmek istese de, içinde alev alev yanan nefret ve öfkeyi bastırmak için kendini zorladı. Bunu onun için yapacaktı çünkü acı çeken oydu. Onun değil. O değil, lanet olsun.

Kız kan içindeydi ve bu durum adamın akıl sağlığı üzerinde kalan azıcık kontrolünü de tehdit ediyordu.

Benden uzak dur, Shea. Seni burada istemiyorum.
Bu benim için senin değil.

Elini kaldırıp usulca yanağına dokunduğunda neredeyse yıkılacaktı. Basit bir teselli jesti. Kız
İşkencenin yükünü çekerken onu teselli ediyordu.

Lütfen, Shea. Bunu yapma. Tanrım, bunu yapma.
Benim için yapma. Buna dayanabilirim. Beni
kıramayacaklar. Pes etmeyeceğim. Yemin ederim. Lütfen
git. .

Sadece kollarını ona doladı ve vücudunu bastırdı. İkisi
de cehenneme katlanırken o da ona sarıldı.

Ona o kadar odaklanmıştı ki, fark etmemişti.
Durmuşlardı ve onu ayağa çekene kadar elleri serbestti.
Dizleri büküldü ve avuç içleri yere çarparak yere düştü. Tekrar
ayağa kaldırıldı ve zorla hücreye geri götürüldü. O karanlık
deliğe geri döndüğü için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Köşeye yığıldı ve ellerini vücudunda . Elleri kan içindeydi
ama yaralarını görmezden geldi. Onun endişesi Shea içindi.
Onun varlığı artık silikti ve onu tekrar odak noktasına getirmek
için çok konsantre olması gerekiyordu.

Bir köşeye büzülmüş, usulca ağlıyordu. Vücuduna kan
bulaşmıştı ve zihni acıyla doluydu.

Göz kapakları yandı ve kalbi parçalandı. Onu nazikçe
kollarının arasına aldı ve ileri geri salladı.

Neden, Shea? Neden mi?

Umutsuzluk, tüketene kadar üzerine örtülen hiç bitmeyen
siyah bir pelerindi. Bunun gücü vardı

başka hiçbir şey onu kıramazdı. Onun için bu kadar çok şeyi feda etmiş akıl almaz bir şeydi.

Saçlarını okşadı, yaralarını incitmekten korktuğu için başka hiçbir yerine dokunmak istemiyordu. Onun yaralarına. Boğazındaki düğüm onu boğmakla tehdit ediyordu.

Bu kadar dehşete düşmene gerek yok. Sesi titriyordu ama sözlerinde çelikten bir iplik vardı. Düşündüğün kadar kötü değil. Acı şimdiden azalmaya başladı. Yaralar yakında kaybolacak.

Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabildi? Az önce onu koruduğu için vücuduna bıçak saplanmıştı. Kim tanımadığı biri için böyle bir şey yapar ki?

Karışmamalıydın, dedi sertçe.

Gülümsedi ve küçük elini onun göğsüne koydu. Eğer kaçacaksan güçlü olmalısın. Seni güçlü tutacağım. Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok.

Yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim.

Evine, ailenin yanına dönmen yeterli bir ödeme.

iyi hissediyor musun? Sesine sinen endişeli notayı engelleyemedi. Acısı hâlâ bilincindeydi ama daha uzak görünüyordu. Acının geçmesini çok istediği için mi, yoksa gerçekten iyileşiyor olduğu için mi böyle olduğunu bilmiyordu.

Daha iyiyim. Uzun sürmeyeceğini söylemiştim. Bir süre güçsüz olacağım ama gerektirecek bir şey yok. Kaçabilmek için güçlenmeye odaklanmanı istiyorum.

Sen otoriter küçük bir şeysin.

Yine gülümsedi. Kız kardeşim de aynı şeyi söylüyor.

Kız bahsettiği anda zihninde yankılanan hüznün hemen arkasından geldi.

Kardeşin nerede? İkinizin de başı dertte mi?

Yine onun geri çekildiğini hissetti. Bu onu hayal kırıklığına uğrattı.

Yaşadığı zorluklar hakkında ağzını bıçak açmıyordu. Çok yalnızdı. Onun yalnızlığını ve korkusunu hissetmişti. Bu konuda yanılmadı. Öyle olmalıydı.

Ona yardım yerine bu cehennem çukurunda sıkışıp kalmıştı ve işkencenin yükünü o çekiyordu.

O güvende, dedi Shea sonunda. Şu anda birlikte olamayız ama o güvende ve önemli olan da bu.

Peki güvende misin? Sizinle mu? Yoksa hiçbir koruma ve yardım olmadan tamamen kendi başınıza mısınız?

Yapmam gerekeni yapıyorum.

Peki bu nedir, Shea? Konuş benimle. Neyden kaçırıyorsun? Neden ne sen ne de kardeşin güvendesiniz? Kahretsin, senin bana yardım ettiğın gibi ben de sana yardım edebilirim.

Ailenin odak noktası sana yardım etmek olmalı. Bana yardım edemezler. Kimseye güvenemem. Benim ve kız kardeşimin peşinde kimin olduğundan bile emin değilim.

Nathan nefesini dışarı üfledi. aresizliğı onu ıkırıyordu. Tehlikede olduğuna kesinlikle inandığı belliydi ve ona yardım ediyor olması onu çileden ıkırıyor, bu da onu daha da savunmasız hale getiriyordu.

Bir sürü insanı korumaya odaklanmış görünüyorsun, Shea. Beni, kız kardeşini. Peki ya sen?

Ben sadece yapılması gerekeni yapıyorum. Grace özel biri. Onun sömürölmesine izin veremem.

Senin yeteneklerine sahip mi? Bu yüzden mi insanlar seni arıyor?

Kadının ifadesindeki imayı yakaladı ve bilgi konusunda dikkatsiz davrandığı için duyduğu pişmanlığı hemen hissetti.

Benden çok daha fazlasını .

Shea bu açıklamadan sonra sessizliğe büründü ve daha fazla bilgi vermeyi reddetti.

Shea'nın yapabileceğinden fazlasını mı? Nathan hayal bile edemezdi.

Shea'nın onun için yaptığından daha fazlasını yapabilecek biri. Onunla konuşabiliyor, ona dokunabiliyor, acısını paylaşabiliyor, onun için işkenceye katlanabiliyordu. Başka ne vardı ki?

Ama Shea'nın sözlerindeki gerçeğı hissetmişti. Kız kardeşi daha fazlasını yapabilse de yapamasa da Shea buna inanıyordu. Büyüdü

Grace'i düşündüğünde daha da öfkeleniyordu ve Nathan Shea'nın korumayı seçtiği insanlara son derece sadık olduğunu çoktan öğrenmişti.

Hala kanaman var mı?

Kıpırdandı ve sonra başını salladı. Hayır. İzler kayboluyor. Artık çok acımıyor.

Dinlenmelisin.

Siz de öyle yapmalısınız. Acıyı hissedin ya da , onlar Tüm vücuduna kesikler atmışsın. Daha zayıf olacaksın ve şimdi enfeksiyon kapma riskin var. Güçlü kalmalısın, Nathan. Seni yenmelerine izin verme. Kaçış bu kadar yakınken olmaz.

O zaman benimle dinlen. Burada benimle olduğunu bilirsem daha iyi uyurum. Seni koruyamayabilirim ama en azından güvende olduğunu bilirim.

Kadın esnedi ve adam onu biraz daha yaklaştırdı.

Hepsi zihninde olsa bile, ona bu kadar iyi uyması.

Birkaç dakikalığına, her şeyi unutabilirdi.

Binlerce mil , adam cehennemde hapsedilmişti ve kız da onu koruyamayacağı bir yerdeydi.

Sadece şimdilik birlikteydiler, kadının çok daha küçük bedeni onununkine sarılmıştı.

Kulağa ne kadar saçma gelse de, içinde bulunduğu koşulları unutabilirdi. Sonsuz acıyı unutabilir ve Acı çekiyordu çünkü ona sarılmak güneş ışığına sarılmak gibiydi.

İçine düştüğü loş dünyaya başka hiçbir şey nüfuz ona umut vermişti. Ve böylece Toplayabildiği tüm şiddetle asıldı, çünkü artık onu bulduğuna göre, gitmesine izin vermeyecekti.

BÖLÜM 6

" **çocuğu**, bu beni ." Donovan telefonundaki e-posta mesajına baktı ve kardeşlerinin irkilmesine neden olan bir dizi küfür daha savurdu.

"Neler oluyor Van?" Ethan sordu.

Donovan başını kaldırıp kardeşlerinin Afgan Dağları'na doğru yürüyüşe çıkmak üzere eşyalarını toplayıp çantalarını yükledikleri yere baktı. Olası kaderlerini acımasızca kabullenmişlerdi. Her ikisi de bu işin sonunun gelme ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu. geri gelmeyeceklerdi ama başka bir alternatif yoktu. Onlar için yoktu.

"Bir mağarada ya da son e-postada öyle yazıyor. Lanet bir mağara. Sanki bu mağaralardan milyonlarca yokmuş gibi.

Dağlar mı?"

Garrett kaşlarını çattı. "Ama o kadar çok esir tutabilecek kapasitede olan var mı? Burada Taliban için ileri karakol olarak kullanılan birkaç tane var."

"Yerlileri sorgulayacağız ve umarım bilgi alabiliriz," dedi Sam. "Rehberimiz yakında burada olur, o zaman yola çıkarız."

Arkasında, Rio sessizce ekibiyle konuşurken Steele ve ekibi kenarda durmuş bekliyordu. Hepsi çoğunlukla sessizdi, yüzleri ifadesizdi.

Birkaç dakika sonra karanlığın içinden yırtık pırtık pantolon ve gömlek giymiş genç bir adam çıktı. Üzerinde Batı tarzı bir kapüşon ama inceydi ve kolları ile arkası delik deşikti.

"Sen Sam Kelly misin?" diye sordu çocuk.

Sam bir adım öne çıktı. "Evet, o benim. Sen Aamil misin?"

Çocuk ciddiyetle başını salladı. "Acele etmeliyiz. Burası çok açık. Sizi dağlara götüreceğim."

"Dur bir dakika," dedi Donovan.

Çocuk döndü, yüzünde hafif bir çatıklık vardı.

"Korengal Vadisi çevresindeki mağaralar hakkında ne biliyorsun? Mahkumları barındıracak kadar büyük bir mağara."

Aamil endişeyle yutkundu. "Birkaç tane biliyorum ama çok sıkı korunuyorlar. Bu çok tehlikeli."

"Tehlikenin canı cehenneme," dedi Garrett. "P.J. ve Cole elleri arkadan bağlıyken onları haklayabilir."

"Yeteneklerimize bu kadar güvenmenize sevindim," dedi P.J. kuru bir sesle. "Geri kalanınız bir şey yapmayı planlıyor mu yoksa Cole ve ben yalnız mı gidiyorsunuz?"

"Ukala herif," diye mırıldandı Cole.

Sam, Aamil'e "Yerlileri sorgulamak istiyorum," dedi. "O mağaraların nerede olduğunu ve etraflarında ne tür faaliyetler olduğunu bilmem gerekiyor."

Aamil tereddüt etti. "Bu size anlaştığımızın iki katına mal olacak."

"Neye mal olacağı umurumda bile değil," diye homurdandı Sam. "Sadece bizi oraya götür."

"O zaman gitmeliyiz. Karanlıkta yolculuk etmek daha iyidir." "Sıraya girin," diye seslendi Sam usulca. "Hadi şu gösteriyi yol."

Onlar gecenin içinde erirken Donovan tüfeğini ayarladı ve karanlığa baktı. Etrafta dolanmadıklarını umuyordu. Bu puşt herifin

Belli ki Nathan'ın ailesi ve durumu hakkında bir SOS e-postası gönderecek kadar çok şey biliyordu ama yapamadı.

Nathan'ın Korengal Vadisi'ndeki bir mağarada olduğundan daha fazla mı?

Hiç mantıklı gelmedi. Neden daha açık konuşmuyorsun?

Ve eğer Nathan hakkında bu kadar çok şey biliyorsa ve onunla açıkça konuştu, neden yardım etmek için daha fazlasını yapmıyordu?

bir e-posta göndermekten daha mı önemli? Bu arada, buradan e-posta gönderme yeteneğine nasıl sahip oldu? O Belli ki Nathan'la konuşmuş. Ya Nathan'ı esir tutan pisliklerden biriymi ve ona gizlice yardım ediyordu ya da... ya da her şey lanet bir tuzaktı.

Durum hakkında düşündükçe daha da hoşuna gitmiyordu. Artık tüm KGI organizasyonu Afganistan'da sahadaydı. En tehlikeli bölgede. Hayır.

Destek. Resnick'ten yardım yok. Hiçbirinin eve döneceğini garanti etmenin bir yolu yoktu.

Donovan kardeşlerine baktı. Bu göreve gelmekle hiç işleri yoktu. Eşleri vardı. Garrett'ın nişanlısı vardı. Sam'in bir kızı vardı. Bırakmalıydılar Donovan, KGI'nın geri kalanıyla birlikte geldi ve kışlarını evde bıraktı.

Garrett onun yanında, "Az önce bir el işi almış gibi bakmayı kes," diye mırıldandı.

"Neye benzediğimi nereden biliyorsun?" Donovan sinirli bir şekilde sordu. "Burası bok gibi karanlık."

"Yüzünüzde o sıkışık, gergin ifadenin olduğunu bilmek için sizi görmeye gerek yok. Biz olmadan gelmiyordun. Rachel'in Kolombiya'daki o bok çukurunda kalmasına izin verdiğimiz gibi Nathan'ın da lanet olası bir mağarada çürümesine izin veremezdik."

"Evet, biliyorum," dedi Donovan teslimiyetle. "Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim. Senin, Sam'in ve Ethan'ın evde aileleriniz var. Size ihtiyaç var."

"Nathan aileden biri, sen de öylesin. İkinizi de elimizden geldiğince korumadan bırakmamızın imkanı yok, o yüzden çenenizi kapayın ve gidip Nathan'ı kaçıran o orospu çocuklarının canına okuyalım."

Donovan gülümsedi. "Yippee ki-yay."

"Siktiğimin A'sı."

"Sarah dil konusunda seninle uğraşıyor, ha?"

Garrett karşılık olarak hırladı ve ardından iyi bir önlem için birkaç F bombası daha mırıldandı.

"Evet, Şimdi hepsini çıkarsan iyi edersin çünkü eve döndüğünde artık sana F kelimesi yok."

"Siktir git, Van. Sadece siktir git."

SHEA haritayı yatağının üzerine yaydı ve otoyolları inceledi. Bir sonraki adımda nereye gideceğine karar vermeye çalışırken dalgınca alt dudağınđ çiğnedi.

Keşke Grace ve onun peşindeki insanlar hakkında daha fazla Şey bilseydi. Polise gitmeye cesaret edemedi. Neydi o? onlara söylemesi gerekiyordu? O ve kız kardeşinin Telepatik ve bazı manyaklar onların peşindeydi ama bu arada kim olduklarını bilmiyorum.

Tek bildiğđ, bunun hükümet olabileceğiydi. Polis, FBI, CIA ya da Grace'in gleriyle ilgilenen her kimse o olabilirdi.

Bildiğđ tek Şey, kendisini ya da Grace'i almalarına izin vermeyeceğđ ve Grace'e ulaşmak için kendisini kullanmalarına kesinlikle izin vermeyeceğiydi.

Amerika Birleşik Devletleri'nden fark edilmeden çıkabilirse yabancı bir ülke kulağā hoş geliyordu. Pasaportu vardı ama tabii ki gerçek ismiyle yazılmıŐtı ve havaalanına gidip uağā binmek, "İŞte buradayım!" yazan bir neon tabela asmak gibiydi. Gelin beni alın!"

Tiksintiyle başını salladı. Yapabileceğđ tek Şey hareket etmeye devam etmektir, en azından Şimdilik. Ta ki... ne zamana kadar?

Bir planı olmadan. Ona yardım edecek biri olmadan, kendini tekrar nasıl güvende hissedecekti? Kime güvenebilirdi?

Milyon dolarlık soru. Kısa cevap, hiç kimse.

Düşüncelerini toparlamak için bir süre yatağın kenarında oturdu. Haritaya tekrar baktı ve zihinsel olarak geçen yıl boyunca yolu takip etti. Bir yerde en uzun kaldığđ süre birkaç aydı.

İlk başta Grace'le birlikte koŐmuŐlardı ama Shea kısa sürede yapılacak tek akıllıca Şeyin ayrılmak olduğunu anlamıştı

yukarı. Çift olarak çok dikkat çekiyorlardı. Grace tek başına yeterince dikkat çekiyordu. İki kız kardeş arasındaki zıtlık çarpıcıydı. Shea minyon, sarışın ve soluk tenliydi. Grace daha uzun boylu, koyu tenli ve uzun kuzguni saçlıydı.

En zor kısmı Grace'i sadece gerektiğine değil, aynı zamanda diğerinin nerede olduğunu hiçbir zaman bilmemelerinin zorunlu olduğuna ikna etmektir.

Shea'nın onu korumaya çalışması Nathan gibi Grace'i de çileden çıkarmıştı. Sonunda, Shea Grace'in Shea'nın fikrinin arkasındaki mantığı görmesini sağlamaya çalışmaktan vazgeçmiş ve öylece çekip gitmişti.

Kız kardeşinden ayrılmak ona acı vermişti ama ikisini de güvende tutmak için bu şekilde olması gerektiğini biliyordu.

Beni bu kadar çok düşünmenin benimle konuşmak gibi olduğunun farkındasın değil mi?

Grace'in eğlenen sesi Shea'nın zihninden geçerek dudaklarına bir gülümseme getirdi.

misin, Shea? Seninle ilgili ağır bir şeyler olduğunu hissediyorum, ama neler görmemem için çok çalışıyorsun. Neden ? Başın belada mı?

Grace, ben iyiyim. Olmasaydım bilirdin.

Grace . Biliyorum ve her şeyin yolunda olmadığını da biliyorum. Sana neler oluyor böyle? Neden başkalarıyla konuşuyorsun?

Boş ver gitsin. Ben iyiyim. Tekrar taşınmaya hazırlanıyorum. Daha yeni taşındınız.

Bunu nereden biliyorsun?

Siz beni görmemek ve duymamak için bu kadar çabalarken, ben sizi kolayca okuyabiliyorum ya da en azından neyi sıkı sıkıya korumadığınızı. Colorado'da ne oldu? Kansas'ı neden terk ettin?

Sikeyim.

Ben duydum.

Kansas'ı kıl payı kaçırdım ve bir süre tek bir yerde kalmak istemiyorum. Bu beni tedirgin etti.

Grace küfretti. Lanet , Shea. Bu kadar ayrı olma saçmalığı yeter. Birlikte daha güvendeyiz. Beni korumak için sana ihtiyacım olmadığını neden kafana sokamıyorsun? Ben senden daha büyük ve . Mecbur kalsan birini öldürebilir misin?

Evet.

Bu zorlayıcı söz Shea'nın zihninden Grace'in zihnine Grace sessizliğe gömüldü.

Evet, birini öldürebilirdi. Belki de tatlı küçük kardeş olarak bilinirdi. Bebek. Ailenin şımartılmışı.

Hepsi geçmişte kaldı. Anne babanızın öldürüldüğünü görmek ve kız kardeşinizin güvenliğinden endişe etmek en yumuşak kalbi bile sertleştirirdi. Geçen yıl çok değişmişti. Kendini korumayı öğrenmişti ve ne kendisine ne de Grace'e bir şey olmadığından emin olmak için ne gerekiyorsa çekinmiyordu.

Bunun sana yaptıklarından hoşlanmıyorum, Shea.

Grace'in sesindeki hüznün Shea'nın zihninde bir gölge bıraktı.

Elimde kalan tek şey sensin Grace. Güvende olduğundan emin olmak için ne yapacağım. Geçen yıl çok şey öğrendim. Artık kış tekmeleme konusunda seni şaşırtabilirim.

Grace güldü ama gergin ve hüzünlüydü. Dünyayı kurtarmaya o kadar niyetli olmayın ki her şeyi berbat edip kendinizi yakalatmayın. Bir dakikalığına bile olsa bunu yapmayacağımı düşünme.

Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Yapmayacağım. Dikkatli ol Grace. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum, kardeşim. Dikkatli ol. Sen beni ve acı çektiğin kişileri kurtarmaya çalışırken, ben annemle babamı öldüren pislikleri araştırıyorum.

Korku Shea'nın göğsünü delip geçti ve nefessiz kalana kadar sıklıkla. Yapma. Grace, dikkatli olmalısın. Biz

neler hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ya gizli bir hükümet ajansıysa?

Televizyonda çok fazla gerilim filmi izliyorsun. Bunun özel bir organizasyon olduğundan şüpheleniyorum, şu çılgın tarikat tipi şeylerden . Eğer hükümet olsaydı, şimdiye kadar bulunmuş olmaz mıydık sence? Çok dikkatli davranıyorlar, sanki yakalanmaktan onlar da bizim kadar korkuyorlar.

Kahretsin, Grace, bırak onu. Eğil.

Ne zamana kadar? Sonsuza kadar kaçmak mı istiyorsun? Ne zaman bir çözüm bulacağız? Senin çözümün kaçmak ve nerede olduğumu bileceğinden ve senden işkenceyle bilgi alınabileceğinden korkarak temas kurmayı reddederek beni güvende tutmak. Siktir et onu. Sorunu çözmek için hiçbir şey yapmıyoruz. İki hanım evladı gibi kaçıyoruz ve bekliyoruz. Neyi bekliyoruz? Süpermen'in gelip bizi kurtarmasını mı? kimin olduğunu bilmezsek nasıl bir şey çözebiliriz? Kim olduğunu , kime güvenip güvenemeyeceğimizi de bileceğiz.

Shea hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi. Anlıyorum, tamam mı? Ama düşünmediğiniz şey şu. Diyelim ki Ne olduğumuzu ve neler yapabileceğimizi bilen ve bizi kendi hain amaçları için isteyen özel bir grup. Yani bunu anladınız ve polis, hükümet ya da her kimse.

Sizi sömürmeye karar vermelerini engelleyecek ne var? Bir düşmanı başka bir düşmanla takas ediyor olabilirsiniz ve eğer bu keşfedilmekten korkan yarım yamalak özel bir grupsa, o zaman iyi. Bu bize avantaj sağlar. Ama yetkililere gidersek ve bizi kullanmak istediklerine karar verirlerse, o zaman ne halt edeceğiz?

Grace iç çekti. , mantıklı konuşmaya başlamandan nefret ediyorum. Abla olarak bunun benim işim olması gerekiyordu. Yine de bu pislikler hakkında öğrenebildiğimiz kadar çok şey öğrenmekten zarar gelmez. Bir noktada birine güvenmek zorundayız, değil mi? Yoksa hayatımızın geri kalanını kaçarak mı geçirmeyi planlıyoruz?

Shea gözlerini kapattı. Umarım kapatmaz. Bir yolunu buluruz.

Grace Shea'nın yanağına dokundu ve sonra onu sertçe kucakladı. Bunu yeneceğiz, Shea.

Bir kez olsun teselli ve cesaret veren Grace oldu.

BÖLÜM 7

Büyük şehirler için söylenecek bir şey vardı ama yine de onu tedirgin ediyorlardı. Kansas City'de kıl payı atlattığı kazadan sonra arabasını terk ettikten sonra biraz daha sağlam. Ne olur ne olmaz. Dört tekerlekten çekişli. İş o noktaya gelirse engebeli araziyle başa çıkabilecek bir şey.

Colorado'da kalmayı, ücra bir dağlık bölgede kendini kaybetmeyi çok istemişti ama orada takip edilirse kaçma olasılığı çok zayıftı. Ve kampçılık hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Onun kamptan anladığı, oda servisi ve spa'sı olan güzel bir oteldi.

Nathan kurtarılan ve artık ona ihtiyacı kalmayana kadar, kesinlikle insanları yutan bölgelerden uzak durmak zorundaydı.

Daha sonra, umarım sessiz bir yer bulabilirdi, Çok fazla soru almayacağı kadar büyük ama takipçileri ortaya çıkarsa haberdar olacağı kadar da küçüktü.

Ve evet, gerçek bir çatısı olan bir yeri tercih ederdi, Çalışan bir tesisat ve bir banyo vardı, böylece işini bir çalının arkasında yapmak zorunda kalmıyordu.

Kaliforniya'dan başlayacaktı. Kıyıya doğru ilerleyecek, her şeyin başladığı yere yaklaşacaktı. Belki de Grace daha fazla bilgiye ihtiyaçları olduğu konusunda haklıydı. Sonunda ailesinin evine fark edilmeden dönebilirse Ailesinin öldürüldüğü zamanki kamera kayıtları. Belki o zamana kadar bu kadar acımadı. Belki de Mesafe, eylemi eleştirel bir gözle görmesini sağlayacaktı.

Ailesini öldüren canavarlar söz konusu olduğunda bu kadar analitik olabileceği ürperdi ve gözlerini sıkarak kapattı.

Bu daha sonra olacaktı. Şimdilik güvende kalmaya ve fark edilmemeye konsantre olmalıydı.

Önce sahte bir isim vererek bir motele yerleşti. ve tüm kimlikleriyle birlikte çantasının çalındığını anlattı. Tezgâhtar, kadının ödeme kabiliyetinden başka hiçbir şeyle ilgilenmemiş ve kadın nakit para getirdiğinde ona sorgusuz sualsiz bir anahtar vermiş.

Gündemindeki bir sonraki madde bir kuaföre gidip görünüşünde radikal bir değişiklik yapmaktı. Kuaför Kuaför, bal sarısı saçlarını koyu kahverengiye boyama kararına şüpheyle yaklaşmıştı ama o omuz silkti ve işi yaptı.

Shea saçını ilk kez boyatmıyordu. Birkaç ayda bir görünüşünü değiştirirdi. O zamandan beri Son yakın görüşmesinde sarıya dönmüştü, koyu rengi seçti ve kahverengi renkli lenslere geçecekti.

Başka bir durumda, son bir yıl içinde kızıl saçlı, sarışın, esmerin birkaç tonu ve gözlerinin yeşil, mavi ve kahverengi olması onu eğlendirirdi.

Bir sonraki taşınmasında tekrar sarışın olacaktı. Önemli olan, ne zaman bir bölgeden ayrılrsa, aynı kadının başka bir yerde ortaya çıkmamasıydı.

Otele döndüğünde çantasından tabancasını çıkardı ve kolayca ulaşabileceği şekilde komodinin üzerine yerleştirdi. Geri kalan eşyalarını da her ihtimale karşı paketlemişti. hızlı bir kaçış yapmak gerekiyordu.

Açlıktan ölüyordu ama daha çok bitkin düşmüştü. Yatağa uzandı, sert ve pütürlü şilteye yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı.

Nathan'a ulaşmak otomatikti. Güney Kaliforniya'ya doğru yola çıkarken onu sık sık kontrol etmişti.

Yorgunluğunun bir kısmı bu sürekli teması sürdürmekten kaynaklanıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam , hem de yoğun bir şekilde. Sertti, Hücresinde çömelmişti, öfke o kadar yaygındı ki içinden ateş gibi geçiyordu.

Bu sefer tereddüt etmedi. Zihnine dokunur dokunmaz onu hissetmeye alışmıştı. Artık onun varlığını sorgulamıyordu.

Swanson üzerinde çalışıyorlar, lanet .

Öfke onu bir kasırga gibi vurdu. Nathan onunla kaynadı. Çaresiz bir öfke. Ellerini sıktı ve çözdü ve nefret Shea'dan akan negatif yıkamadan ürkene kadar onu pençeledi.

Yapabileceğini hissettiği tek şeyi yaptı. Kendini onun etrafına sardı ve ona tutunarak yapabileceği her türlü rahatlığı sundu.

Yakında özgür olacaksın. Buna inan, Nathan. Swanson da. Aynen öyle. , onu .

Onda daha önce olmayan bir güç hissetti. Yenilenmiş kararlılık. Neredeyse elle tutulur bir irade. Tanrı'ya şükür. Savaşmaya hazırdı. Vazgeçmeyi reddediyordu.

Bu sefer bir acı yoktu. Vücudunu sarsan kontrol edilemeyen öfkeyle bu acıyı kendi kendine engellemişti. Odak noktası takım arkadaşıydı.

Bir yanı onu takım arkadaşının acı seslerinden korumak istiyordu ama öfkesini ve kararlılığını besleyen şeyin de bu olduğunu biliyordu. Bu yüzden orada onunla birlikte oturdu, o öfkeyle sarsılırken ona sarıldı.

Hücresinin kapısı pat diye açıldı. Nathan ayağa fırlayarak Shea'yı irkiltti ve yatağa yuvarlanmasına neden oldu. İki

Zorla ayağa kaldırılırken silahlar ona doğrultulmuştu.

Bu sefer onu bağlamamışlar. Onu hücreden , loş bir koridora sürüklediler.

mağaradaki patika. Bir an sonra kör edici güneş ışığına kaldı.

Nathan kolunu harap olmuş gözlerinin üzerine atarken Shea irkildi ve gözlerini kırıştırdı. Göremediği için görüşü bozulmuştu. Tek gördüğü ışık parlamaları ve yerdı.

Hava soğuktu. Dizlerinin üzerine itilen Nathanın çıplak bedenini rüzgâr ısırdı.

Yavaş yavaş gözlerini kırıştırdı ve gözlerini kısarak görebildi; kadın önündeki manzara karşısında nefesini tuttu.

Swanson birkaç metre ötede duruyordu, kanlar içindeydi ve gözleri . Yüzünün sol tarafı . Şakağından çenesine, oradan da boynuna doğru uzanan düzensiz bir kesik vardı. Et açıkta kalmış, kan akıyordu. Gözlerinde panik ve yenilgi vardı.

"Sakin yapma Swanny. Sakin yapma," dedi Nathan, gözleri önünde öldürülen takım arkadaşının sözlerini yankılayarak.

Bir tabancanın namlusu Nathan'ın kafasının arkasına Shea'nın nefesi kesildi. Tanrım, onu Swanson'ı kırmak için kullanacaklardı çünkü Nathan Şimdiye kadar kırılmaz.

Artık Nathan'ı kullanmıyorlardı. Belki de çabalarından yorulmuş, sıkılmış ya da hayal kırıklığına uğramışlardı.

Şimdi, Nathan. Şimdi savaşmalısın. Ellerin var. Senden dövüşmeni beklemiyorlar. Tanrım, denemek zorundasın.

Gözyaşları Shea'nın yanaklarından aşağı döküldü. Buna izin veremezdi. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Nathan bakışlarını kaldırıp doğrudan Swanson'a baktı ve Shea bu sessiz alışveriş karşısında nefesini tuttu. Her ikisi için de ölüm kalım zamanıydı.

Seninleyim, Nathan. Seni bırakmayacağım.

Swanson'ı tutan adamlar bozuk bir İngilizceyle bir soru sormaya başladılar. Swanson orada taş gibi duruyordu, ifadesi donuktu. Sonra parçalanır gibi oldu.

"Tamam, tamam, konuşacağım. Sadece onu bırakın."

Korkma, Shea. Rol yapıyor. Hazırlan. Bunun için sana ihtiyacım var.

Yatakta doğruldu, dikkati çok keskindi.

Ve Nathan aniden dönerek yumruğunu silahı tutan adamın dizine indirdi. Tabanca ve Nathan, kız ona orada olduğunu söylemeyi düşünemedi onu aldı.

Bir atış. Sonra iki. Art arda üç tane daha. Nathan harekete geçerken dünya çılgınca eğildi ve o her şeyi perspektif içinde tutmaya .

Swanson kendisini kaçıranlardan birini etkisiz hale getirmeyi başarmış ancak diğeri Swanson'ın kafasına silah doğrultmuştur.

Hayır! Shea çığlık attı.

Swanson diğeri tutsağın boğazını kestiği sırada Nathan bir atışla adamı yere serdi.

Nathan başka bir silah ve bıçak kapıp Swanson'a doğru koştu.

"Hadi gidelim!"

Siper almak için koşan Nathan ve Swanson'ın yanından mermiler geçti. Toprak yanlarında havaya uçtu. Shea kurşun seslerini duyabiliyordu.

Kurşunlar iki yanlarındaki ağaçlara çarptıkça gümbürdüyordu.

Tanrım, neden telekinezi gibi bir gücü yok?

Ya da bir şeyleri ateşe verebilmek mi? Hepsini cehenneme uçurmak mı?

Grace, Shea'nın birini öldürecek cesareti olduğunu düşünmüyordu. Şu anda tüm dünyayı ateşe verir ve o piçleri cehenneme kadar yakardı.

bitkin düşmüştü ama Nathan'ın ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Acıyı ondan uzaklaştırdı, onun korkusunu, Öfkesi ve kaçma kararlılığı dışındaki tüm duygularını emdi. Ve ona kendi kararlılığının her zerresini aşıladı.

İki adam ağaçların arasından, çalılıkların arasından, bir derenin üzerinden hiç durmadan koştular. Silah sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

Alarm çığlıkları sessizliğe büründü.

Koşmaya devam et, diye yalvardı.

Bir saat sonra Swanson yere düştü ama bu sefer ayağa kalkamadı. Ağır kanaması vardı ve yüzü kül rengiydi. Nefes almakta zorlanıyordu.

"Kalk, Swanny. Hadi dostum. Devam etmeliyiz. Bizi izliyor olacaklar ve çok dikkatsiz davrandık."

"Bunu yapamam, Nate. Bensiz devam et. Seni aşağı çekmeme izin verme."

"Siktir ! Takım olarak gidiyoruz. Seni bırakmayacağım. Kıcını bu dağlardan taşımak zorunda kalsam ."

Swanson kısık bir sesle, "Yine de başaracağımı sanmıyorum," dedi. "İçimde bir şeyi kırdılar. İç kanama geçirdiğime eminim. Gitmen gerektiğini biliyorsun. Ben."

Nathan'ın yumruğu hayal kırıklığı içinde sıkıldı. Shea, bana yardım et.

Lütfen. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Onunla bir bağlantım yok. Tanrım, keşke olsaydı. Yeteneklerimin bu kadar rastgele olmasından nefret ediyorum.

Dene, Shea. Benim için yap. Beni kullan. Ne yapman gerekiyorsa yap.

Shea, oluyor? Ne yapıyorsun?

Grace düşüncelerine girdiğinde Shea hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istedi. Kız kardeşinin paniğini ve endişesini hissetmişti ama Tanrım, şimdi değil!

Şimdi olmaz, Grace. Lütfen. Bunu zorundayım.

Shea'nın kendi paniği artıyordu ve bunun Nathan'a sıçramasını engellemek için cesurca çabaladı. Buna ihtiyacı yoktu. Onun için güçlü olmalıydı.

Ona git, Shea. Grace'in sakin sesi puslu havayı dağıttı. Beni dışlamaya çalışmayı bırak da ona yardım etmene yardım edeyim.

Hayır! Grace, hayır. Bunu yapmana izin vermeyeceğim! Sana ne yaptığını biliyorsun.

Kapa çeneni ve benimle kavga etmeyi bırak. Kızını kaldır da onu kurtaralım.

Nathan, onunla bir bağlantım yok. Ona yakın olmalısın. Dokun ona. Ellerini onun üzerine koy ki kız kardeşim yardım edebilsin.

Bu asla işe yaramayacaktı. Nasıl olabilirdi ki?

Nathan yere düştü ve ellerini Swanson'ın göğsüne koydu.

"Nate, ne oluyor lan? Defol git buradan. Ne yapıyorsun?"

"Kapa çeneni, Swanny. Birlikte gidiyoruz." Şimdi yap, Shea. Acele edin!

İlk kez kendini kız kardeşine tamamen açtı. birlikte olduklarından beri. O kadar çok duygu tarafından bombardımana tutulmuştu ki şaşkına dönmüştü.

Kendini toparla, Shea. İki bağlantıyı da sürdürmenin zor olduğunu biliyorum. Bunu yapabilirim.

Shea'nın alnında boncuk boncuk ter vardı. Nefes alış veriş sığılaştı ve yatağın kenarında tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı.

Sıcak beyaz ışık Shea'nın içine doldu. Kız kardeşinin iyileştirici enerjisinin etkilerini hisseden Nathan'ın şaşkınlığını o da hissetti.

Aşırıya kaçma, dedi Shea kız kardeşine şiddetle. Sadece hareket edebileceği kadar yap. yok ve gerekenden fazla acı çekmene izin vermeyeceğim.

Swanson'ın gözleri birden açıldı. Hasar görmemiş tek yanağına yeniden renk geldi ve derin nefesler aldı. "Lanet olsun."

Shea, Grace'den aldığı tüm enerjiyi Nathan'a aktarmaya çalıştı. Hızla zayıflıyordu ve Nathan ile Swanson'ın güvende olmalarına daha uzun bir yol olduğunu biliyordu.

Sonra Nathan aniden .

Bu kadar yeter. Sesi sert ve endişeliydi. Benimle kal, Shea. Zayıf olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var.

Shea geri çekildi ve sadece kız kardeşine odaklandı. Grace. İyi misin? Konuş benimle, Grace.

Kız kardeşinin yumuşak acı iniltisi Shea'nın kalbini parçaladı. Oh Tanrım.

Kes şunu, Shea. Ölmüyorum, Tanrı aşkına. Öyle hissediyor olabilirim ama adamınız çok fazla karışmadan bağlantıyı kopardı. En azından akciğerini düzeltebildim.

Shea rahatlayarak gözlerini kapattı. Teşekkür , Nathan.

Şimdi , Grace istedi. Bu sefer bunu sana benim söylediğime inanamıyorum ama ne kadar zayıf olduğunu hissedebiliyorum ve ne tür bir karmaşa olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

ama dikkatli ol ve bu iş biter bitmez benimle konuşsan iyi edersin çünkü çok fazla ve senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Söz veriyorum.

Ve sonra Grace gitmişti. Shea durumun Grace'in söylediğinden daha kötü olmasından korkuyordu. Şu anda kötü durumda olabilirdi ve Shea'yı endişelendirmek istemezdi.

Shea, hala benimle misin?

Nathan'ın endişeli sesi kız kardeşi için duyduğu endişeyi yarıp geçti. Güçlendirici bir nefes aldı ve tüm dikkatini tekrar Nathan'a odakladı.

Ben buradayım. Swanson'ı kaldır ve . Zaten çok fazla zaman kaybettik.

Nathan uzanıp Swanson'ı ayağa kaldırdı ve diğer adamı yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak ağaçların arasına doğru götürdü.

"Yürüyebilirim," Swanson. "Orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama başarabilirim. Hadi buradan siktir olup gidelim."

Swanson bir elinde bir tabanca, diğerinde bir tüfek tutuyordu. Yürürken yüzünü buruşturmuyordu ve adımları hızlanmıştı.

Shea rahat bir nefes aldı ve Nathan'a yardım etmeye odaklandı.

Dar bir vadiden bir yol açtılar ve bazı yerlerde yol o kadar dardı ki, yan dönmek zorunda kaldılar. kenara doğru. Taşlar Nathan'ın ayaklarını kesti ama Nathan onu acıdan korudu. Ayak tabanlarından kan damladığının farkında olduğu bile şüpheliydi.

Dere daha geniş bir vadiye açıldığında arazi düzleşti. Adamlar çalılıkların arasından gizlice ilerleyerek kenarda durdular.

Başka bir sık ağaç yoluna girmeden hemen önce, bir mermi sesi Shea'nın kulaklarına ulaştı ve Nathan'ın bacağında acı patladı.

Tökezledi ve yere düştü.

Oh Tanrım, oh Tanrım. Vurulmuştu.

Düşünmeden, acıyı çekmek için azalan gücünün her zerresini kullandı. Acı uyluğundan aşağıya doğru aktı ve kan pantolonunun kumaşına sızdı.

Onu umut ve kararlılıkla doldurdu. O aldı damarlarından ateş akarken çığlık atma dürtüsüne karşı dişlerini sıkarak acıyı uzaklaştırdı.

Ayağa kalk! İyisin, Nathan. Devam et.

Bu kez Swanson uzanıp Nathan'ı ayağa .

Shea. Teşekkür .

Unutuluşa doğru yavaşça kaymaya başlarken gözlerini kapattı. zorundaydı. Onu güçlü tutmak zorundaydı.

. Şimdi olmaz. Güvende olana kadar onu bırakmayacağına dair ona söz vermişti. Başarısız olamazdı.

Ormanlık alana doğru ilerlediler ve sonra her iki adam da silahlarını çekerek bir ağacın arkasına saklandılar.

Shea, Nathan'ın onu hiçbir koşulda canlı ele geçiremeyeceklerine dair kararlılığını hissetmişti. Onlarla ölecek ve yanında götürebildiği kadar çok piç götürecekti.

Kan bacağından aşağı daha rahat akıyordu ve acı daha da artmıştı.

dayanılmaz hale gelmişti. Sadece onun acısını omuzlamakla kalmayıp, aynı zamanda onun kendi ıstırabını anlamasını da engellediği için daha da zayıf düşmüştü.

Başı çarpıyordu. Mide bulantısı boğazında yükseldi ve otel odasının duvarları hızlı daireler çizerek döndü.

Shea, Tanrım. Bunu durdurmalısın.

Benden uzak dur Grace. dağıtıyorsun.

Bir anda Shea'nın içine sıcaklık ve güç doldu, takviyeye çok ihtiyacı varken onu desteklemek.

Bağlantımızı tutmaya çalışmayın. geleni yapacağım. Adamına odaklan. Kanamanı durdurmam gerek.

Shea tartışmadı. kadar gücü yoktu ve Nathan söz konusu olduğunda en ufak bir kaymayı bile göze alamazdı.

"Atışların sayılsın, Swanny. Bu cephaneyi bitirdiğimizde SOL olacağız."

Swanson başını salladı, yüzüne sert bir kaş çatma ifadesi yerleşmişti. "Hadi bakalım, orospu çocukları."

Daha fazla mermi ağaçlara ve toprağa çarptı. Nathan geniş bir ağacın arkasına saklandı ve

Swanson. "Hâlâ epey uzaktalar. İyî bir atış yaptığınızdan emin olana kadar ateş etmeyin."

Swanson başını salladı.

Vadi sessizleşti. Rüzgâr ağaçların arasından ürkütücü şekilde ısıık çaldı. Yapraklar hışırdadı. Shea'nın kollarından aşağı ürperti yayıldı. Shea, Nathan'ın soğuğa karşı tek engeliydi. Onu yerde baygın yatarken bulması gereken acıdan koruyan tek şeydi.

Uzakta, piçler ilerliyor, Nathan'ın bulunduğu yere yaklaşıyorlardı. Swanson'a uzak durmasını söylemek için bir parmağını kaldırdı.

"Bekle," diye mırıldandı.

Swanson başını salladı ve tüfeği daha sıkı kavradı.

Dünya bir dizi silah sesiyle patladığında yaklaşık dört yüz metre uzaktaydılar. Adamlardan birkaçı Nathan ve Swanson'ı takip edenler yere düştü. Diğerleri sağa sola çılgınca ateş ederek kaçmaya başladı, Nathan ve Swanson'ın durduğu yerden tamamen uzaklaştı.

"Ne oluyor lan?" Swanson talep etti.

Nathan şaşkın şaşkın bakarken, vadi askerlerle . Lanet olsun. Lanet olası Amerikan askerleri.

Kalbi hızla çarptı ve neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Swanson. "Bizim için geldiler."

BÖLÜM 8

NATHAN hayatı boyunca birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiştir. Kollarını sallayarak dışarı fırlamamak için kendini zor tuttu ama olduğu yerde kaldı ve Swanny'ye de aynısını yapmasını söyledi.

Yere düşen Tangoların sayısından, keskin nişancıların onları her iki taraftan da seçtiği anlaşılıyordu. Geriye kalanlar ise her taraftan üzerlerine gelen asker sürüsünün yoğun ateşi altındaydı.

Birkaç Tango, Nathan ve Swanson'ın ateş edebileceği kadar yaklaştı. Birkaç dakika içinde, birkaç kıştırıp geldikleri yoldan geri döndüler.

Swanson bir çığlık attı ve tüfeğini havaya kaldırdı. Nathan'ı da sevinç kapladı. Başardık, Shea!

Nathan Shea'dan güven verici bir yanıt bekledi ama Shea sessizdi. Sonunda Shea'nın kıpırdadığını ve vücuduna yeniden sıcaklık yayıldığını hissedene kadar dehşet içindeydi.

Kadının verdiği güven ona ağacın arkasından çıkma gücü verdi. Swanson da dışarı çıkmaya başladığında o da siperden sendeleyerek çıktı. İki adam yaklaşan askerleri karşılamaya giderken birbirlerine yardım ettiler.

Onlar yaklaştıkça Nathan'ın nabızı hızlandı ve gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Donovan? Sam? Ethan? Garrett? Vay anasını. KGI'dı, ordu değil.

"Onlar benim kardeşlerim," diye Nathan.

Swanson, Nathan'ın sarkan bedenini kaldırırken, "Kız kardeşlerin bile olsalar umurumda değil," dedi. "Onları yine de öpeceğim."

Adrenalin onu terk etti. Shea'nın sarsılmaz desteği bile onu daha fazla ayakta tutamadı. Nathan dizlerinin üzerine çöktü.

Kırılan bir baraj gibiydi. Acı onu sardı. Ateş uzuvlarını, kaslarını, hatta damarlarını yaktı.

Shea'nın gücünün fark etti. Artık onu . Onu zaten çok uzun süre korumuştı.

Ona doğru koşan kardeşlerinin yüzlerindeki dehşeti görmek için başını kaldırdı. Sonra yere baktı ve ne gördüklerini anladı. Çelimsizdi, çırılçıplaktı ve vücudundaki kesiklerden oluk oluk kan akıyordu. Kurşun yediği bacağından aşağı akıyordu.

Cehenneme gidip gibi görünüyordu. Hissedebiliyordu. Cehennem ateşi, acı içinde tükenene kadar vücudunu yaladı.

Kardeşleri etrafını sararken avuçlarını soğuk toprağa dayayarak öne doğru eğildi.

Artık güvendesin, Nathan.

Shea'nın zayıf sesi, tam da onun geri çekildiğini hissettiği anda ona ulaştı. Ama bu sefer son kez hissetmişti. Her zaman geri döneceğine söz verdiği diğerleri gibi değildi.

Lütfen, lütfen kimseye benden bahsetme. Lütfen sırrımı güvende tut. Güvenliğim buna bağlı.

Ve sonra, ruhunun çukurunda kocaman, esneyen bir delik bırakarak gitti. Parmakları içinde kıvrıldı. "Hayır! Gitme! Lanet olsun, gitme!"

"Nathan, Tanrım. Benim, Donovan. Artık iyisin dostum. Biz buradayız. Seni bırakmayacağız. Seni eve götüreceğiz."

Kardeşleri onu yuvarlamaya çalışırken, Nathan çılgına döndü. Burada, etrafı kardeşleriyle çevriliyken, hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemiştir.

"! Tanrım, gitme. Lütfen beni bırakma," fısıldadı kırık bir sesle.

Garrett iki eliyle Nathan'ın yüzünü avuçladı ve aralarında sadece birkaç santim mesafe kalana kadar yüzünü alçalttı. "Nathan, biz . Seni eve götürüyoruz. Artık her şey yolunda. Seni buradan çıkaracağız."

"Swanny. Swanny'ye iyi bak," diye soluk soluğa bağırmayı başardı. Ethan, "Ben hallederim," dedi. "Merak etme. Onu yakaladık."

Gözyaşları Nathan'ın yanaklarından süzülürken gökyüzüne , masmaviydi. Her şey için kırmızı olmalıydı.

Kan dökülmüştü ama yine de tertemiz ve

yumuşaktı. "Gitme. Beni bırakma, Shea."

Kelimeler boğazından acı bir şekilde döküldü. Bir dakika önce çığlık attığını fark etmemişti. Acı onu yutarken gözlerini kapattı.

"Shea kim lan?" Sam sordu. "Benim," diye mırıldandı Nathan. "Benim."

Donovan diz çökerek kanamayı durdurmak için Nathan'ın bacağını sardı.

İrkilmedi bile. Çok fazla acı, çok fazla kayıp vardı.

Shea. Gitmeyin.

Onun sımsıkı bir top gibi kıvrılmış, tek başına acı çektiği belli belirsiz bir görüntü yakaladı. Bu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Ve sonra zihni karardı. Shea yoktu. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Şu lanet helikopteri buraya getirin!" Garrett bağırdı. "Yere yat! Yere yat!" Sam bağırdı.

Söylediklerinin hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama Nathan birden kendini örtülmüş buldu. Donovan onu yere bastırdı.

"Onlar Amerikalı!" Ethan bağırdı. "Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!"

Ateşiniz!"

Donovan kendini Nathan'ın üzerinden itti ve sonra kardeşine baktı. "Görünüşe göre Sam Amca da gelmeye karar vermiş."

Nathan başını çevirip gözlerini kısarak güneşe baktı. Güneş Vadi asker kaynıyordu. Kabullenemeyeceği kadar çok şey vardı. Eve dönme umudunu tamamen yitirmenin eşiğine gelmişti.

Bir meleğin sesine ve bir savaşçının gücüne sahip meçhul bir kadın sayesinde hayatta kalmıştı.

BÖLÜM 9

ALTI AY SONRA KELLY YERLEŞKESİ, STEWART İLÇESİ, TENNESSEE

NATHAN iki-dörde bir çivi çaktı ve sonra arkasına yaslanıp alnındaki teri sildi. Elleri titriyordu ve bu onu sinirlendiriyordu. Hâlâ zayıftı. Değil tamamen kendisiydi. Ama daha yüzde yüz kendisi olabileceği de .

Verdiği kiloların bir kısmını geri almıştı ama hâlâ zayıftı ve normal bedeninden yaklaşık yirmi kilo daha hafifti.

Evinin çerçevesi çizilmişti. Şimdiye kadar çoktan inşa edilmiş olabilirdi ama o bir müteahhitten kaçınmıştı. Evi kendi başına inşa etme dürtüsünü açıklayamıyordu, ancak her çivi çakmak, sığınağı tam olarak olduğu gibi yaratmak onun için çok önemli hale gelmişti. hayal etti.

Bugünlerde onu aklı başında tutan tek şey buydu.

Küçük, kapalı alanlar fikri bile soğuk terler dökmesine neden oluyordu.

Hastanede geçirdiği haftalar bir bakıma esareti kadar cehennem gibiydi. Kendini çaresiz hissediyor ve Shea'yı hayal edip etmediği konusunda her gün savaş veriyordu. Ve eğer gerçekten varsa onun için endişeleniyordu.

uzun süre zihninde bir gölge gibi taşıdıktan sonra, kafası korkutucu derecede sessizdi. Rahatlatıcı bir varlık yoktu. Ama diğer zamanlarda, uyurken, onu hissettiğine yemin edebilirdi.

Sıcak ve yatıştırıcı, acısını ve endişesini hafifletiyordu. Uyandığında, o hiç orada değildi. Yine de, onu etkisiz hale getirmesi gereken acının var olmadığı gerçeğini göz ardı edemezdi.

Sağlık personeli onun acıya dayanma ve acıyı engelleme yeteneğine hayret ediyordu. Onlara ne söyleyebilirdi? Acısını kendi acısı olarak kabul edebilecek bir kurtarıcı hayal ettiğini mi? Onlar onu deli gömleği içinde götürürdü. Muhtemelen hala psikiyatrik değerlendirme için lanet bir enstitüye kapatılmış olurdu.

Yani evet, çenesini kapalı tutmuştu. Sorgulama sırasında gerçekleri saklamıştı. Yakalanmış, işkence görmüş ve onu öldürmek istediklerinde kaçmayı başarmıştı. Swanny de çenesini kapalı tutmuş , çünkü Shea ve kız kardeşinin Swanny'ye yardım ettiği olaydan hiç söz edilmemişti. Belki Swanny'nin kendisi bile ne olduğunu hatırlamıyordu. Ya da belki Nathan gibi onun deli olduğunu düşünüyordu.

Onlarla yüzleşebilecek kadar iyi ve akıllı başında olduğunda kardeşlerinin sorularını yanıtlamak o kadar kolay değildi. Hepsi hastane odasında bekliyordu. Ailesi uçakla gelmişti. Tüm Kelly klanı toplanmış ve o taburcu olana kadar nöbetleşe kalmıştı.

Bir gece anne ve babası Rachel, Sophie ve Sarah ile yemek yemeye gittiklerinde, kardeşleri hastane odasında kalmışlar ve onu öldüren kişiyi sormuşlardı. Donovan'a e-posta göndermiş. Shea'nın kim olduğunu ve Nathan'ın neden onun adını bağırdığını sordular.

Ailesine yalan söylemek onun doğasına aykırıydı. Yalan söylemekten nefret ederdi. Ama Shea ile yaşadığı deneyimi de anlatmayacaktı. Gerçek olmak zorundaydı. Donovan başka nasıl e-postaları almış mıydı? Hatta Van ona göstermişti.

Onlara sadece sempatik bir gardiyan olduğunu ve 'ın kardeşi ile irtibata geçeceğine söz verdiğini söyledi. adına. Nathan kardeşlerinin gözlerindeki inançsızlığı görmüştü.

Dillerini yakan sorular, ama üzerine git. Muhtemelen bu onları neredeyse öldürüyordu.

Sheaya gelince, adından bahsedildiği anda yanıt vermeyi reddetti. Hazır bir açıklaması yoktu, kolay bir açıklaması yoktu.

Onu terk etmemesi için neden çılgık attığını açıklamanın bir yolu yoktu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve taş gibi sessizliği kardeşleri için bir hayal kırıklığı kaynağı oldu.

Nathan bir çivi daha çakarken içini çekti. Kardeşlerinin endişelendiğini biliyordu. Nathan değişmişti ama nasıl değişmesin ki? Onun yaşadıklarını yaşayıp da temelden değişmemiş bir adam nasıl olabilirdi ki?

Farklı olmak istemiyordu. Eski hayatına geri dönmeyi çok isterdi. Aynı özgüvene. Yeteneklerine olan kararlı inancı. Geceleri yatağa soğuk terler içinde girmemek için her şeyini verirdi çünkü gözlerini kapatmaya dayanamıyordu. uyandığında yine o mağarada, şeritlere haldeydi.

Panik ataklardan nefret ediyordu. Kontrolünü kaybetmekten. En uygunsuz zamanlarda aniden gelen, açıklanamayan korkularından.

Taburcu olduğundan beri uzun bir yol kat etmişti ama hala her gün şeytanlarıyla savaştı. Kurtarılmasından sadece altı ay geçmiş olmasına rağmen, onlarla her zaman savaşıp savaşmayacağını merak ettiği zamanlar oldu. Nefes almak kadar onun bir parçası gibi görünüyordlardı.

Ailesini bir daha görememekten ne kadar korkmuş olsa da, artık evde olduğu için zamanının çoğunu yalnız geçirmeyi tercih ediyordu. Onu seviyorlardı, o da onları seviyordu ama endişeleri ve kaygıları ona ağır geliyordu. O yapamazdı Normalmiş gibi davranamazdı. Aylar önce başka bir göreve gitmek için onları terk eden adam gibi davranamazdı. O değişmişti ve kendisi de hâlâ bu değişimin etkileriyle uğraşıyordu. Kendisi değişimi kabullenmemişken onların nasıl bekleyebilirdi?

Onları kendinden uzaklaştırmak istemedi. bilinçli olarak yaptı. Ama kendini giderek daha fazla yalnızlık ararken ve gürültülü saflarında daha az zaman geçirirken buldu.

ve gürültülü bir aile. Onları özleyiyor ve aynı ölçüde onlardan kaçınıyordu.

Başka bir çiviye uzandı ve alnındaki teri kolunun tersiyle sildi, hala iyileşmekte olan yara izlerinin çapraz deseni gözünün önünde parlarken bir an dondu kaldı.

Yamalı bir bebek gibi görünüyor ve hissediyordu.

Çekici kaldırıp bir çivi daha çakmaya başlamıştı ki arkasından gelen bir ses onu durdurdu. Döndü, Kardeşlerinden birini görmeyi bekliyordu. O istese de de her gün onu kontrol ediyorlardı. Ama birkaç adım ötede duran onlardan biri değildi.

Çekici düşürdü. "Swanny! Burada ne halt ediyorsun?"

Nathan eski takım arkadaşına doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı. Swanny'nin görünüşüne dikkat ederek çekildi.

Nathan gibi o da esaret altındayken verdiği kiloları geri alamamıştı. O da Nathan gibi ağır yaralar almıştı. O da Yüzündeki yara derin ve uzundu ve yüzünün sol tarafının tamamına yayılmıştı. Alnında ve gözlerinin etrafında çizgiler . Hatta yüzünde bir Şakaklarına gri saçılmıştı. Cehennem onu yaşlandırmıştı ve henüz iyileşmemişti. Belki de hiç iyileşemeyecekti.

"Seni görmeye gelmeliydim, Nate. Sana şahsen teşekkür etmeliydim."

"Gel . Bira ister misin?"

Nathan, geniş Kentucky Gölü'ne bakan iki büyük kayayı işaret etti. Swanny oturmaya giderken, Nathan iki bira almak için soğutucusunu karıştırdı. Sonra da

Daha iyi düşünerek buz sandığının tamamını Swanny'nin oturduğu yere sürükledi.

"?" Nathan, Swanny'ye doğru bir kutu fırlatırken sordu.

Swanny bir an sessiz kaldı. "Ben iyiyim. Başarıyorum. Turum çıkmaya hazır olduğumu düşünüyordum ama şimdi düşünmek için çok fazla zamanım var. Bu berbat bir şey."

"Evet, seni anlıyorum."

"Güzel bir yeriniz varmış. Kapılardan geçmeme izin vereceklerinden emin değildim."

Nathan'ın dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Kardeşlerim güvenlik konusunda oldukça ciddidir."

Swanny birasını yudumladı ve gözlerini gölün parıldayan yüzeyine baktı. Sonra o bakışlarını Nathan'a çevirdi. Gözleri karanlık ve periliydi. Yorgun.

"Orada ne oldu, Nate?" Nathan gözlerini kaçırdı, omuzları kaskatı kesilmişti.

"Rasyonalize çalıştım. Bunu açıklamaya çalıştım, olmadığımı söyledim, ama hayal etmedim. Hayal etmedim. Ellerini üzerime koyduğunu hayal et. Daha önce ne kadar yaralı olduğumu ve o anki rahatlama hissini anlatmadım. Röntgenler iç hasar göstermedi ama kanamam olduğumu biliyordum. Yaralandığımı biliyorum. Kan öksürüyordum. Nefes alamıyordum. O yüzden bana açıkla, Nate. Bana ne yaptığını söyle."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Nathan dürüstçe. "Yemin ederim, yapmadım. Tüm bu çileyle ilgili o kadar çok "n'oluyor lan" anı yaşıyorum ki. Bazı günler onu orada kaybettiğimi ve asla geri alamayacağımı düşünüyorum. Aklımın bir kısmı kırıldı Esaret sırasında her türlü şeyi hayal ettim." "Evet,"

diye mırıldandı Swanny.

Nathan bir bira daha aldı ve patlattı. Birkaç uzun yudum aldıktan sonra bakışlarını göle çevirdi ve mavinin onu yutmasına izin verdi.

"Biri ya da bir şey bize yardım etti," dedi Nathan. "Şimdiye kadar karşılaştığım en güzel şeydi. Öldüğümde ya da ölüyor olduğumdan endişelendim çünkü bir meleğin varlığı."

Gözlerini kapatıp yeterince düşünürse, Shea'nın parmaklarının yüzüne değdiğini, ruhunun sıcaklığının onunkıyla birleştiğini hâlâ hissedebiliyordu. Bu açıklanamaz bir şeydi. Bunu çok yakından incelemek istemiyordu çünkü gerçek olmasını istiyordu. Onun gerçek olmasını istiyordu.

"Angel. Evet, bu hissi karşılıyor. Sıcaktı. Şimdiye kadar yaşadığım en sıcak, en rahatlatıcı his gibi. hayatımda tecrübe ettim. Paniğim ve korkum eriyip gitti. Aklım bir türlü almıyor. Öyle ya da böyle Tanrı'ya hiçbir zaman kesin bir inancım olmadı. Yani dışarıda daha yüce bir gücün olması gerektiğini düşünüyorum ama bu o muydu? Tanrı bize yardım mı ediyordu?"

Nathanın elleri titredi ve dökmek için birasını yere bıraktı. "Bunu kendime binlerce kez sordum. Bir cevabım yok. Belki de hiçbir zaman bulamayacağım."

Onunla bir daha asla konuşamayacağı, onu içinde hissedemeyeceği fikri, ruhunun kendine ait olduğunu iddia ettiği bir parçasını yok etti.

Swanny'ye anlatabileceği daha çok şey vardı. Ama o en karanlık saatlerde teslim olmaya ne kadar yakın olduğunu asla ifşa etmeyecekti. Shea onu kurtarmıştı. Sadece onu değil, Swanny'yi de.

Shea.

Yumuşak engel olamadı. Adı beyinde yankılanıyor, hiçbir bağlantı kuramıyordu. Orada değildi.

Başı belada mıydı? Ona yardım etmek için güvenliğini feda mı etmişti? Keşke bilseydi.

Nathan gibi sessizlikten memnun görünen Swanny'ye tekrar baktı.

"Şimdi ne olacak, dostum?" Nathan usulca sordu.

Swanny yüzünü buruşturdu ve dalgın bir şekilde yüzünü çevreleyen yara izini parmakladı. "Keşke bilseydim. Peki ya sen?"

Nathan nefesini üfledi. "Bunun üzerinde çalışıyordum." Omzunun üzerinden işaret etti. "Çok fazla ilerleme kaydedemedim ama bu bana yapacak bir şeyler veriyor. Kardeşlerim beni psikiyatri koğuşuyla birlikte uzun süreli bir dinlenme tesisine yatırmak istemekle, bu işe başlamamı istemek arasında gidip geliyorlar. onlarla eğitim. Joe iyi gidiyor. Şimdiden bir takımla antrenman yapıyor."

Göğsündeki ağrı daha da şiddetlendi. İkiziyle arasında bir uçurum vardı. Joe hemen araya girip her şeyi düzeltmek istedi. Nathan'ı harekete geçmeye zorlamak. Joe aceleliydi, ama bu ona iyi hizmet ediyordu. Hiçbir şey onu yıldıramazdı. Kırılan bacağı için fizik tedaviyi atlatmış ve terapistten onay alır almaz antrenmanlara başlamıştı.

Nathan'ın da aynısını yapabilmesini bekliyordu. . Fiziksel olarak iyileşmesini ve oyuna geri dönmesini. Nathan KGI'ya katılmak istemediğinden değildi. İstiyordu. Joe ve onun planı hep buydu. Ordudaki son görevlerini tamamladıktan sonra kardeşleriyle birlikte çalışacaklardı.

Her şey cehenneme döndüğünde bu hedeften sadece birkaç hafta uzaktaydı.

Şimdi... Şimdi, kardeşlerine yüzde yüzünü vereceğinden emin olmadıkça kendini adamak istemiyordu. Kimseye bunu garanti edemezdi. Henüz veremezdi.

Ayrıca kardeşlerinin sırf onunla ilgilenebilmek, başının çaresine bakabilmek için onu "katılmaya" teşvik ettiklerini de biliyordu ama görevlere gitmesine izin vermeye hiç niyetleri yoktu. Ona bir amaç vermek istiyorlardı.

Bugünlerde amacının ne olduğundan emin değildi. Bu Kaderci görünüyordu. Değildi. Ama çok uzun zamandır amacı

sadece hayatta kalmaktı. Şimdi yeniden toparlanmalı ve ve kendisine bahşedilen bu hayatla ne yapacağına karar vermeliydi. Shea'nın ona verdiği hayatla.

Her nasılsa burada oturup Swanny ile konuşmak Shea'yı çok daha keskin bir şekilde ona geri getirdi ve onu hayal etmediğine ikna etti.

Swanny, "Ben de bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim," dedi. "Dürüst olmak gerekirse geri dönmeyi hiç beklemiyordum. O bok çukuru mağarada öleceğimi sanıyordum."

Nathan başını salladı çünkü o da Swanny kadar ikna olmuştu.

Gölden serin bir esinti geldi ve Nathan hanımelinin tatlı kokusunu almak için yüzünü yukarı çevirdi. O Burayı sevdim. Böylesine akıl almaz bir stresin ardından böylesine bir huzuru deneyimlemek neredeyse endişe vericiydi.

Nathan gülümseyerek, "Peki, en azından önümüzdeki bir iki gün boyunca hayatımızla ilgili herhangi bir karar almamaya ne dersin?" dedi. "Kalacak bir yerin var mı? Düşünmemiz gereken en büyük kararın hangi birayı istediğimiz ve bitip bitmeyeceği olduğunu düşünüyorum."

Swanny sırttı. "Şimdi benim dilimden konuşuyorsun. Paris'te bir otel ayırttım ve seni bulmak için gölün üzerinden geçtim."

"Otel iptal et. Burada daha iyi bir konaklama yerim var." Uçurumun kenarındaki bir çadırı işaret etti. Evinin çerçevesinin hemen ötesindeki göle bakıyor. "Eğer taşraya aldırılmazsanız, bol bol temiz hava ve içebileceğiniz kadar bira. Annem asla aç kalmamamı sağlamayı kendine görev edindi, bu yüzden rutin yiyecek teslimatlarına güvenebiliriz."

"Ev yemeği ve bira mı? Bir de ölmeden cennete derler."

Nathan ayıldı. Hayır. Ama ölmeden cehenneme gidebileceğin kesindi. Bu düşünceden sıyrıldı ve sonra ayağa kalktı.

"Gidip eşyalarını alalım ve seni otelden çıkaralım. Dükkâna uğrar, ihtiyacımız olanı alır ve yıldızların altında birkaç gece geçiririz."

Swanny ayağa kalktı. Bir dakika boyunca göle baktı ve sonra bakışlarını Nathan'a çevirdi. Bir gülümseme gözlerinin etrafındaki sert çizgileri yumuşattı. "Evet. Kulağa bir plan gibi geliyor."

BÖLÜM 10

SWANNY inleyerek sandalyesine geri oturdu. "Bu uzun zamandır yediğim en iyi yemekti Bayan Kelly."

Nathan'ın annesi masayı toplamak için yerinden kalkarken gülümsüyordu. Swanny'nin yanında durdu ve yanağını okşadı.

"Bana Marlene demelisin. Ya da anne. Ya da anne.

Gerçekten.

Siz ailedensiniz, yüzden Bayan Kelly olmaz."

Swanny'nin yüzünde, Nathan'ın annesi olan fırtınayla karşılaşan çoğu insanın yüzündeki şaşkın ifadenin aynısı vardı. Şaşkınlık ve kadına sarılma isteği arasında gidip geliyordu.

Swanny'yi kabul etmesi için epey ikna etmek gerekmişti. için

Kelly'lerle akşam yemeği yemişti. Yüzünden utanıyordu ama Marlene yara izini umursamadan görmezden geldi. Swanny'yi öptü, okşadı ve umursamadığını belli etmeye çalıştı. Bir anda onun çocuklarından biri olmuştu.

"Siz çocuklar oturma odasına çekilip bir şeyler içmek ister misiniz?

Bira mı? Beyzbol var," dedi Frank Kelly. "Bulaşıkları bırak, Marlene. Ben sonra getiririm."

Nathan sıırttı. Babası onlara hâlâ çocukmuşlar gibi davranıyordu. Onun çocukları. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar. Ne olursa olsun onlar hâlâ Marlene ve Frank Kelly'nin çocuklarıydı.

Joe peçetesini yere attı ve ayağa kalktı. "Bira kulağa geliyor.

Beyzbol kulağa daha da hoş geliyor."

Rusty muzipçe gülümsedi ve Frank'e doğru bir bakış fırlattı. "Evet, bira kulağa harika geliyor!"

Frank ona gerçekçi bir bakış attı. "Çok komik, genç bayan. Sen limonata al."

"Hey, artık 18 yaşımdayım!"

"Ve?" Marlene sordu.

Rusty gözlerini devirdi. "Ve bu, yasal olarak içki içmeme izin verilene kadar üç yılım daha olduğu anlamına geliyor."

Marlene onaylarcasına başını salladı. "Şimdi anlıyorsun."

Nathan da Swanny gibi ayağa kalktı ve onları takip etmeye başladı.

Frank ve Joe oturma odasına girdiler. Rusty, Frank ve Marlene içecek almak için ayrıldıktan sonra aceleyle ayağa kalktı ve Nathan'ın koluna dokundu.

"Hey, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu alçak bir sesle.

Nathan kaşlarını çattı ama Swanny'ye Nathan'ın babası ve kardeşini takip etmesini işaret sonra geri çekildi.

Rusty biraz gergin ve tereddütlü görünüyordu, ki bu ikisi de genellikle ona atfedilen özellikler değildi.

"Ne oldu?" Nathan sordu.

Rusty'nin Kelly'lerle olan ilişkisinde uzun bir yol kat edilmişti. Daha doğrusu kardeşleri. Ama Nathan her zaman daha anlayışlı olmuştu.

kardeşlerinden daha çok ona yöneldi.

Marlene'in başıboş köpeklerinden biri olan Rusty, Rachel'ın bir yıl boyunca ölü sanıldıktan sonra kurtarılıp eve getirildiği sırada alınmıştı. Aile durumu en iyi ihtimalle istikrarsızdı ve Rusty gerginliği artırmıştı. Savunmacı, şımarık ve asık suratlıydı ama zamanla Yerini hak etmişti ve şimdi ailesini doğuştan Kelly gibi şiddetle koruyordu.

"Bak, bunu sana sormamam gerekiyordu. Yani Marlene ve Frank sana baskı yapmamı istemediler. Geri çekilmem ve nefes almana izin vermem gerekiyordu."

Nathan bir kaşını kaldırdı. İnsan onun kurt adam kıyafetleri içinde aya havlamaktan kıl payı kurtulduğunu sanırdı.

Aceleyle devam etti. "Ama seni gerçekten orada istiyorum. Yani daha fazla. İstemediğimden değil.

herkes de orada ama siz de gelebilerseniz gerçekten harika olur."

Elini onun koluna koydu. "Rusty."

Hemen sustu ve yanakları kızardı. "Çıkar ağzındaki baklayı. Nerede olmamı istiyorsun?"

"Mezuniyet," diye mırıldandı. "Bu hafta. Daha önce bir şeyler söyleyebilirdim, yani sana böyle pat diye söylemek istemezdim ama Marlene sana baskı yapmamı istemedi. _"

"Tabii ki geleceğim."

"Kalabalık sorununu ve eve geldiğinden beri bu kadar çok insanla birlikte olmaktan hoşlanmadığını biliyorum..."

"Rusty, ben de geleceğim. Bunu kaçıramam."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi? Yani eğer istemiyorsan. Ya da çok fazla gelirse, seni anlarım."

Gülümsedi. "Sadece bir kez mezun oluyorsun, evlat. Bunun acısını çekeceğim."

Dudakları kısıldı ve yüz ifadesi endişeli bir hal aldı.

"Şaka yapıyordum. Tabii ki orada olacağım. Tüm Kelly Clan orada olacak. Eminim annem o diplomayı çerçeveletmek istiyordur.

Şimdiden tüm ilçeyi kapsayan bir parti mi planladı?"

Rusty'nin gözleri rahatlamayla parladı. Gülümsemesi geri döndü ve

heyecandan titriyordu. Sonra Nathan'ı şaşırtarak kendini ona doğru fırlattı ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı.

"Orada en çok senin olmanı istedim."

Yüzü adamın göğsüne yaslandığı için kelimeler boğuklaşmıştı. Gülümsedi ve sonra ona tekrar sarıldı.

Uzaklaşırken mutfağa doğru bakış attı. "Sadece Marlene'e sorduğumu söyleme. Tamam mı?"

"Dudaklar mühürlü."

Oturma odasına doğru ilerlerken Rusty bir kez daha duraksadı ve ciddi mavi gözlerini ona çevirdi. "Ben çok

Eve döndüğüne , Nathan. Hepimiz senin için endişeleniyorduk."

Kızın saçlarını karıştırdı. "Teşekkürler, ufaklık."

Onun için endişelenen bir aileye sahip olmak güzeldi. Birdenbire neredeyse boğucu bir duyguya kapıldı. Göz kapakları canı yandı ve ağrıyan rahatlama hissinin saldırısına lanet okudu.

Bir daha asla buraya dönemeyeceğini düşünürken evde olmak.

Rusty elini onun elinin içine soktu ve onu oturma odasına doğru çekti. Kızın onun birdenbire ne kadar dengesizleştiğini fark etmiş gibi görünmesi onu utandırmıştı.

Swanny kanepede Joe'nun yanında oturuyordu, Joe kamburunu çıkarmış, ayakkabılarını fırlatmış ve ayaklarını sedirin üzerine atmıştı. Bunu kimseye itiraf etmeyecekti ama Nathan bacağının hâlâ onu rahatsız ettiğini ve bir kurşun yedikten sonra henüz yüzde yüz iyileşmediğini biliyordu. Nathan'ın kendi kurşunu yarası çok daha hızlı iyileşmişti. Bu bir et ve Joe'nunki gibi kemiğe isabet etmemişti. Joe bir KGI ekibiyle sıkı bir eğitimden geçiyordu ama hâlâ görevlere çıkmasına izin verilmemişti.

Fiziksel olarak Nathan muhtemelen aktif göreve Joe'dan daha hazırды. Yine de Nathan hâlâ kardeşlerine katılmayı düşünmemişti bile.

Nathan'ın babası koltuğunda oturuyordu, elinde kumanda vardı ve Rusty Nathan'ı odaya sürüklediğinde hepsi başını kaldırdı. Oturma odası.

"Kardeşlerin geliyor," dedi Frank. Nathan kaşlarını kaldırdı. "Hepsi mi?"

"Evet, onlardan kaçtığın için mutlu değiller - onların sözleri, benim değil."

Nathan bir küfür savurdu. Çoktan oyuna dalmış olan ve Joe ile vuruş ortalamaları üzerine tartışan Swanny'ye baktı.

"Arka taraftan gizlice çıkabiliriz," diye mırıldandı Rusty.

Nathan kıkırdadı ve endişesinin bir kısmı azaldı. Göğsündeki gerginlik azaldı ve aniden yeniden nefes alabildi. Kardeşlerini, baldızlarını ve müstakbel baldızı Sarah'yı görmek istiyordu.

Sarah, Rachel'dan bile daha sessizdi ve hâlâ tüm bu aileden rahatsız ve bunalmış görünüyordu. üyeler. Garrett'in evleneceği kadını çok sevdiği belliydi. Onun yanından hiç ayrılmıyordu ve şimdi Nathan evde olduğu için, Rusty Tennessee Üniversitesi'ndeki üniversiteye gitmeden hemen önce, yazın sonlarına doğru düğünlerini planlıyorlardı.

Rachel'a artık çok daha farklı bakıyordu. Daha önce ona karşı hep nazik davranmış, her an kırılacakmış gibi kırılgan olduğunu düşünmüştü. Tüm aile ona zayıfmış gibi davranıyordu.

Şimdi ona ne kadar büyük bir kötülük yaptıklarını anlıyordu. Bütün bir yıl boyunca cehennemde hayatta kalmak için gereken gücü kavrayamıyordu bile. İki ay sonra pes etmeye hazırды. Ölümün yüzüne bakmış ve kendi ölümünün kaçınılmazlığını gözünü kırpmadan kabullenmişti.

Rachel onu hem dehşete düşürmüştü hem de utandırmıştı. Onu en son görmesinin üzerinden sadece bir hafta geçmiş rağmen, aniden onu tekrar görme isteği duydu. Ona sarılmak istedi. Ona ne kadar hayran olduğunu söylemek için. Ailesinin bunu ona yeterince sık söylediğini düşünmüyordu. Belki de ona hiç söylemediler.

"Biraz ," dedi Joe.

Nathan gözlerini kırıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı ve herkesin ona baktığını fark etti. Avuçlarını kot pantolonunun paçalarına sildi ve Swanny'nin aşağısındaki kanepeye yerleşti. Kısa süre sonra oda kardeşleri ve eşleriyle dolacaktı. İnsanlar yerde oturuyor olacaktı.

sandalyelerin ve kanepenin kollarında. Ve annesi tüm bu süre boyunca ışınlanırdı.

Swanny'ye soru dolu bir bakış attı, arkadaşının buna hazır olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Son iki günlerini Nathan'ın annesi canına tak edip onları gerçek bir akşam yemeğine sürükleyene kadar Nathan'ın şantiyesinde tek başlarına kaldılar.

Swanny memnun görünüyordu - bu kadar çok sıcak insanla çevrili olmaktan Nathan'dan daha memnun. Ama Swanny'nin ailesi yoktu. Nathan'ın yanına döndüğünde ve Nathan kurtarılmıştı. Swanny'nin yerinde olsaydı, Nathan umudunu çok daha erken yitirirdi. Sadece ailesini tekrar görme arzusu onu ayakta tutmuştu. Swanny'ye bu kararlılığı veren neydi?

Ailesini paylaşarak Swanny'ye biraz huzur verebilirse, Nathan bunu memnuniyetle yapardı. Swanny istese de de annesi onu evlat edinecekti. Kafasına bir şey koyduğunda onu hiçbir şey durduramazdı ve sokak hayvanlarını toplamak onun yaşam boyu süren bir alışkanlığıydı.

"Eğitim nasıl gidiyor Joe?" Frank sordu.

Nathan kolundaki yara izlerinden birinin izini sürdürdü ve kardeşinin tepkisine bakmadı. Babası, kardeşinin şey. En küçük oğulları için endişeleniyordu. Aile her ikisinin de evde olmasından dolayı çok heyecanlıydı. kardeşler onları KGI şemsiyesi altına almaktan memnundu.

Nathan bir söz vermemişti. Olasılıktan bile bahsetmiyordu. Henüz değil. Belki de hiç.

"İyi gidiyor baba. Rio'nun takımına atandım. Van hâlâ üçüncü bir takım üzerinde çalışıyor. Bu aylar sürebilir. Çok seçici bir piç."

"Şimdiden ödev mi alacaksın?" Marlene sertçe sordu.

Nathan başını çevirdiğinde annesinin içeri girdiğini gördü. Yüzünde o klasik "anne" ifadesiyle oturma odasındaydı, bu da hoşnutsuz olduğu anlamına geliyordu. Ve endişeliydi. Tepsiyi koydu

içecekleri sehpanın üzerinde tutarak onlara birer tane almalarını işaret etti.

Joe . "Bana , evet. Ama şimdilik sadece Rio ve adamlarıyla antrenman yapacağım."

Marlene kaşlarını daha da çattı. "Ama uzakta yaşıyorlar. Rio ormanda bir yerde yaşamıyor mu?"

Joe sırttı. "Belize, anne. Ve evet, orada yaşıyor. Orada antrenman yapmıyor. Burada, yeni tesiste antrenman yapacağız. Burası

Sam neden her şeyi hazır ve çalışır hale getirmek için kışını yırttı. Ayrıca Fort Campbell'da eğitim yapmak için Sam Amca'dan hâlâ iznimiz var."

Marlene, Nathan ve Swanny'nin arasına otururken, "En azından bu da bir şeydir," diye mırıldandı. "Her şey aynı olacaksa, çocuklarımın onları eve getirdiğim anda kaçmamalarını isterim. Doktorunuz bu tür aktiviteler için size izin verdi mi?"

Elini Nathan'ın bacağına koydu ve ona doğru bakmasa ya da ifadesini ona yöneltmese de nazikçe sıktı. Kardeşleri endişelenirken

Marlene ona zaman ve alan tanımaktan ve hiçbir şey yapması için baskı yapmamaktan memnun görünüyordu.

Ama bunun nedeni onun patlamaya çok yakın olmasından korkması olabilirdi. Bu da Rusty'nin onu mezuniyete davet etmesini neden istemediğini açıklıyordu. İç çekti. Sadece her şeyin normal ya da mümkün olduğunca normale yakın olmasını istiyordu. Geçmişte olsa, ona nerede ve ne zaman olması gerektiğini söylemekte zerre kadar tereddüt etmezdi.

Joe güldü. "Anne, ben iyiyim. Hayır, yüzde yüz değilim, ama neredeyse oradayım ve çalıştıkça orada olacağım. Kışımın üstüne kendime acıyarak iyileşecek değilim."

Nathan kardeşine bakmadı ama Joe'nun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. İfadenin sivri olduğunu biliyordu. Joe'nun hayatına devam etmesi, meşgul olması, geçen yılı unutmaması gerektiğini düşündüğünü biliyordu. Aklından çıkarması gerektiğini.

Arayan Joe'ydu.

Joe, Nathan'ın eğitime başlamasını istedi. Joe, Nathan'ın Nathan'a hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu çünkü ikizine ne olduğunu düşünmek onu incitiyordu.

Herkesin Nathan'ı nasıl düzeltereceğine dair kendi fikri vardı. Belki de Nathan'ın geri çekilmesinin nedeni buydu. Çünkü Nathan'ı düzelterek tek kişi Nathan'dı ve o da henüz bu gizemi çözmüş değildi.

Ön kapının açılma sesi her türlü konuşmaya son verdi. Bir dakika sonra kardeşleri ve eşleri oturma odasına doluşmaya başladı.

Bebek Charlotte hemen kucaklandı ve akrabadan akrabaya dolaştırıldı; öpücükler ve mırıldanmalar odayı doldurdu.

Nathan'ın avuç içleri yeniden kayganlaştı ve yaraları kaşındı. Ellerini pantolonuna sürttü ama kendini bunu yapmamaya zorladı. Göğsünü, karnını ya da kollarını ovun.

Göğsü acıyla sıkıştı ve aniden daha fazla yerinde duramadı. Kendini yukarı doğru itti, sanki Ailesinin geri kalanını selamlamak için ayağa kalktı. Kardeşlerinin sırt sıvazlamalarına dayanmak için kendini zorladı, ama sesleri birbirine karışarak donuk bir uğultuya .

Tuvalete gitmesi gerektiğine dair bir mazeret mırıldanarak mutfığa kaçtı ve lavabonun üzerinde durdu, hızlı nabız atışını sakinleştirmeye çalışırken yaralı kollarından su akıttı.

Birkaç derin nefes sonra buzdolabına gidip bir bira çıkardı ve arka kapıdan güverteye çıktı. İçeridekiler şüphesiz ki onun mesafeyi korudu ve duvarı nasıl aşacağını merak etti. Ya da Swanny orada olduğu için belki de düşünmüyorlardı. Ama bunu düşünüyorlardı ve bazılarının çaresiz, bazılarının kararlı bakışlarını birbirlerine atıyorlardı. Ve muhtemelen onu kimin bulmaya geldiğini görmek için çöp çekiyorlardı.

Swanny bu kadar iyi vakit geçirmiyor ve Nathan'ı görmeye geldiğinden beri hiç olmadığı kadar mutlu görünmüyor olsaydı, Nathan çoktan gitmiş olurdu.

Birasını verandanın parmaklıklarına dayadı ve karanlığa bakarak ağaç kurbağalarının ve cırcır böceklerinin rahatlatıcı seslerini dinledi. Kapı açıldığında iç çekti. Arkasını döndüğünde Rachel'ı görünce şaşırdı. birkaç metre ötede duruyordu.

Tamamen döndü ve ahşap korkuluklara yaslandı. "Hey, bebek. Kısa çöpü senin çekeceğini ya da yarışa katılacağını tahmin etmemiştim."

Şaşkınlıkla başını eğdi, dışarıdan gelen ışık koyu renk saçlarının üzerinde parlıyordu. "Oh," dedi sonunda. "Beni onların gönderdiğini düşündün."

"Yapmadılar mı?"

Onları ayıran birkaç adımı atıp sessizce onun yanında durdu, bakışlarını ailesinin evinin arkasındaki ormana çevirdi.

"Hayır."

Aynı yöne bakmaları için arkasını döndü. "Özür dilerim. Muhtemelen paranoyakça görüldüğümü biliyorum ve dokunaklı."

Gülümsedi. "Öyle olsaydınız anlaşılabilirdi."

"? Yani gerçekten mi? Bugünlerde iyi misin?"

Seni pek görmedim."

Ona doğru baktı. "Nasıl olduğunuzu sormam gerekmiyor mu? Çoğumuzu da görmedin."

Ses tonunda herhangi bir suçlama olmamasına rağmen yüzünü buruşturdu. Yara izleri kaşındı ve bir elini dirseğinin etrafında kenetlemeden önce kolunu ovuşturdu.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," dedi alçak bir sesle. "Belki kimse bunu söylemedi. Belki de anlamadıkları içindir. Ne kadar bunaldığınızı ve bazen etrafınızdaki herkesin her şey normalmiş gibi davranmasını istediğinizi biliyorum."

Tekrar iç çekti. "Evet, ."

Çünkü daha önce ne kadar çok
Ona sarılmak istedi, onu kollarına çekti ve kollarını onun çok daha küçük bedeninin etrafına sardı. Kız da kollarını onun beline doladı ve aynı sıklıkla ona sarıldı.

"Beni şaşırtıyorsun."

Başını kaldırıp ona bakabilmek için geri çekildi. Kaşları birbirine kenetlendi ve kaşları hafifçe çatıldı.

"Bütün bir yıl boyunca hayatta kalmayı nasıl başardın bilmiyorum."

Kollarını geriye çekti ve sonra göğsünün üzerinde katladı, parmakları kollarında küçük izler bıraktı.

"Hey, seni üzmem istememiştim. Seni anlıyorum. İnan bana."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sorun yok. Gerçekten. İnsanlar benim etrafımda bundan hiç bahsetmez. Olan oldu. Hâlâ bununla uğraşıyorum, ama bazen herkesin bunu hissetmesini diliyorum. rahatlıkla söyleyebilirim."

"Sanırım henüz o noktaya gelmedim. Sadece herkesin bana bakmayı kesmesini istiyorum..."

"Gözlerinde acıma duygusuyla mı? İçinde boğulacakmışsınız gibi hissettiğiniz bir kederle mi? Sizinle birlikte ve sizin için acı çektiklerini söyleyen bir bakışla ve sadece bu kadar kötü hissetmemeleri ve her zaman endişelenmemeleri için şeyi ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz?"

"Evet, o."

"Onlar aileden. Bizi seviyorlar. Sen döndüğünden beri onları daha iyi anlıyorum çünkü böyle hissediyorum."

Zaman zaman kendimi durduruyor ve hissettiğim endişenin onların benim için duyduğu endişeyle aynı olduğunu kendime hatırlatıyorum."

Nathan bir kolunu tekrar doladı ve sıkıca sarıldı. "Bunun için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük. Öyle davranmadığımı biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Kendini belli bir şekilde hissettiremezsin, Nathan. İnan bana, ben denedim. Bu... zaman alıyor."

"Sen harika bir kadınsın Rachel Kelly. Sadece bunu bilmeni istiyorum. Vazgeçmeye hazırdım ve sadece birkaç aylığına gitmiştim. Ölmenin daha kolay olacağını düşündüğüm günler oldu. Ölmek istedim."

"O zaman neden yapmadın?" diye sordu usulca.

Kolu düştü ve iki eliyle korkuluğu kavramak için döndü. "Çünkü biri beni kurtardı."

Cevap vermedi. Ona kim olduğunu sormadı. Sadece orada durdu ve bekledi. Onun bu yönünü sevmişti. Israrcı değildi. saran sessiz bir gücü vardı. Onu ailedeki hiç kimsenin sakinleştiremediği kadar sakinleştiriyordu.

Belki de bu yüzden burada durmuş, ona sırrını açıp açmama konusunda kendisiyle savaşıyordu. En azından onun deli olduğunu düşünseydi, ailenin geri kalanına alarm vermezdi.

Bir kolunu kaldırdı, elini yüzünde gezdirdi ve tiksintiyle iç geçirdi. "Deli olduğumu düşüneceksin."

Küçük bir elini onun omzuna koydu. Basit bir dokunuş. Hala cevap yok. Ve kadın bekledi. Onun bu yönünü de seviyordu. Yalan söylemedi ve onun aklını kaçırdığını düşünmemek için hemen inkar etmedi.

"Oradaydım. Yani ölümü ve ölümün kaçınılmazlığını düşünüyordum ve neden bununla savaştığımı merak ediyordum. Kendime ailemi bir daha göreceğim diye kendimi kandırdığımı söyledim. Anlamsız olduğu halde neden güçlü olmaya ve dayanmaya devam edeyim ki?"

Küçük bir sıkıntı sesi çıkardı ve daha yakına eğildi. "Ve sonra benimle konuştu."

Rachel başını tekrar eğdi. "Kim yaptı?"

"Bilmiyorum," dedi. Kızın adını söylemedi. Ondan kimseye bahsetmemesi için yalvarmıştı. Burada Rachel'la birlikte bu sözünü tutmuyordu ama en azından

onun adını ver. Gerçek olmasa bile, ona ihanet etmemesi .

"Belki de o bir melekti. Belki de ben onu hayal ettim. Ama o beni kurtardı."

"Uyuşturucunun etkisiyle hafızam bulanıklaştıktan sonra bile Bana verdikleri Ethan'a tutundum. Onun adına. Onun görüntüsü. Onun gibi

Zaman geçtikçe kendimi gerçek olmadığına ve sadece benim kişisel savaşım ya da meleğim olduğuna ikna ettim. İstedğini seç.

Ama en karanlık günlerimi atlatmamı sağladı. Kendimi onun beni kurtaracağına inandırdım. Belki de sahip olduğum tek şey buydu. Ya bu inanca tutunacaktım ya da vazgeçecektim. Senin deli olduğunu düşünmüyorum." "Her şey bu değil," diye mırıldandı Nathan. "Konuştuk. I

Yani gerçekten konuştuk. Ve olay şu ki... Tanrım, bu iş her geçen dakika daha da çılgınlaşıyor. Olay şu ki, Van'a e-posta gönderdiği için onu hayal bile edemezdin."

Rachel sertçe çekildi. "Senin Korengal Vadisi'nde olduğunu söyleyen e-postayı mı kastediyorsun? Joe'yla konuşmasını söyleyen e-postayı mı?"

"İşte o."

Rachel dudaklarını büzdü ve nefesini dışarı üfledi. "Tamam, yani bu kadınla konuştuğunu söylerken, yan hücrede olduğunu mu kastediyorsun? Yoksa seni tutsak eden grubun bir parçası mıydı?"

Evet demek çok kolay olurdu. Evet demeli ve tüm bu konuşmayı unutmalıydı. E-postayı kardeşleriyle tartışmayı bile reddetmişti. Cevap istedikleri için çok sinirlenmişlerdi ama konuyu açtıklarında Nathan çenesini kapatıyordu.

"Nathan?" diye sordu sessizlik uzayınca. "Bak, unut gitsin. Önemli bir şey değil."

Şaşırtıcı bir güçle öne doğru uzandı ve adamın ellerini kendine doğru çekti. Ellerini kavradı ve yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı.

"Bu önemli. Konuş benimle, Nathan."

Öne doğru eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu.
"Dinlediğin için teşekkürler Rachel. Gerçekten. Ama bu kendi başıma çözmem bir şey."

Onun gözlerindeki hayal kırıklığını gördü ama aynı zamanda O uzaklaşırken anlayışla karşıladı. Sonra öne doğru itti ve ona tekrar sarıldı.

"Seni seviyoruz, Nathan. Hepimiz seviyoruz. Bunu unutma."

Verandanın kapısı açıldı ve Ethan dışarı çıktı ama Nathan ve Rachel'ı görünce duraksadı.

"Hey, adamım, kendi kadını bul. Benimkiyle tatlı tatlı konuşacağını bilmeliydim."

Nathan sırtıttı ve rahatladı. Bununla başa çıkabilirdi. Tipik şakalaşmalar. Kardeşlerinin kendisine bir doların çeyreğiymiş gibi bakmak yerine bok attığı eski zamanlara dönmeyi ne kadar çok istediğini fark etmemiştir.

Ama o zaman bu konuda yardımcı olmamıştı. Eğer kendisine normal davranılmasını istiyorsa, ailesiyle arasına duvarlar örmeyi bırakmalıydı.

Nathan, "Güzel bir kadın benim arkadaşlığımı tercih ediyorsa elimden bir şey gelmez," diye söylendi.

Ethan öne doğru ilerledi ve kolunu Rachel'a doladı. "Siz ikiniz burada aileden kaçıyor musunuz? İşler sarpa sardığında Rachel'ın bir iki kez buraya geldiğini hatırlıyor gibiyim. ezici."

"Ben de tam ona ne kadar harika biri olduğunu düşündüğümü söylüyordum." Ethan gülümsedi.

"Buna itiraz edemem." "Tamam, siz ikiniz, yeter," diye homurdandı Rachel.

Ethan'ın elinden kurtuldu, Nathan'a hızlıca bir kez daha sarıldı ve Nathan'ı kardeşiyle yalnız bırakarak içeri girdi.

"Her şey yolunda mı, dostum?" Rachel kapıyı kapattığında Ethan sordu

Nathan soruyu duymazdan gelerek, "O oldukça özel biri," dedi.

"Evet, biliyorum. İkinizin pek çok ortak noktası var."

Nathan'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Öyle mi? Sence ben de elbisenin içinde onun kadar güzel görünüyor muyum?"

Bu geri dönüş karşısında Ethan'ın gözlerinde bir rahatlama belirdi ama sonra ifadesi daha da ciddileşti. "Hayır, ikinizin de hayatta kaldığını kastetmiştim."

BÖLÜM 11

NATHAN'IN gözleri fal taşı gibi açıldı ve gece yarısı gökyüzündeki yıldızlar bir anda görüş alanına girdi. Önce yaklaşıp sonra geri çekildiler ve dünya onun etrafında çılgınca dönmeye başladı.

Uyku tulumunun içinde doğrulmaya çalıştı ve hemen yere yığıldı, halsiz ve şaşkındı. Zihni bulanıktı ve hiçbir mantıklı gelmeyen rastgele görüntüler yanıp sönüyordu.

Tuhaf adamlar, esneyen yüzler ve ezici bir korku hissi.

Ona ne oluyordu böyle? O kadar çok bira içmemiştir. Aptalca sarhoş olmak şöyle dursun, kafayı kadar bile içmemiştir.

Bu diğer panik ataklarına benzemiyordu. Rüya . Zihninin geçmişten mutlulukla arındığı birkaç geceden biriydi.

İçini öyle bir korku kaplamıştı ki, nefes alıp verirken midesi isyan ediyordu. Göğsü baskıdan yanıyordu. Sanki her açıdan üzerine bir ağırlık gibiydi.

Ve sonra onu hissetti. Sadece kısa bir an, sanki umutsuzca ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi.

Shea.

Korktum. Dehşete düşmüş.

Hissettiği onun paniğiydi. Yönünü şaşırtması.

Shea!

Zihninde onun adını haykırdı. Sonra kısık sesle bağırdı, sesi gecenin içinde yankılandı.

Kendisini hapseden uyku tulumunu yırtıp attı, Tökezleyerek yere düştü ve dizlerinin üzerine çöktü. Yanında, Swanny yukarı doğru fırladı.

"Ne oluyor be?"

Nathan ellerini çimlere sokarak kendini yukarı doğru itmeye çalıştı ama dengesini koruyamayacak kadar güçsüz ve şaşkındı. Ağır bir şekilde yan tarafına düştü, küfrederek Çünkü zihnindeki sisin içinden Shea'ya ulaşamıyordu. Shea oradaydı. Bunu biliyordu. Shea orada mıydı?

Ona ulaşmaya mı çalışıyordu? Yardıma mı ihtiyacı vardı?

Parmaklarını toprağa gömdü, tekrar kendini düzeltmeye, ayağa kalkmaya ve karmaşayla savaşmaya çalıştı. Swanny Yüzünü Nathan'ın yüzüne yaklaştırdı.

"Sorun ne dostum? Yardıma ihtiyacım var mı? Sana neler oluyor?"

Nathan hayal kırıklığıyla hırladı, Swanny'ye tutundu ve çekti. "Bana yardım et."

Swanny dizlerini itti ve sonra ayağa kalktı, Nathan yukarı doğru çekerken hâlâ ellerini tutuyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı, sanki cehennemden çıkmış gibi sallanıyordu.

Dünya etrafında hareket etmeye devam etti, mide bulantısı karnından boğazına doğru keskin bir şekilde yükselene kadar dalgalandı ve sallandı, Nefes alamayana kadar sıkıyor ve sıkıyordu.

"Sorun ne lan?" Swanny talep etti. "İzin ver ambulans çağırayım. Ya da en azından seni hastane."

"Bırak da yere bassın," diye .

Ellerini başına götürdü, nefes aldı ve sonra tekrar uzandı.

Shea, konuş benimle, lanet . Sen iyi misin? Neler oluyor? Lütfen, konuş benimle.

Adının bir ipucunu yakaladı ve aniden yönelim bozukluğu kaybıldı. Gölgeler uzaklaştı ve onu çevresinin keskin bir şekilde farkında bıraktı. Geç bir saatin kokusu

Tennessee baharı, yaza yaklaşıyor. Göl. Ağaçlar, çamlar.

Bir esinti vücudunu ıslatan teri serinletti ve o da tepki olarak titredi.

O gitmişti. Sanki hiç orada olmamış gibi. Tekrar.

"Orospu çocuğu!"

"Nathan, konuş benimle dostum. Ne haltlar dönüyor?"

Swanny'den uzaklaştı ve merdivenlere doğru yürüdü. uçurumun kenarından göle bakıyordu. Aşağıda su mürekkep rengindeydi ve ay ışığının sadece bir parçasını yansıtıyordu.

Aklını mı kaçıırıyordu? Delirmiş miydi? Kız gerçek miydi, değil miydi?

Eğer o gerçek değilse, e-postaları, e-postaları nasıl açıklayabilirdi? Herhangi bir güvenceyle işaret edebileceği tek şey olan bu kanıta sarıldı. Eğer o olmasaydı e-postaları alsaydı, akıl sağlığının son kırıntılarını da çoktan teslim etmiş olurdu.

"O gerçek, lanet olsun."

"Gerçek kim?" Swanny sordu. "Kimden bahsediyorsun?"

"O gerçek ve başı belada ve ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

Çaresizlik ve hayal kırıklığı içine çökmüştü. Onu bunalttı. Ne yapabilirdi ki?

Elini yüzüne ve parmaklarını gözlerinin kenarlarına gömdü. Uyandığı karmaşaya konsantre olurken burnunun köprüsünü sıktı.

Hiçbiri mantıklı değildi. Hiçbir şey görmemişti. Sadece hissetti ve kadar tuhaf bir deneyim yaşadı ki, kötü bir asit yolculuğu yaptığına yemin edebilirdi.

"Bak, sadece sakın ol. Bunun hakkında konuşabiliriz." Nathan başını salladı. "Bırak gitsin, Swanny."

Belirgin bir sessizlik oldu ve sonra Swanny Nathan'ın gölü görmesini engelleyerek itti.

Tek , arkadaşının gözlerinde parıldayan kararlılıktı.

Swanny alçak bir sesle, "Bunun bırakmayacağım," dedi. "Buraya cevaplar için geldim. Ben zorlamadım. Ama bir şey Afganistan'da oldu. Açıklayamadığım bir şey. Şimdi çılgınca konuşuyorsun ve bu kadının adından bahsediyorsun, kurtarıldığımızda bağırdığın aynı ad. Bu konuda konuşmak istesen de istemesen de, ellerini üzerime koydun. ve bir şey oldu. Oradan çıkamayacaktım. Bunu biliyordum. Sen de biliyordun. Ama sonra bir şey yaptın. O hissi asla unutmayacağım. Güneş ışığının beni ısıtması gibi içten dışa. Ve acı. Geçti. Tekrar nefes alabildim. O kadar huzur vericiydi ki bir an için her şeyin sona erdiğini sandım."

Nathan gökyüzüne baktı, gözlerini kapattı ve omuzları çökerken nefes verdi.

"Rol yaptın dostum. Ben de sana izin verdim. Ama bana bir sürü saçmalık anlattın. Melekler, Tanrı. Evet, belki, ama söylediğinden daha fazlasını biliyorsun."

"Bilmiyorum! Keşke bilseydim," diye ısırdı Nathan.

Hayal kırıklığı içinde yumruğunu sıktı ve alnına bastırdı.

"Belki de ben deliyim. Belki ikimiz de öyleyiz."

Swanny sakince, "Bu açıklama benim için gayet iyi," dedi. "Ama biz değiliz. Şimdi beni oyalamayı bırak."

Nathan uyku tulumuna doğru tökezleyerek geri döndü, ve dizlerini göğsüne çekti. Yanında, Swanny onunkine süründü ve yan tarafına uzandı. Nathan uzun bir süre orada öylece oturup uzaklara baktı. Sessizlik düşündürücüydü ama Swanny bekledi. Orada öylece yattı ve Nathan'ı izledi, konuşmasını bekledi.

"Onun adı Shea," dedi sessizce. Ona ihanet etmiyordu çünkü Swanny ona Shea dediğini çoktan duymuştu. birden fazla vesileyle.

"Evet, o kadarını anladım. Asıl soru onun kim olduğu ve... şey... kim olduğu?"

"Bilmiyorum."

Swanny içini çekti ve gökyüzüne bakmak için sırt yuvarlandı. "Sana hiç ne kadar sinir bozucu bir orospu çocuğu olduğunu söyleyen oldu mu, Nate?"

"Onu hayal ettiğimi sanıyordum. Ta ki kardeşlerime bizi nerede bulacaklarını bildirmek için e-posta gönderene kadar."

"Bunu nasıl yaptı? O cehennem çukurunda gördüğüm hiç kadın yoktu."

"Sadece bu . O... orada değildi. O buradaydı," dedi Nathan, başının yan tarafına vurarak. "Benimle kafamın içinde konuştu. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Swanny tekrar yanına döndü ve ağzı açık bir şekilde Nathan'a baktı. "Psişik bir şey mi demek istiyorsun?"

Nathan kuru bir sesle, "Bana geleceğimi söylemiyordu," dedi. "O telepatik ve o..."

"Ne yapabilir?"

"Acımı aldı. Kendi üzerine aldı. Ve işkence gördüğümde, bunu da üstlendi. Acı çekti. Bundan nefret ettim."

"Lanet olsun," diye nefes aldı Swanny. "Ciddi misin sen?"

Nathan, Swanny'nin görebildiğinden emin olmasa da başını salladı.

"Bu çok acayip bir şey dostum. Hayal mi? Başa çıkma mekanizması olarak mı?"

Nathan kuru bir eğlence sesi çıkardı. "Kardeşimin aldığı ve Shea'ya söylemesini istediğim şeyi ona aynen söyleyen o gerçek e-posta olmasaydı kesinlikle evet derdim."

Swanny sessizliğe gömüldü. Uzun bir süre, Nathan'a inanıp inanmamakta kararsız kalmış gibi hareketsiz yattı.

"O şimdi nerede?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Nathan. "Başı dertteydi. Fazla konuşmazdı. Onu korumak için çok kararlıydı.

Beni acıdan kurtar ve oradan çıkar. Yine de korkuyordu. Korkusunu hissedebiliyordum. Bu gece hissettim."

"Lanet olsun."

"Evet."

"Ne yapacaksın?"

Nathan arkasına yaslandı ve bir kez daha yerleşirken uyku tulumunu etrafına çekti. "Bilmiyorum. Ne yapabilirim ki? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece adını ve Kimseye ondan bahsetmemem için bana yalvardı. Eğer bildiklerimi anlatırsam, onu tehlikeye atabilirim. Onu bulmak için yeterli bilgim yok."

"Bu çok ."

"Deli olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır. Garip bir şekilde tamamen mantıklı. Bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki ikimiz de deliyiz. Ama ben ne hissettiğimi biliyorum. Her ne yaptıysa ikimizi de kurtardığını biliyorum.

Aklımı kaçırdığım için endişelenerek zaman harcamak yerine, yaptığı şey için ona minnettar olacağım."

Nathan kıkırdadı. "Kelimelerle aran çok iyi Swanny. İşin cehennemi, tamamen mantıklı konuşuyorsun."

"Bunu arada bir yapıyorum."

Nathan yine güldü ve gerginliğin bir kısmı kemiklerinden sızarak onu bitkin ve zar zor uyanık kalabilir halde bıraktı.

Rahatladı ve gözlerini kapattı, ama onun sesinin müziği ve sıcaklığının anısı aklından .

Nazik bir dokunuş.

Seni bulacağım, Shea. Bir şekilde, bir yerde, tekrar buluşacağız. Sadece zihnimde olsa bile.

BÖLÜM 12

Kravat onu boğuyordu ve çoktan yakasının etrafından sarkmıştı. Liseye girmemişti. derisi kaşınmaya başladığında ve solunum yolu daraldığında spor salonunda beş dakikadan fazla kalmıştır.

Dışarıda hafif bir yağmur yağıyor, mezuniyet törenlerinin stadyumda yapılmasını engelliyordu. Böylece Nathan birkaç yüz kişiyle birlikte boğucu sıcak bir spor salonuna hapsedildi.

Annesi onu Sam ve Sophie'nin aile için ayırdıkları koltuklara doğru çekti. Aslında Kelly'lerin, Sam ve Sophie ile birlikte toplandıkları bölümün tamamı "geniş" aile ve arkadaşlar.

Swanny bu sefer dışarıda oturuyordu. Bu ve devasa Daha sonra Nathan'ın evinde aile kutlaması yapılacaktı. Bu kadar çok insanın olmaktan hâlâ rahatsızdı. Yüzündeki yara izi pek çok bakışı üzerine çekiyordu, bazıları diğerlerinden çok daha cesurdu.

Tribünlere çıkarken Nathan'a birkaç kez sarılındı, haykırıldı, sırtı tokatlandı ve Hoş geldin gülümsemeleri. Memleketinin kahramanı . Kendini büyük bir sahtekâr gibi hissediyordu.

Düşman tarafından yakalanmak onu kahraman yapmadı.

Kravatını, düğüm yaka çizgisinin çok altında kalana kadar biraz daha çekiştirdi ve sonra üst düğmeyi açtı. Yeniden nefes alabildiğini hissederek annesinin yanındaki koltuğa oturdu ve diğerlerine teşekkür ederek gülümsedi.

Aile. Varlığı karşısındaki şaşkın bakışlarını kaçırmadı,

Çünkü hiçbirini onu davet etmemiştir. Sadece Rusty davet etmiştir. Onun gelmeyeceğini varsaymışlardır.

Joe sonlara doğru oturmuş, Charlotte'dizinde zıplıyordu. Nathan'ı görünce ayağa kalktı, bebeği Sophie'ye geri verdi ve manevralar yaparak Nathan'ın yanına oturdu.

"Selam dostum. Seni burada görmeyi beklemiyordum." "Rusty gelmemi istedi," diye karşılık verdi Nathan. "Hepimiz istedik. Gelmene sevindim."

Nathan daha fazla ne söyleyeceğini bilemeden başını salladı. "Bok gibi görünüyorsun, dostum."

Nathan kaşlarını çatı ve ikizine bakmak için döndü. Belli ki Joe ne söyleyeceğini bilememek gibi bir dertten muzdarip değildi.

"En son ne zaman uyudun? Swanny buraya ilk geldiğinde iyi görünüyordun. Gülümsüyordun ve Yine şaka yapıyorum. Şimdi bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun ve tüm bunlarla kapalı kalmaktan çıldırmak üzeresin. insanlar."

Nathan omuz silkti. Her iki iddiayı da inkâr edemezdi.

"Sana neler oluyor, Nathan? Sürekli gelmen için. Olanların kötü olduğunu anlıyorum. Ama daha iyiye gitmiyorsun. Hatta yemin ederim üç ay öncesine göre daha kötü görünüyorsun."

Joe'nun sesi sinirli çıksa da, sözlerinde endişe de vardı. Nathan'ın, ailesinin kendisine her bakışında gözlerine yansıdığını gördüğü bir endişe.

"Burası yeri değil," dedi Nathan alçak bir sesle. "Hayır, değil. Ama ? Seninle konuşamam. Sen hep o lanet evde çalışıyorum, ve eğer dışarı çıkıp Seninle konuşmaya çalışıyorum, ya o lanet çivileri beni görmezden geliyorsun ya da bir iki kelimeyle cevap veriyorsun. Kapattın.

Tıpkı ailenin geri kalanını dışladığın gibi beni de dışladın. Ben sadece kardeşlerinden biri değilim, Nathan. Ben senin ikizimim."

Nathan'ın çenesi titredi ve dönüp kardeşine baktı. "Benden ne istiyorsun?"

Joe'nun gözleri kısıldı ve daha yakına eğildi. "Senden lanet bir insan gibi davranmaya başlamanı istiyorum. Lanet olası ceset. Sen ama ölmüş gibi davranmaya kararlısın. Bunun seni anlıyorum. Anlıyorum, tamam mı? Ama senin gittikçe uzaklaşmanı izlemek çok sinir bozucu. En azından benimle konuş, biriyle. yardım etmek için."

Nathan tribünlere baktı ve ailesinin geri gizlice ve pek de gizlice olmayan bir şekilde maçı izlediğini gördü. Joe ile onun arasında gidip geliyordu. Sonra tekrar kardeşine döndü.

"Bak, dostum-"

Bağlılık Yemini ve İstiklal Marşı için ayağa kalkması istenince konuşması yarıda kesildi. Ayağa kalkarken annesi elini onun elinin içine soktu ve sıktı. Sadece bir hatırlatma Onu seviyordu. Tanrım, o da onu seviyordu. Ailesinin geri kalanına -kardeşlerine- baktı, eşleriyle birlikte duruyorlardı. Van

Sophie'nin yanında, Charlotte'u kucağında tutarken, "The Star-Spangled Banner "ın son sözleri soldu. Seth, şerif yardımcısı ve Kelly ailesinin onursal üyesi. Garrett, nişanlısı Sarah'nın yanında, Sarah onun yanına sokulurken yüzünde memnuniyet ifadesi vardı.

Bu olabildiğince sıradandı. Sadece başka bir aile toplantısı. Esaret altındayken uğruna çok dua ettiği şey. Ailesini görmek için bir şans daha. Sadece olmak.

Gülümsedi ve son sınıf öğrencileri içeri girdiğinde gülümsemesi daha da büyüdü. Annesinin elini sıktı ve sonra elini annesinin elinden çekip kolunu annesine doladı.

"Seni seviyorum anne," dedi kulağına yakın bir şekilde. Döndü ve gülümsedi. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Gözlerindeki sevinç ve rahatlama insanı kahrediyordu. O değildi

acı çeken tek kişi. Mantıken bunu biliyordu. Başından beri biliyordu. Ama belki de ne kadar acı çektiğini bilmiyordu. Ailesi onun dönüşünden beri -ve daha önce- hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmedikleri için acı çekiyordu.

Daha iyi olurdu. Kesinlikle çalışacaktı. Kendini ailesine bu kadar kapatamazdı. Ama önce... Önce Shea meselesiyle barışması gerekiyordu.

Frank Kelly büyük barbekü çukurunu dışarı çıkarmış ve Ağız sulandıran ceviz kokusu havada süzülüyordu. Meşe ağaçlarının gölgelediği geniş arka bahçede insanlar gülüyor, konuşuyor ve şakalaşıyorlardı. Yağmur çoktan dinmiş ve güneş bulutların arkasından kendini göstermişti.

Rusty ilgi odağı olmanın tadını çıkarıyordu-

Bu sefer olumlu. Onun için durum her zaman böyle olmamıştı.

genç bir hayat. Nathan onun çocukluk koşullarının üstesinden için çok çalıştığını biliyordu. Onu seven ve kabul eden bir ailenin yanında bir yuva bulmuştu.

Marlene'in Charlotte'u etrafta dolaştırmasını, aileden ve Marlene'in kutlama için çağırdığı çok sayıda aile dostundan gelen tebrikleri ve kucaklamaları kabul etmesini izledi.

Herkes mutlu görünüyordu. İçerik. Günün tadını çıkarıyor ve yetişkinliğin eşiğindeki bir kız için bir geçiş törenini kutluyorlardı. Mükemmel bir gün olmalıydı ama o burada, dışarıda, Shea için endişeleniyordu. İşkence gören zihninin görünmez, muhtemelen hayali bir tezahürü.

Şu lanet e-postalar hariç.

Başını iki yana salladı. Onu unutamazdı. Unutabilseydi hayatı daha kolay olurdu. Hayatına devam edebilir, sorunlarını çözebilir, ailesiyle birlikte olmanın tadını çıkarabilir, kardeşleriyle birlikte işe gidebilirdi. Hayatın ve yaşamının tadını çıkarın.

Ama onu ya da onun için yaptıklarını unutamıyordu. Ona asla ödeyemeyeceği bir borcu vardı.

"Nathan. Nasıl gidiyor?"

Nathan döndüğünde Donovan'ın iki elinde birer birayla yaklaştığını gördü. Durduğunda bir tanesini Nathan'a uzattı ve Nathan aldı ama hemen açmadı.

"İyi," diye yanıtladı Nathan. "Güzel bir gün. Rusty'nin keyfi yerinde."

Donovan içkisinden bir yudum aldı ve sonra yan gözle kardeşine baktı. "Bir dakikalığına bu saçmalığı keselim. Herkesin senin etrafında dans ettiğini biliyorum.

"Duygularını incittiğim için sana bok diyeceğim."

Nathan bir kahkaha patlattı. "Tanrım, şu anda Garrett'a çok benziyorsun."

Donovan ona hoşnutsuz bir bakış gönderdi. "Aşağılayıcı olmaya gerek yok."

Nathan yine kıkırdadı. "Çıkar ağzındaki baklayı, Van. Dikiş yerlerinden ayrılmayacağım."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Donovan. "Sen ne zaman bizimle çalışmaya gelecek misin? Yeni bir ekip kuruyorum. Seni de istiyorum."

Her zamanki gibi açık sözlü. Donovan, Blunt'ın Bir konu etrafında korkakça dolaşmak. Boğa terimine yeni bir anlam kazandıran Garrett'tan daha nazik olma eğilimindeydi. Çin dolabı, ama bu onun fikrini ifade etmekte daha az güçlü olduğu anlamına .

"Joe neden yeni takımda değil?" Nathan, KGI'ya katılmayı ne zaman kabul edeceğine dair daha doğrudan bir sorudan kaçınarak sordu.

"Rio'yla birlikte eğitim görüyor ama onu orada bırakmaya hiç niyetim yok. İsteyeceğim son şey kardeşimi Rio ve onun mağara sakinleriyle birlikte bilinmeyen bir yere göndermek. onu eve götürdüğüm an. Annemin zaten bir yavru kedisi olacak ve ben de muhtemelen aileden dışlanacağım. Henüz bana yemek yapacak bir eşim olmadığı için, annemin gözüne girmek biraz önemli."

Nathan sırtıttı. "Seni korkak."

Donovan omuz silkti, bir içki daha aldı ve bakışlarını tekrar Nathan'a çevirdi. "Ee? Planın ne? Ben KGI'ya katılmak istemezsen bunu anlarım ama hayatının geri kalanında hiçbir şey yapmadan dur. Sen ve Joe bu üçüncü takımı alabilirsiniz ama ikinizin de buna hazır olduğunuzu bilmem gerekiyor."

Nathan içini çekti ve sonunda yapacak bir şey olsun diye birasını açtı. Dilinin üzerinde tatsız duruyordu ama hevesle yutkundu, oyalandı. Ne için? Daha fazla zaman için mi? Bazı açılardan yeterince zamanı olmamıştı. Başka açılardan ise çok fazla.

"KGI'ya katılmayı planladığımı biliyorsun. Bunun hakkında konuşmuştuk."

Donovan başını salladı. "Evet, öyle yaptık. Sen ve Joe . Ama bu daha önceydi. Bugünlerde ne düşündüğün hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Planlarım değişmedi. Sadece biraz ertelendi." "Tamam, bu yeterince adil. Senin için bir zaman çerçevesi var mı? Gecikme mi?"

Nathan'ın ağzı bir karış yukarı kalktı. Şu anda Donovan'ın sesi saldırgan, kalpsiz bir orospu çocuğu gibi geliyordu.

Kardeşleri

muhtemelen bu küçük İsa'ya gelme anı için kimin gelmesi gerektiği konusunda tartışmışlardır. Garrett, İsa'nın Görev. Sam kesinlikle hayır derdi. Sam'in tüm anal sertliğine rağmen, Nathan'ı çok fazla zorlamak istemezdi. En büyük Kelly kardeş olarak sorumluluklarını fazlasıyla ciddiye alıyordu ve sonuç olarak, küçük kardeşleriyle ilgilenmesi gerektiği fikrine biraz kapılma eğilimindeydi.

Donovan, Sam ve Garrett'in didişmelerinden öğrenir ve pis işleri kendisi yapmak için gelmeden hemen önce onlara ne kadar aptal olduklarını söylerdi.

"Zaman sınırı yok. Kendimi adamadan önce yapmam gereken bir şey var," dedi Nathan sonunda.

Donovan'ın kaşları . "Ne gibi?"

Nathan bir omzunu kaldırdı. "Sadece halletmem gereken bir şey var."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

Yardım edebilir miyimin şifresi.

"Hayır. Bu kişisel bir şey. KGI'ya kendimi yüzde yüz verebilmem için dinlendirmem gereken bir şey."

"Yeterince makul. Ama çok uzun sürmesin, Nathan. Senin için endişeleniyoruz. Sam ve Garrett'ı senden ancak bu kadar uzak tutabilirim."

Nathan sırtıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kendini çok feda ediyorsun dostum. Beni tam buradan vurdun." Dramatik bir hareketle göğsüne götürdü.

Donovan onu tersledi ve sonra bira kutusunu Nathan'ın elinden kaptı. "Eğer bu kadar kaba olacaksan, kendi biranı kendin alabilirsin."

Nathan Donovan'ın eline doğru hamle yaptı ama Donovan birayı başının üzerine kaldırdı. Nathan güldü ve Donovan'ın bileğini tutmak için uzandı.

"Bu hareketi yapabilecek kadar uzun değilsin, ağabey."

"Siktir git," dedi Donovan kabaca. "Senin kadar uzun olmayabilirim

ama yine de sizi alt edebilirim." Böyle bir meydan okuma karşısında

Nathan . İki kardeş yere düştü,

Her biri diğerine üstünlük sağlamak için güreşirken gülüyor ve küfrediyordu.

Bu tür faaliyetler normalde Kelly Ana ile başlarını belaya sokabilecekken, oğullarını görünce rahatlamış görünüyordu her zamanki gibi işlerini yürütüyordu. Frank ızgaranın başındaki pozisyonundan sırtıttı ve Rusty avludan duyulabilecek bir çığlık attı.

Nathan ve Donovan on yaşında iki çocuk gibi çimlerde yuvarlanırken, kardeşleri etrafta toplanmış, aptal gibi sırtlıyorlardı.

Nathan, Donovan'ı başının üzerinde çevirdi ve Donovan onu makasla yakaladığı sırada dizlerinin üzerine

Kilit. Nathan kilidi kırdı ve Donovan'ın üzerine atlayarak onu tuş etmeye karar verdi.

Donovan daha küçüktü ama aynı zamanda çok iyi bir dövüşçüydü. Nathan onu alt etmeyi gerçekten beklemiyordu ama biraz stres atmak iyi hissettiriyordu.

Donovan'ın kaslı kollarından biri Nathan'ın boynuna dolandı ve Donovan dönerek Nathan'ın üstüne çıktı, Nathan nefes almak için hırlarken kafa kilidini tuttu.

Birdenbire Nathan'ın kafası karıştı. Etrafı bulanıklaşıyor ve dönüyordu ama birkaç gece önceki kadar kötü değildi. Belirsiz bir bunaltıcılık hissi vardı, ağırlık uzuvlarını sürüklüyordu ama zihni bu kez daha keskindi.

Nathan.

Tamamen hareketsiz kaldı, kardeşi ve kolunu boynuna dolamıştı.

Nathan, orada mısın? Lütfen orada ol. Sana ihtiyacım var.

Nathan mücadele etmeye başladı ve Donovan direnince Nathan yumruk atmaya, tekmelemeye, çekmeye, Donovan'ın elinden kurtulmak için her şeyi yapmaya başladı.

Başı dönüyordu, korku ve panik onu ele geçirmişti. Onun panik ve korku.

Buradayım, Shea! Gitme. Ben buradayım. Konuş benimle. Sakın gitme.

"Senin derdin ne lan?" Nathan neredeyse sağ kroşeyle vuracakken Donovan patladı.

Kardeşinin şaşkın talebini duymazdan gelen Nathan, bir başka kardeşinin endişeli dokunuşunu savuşturarak oradan uzaklaştı; tek düşüncesi herkesten olabildiğince uzaklaşmaktı.

Sam onun önüne geçtiğinde, Nathan parmaklarını Sam'in gömleğinin içine soktu ve onu iterek yolundan çekti. Sam'in gözleri, Nathan'ın onu bir çocukmuş gibi kenara fırlatmak için harcadığı güç karşısında irileşti.

Ethan Nathan'ı yakalamak Garrett, "Onu rahat bırakın," diye bağırdı. "Sadece geri çekil."

Nathan kamyonetine doğru koşmadan önce Garrett'a minnettar bir bakış atacak kadar zaman bulabildi. Sessizlik. Sessizliğe ihtiyacı vardı. Konsantre olabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Sahip olduğu her şeyi alacaktı ama bu önemliydi. Shea ona ihtiyacı vardı. Korkmuştu ve şimdi hissettiği şeyin yönünü şaşırmaması olduğunu fark etti. Baş dönmesi. Bir şeyler korkunç derecede yanlıştı.

, Shea. Sadece .

Garaj yolundan çıkarken, bakışları kısa bir süre Ailesi ile bağlantı kurdu, hepsi ayakta ve bakıyordu, yüzleri derin bir endişeyle çizilmişti. Ve umutsuzluk.

BÖLÜM 13

SHEA. Ben buradayım. Konuş benimle, bebeğim.

Shea neredeyse hıçkırarak rahatlayacaktı ama odaklanmak zorundaydı. Fazla zamanı yoktu ve telepati ondan çok şey götürüyordu. Harcayamayacağı kadar enerji.

Kaçmaya devam etmeliydi. olacaklardı. Ve o zayıftı. Çok zayıftı.

Nathan.

Evet bebeğim, buradayım. Şimdi konuş benimle. Sorunun ne olduğunu söyle.

Nazik sözleri güçle aşılarmıştı. Ama güçten de öte, güven. Sesi ona onu koruyacağını söylüyordu. Onunla güvende olacaktı. Ona ulaşmakla, ona güvenmekle hata yapmamıştı.

Yardıma ihtiyacım var.

Senin için her şeyi yapacağımı bilmelisin. Nasıl yapacağımı söyle, senin için geleyim.

Çıplak ayaklarıyla köpüren bir dereden karşıya sıçradı. Diğer tarafa ulaştığında çamurlu bankta kaydı. Düşüşünü engellemek için bir elini indirdi ama sonra kendini tekrar ayağa kaldırdı ve ormanın derinliklerine daldı.

Kaçtım. Beni buldular. Bana ilaç verdiler. Grace'i istiyorlar. Olduğumdan daha zayıf ve uyuşturulmuş gibi davranmak zorunda kaldım. Beni hareket ettirdiklerinde kaçtım ama Tanrım, . Beni geri alana kadar durmayacaklar. Yardıma ihtiyacım var, Nathan. Lütfen yardım et.

Onun iradesinin gücünü bir kafein şimşegi gibi hissetti. Zihni keskinleşti. Öfke ve ardından kararlılık bilincinden akıp geçti.

Beni dinle, Shea. Yavaşla ve düşün. Nefesini topla ve bana odaklan. İçgüdüünüz kaçmak, dışarı çıkarken kendinizi öldürmek. Muhtemelen ölüleri uyandıracak kadar gürültü yapıyorsun.

ve her yere işaretler bırakıyorsun. Sizi takip etmek çocuk olacak. Onları atlatmayı başarsan bile. eninde sonunda seni bulur.

Aniden durdu ve sonra umutsuzluk omuzlarını . Kimi kandırıyordu ki? Adam haklıydı. Onu bulmak kolay olacaktı. Hiç şansı yoktu.

Hayır! Sertçe azarladı. Bu saçmalık, Shea. Sen hedef değilsin. Kaçtığından emin olmak için bilmen gereken her şeyi sana anlatacağım.

Yutkundu ve kulağını uzağa doğru eğerek yaklaşım yaklaşmadıklarını duymaya çalıştı.

Bana nerede olduğun hakkında her şeyi anlat. Biliyor musun? Arazi düz mü? Engebeli mi? Dağlarda mısın?

Keskin bir nefes aldı. Tuz kokusu burun deliklerinde dans etti. Çam kokusu da karışmıştı. Bir esinti saçlarını karıştırdı ve rüzgârın geldiği yöne döndü.

Okyanusa bakıyorum. Uzak değil. Bir sürü kızılağaç var. Büyük olanlardan. Orman sık, ama zemin sıkışık ve aşırı büyümüş değil.

Tamam, beni dinle. Okyanusa doğru git. En son neredeydin? Seni nerede buldular?

Shea, sudan esen rüzgârın yönünü takip ederek ağaçların arasından ilerlemeye başladı. Kaliforniya'daydım. Kuzeye, sahilin yukarısına gitmeyi planlıyordum. Ama beni buldular. Beni birkaç gün kendi otel odamda tuttular. Sonra beni taşıdıklarında kaçtım. Şu an nerede olduğumdan emin değilim. Bana ilaç verdiler. Çok şey bulanık.

İyi gidiyorsun, diye yatıştırdı. Devam edin. hâlâ Kuzey Kaliforniya'da, hatta belki de Güney Oregon'dasın. Geliyorum, Shea. Oraya ulaşabildiğim kadar hızlı. Ama ben seni bulana kadar kendini güvende tutman gerek. Ben oraya varana kadar kendini korumalısın, tamam mı?

Başını sertçe salladı ve sonra bağlantıları aracılığıyla onayını yineledi. Nereye gitmesini bekliyorlardı ki? Kadın

ilerledi, acele ediyordu ama etrafındaki bitki örtüsünü rahatsız etmemek için daha büyük bir özen gösteriyordu. Nathan'ın varlığı

onu sakinleştirdi. Onun istikrarlı güvencesi paniğin bir kısmının azalmasını sağladı ve daha mantıklı düşünebildi.

Ve sonra korku tekrar omurgasına sıçradı ve zorlukla nefes alabilene kadar boğazını sıktı. Nathan. Onları duyuyorum. Çok yakındalar!

Saklanacak bir yer bul. Oraya git ve saklan. Ses çıkarma. Hareket etme. Bırak geçip gitsinler.

Etrafına telaşla göz gezdirdi, sonunda bakışları uzakta, bükülmüş, gövdesi oyuk bir açıklığa sahip devasa bir kızılağaca takıldı.

İleri atıldı, olabildiğince sessizce ilerledi, uçarak mesafeyi geçti. Oh lütfen, oh lütfen, saklanacak bir yer olsun.

Ağaç onun üzerinde yükseliyordu. Tabanı genişti ve kökleri her yöne uzanıyordu, devasa ve sabitti. O nefesini içine çekerek, sığması için dua ederek dar açıklığa doğru kaydı.

Çok dardı ve sadece adrenalin ona ağaçtaki açıklıktan içeri girme gücü verdi. Olabildiğince geriye çekildi ve karanlığı kucakladı. Düşünmeye dayanamadığı şeyler teninde titreşiyordu. Sinekler, böcekler, ürkütücü böcekler. Tanrı bilir başka neler paylaşıyordu bagajın içini onunla birlikte. Boynundan ve sırtından aşağı bir şey kayarken çığlık atmamak için elinden geleni yaptı.

Tüm bunlar olurken Nathan tek kelime etmemişti ama onun varlığını hissetmişti, orada olduğunu biliyordu, sabırla bekliyordu, onu amacından saptırmak istemiyordu. Sonunda kendini ele verme riskine girmeyecek kadar sakinleşmeyi başardığında, tekrar Nathan'a uzandı.

Bir ağacın içindeyim. Gerçekten ürkütücü şeylerle dolu büyük bir ağacın.

Senden sonraki adamlardan daha iyiler.

Doğru. Onları henüz duymadım. Ne yöne gittiklerinden emin değilim.

Sadece otur. Kıpırdama. Ses çıkarma. Panik yapmayın. geçip gidebilirler, ama hareket etmezseniz sizi bulamazlar. Ne olursa olsun, paniğini kontrol etmelisin.

Başını ağacın iç kısmına yasladı ve saçlarının arasında bir şeyin gezindiğini hissedince irkildi. Kaçmak isterken bu kadar hareketsiz kalabilmek için disiplininin her zerresini kullanması gerekiyordu.

Ve sonra dondu kaldı. Çok uzakta olmayan bir ses vardı. Kırılan bir çubuğun gıcirtısı. Yapraklar hışırdıyor. Ve sonra daha da yakın. Telaşlı ayak sesleri.

Ter boynunun kenarlarından aşağı yuvarlanırken nefesini tuttu. Kalbi göğüs duvarına o kadar sert çarpıyordu ki bunun duyulabilir bir ses olduğundan emindi. Titremeye başladı ve kendini kontrol edemediğine lanet etti.

Sakin ol. Sakin ol. Ben sizinleyim. Bırak geçip gitsinler. Fazla uzun sürmez.

Sesler daha da yaklaşırken gözlerini kapattı. O kadar yakınlardı ki, sadece birkaç metre uzakta olabilirlerdi. Nabızı Uzaklaştıkça seslerin geri çekildiğini duymak için beklerken hızlandı.

Ama durdular.

Kendini o ağacın olabildiğince sıkıştırdı. gidebiliyor, gülünç sarsıntıyı durdurmak için pürüzlü yüzeye bastırıyordu.

Oradaydılar. Sadece birkaç adım . Onun burada olduğunu biliyorlar mıydı? Onu çıkarmaya mı hazırlanıyorlardı?

"Çok uzağa gitmiş olamaz. Ona verdiğimiz uyuşturucunun etkisindeydi. Muhtemelen daireler çizerek dolaşıyordur."

Diğer adamlardan biri itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Seninle oynadı, aptal. Muhtemelen çoktan

Kasabaya. Tekrar ortadan kaybolmadan önce hemen oraya ."

Shea, görüşünde siyah noktalar yüzene ve göğsü yanana kadar nefesini tekrar tuttu. Onların aceleyle uzaklaşırken çıkardıkları sesler kulaklarına ulaştığında, yavaşça nefesini bıraktı ve sonra rahatlayarak ağaca yaslandı.

Bekle biraz. Bu bir tuzak olabilir. Nathan'ın yumuşak uyarısı

aklına geldi. Sadece birkaç dakika orada kal. Sesleri dinle. Sürünerek çıktığında, onların gittiği yönün tersine git. Sonra tekrar batıya, okyanusa dön. Dikkatli ol, Shea.

Onun yönlendirdiği gibi orada kaldı, çünkü hareket etmekten korkuyordu. Evinin güvenliğinden ayrılırsa saklandığı yerde onu bekliyor olacaktı. Gözlerini kapadı, dinlenmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Nathan'ı ona tutmak çok yorucuydu.

Yürü, Shea.

Zihnine aniden giren bu şeyle irkilerek sıçradı. Onu kendisine bu kadar sıkı fark etmemişti. Elinden kayıp gittiğini düşünmüştü ama o oradaydı, her zamanki gibi güçlüydü, sanki bağlantıyı sağlayan o değil de kendisiymiş gibi.

, hareket etmen gerek. güvende ve iyi korunan bir yere götürmeliyiz.

Kendini ağacın iç kısmına doğru itti, umutsuzca yorgunluğun sürünmesini görmezden gelmeye çalıştı. damarlarında dolaşıyordu. Nefesini tutarak saklandığı yerden çıktı ve takipçilerini bulmak için her yöne çılgınca baktı.

Onları görmeden ya da duymadan döndü ve aceleyle ters yöne doğru ilerledi.

Nathandan aldığı izlenimler kafasını karıştırmıştı. Bir jeti ve uçuş planlarını, ailesinin nasıl endişeleneceğini ve sonunda gerçekten uçurumun kenarına geldiğini düşüneceğini düşünüyordu. Fakat

Onu her düzeyde bombardımana tutan en önemli düşünce, ona ulaşma kararlılığıydı. Onu korumak için.

Bu ona ilerlemesi için güç verdi.

Otuz dakika boyunca yorucu bir tempo tutturduktan sonra, aniden durdu. Duymak için zorladı. Zayıftı ama oradaydı. Okyanusun sesi. Ve sonra bir araç, daha yüksek ve daha yakın.

Nathan, otoyola ya da en azından bir yola yakınım. Ve okyanus. Duyabiliyorum.

Tamam, seni otoyolda istemiyorum. Görünür olmanı istemiyorum. Onu paralel hale getirip bir kasabaya kadar takip edebilirsin. Öyle bir yerde olman lazım ki zaman geliyor. Ama aynı zamanda alçakta kalmalısınız.

Parası ya da kimliği olmadığını söylemedi. Hiçbir şey. Sahip olduğu her şey takipçilerinin elindeydi. Endişe onu yiyip bitirdi. Grace için endişeleniyordu. Grace'in Shea'nın içinde bulunduğu tehlikeyi sezmesini engelleyecek bloğu koruyamayacağından endişe ediyordu. Eğer Grace bilseydi, hatta şüphelenseydi, Shea'nın üzerine bir intikam meleği ve sonra ona sahip olacaktı. Shea buna izin vermezdi.

Hafif bir tepeyi aştı ve otoyol karşısındaydı, okyanusun kenarından kıvrılıyordu. Hızını artırdı, kuzeye giden otoyolu takip ederken ağaçların örtüsünün dışında kalmaya dikkat etti.

Kuzeye doğru yürüdükçe trafik artıyordu. Yorgunluktan ölmek üzereydi ve yürüdüğü kilometreleri hatırlamıyordu. zaten seyahat etmişti. Bir ayağını diğerinin önüne koymaya ve dik durmaya odaklandı.

Sonra uzakta bir yol işareti gördü ve Nefes alış veriş hızlandı. Sonunda nerede olduğunu söyleyebilecekti. Nathan'a söyleyecek bir şey. Onun için gelebilirdi.

Nabzı hızlandı ve neredeyse koşmaya başladı, odak noktası o tabelayı okuyabilmektir.

Düşen bir kütüğe neredeyse takılıyordu ve ayağını toparlamak için tökezledi. Sonunda tabelayı görecek kadar yaklaşmıştı.

Crescent City şehir sınırları.

Crescent City, dedi Nathan'a. Crescent City, California'dayım.

Zaten yoldayım, bebeğim. Bir yer bul, saklan. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.

BÖLÜM 14

"Ciddi bir sorunumuz var," dedi Sam.

Kelly ailesi Marlene ve Frank'in evinin oturma odasında toplanmıştı. Marlene, Frank'in onu sakinleştirmek için elinden geleni yapmasına rağmen ellerini tekrar tekrar sıkıyordu.

Ethan, Rachel ve Sophie'nin arasına otururken Sarah odanın diğer ucunda, Garrett'in yanında duruyordu. Donovan ve Joe

Şöminenin yanında, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir şekilde dururken Swanny şaşkınlık ve endişeyle tek başına duruyordu yorgun yüz hatlarına.

Marlene, Charlotte bebeği Rusty'nin üzerine yıkmaya çalışmıştı.

genç kız konuşmadan çıkarılacaktı ama Rusty odadan çıkmayı kesinlikle reddetmişti. Çok üzgündü ve Nathan'ı mezuniyet törenine davet etmesinin onun sinirlenmesine yol açtığını düşünüyordu.

Hepsi bilgi almak için Sam'e baktı ama Sam buna hazırlıklı olduklarından emin değildi.

"Nathan bir saat önce Kelly jetlerinden biriyle havalandı." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tüm oda kaos içinde patlak verdi.

Donovan iki parmağını ağzına götürerek tiz bir ıslık çaldı ve ardından sessizlik için kollarını havaya kaldırdı.

"Ne demek havalandı? Pilotun onu bir yere uçurması gibi mi?"

Sam başını salladı, Donovan'ın Sam'in söylemek üzere olduğu şeyden çoktan şüphelendiğini biliyordu. "Hayır, kendisi uçtu."

"Tanrım," diye mırıldandı Garrett.

Joe küfretti. "Aklından ne geçiyor bu herifin?"

"Nereye gittiğini biliyor muyuz?" Ethan sordu.

Sam elini saçlarında gezdirdi. Kahretsin, ama yorgundu.

"Crescent City, California için uçuş planları hazırlamış. Bu

Sonu nereye ? Kim bilir? Şu anda ne düşündüğünü kim bilebilir? Crescent City'de ne olduğu hakkında bir fikri olan var mı?"

"Bu çılgınlık," dedi Joe. "Düşündüm ki... Kahretsin, ne düşündüğümü bilmiyorum. Bir an o ve Van gülüyorlar ve etrafta dolaşıyor. Bir sonraki, Crescent City'ye giden bir uçakta mı? Bence eldivenleri çıkarmanın zamanı geldi. Belli ki kendi kendini iyileştirme saçmalığının ötesinde yardıma ihtiyacı var."

"Onu biraz bırak. Akıl sağlığından geriye kalanlar için savaşıyor," diye araya girdi Swanny.

Herkes şaşkınlıkla Swanny'ye döndü. Az konuşan bir adamdı. Sam onu hiç isteyerek hatırlayamıyordu. Gönüllü bilgi. "Sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşan" bir insandı ve bazen o zaman bile konuşmazdı.

Donovan kollarını indirdi ve öne doğru bir adım attı, odağı sadece Swanny'deydi. "Biliyor musun Swanny? Nathan'ın bana söylediği son şeylerden biri, KGI'ya bağlanmadan önce bir şey yapması gerektiği idi. Bana ne olduğunu söylemedi. Üstelediğimde sustu. Sonra bir baktım, çıldırmış ve California'ya uçmuş."

Swanny başını eğdi ve ensesini kavradı. Kararsız görünüyordu, sanki Nathan'a sadakatine ihanet edip etmeyeceğinden emin değildi. Sam bunu anladı. Anlıyordu. Ama siktir et. Nathan onun kardeşi idi ve inatçı orospu çocuğu istese de istemese de yardıma ihtiyacı vardı.

"Anlat bize Swanny. Ne biliyorsan. Şimdi bekleme zamanı değil. Nathan'ın başı belada olabilir. Onu yarı yolda bırakmayacağız."

Swanny gözlerini Sam'e dikti. "Anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki? En kötü cehennemdeydik. Biz değildik. Günden güne, hatta saatten saate yaşıyorduk. Dayanılmaz dakikalar boyunca hayatta kaldık. Bir sonraki gün sonsuzluk kadar uzaktı ve biz bunu istemiyorduk. Ölüm düşmanımız değildi. O bizim kurtuluşumuzdu. Umudumuzdu. Çünkü ancak o zaman gerçekliğimizden kaçabilirdik."

Sam'in midesi sıkıştı. Annesi yumuşak bir acı ılığı attı ve yüzünü Frank'in göğsüne döndü. Rusty'nin gözlerinde yaşlar parıldıyordu ve Rachel geçmişteki şeytanlar tarafından lanetlenmiş gibi görünüyordu. Nathan'ın artık ilk elden bildiğı iblisler.

Garrett ve Ethan'ın yüzleri asıktı. Ailenin her üyesi Swanny'nin dudaklarından dökülen yürek burkan sözlerle acı çekiyordu.

Sam, Nathan'ın acı çektiğini biliyordu. Belki de Nathan'ın onu tutan hayvanlar tarafından ne kadar yontulduğunu ya da ne hale getirildiğini asla . Ama kardeşinin acı çektiğini biliyordu. Çünkü döndüğünden beri her gün Nathan'ın gözlerindeki acıyı ve yalnızlığı görüyordu.

"Daha fazlası var mı, Swanny?" Donovan sakın bir sesle sordu.

Swanny acı çekiyor gibiydi. Çenesi sıkıştı ve Nathan'ın ailesinin tüm üyelerine tek tek baktı, sanki söyleyip söylememeyi tartıyormuş gibi.

Sam, Nathan için çok şey ifade eden adama doğru bir adım attı. Nathan'ın koruduğı adam, Nathan'ın kendisinden önce onunla ilgilenilmesini istemişti.

"Swanny, ona yardım etmek istiyoruz ama her şeyi bilmezsek bunu yapamayız. Ona ihanet etmiyorsun. Bunu bilmek zorundasın."

"Senin gözünde onu kınıyor olabilirim," dedi Swanny huysuzca.

"Asla," dedi Garrett. "Bize ne söylediğiniz umurumda değil. O bizim kardeşimiz. Sırf değişti diye bu değişmez."

Sam'i şaşırtan Rachel, Ethan'la oturduğu koltuktan kalktı. Swanny'ye doğru adım atarken gözleri sıkıntılıydı ve elleri titriyordu. Sonra onun koluna dokundu, yüz ifadesi anlayışlıydı.

"Onunla ilgili, değil mi?"

Rahatlama Swanny'nin yüzünü kapladı. Neredeyse sarkacaktı. "Seninle onun hakkında konuştu mu?"

Sesinde, eğer Nathan her neyse Rachel'la paylaştıysa, o zaman sırlarını saklamanın sadece Swanny'nin yükü olmadığına dair bir umut vardı.

Rachel başını salladı. "Onunla konuştuğunu söyledi. Donovan'a seni nerede bulacağını söyleyen bir e-posta göndermiş. Nathan."

Donovan kafasını kaldırdı ve sorularla patlamak üzereydi ama Sam kardeşini susturmak için elini uzattı, yüzünde sert bir ifade vardı. Donovan'ın dudakları gerildi ama sözünü kesmeyerek geri çekildi.

"O... O sana her şeyi anlattı mı?" Swanny lafı dolandırdı. "eminim. Bu konuda ağzı çok kapalıydı. Hepsi. Ama ona ihanet etmiyorsun, Swanny. Bana anlattığı her şeyi anlatarak ona ihanet ettiğimden daha fazla değil. Biz onun ailesiyiz ve Onu seviyoruz. Sadece yardım etmek istiyoruz. Kınamak değil. Bizim için ne olduğu önemli değil. Çılgınca. Deli olmadığını biliyoruz. Ama yardımımıza ihtiyacı var."

Tatlı, sevgi dolu Rachel. Güzelliğin vahşi bir canavarı evcilleştirmesini izlemek gibiydi.

"Swanny, bize ne söylersen söyle, Nathan'ı kınamayacağız, yargılamayacağız ya da onun hakkında başka bir karar vermeyeceğiz, sadece güvende olduğundan emin olmak istiyoruz.

İhtiyacı olan yardımı alsın," dedi Sam. Zımni komutu anladıklarından emin olmak için gözlerini kardeşlerine dikti.

"Adı Shea," dedi Swanny sonunda. "Onun hakkında Nathan'la konuştuğu dışında hiçbir şey bilmiyorum. esir tutulmuş. Nathan'a göre, onun acısını onun yerine çekmiş. Hatta bir işkence seansına bile katlanmış, onu korumuş ve onun yerine çekmiş. Nasıl olduğunu sorma. Bilmiyorum. Hepsi saçmalık gibi geliyor, değil mi? Ama Nathan hepimizden daha fazla işkence gördü.

Onun üzerinde daha çok çalıştılar. Sonunda onu alt edemeyeceklerine karar verdiklerinde, beni alt etmek için

onu kullandılar. Bizi oradan sadece Nathan çıkardı.
Yaralıydım. Yaralıydım.

iç kanama. Nefes alamıyordum ve ikimizi de öldürteceğimi biliyordum. Ondan beni bırakmasını istedim. Ellerini üzerime koydu ve yemin ederim beni iyileştirmek için bir şey yaptı."

Kardeşlerinin yüzündeki ifadeler inanamamaktan şüpheyeye ve "Bu adam ne içiyor?" sorusuna kadar değişiyordu. Sam elini salladı.

tekrar uyardı. Evet, kulağa çılgınca geliyordu. Kafasını bile toparlayamıyordu. Ama önemli olan

Nathan'ın buna inanmasıydı. Swanny inanmıştı. Ve şimdi Nathan hayali kadınının peşinden mi gitmişti?

"Başının belada olduğunu düşünüyor. Tuhaf şeyler yaşıadı. Sanki onunla tekrar konuşmaya çalışıyormuş gibi. Sanırım bugün olanlar onu uçurumun kenarına itti. Bilmiyorum ama sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki Crescent City'ye gitti çünkü Shea'nın orada olduğunu düşünüyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Joe. "Bu iyi bir şey olamaz." "Ne yapacaksın Sam?" Marlene sordu.

Annesine ve babasına baktı, gözlerindeki endişeyi ve Nathan'a anlatamadıkları çaresizliği gördü.

Nefes nefese kaldı çünkü ilk içgüdüğü KGI'nın sahip olduğu tüm insan gücünü arkasına alıp Crescent City'ye gitmek ve işin icabına bakmaktı. Her ne kadar Bunu yapmak istiyordu ve kardeşlerinin de bunu istediğini biliyordu ama yapmaları gerekenin bu olmadığını biliyordu. Ve bu onu öldürüyordu.

"Nathan sana tam olarak ne söyledi Van?" Sam sordu. "Daha önce onunla KGI hakkında konuştuğunda."

"Katılmaya çok niyetli olduğunu ama katılmadan önce kendi başına yapması gereken bir şey olduğunu söyledi. Yardım teklif etmeye çalıştım. Onu ikna etmeye çalıştım. Ayrıntı vermiyordu."

Tanrım, ama bu karmaşıktı. Garrett'ı göndermeyecekti. Garrett gitmek isteyecekti, gitmekte ısrar edecekti. Ama Sarah'yla birlikte geride kalmalıydı. İkisi zaten

Nathan'a saygı göstermek için çok şey feda etmişti. Sam şimdi Garrett'ı sürükleyip götürecek değildi, özellikle de başlarına ne geleceği hakkında hiçbir fikri yokken.

Rachel'a baktı. Rachel, Sam'in neyle tam olarak biliyor gibiydi. Bakışları kararlıydı. Doğrudan. Ona Ethan'ı göndermesini söylüyordu. Ethan'ı göndermesini istiyordu.

Nathan için en iyisini isterdi. Geri döndüğünden beri ona karşı çok korumacıydı ve belki de Rachel'ın kendini korumaya hâlâ çok ihtiyacı olduğundan, koruyacak birinin olması onun için iyi bir şeydi.

Sam sonunda, "Bence Ethan ve Van gitmeli," dedi. Bu sefer geri çekilmek onu kızdırmıştı ama bunu yapmaya istekli değilse Garrett'ı kalmaya nasıl ikna edebilirdi? kendisi mi?

"Bir dakika bekle," diye patladı Joe. "Ben burada kalmıyorum. Siktir et."

"Joe!" Marlene azarladı. Küçük oğluna bakarken kaşları çatılmıştı.

"Üzgünüm anne," diye mırıldandı. "Ama bu saçmalık ve Sam de bunu biliyor. Kardeşimin peşinden gitmek için onun iznine ihtiyacım yok."

Garrett bir kez olsun mantığın sesi oldu.

"Bence Sam haklı," dedi Garrett. "Bence Ethan ve Van gitmeli ve geri kalanımız burada kalmalı. Eğer bize ihtiyaç duydukları bir şey olursa bizi çağırırlar. Joe, şu anda Nathan'ın senin sırtına ihtiyacı yok. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum. Sen ve Nathan'ın hepimizden daha yakın olduğunuzu biliyorum. Ama bu ek baskı Nathan'a yardım etmeyecek. Bu sadece onu daha da uzaklaştıracak ve daha da yalnızlaştıracak. Bırak Ethan ve Van kontrol edip rapor verecek. Daha sonra başka bir şey yapılıp yapılmayacağına karar vereceğiz."

"O deli değil!" Rusty patladı. "Eğer bu kadınla konuştuğunu söylüyorsa, ona inanırım. Böyle bir şeyi uydurmaz."

Marlene onu kollarının arasına aldı. "Kimse onun deli olduğunu düşünmüyor, bebeğim. Hepimiz onun için endişeleniyoruz. Hepsi bu. Ve yardım etmek istiyoruz. Ethan ve Donovan bunu doğru şekilde halledeceklerdir."

Swanny başını kaldırıp Sam'e , kararlılığı gölgeli derinliklerde parlıyordu. "Ekibinizin bir parçası olmadığımı biliyorum ama gitmek istiyorum. Bunu onun için yapmalıyım. Beni terk etmeyi reddetti. Ben de onu bırakmayacağım."

Sam Donovan'a baktı ve Donovan başını salladı.

"Tamam, sen de varsın Swanny. Şu anda Nathan'ın konuştuğu tek kişi sensin, o yüzden belki neler döndüğünü anlayabilirsin."

BÖLÜM 15

Nathan indiğinde hava zifiri karanlıktı. Gökyüzü kapalıydı. Yıldız yoktu. Ay yoktu. Havada onu huzursuz eden ve paniğe sürükleyen bir bulanıklık vardı.

Evrak işlerinin halledilmesi ve jetin uygun şekilde asıldığından emin olunması için geçen süre onu sabırsızlandırıyordu. Cep telefonu bacağını rahatsız ediyordu. Cevapsız aramalar, güncel aramalar, mesajlar ve ailesinden gelen sesli mesajlar.

Hepsini görmezden geldi ama onlara bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Kiralık aracın bekliyor olması gereken otoparka doğru koşarken telefonunu eline aldı. Bir konuşmaya dahil olmak istemiyordu çünkü iyi sonuçlanmasına imkan yoktu.

Joe'ya bir mesaj gönderdi.

Ben iyiyim. Merak etme. Ailemi sırtımdan uzak tut. Bunu yapmam gerek. Yakında görüşürüz.

Gönder tuşuna basar basmaz telefonu kapattı ve çantasını cipin içine attı.

Aklını başına toplayıp yola çıkmak için sahip olduğu birkaç dakika içinde her türlü olasılığı planlamaya çalışmıştı. Ama tek düşüncesi Shea'ya ulaşmaktı, bunu nasıl yapmak zorunda kalırsa kalsın.

Bir an çantasına uzanıp tabancasını aldı ve şarjörünün dolu olduğundan emin oldu. Saldırı tüfeğini çıkardı, şarjörünü taktı ve koltuğun üzerine koydu. Glock'u omuz kemerine yerleştirdi ve malzemelerinin hızlı bir envanterini çıkardı.

Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama neredeyse her şeye hazırlıklıydı.

Otomatik olarak Shea'ya uzandı. Onlar Uçuş sırasında çok fazla iletişim kurdu. Dinlenmeye ve gücünü yeniden kazanmaya ihtiyacı vardı, ancak her zaman gitmiş olmasından korkarak periyodik olarak kontrol ediyordu.

Shea. Buradayım bebeğim. Uzakta değilim. ?

Sanki uyuyormuş gibi kıpırdadığını hissetti. Onun sersemliğini ve ardından ani korkusunu ve uykuya dalmasına izin verdiği için kendini kınamasını hissetti. Onu kucaklamak ve korkusunu hafifletmek için yanıp tutuşuyordu, tıpkı bir zamanlar onun kendisi için yaptığı gibi.

Bir menfezin içindeyim. Zihnindeki örümcek ağlarını temizlemek için çabaladı. Şehir sınırından iki mil uzakta yazan tabelayı geçince bir drenaj hendeği var. Orada saklandım.

Sıkı otur. Ben kadar kılını bile kıpırdatma.

Nathan otoyolda kükreyerek ilerliyordu, farlar düzensiz bir şekilde . Hız sınırını aşmadı çünkü bir araçla kenara çekilmeyi göze alamazdı. Cipin içinde lanet bir cephanelik var.

Shea'nın geldiği yönün tersine doğru gidiyordu ve sonuç olarak farkına varmadan menfezin üzerinden geçti. Küfrederek keskin bir U dönüşü yaptı ve geri döndü. Farları Shea'nın tabelasının üzerinde parladı. atıfta bulundu ve yolun altından geçen derin drenaj hendeğini görene kadar yavaşladı.

Arabayı bankete çekerken kalbi neredeyse duracaktı. Avuçları direksiyon simidinde kayganlaştı. Nabızı o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu.

Sadece birkaç adım ötede Shea vardı. Zihnini işgal eden kadın -melek-. Tüm şüpheleri su yüzüne çıkmıştı ama tek yapması gereken kapıyı açıp dışarı çıkmaktı. Kanıtını bulacaktı ve şimdiye kadar onun gerçek olmasını ne kadar çok istediğini bilmiyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Ona sarılmalıyım. Onu güvende tutmalıyım.

El fenerini ve silahını kaptığı gibi cipten dışarı fırladı. Ayakları çakılların üzerinde kaydı ve sonra keskin eğimden aşağıya doğru yöneldi. "Shea?"

Onunla yüksek sesle konuşuyor olmak garip hissettiriyordu. Adı boğuk ve emin olmayan bir şekilde çıkmıştı. Menfezin içinden hafif bir ses duyduğunda tabancasını sıkıca kavradı.

Silahı kaldırırken ışığı içeriye tuttu. Geniş, korkmuş gözlerle karşılaştı. Kalbi neredeyse göğsünden patladı. O gerçektir. Bu oydu. "Shea, benim, Nathan."

Kadın gözlerini ışıktan korumak için kolunu kaldırdı, adam da menfez aydınlansın ama kadın kör olmasın diye kolunu indirdi.

Kendini yukarı doğru itmeye çalıştı ama düştü ve kafasını menfezin kenarına çarptı. Silahı kılıfına geri soktu, sonra alçaktan eğilerek içeri girdi ve ona ulaştığında, aklına ilk geldiği andan beri yapmak için can attığı şeyi yaptı.

Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Küçük bir iç geçirdi ve onun kucağında eridi, vücudu ona karşı çok yumuşak ve sıcaktı.

"," diye fısıldadı. "Sen ." "Seni asla yalnız bırakmazdım."

Onun saçlarını okşadı ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. O gerçektir. Burada, onun kollarındaydı. Her şeyi kabullenemiyordu bile.

Nerede olduklarını ve onu daha güvenli bir yere götürmesi gerektiğini hatırlayarak dikkatlice geri çekildi, Aralarına elini tutabileceği kadar mesafe koydu.

"Hadi bebeğim. Seni buradan çıkaralım."

Elini kavradı, parmakları avucunun içine girdi.

Ona can simidiymiş gibi sarıldı ama aslında onun can . Adam menfezden yavaşça çıktı, bir eliyle onunkini tutuyor, diğer eliyle de çarpmasını önlemek için başının üzerine bastırıyordu çıkış yolu.

Dışarı çıktığında, dengesiz ayakları üzerinde yukarı doğru hafifledi. Yaralı olup olmadığını kontrol etmek için el fenerini hızla üzerinde gezdirdi. Kadının ayaklarına ulaştığında kaşlarını çattı. Çıplak, sıyrılmış, morarmış ayakları.

Mırıldandığı bir küfürle el fenerini cebine attı ve sonra onu kollarına alarak yokuştan cipe kadar taşıdı.

Yol boyunca hiç ses çıkarmadı. Onu yatırdı Başını onun göğsüne yasladı ve gömüldü. Kaybolmasından korkuyormuş gibi onun omzunu sıkıca kavradı.

Eşyalarını arkaya atacak kadar uzun bir süre onu indirdi ve sonra onu yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemerini bağladı. Bir an için durup ona baktı, onun karşısında olduğu gerçeğinden dehşete düşmüştü. Gerçektir. Somut. Kafasının içinde değil.

Sarı saçları darmadağınaktı ve başının üzerinde gevşekçe duruyordu. Mavi gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı. Kirliydi ve darmadağınaktı ve hayatında hiç bu kadar güzel bir kadın görmemişti.

Ona bir kez daha dokunma fırsatına karşı koyamayarak yanağını usulca okşamak için uzandı. Gözlerini kapadı ve yanağını adamın avucunun üzerinde kaydırды, sanki onun dokunuşundan en az onun kendisine dokunmasından aldığı kadar zevk alıyormuş gibi.

Uzaktaki bir arabanın sesi onu aniden kendine getirdi. Kadının kapısını çarparak kapattı ve hızla sürücü tarafına . Birkaç saniye sonra otoyola çıktı ve cipi Crescent City kasabasına doğru yönlendirdi.

Şehir sınırlarına girdiğinde onun bakışlarını üzerinde hissetti. Yan gözle baktığında onun kendisine baktığını gördü. Ondan ne kadar etkilendiğini biliyor muydu? Sonunda onunla yüz yüze geldiği için ne kadar korktuğunu?

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi usulca, sesinde bir şaşkınlık vardı. "Bunu pek çok kez hayal ettim. Uyandığımda tüm bunların bir rüya olmasından korkuyorum."

Elini kaldırdı ve parmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirmeden önce saçının kenarına dokundu. "Haklıymışım. Sen bir meleksin."

Hafifçe gülümsedi, ama sonra dudakları sıkıntılı bir kaş çatmaya dönüştü ve yanından geçen sokak lambalarının ışıkları gözlerindeki gölgelerin altını çizdi.

"Korkuyorum, Nathan."

"Şşşt, bebeğim. Sana göz kulak olacağım. Tıpkı senin benimle ilgilendiğin gibi. Yapacağımız ilk şey kasabadan defolup gitmek. Kuzeye gideceğiz. Peşindeki pisliklerle aramıza biraz mesafe koy. Jeti henüz alamayız. Hazır olmayacak ve buradan uçmaya hazır olana kadar havaalanından uzak durmak istiyorum. Şimdilik kalacak bir yer bulalım ki sen temizlenebilesin, ben de sana zarar gelmediğinden emin olayım."

Rahatladığı her halinden . Tüm vücudu sarsıldı ve arkasına yaslandı ve başını koltuğa yasladı. "Teşekkür . Çok korkmuştum. Tek başıma başaramayacağımı biliyordum ve kime güvenebileceğimi bilmiyordum."

"Bana güvenebilirsin."

Yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum. Biliyorum."

"Uzun bir yolumuz var. Buradan iyice uzaklaşana kadar durmak istemiyorum. Araba kullanırken gerekenleri söyle. Eminim bir sürü sorumuz vardır. Birbirimiz hakkında. Bu bağlantı hakkında. Ama şimdilik bunları bir kenara bırakalım ki en önemli şeye odaklanabilelim. Güvenliğinize."

Tekrar başını salladı ve sonra elini onu şaşırttı. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve ellerini yanındaki koltuğa bıraktı.

"Bir yıldır onlardan kaçıyorum," dedi sessizce. "Ailemi öldürdüler. Beni ve kız kardeşim Grace'i istiyorlar. Ama özellikle Grace'i."

"Tamam, Grace'i neden bu kadar çok istiyorlar?"

Shea nefesini içine çekti. "İnsanları iyileştirebiliyor. İnsanları gerçekten iyileştirebiliyor. Acılarını dindirebilirim ama onları iyileştiremem. Grace iyileştirebilir. Sen kaçarken arkadaşına yardım etmeme yardım eden oydu."

Gözlerini ona dikti. "Aradaki farkı anladığımdan emin değilim. Acı çekiyorsun. Yarayı üstleniyorsun. Bu nasıl iyileşme olmaz?"

İç çekti ve yorgun bir şekilde başını ovuşturdu. "Bu farklı bir şey. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama acıyı bir kişiden uzaklaştırabiliyorum. Hatta görünüşte yarayı emiyorum. Ama gerçekte öyle değil. Geçici bir şey. Aldığım acı bile geçici.

Çünkü bir süre sonra geri geliyor. Çünkü ben onları iyileştirmiyorum. Ben bir yara bandı gibiyim. Geçici bir çözüm. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, acı kalır. Bilirsiniz işte... incindiğiniz zamanki gibi..."

Bir an için kendinden geçti, yüzü onun katlandığı şeylerin hatırasıyla .

"Yaralandığında acını dindirdim ama yaralarını iyileştirmedim. Hala yara izlerini taşıyorsun. Kesiklerin vardı, kanadın. Senin için yaptığım şey geçiciydi. Grace'in yaptığı geçici değil. O aslında kişiyi iyileştirir. Yarayı ya da hastalığı alıyor, benim ağrıya yaptığım gibi onu çekip alıyor ve sanki hiç yaralanmamışlar ya da hasta olmamışlar gibi oluyorlar. Tıpkı benim için yaptığı gibi.

Swanny. Benim senin için yapamadığımı o onun için yaptı," dedi acı içinde.

Shea'nın yapabildiği her şeye maruz kalmamış olsaydı, saçmalık derdi. Ama o iyileştirme yeteneğini ilk elden tecrübe etmişti. Bunu Shea'nın yaptığını düşünmüştü. Swanny de bunu biliyordu. Onu bir şeyin kurtardığını biliyordu.

"Sorun şu ki, iyileşmenin Grace için büyük bir bedeli var, bu yüzden bu kadar dikkatli olmak zorunda. Bu onun için çok zor.

Çünkü çok yufka yüreklidir. O görmeye dayanamaz insanlar acı çekiyor. Yapabilse hepsine yardım ederdi. Ama bu onu öldürür. Bu yüzden insanlardan olabildiğince uzak durmaya çalışıyor çünkü kimseyi reddedemiyor."

Nathan kaşlarını çattı. "Swanny'ye yardım etmek ona zarar verdi mi? Tam olarak ne oldu?"

"Ona uzun süre yardım etmesine izin vermezdim. Sadece tekrar hareket edebilecek kadar. Ama evet, bu onu incitti.

Tıpkı benim

yarasını ya da bağlı olduğum birinin acısını, gerçek hastalığı ya da yaralanmayı alıyor."

"Ama dur bir dakika, sen de yaralanıyorsun. Acını hissettim, Shea. Üzerindeki kesikleri . Kanının kokusunu aldım, lanet olsun."

"Bu farklı bir şey. Kulağa zorlama geldiğini biliyorum. Hatta saçma. Bazı açılardan Grace'den çok daha iyi durumdayım. Yaralar bende görünüyor. Acıyı hissediyorum. Ama uzun sürmüyor. Görünüyorlar ve sonra kayboluyorlar. Mevcut oldukları süre boyunca, çok gerçekler. Kanıyorum, canım yanıyor, sanki gerçek zamanda olmuş gibi, sanki biri bıçakla başımda dikiliyormuş gibi hissediyorum. Ama sonra yok oluyorlar. Grace ise yaralanmayı ya da hastalığı üstleniyor ve vücudu bunu farklı bir şekilde işliyor. Çok daha yavaş bir hızda. Yarayı kendisi iyileştiriyor ve bu yüzden yaradan kurtulması çok daha uzun sürüyor.

Yaralanma. Yaptığı işi yaparken ölebilir. Eğer aşırı yüklenirse. Çok fazla yaparsa, vücudu ve iyileşemez. Bilmiyoruz ve ben Onu riske atmaktan

korkuyorum." "O

şimdi nerede?"

Shea'nın ağzı titredi ve gözlerini silmek için diğer elini kaldırdı. "Bilmiyorum. Karmaşık bir durum. Birbirimizle konuşabiliriz. Senin ve benim yaptığımız gibi. Ama konuşmuyorum çünkü bağlantı aracılığıyla bir şeyler algılayabiliyorum. Bir şeyler görebiliyorum. Etrafı. Nerede olduğunu bilmem mümkün ve eğer yakalanırsam benden her şekilde bilgi almaya çalışacaklarını biliyordum. Bu yüzden kendimi ona kapattım.

Çünkü onlara sahip olmadığım bilgileri veremezdim."

Nathan'ın kanı . "Sana ne yaptılar, Shea?"

"Fark etmez," dedi . "Ne fark eder!"

"Bitti ve bitti. Ben kaçtım. Şimdi sen geldin. Güvendeyim."

"Ne yaptılar?" diye bağırdı.

"Bana ilaç verdiler. Beni sorguya çektiler. Grace'i nasıl bulacağımı öğrenmek istediler. Bilmiyordum, bu yüzden onlara söyleyemedim. Grace güvende. Önemli olan tek şey bu."

Nathan nefesinin altında küfretti. Ona tüm hikayeyi anlatmıyordu. Bir piçin ona işkence etmesi fikri bilgi onu fiziksel olarak hasta etti. Esaret altındayken onun için zaten çok fazla şeye katlanmıştı.

"Kim olduklarını biliyor musun?" Nathan sordu. "Onlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Grace biraz araştırma yapıyordu ama durması için ona yalvardım. Bu riski göze alamayız. Bir devlet kurumu ya da grubu olduğundan şüpheleniyorum çünkü çok iyi finanse edilmiş görünüyorlar. Geçen yıl boyunca adımlarımı takip ettiler. Sık sık taşınıyorum. Aynı yerde asla uzun süre kalmam. Sadece yeterince kazanacak kadar uzun süre.

Koşmaya devam etmek için para. En uzun Kansas City'de iki ay sürdü ama orada beni yakaladılar. Ben de metodik olmaya çalıştım. Tahmin edilemez olmaya çalıştım, ama yemin ederim tahmin içinde tahmin edilebilir oluyorum. Çok yoruldu, Nathan. Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Onlardan kaçmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum."

Sesindeki umutsuzluk Nathan'ın içini daralttı. "Artık yalnız değilsin Shea. Artık ben varım. O piçlerin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bu işi çözeceğiz. Birlikte."

Onun elini tekrar sıktı. Gösterge panelinin ışığında yansıyan gözyaşları gözlerinde parlıyordu. "Teşekkür ederim."

O da geri sıktı. "Hayır. Teşekkür ederim bebeğim. Senin sayende ailemi tekrar görebildim."

BÖLÜM 16

NATHAN, gökyüzü doğuya doğru aydınlanmaya başlarken küçük bir motelin otoparkına girdi. Gece boyunca araba kullanmışlar, sadece yiyecek alacak kadar durmuşlardı. ve Shea için su. Adam onu yaraları açısından muayene etmek istemişti ama kadın yola devam etmeleri için ısrar etmişti. Yarım saat önce uyuyakalmıştı ve onu uyandırmaktan nefret ediyordu, ancak ihtiyaç duyduğu süre boyunca onu korumasız bırakmak istemiyordu.

odayı düzenlemek. Ne de onun birileri tarafından görülmesini istiyordu.

Onu takip edenlere kimliğini söyleyebilecek herhangi biri. Bu da uyanık ve her şeye hazırlıklı olması gerektiği anlamına geliyordu.

Onu hafifçe sarstı. Gözleri fal gibi açıldı ve neredeyse panik içinde etrafına bakınırken bakışları ona takıldı. Sonra rahatlamış bir şekilde koltuğa yığıldı.

Glock'unu avuçladı ve sonra ona doğru uzattı, önce dipçik. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Tereddüt etmeden aldı, bir mermi yerleştirdi ve sonra emniyeti açtı. Sanırım bu onun sorusunu cevapladı.

"Hemen döneceğim. Dikkat et. Sadece kalırsan ateş et."

Başını salladı ama dikkati çoktan ondan uzaklaşmış ve otoparkın etrafındaki alana odaklanmıştı.

Nathan aceleyle içeri girdi, odanın parasını ödedi ve sonra Shea için dışarı çıktı. Shea'nın lobiden geçmek zorunda kalmaması için bilerek dışa açılan odaları olan bir motel seçmişti.

Kızın cipten inmesine izin vermeden önce, polar ceketlerinden kızın üzerine örttü ve kapüşonunu saçlarının üzerine çekti.

"Yürüyebilir misin?" diye mırıldandı. Onu taşımak çok fazla dikkat çekirdi.

Kadın arkasını döndü ve o anda çıplak ayaklarını hatırladı. Bir lanetle çantasını karıştırdı ve bir çift çorabını çıkardı.

Onları giydirdi ve sonra aşağı inmesine yardım etti. Ona anahtarı uzattı ve "Sen . Ben çantaları getireyim."

Etiketdeki numaraya bir göz attı ve sonra aynı numarayı taşıyan kapıya yürüdü. Nathan onun çoraplarıyla uzaklaşmasını izledi, bu görüntüden saçma bir şekilde büyülenmişti.

Çantalarını aldı, cipi kilitledi ve sonra odaya yöneldi. Kapı hafif aralık bırakılmıştı ve ayağıyla iterek açtı. kaldırıp içeri girdiğinde Shea'nın yatağın kenarında oturduğunu gördü.

Kadın başını kaldırdı ve bakışları kilitlendi. Çantaları yere bıraktı, kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve sonra kadının oturduğu yere doğru yürüdü.

Adam ona ulaştığı anda ayağa kalktı ve adam onu kollarının arasına aldı. Kollarını adamın beline doladı ve onun kendisine sarıldığı kadar sıkı bir şekilde tutundu.

Saçlarına ve giysilerine sinmiş olan kan, kir ve pisliği umursamadan onun kokusunu içine çekti. Onu tutuyordu. Sonunda onu tutuyordu.

"Sen gerçeksinsin. Sen gerçeksinsin."

Uzaklaştı, ona baktı, aynı cevap veren duygu mavi gözlerinde parlıyordu. Bir iniltiyle ağzını onunkine indirdi. Kendini tutamadı. İçindeki hiçbir şey O anda dünya onu öpmesine engel olabilirdi.

Üstesinden gelmişti.

Tatlı ve sıcak ağzı onunkinin karşısında eridi. Hayatında hiç bu kadar doğru bir şey hissetmemişti. Sanki her şey bu ana kadar çalışmıştı.

Onun kollarında kendini küçük ve narin hissediyordu. Onu öperken bile titriyor, dudakları onunkiler üzerinde yavaş ve şehvetli bir şekilde kayıyordu.

Harap olmuştu. Tamamen ve tamamen harap olmuştu. Kadının omuzlarını kavradı ve bacakları zayıf ve titrek bir şekilde geri çekildi. Onunla ilgileniyor olmalıydı. Onun ihtiyaçlarını karşılamalıydı. Ama ellerini ondan uzak tutamıyordu. Ona dokunma, sonunda onun olduğuna dair kendini rahatlatma ihtiyacı...

Evet, onun. Ve sonunda değil. Zihnine dokunduğu andan itibaren onun olmuştu. Belki de bu yüzden onu terk ettiğinde deliye dönmüştü. Sanki ruhunun bir parçası koparılmış gibiydi. O zamandan beri geçen aylar farklı türden bir işkenceydi. Ama şimdi o buradaydı. Kanlı canlı. Sadece zihninde değil. Ve bir daha gitmesine izin verirse lanetlenecekti.

"Seni temizlememiz gerek bebeğim. Gidip duşu da ısınsın, sonra seni bu kıyafetlerden çıkarırız. Ne kadar kötü olduğunu görmek istiyorum."

Kıpırdandı, dudaklarında bir itiraz belirdi. "Ben iyiyim, Nathan. Gerçekten iyiyim."

"Bunu kendim görmek istiyorum."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmadı ve sonunda başını salladı, omuzları yenilgiyle çöktü. Adam duşu açacak kadar uzun bir süre onu yalnız bıraktı ve sonra kadının hâlâ yattığı yere geri döndü.

yatağın yanında duruyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yavaşça başını salladı. "Önce temizlenmeme izin ver, Nathan. Şu an olduğundan daha kötü görünüyor. Bu kadar heyecanlanmanın bir anlamı yok. Duş aldıktan sonra görebilirsin."

Kaşlarını çattı. Muhtemelen tam tersi doğrudu. Bu düşündüğünden daha kötüydü ve daha iyi görünmesi için temizlik yapmak için zaman istiyordu.

"Dışarı çıktığınızda sizi bekliyor olacağım," diye mırıldandı. "Cipte ilk yardım çantam var. Sen arabadayken getiririm. banyo."

SHEA spreyin altında durdu, gözleri kapalı, alnı acı içinde kıvranıyordu. Vücudundaki kanı ve kiri temizlemişti ama morluklar için yapabileceği bir şey yoktu.

Bacakları kontrolsüzce titriyordu. Elleri çok şiddetli titrediği için saçlarını ancak sabunlayabilmişti. Tepkisi ortaya çıkmıştı ve berbat durumdaydı.

Son günlerin dehşeti ona bir ton tuğla gibi çarptı. Sevinçli olmalıydı. Rahatlamış olmalıydı. Artık özgürdü. O güvendedeydi. Nathan onunlaydı. Onu koruyacaktı.

Bunun yerine gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve dizlerinin bağı çözülme tehlikesi geçirdi. Yüzünü kapattı ve göğsünden fışkıran hıçkırıkları kontrol etmeye çalıştı.

Güçlü kollar ona sarıldı. Su kesildi ve kadın sıırıslıklam bir halde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Nathan titreyen bedenine bir havlu saracak kadar ve sonra onu kollarına aldı.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldandı alnına karşı. "Artık güvendesin. Sana sahibim."

yatağa yatırdı ve battaniyeyi üzerine çekti. Şakağını öptü. Başının üstünü. Yüzüne öpücükler yağdırdı. Gözlerine. Yanaklarına.

Yüzünü onun boynuna çevirdi ve onun sıcaklığına gömüldü. Ve onun gücüne.

Uzun bir süre boyunca, göğsünden sessiz hıçkırıklar dökülürken ona sarılmakla yetindi. Saçlarını okşadı, ellerini battaniyeyle kaplı vücudunda gezdirdi ve kendini toparlamasını beklerken sessizce oturdu.

Onun üzüntüsü karşısında dağılmamış gibi görünmesini seviyordu. Ya da sorunun ne olduğunu bilmek istememesini.

Böylece tamir edebilirdi. Anlamış gibi davrandı.

Hıçkırıkları yumuşak hava üflemlerine dönüştüğünde ve Titremesi kesilince onu dikkatlice bedeninden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı.

Tek kelime etmeden, izin istemeden, örtüyü kollarından aşağı kaydırıp ve etini keskin bakışlarına maruz bıraktı.

Değerlendirmesinde cinsel bir şey olmamasına rağmen, bakışlarının çıplaklığını takip ettiğinin acı verici bir şekilde farkındaydı.
Vücut.

Havluyu çekti, elleri nazik ve tehditkâr değildi. Her çürüğe dokundu, yüz ifadesi hiddetliydi. Parmakları ormandaki uçuşu sırasında topladığı kesik ve sıyrıkların üzerinde gezindi.

Daha fazlasını keşfettikçe ifadesi daha da kararıyordu. Sonra onu çevirdi ve kalçasındaki sivri kesiğe nefesini içine çekti.

Kollarını kavradı ve gözlerindeki öfkeyle karşılaşması için onu geri çevirdi.

"Sana ne yaptılar, Shea? Ve bana hiçbir şey söyleme."

Gözyaşlarının ani yakıcılığına karşı gözlerini kapattı. , daha yeni ağlamayı kesmeyi başarmıştı ve şimdi yine ağlamaklıydı. Bir karmaşa. Duygusal bir karmaşa.

"Onlara Grace'den bahsetmemi istediler," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ben reddettim. Gerisini tahmin edebilirsiniz."

Çenesini kavradı ve başparmağını önce yanağında, sonra dudaklarında gezdirdi. "Anlat bana."

"Beni dövdüler, tamam mı? Beni yere yatırdılar ve Beni kırmak için çok hesaplı, duygusuz bir dayak attılar. Bu işe yaramadığında, bana su veya yemek vermeyi reddettiler ve sonra beni tekrar dövdüler."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Nathan'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözleri işkence görmüş, karanlık ve korkunç derecede soğuk görünüyordu.

Eli yüzünde titriyordu ve tıpkı onun hissettiği gibi görünüyordu.

"Peki ya bacağındaki kesik? Nasıl oldu?"

Aşağı baktı ve midesini bulandıran şey yaptığı şeyin şaşırtıcı bir netlikle geri geldi.

Acı bacağından aşağıya doğru yayıldı, hayali bir acı, sanki bıçağın derisini kesmesine tekrar katlanıyormuş gibi.

"Bir izleme cihazı yerleştirdiler. Kaçtığımda, beni bu kadar kolay bulamamaları için onu kesip çıkarmam gerektiğini biliyordum." "Orospu çocuğu!" diye bağırdı kısık sesle.

"Tanrım, Shea."

Şok olmuştu, adamın gözleri gözyaşları ve kederle parlıyordu. Onun için. Acıyla yutkundü, adamın yüzünde parlayan duyguların üstesinden geldi

"Tanrım, bebeğim, neler yaşadın. Bu beni hasta ediyor. Zaten benim için çok şey yaşadın. Neden beni daha önce çağırmadın? Sana yardım edebilirdim. Bunları yaşamana hiç gerek yoktu. Ben sana yardım ederdim. Bunu bilmelisin."

Dudakları avucuna değecek şekilde yüzünü çevirdi. Elini onunkinin üzerine koydu ve pürüzlü deriyi öptü. Sonra elini kolunun üzerinde gezdirdi ve bir zamanlar pürüzsüz olan ete zarar veren yara izlerinin üzerinden geçti.

Her birine dokundu ve tepkisini görmek için ona baktı. Adam hasta görünüyordu, sanki ondan uzaklaşmak istiyordu. Onun kendisine dokunmasını, vücudunu boydan boya geçen yara izlerine dikkat çekmesini istemediğini anlayabiliyordu. Henüz görmediği kaç tane daha vardı?

"Zaten bir insanın katlanabileceğinden çok daha fazlasına katlanmıştın," dedi yumuşak bir sesle. "İyileşmek için zamana ihtiyacın vardı. İyileşmek için

Eve dönüp ailenle tekrar birlikte olmak. Yeniden yaşamayı öğrenmeye, yaşamayı istemeye ihtiyacın vardı. Benden çok daha fazlasına ihtiyacın varken senden bana yardım etmeni isteyemezdim."

Kadın parmaklarını boynunun yan tarafındaki yara izine götürdüğünde irkildi. Adam arkasını dönmeye çalıştı ama kadın kendini kaldırdı ve elini büzülmüş etin üzerine koydu.

"Benden saklanma, Nathan. Yara izlerini benden . Onları nasıl aldığını herkesten çok ben biliyorum. Onlar çirkin değil. Güzeller. Onurlular. Cesaretin ve sarsılmaz kararlılığın işaretleri."

Kadının elini yakaladı ve boynundan omzuna doğru kaydırıp orada sıkıca tuttu. Sonra da Alnı onunkine değene kadar eğildi ve dudakları kışkırtıcı bir şekilde yakınlaştı.

"Nasıl oluyor da ben o cehennemdeyken zihnimdeki melek halinden daha güzel olabiliyorsun. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama buradasın, o kadar güzelsin ki boğazımdaki lanet düğümün etrafında konuşamıyorum bile."

Havluyu vücudundan tamamen çekti ve sonra onu yavaşça yatağa yatırdı. Her bir çürüğe dokundu ve sonra onu şaşırtacak şekilde ağzını bir çürüğe dayadı. Sonra bir başkasına. Her yaraya, her acıya nazik öpücükler kondurdu.

Üşüme hissi teninde hızla yayıldı ve meme uçlarını sıkı noktalar halinde buruşturdu. Adam hareket ettikçe kalbi sıkışıyordu.

vücudunu titizlikle inceliyor, yaralarına sevgi dolu bir ilgi gösteriyordu.

Uyarılma ve duygusal tatminin lezzetli bir karışımıydı. Açıkça cinsel değildi, ama bu onun her dokunuşunun acı verici bir şekilde farkında olmadığı anlamına .

Hayatında hiç bu kadar önemsendiğini hissetmemişti. "Çok güzel. Çok güzel," diye fısıldadı. "Benim."

Sessiz yemin karşısında ürperdi. Onun. Evet, onun kızıydı. O da onun. Bu kararı onun çağrısını ilk duyduğu anda vermişti.

Kalçasındaki kesiğe geldiğinde geri çekildi ve ilk yardım çantasını yerden alıp yatağın üzerine koydu. Kızın neredeyse hiç hissetmediği kadar hafif bir dokunuşla yarayı temizledi ve sardı. Bandajı bantlamayı bitirdikten sonra onu kaldırdı.

onu üzerine yatırmaya yetti ve sonra çıplak bedenini örtmek için battanileri çekti.

Eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Biraz uyu, Shea. Yorgunsun ve gücüne ihtiyacın olacak."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu korkuyla.

Onu tekrar öptü. "Seni bırakmayacağım. Geri döneceğim. Sadece birkaç şeyi halletmem gerekiyor. İkimiz de biraz dinleneceğiz ve bu gece, fark edilme olasılığınızın daha az olduğu bir zamanda yola çıkacağız."

BÖLÜM 17

NATHAN motel odasının sınırlarında volta atıyordu, Ara sıra Shea'nın uyuduğu yatağa bakıyordu. Derisinden sürünerek çıkmak üzereydi. Kıpırdamadan yatıyor, sanki uykusunda bile kendini korumaya çalışıyormuş gibi bir topun içine kıvrılıyordu.

Bu artık onun işiydi. Artık bu işi tek başına yapmayacaktı. Bu uzun süre yalnız kalmış olması onu .

Düşünmek zorundaydı. Shea her şeyden önce keşfedilmekten korkuyordu, ve ailesini aramasına kesinlikle karşı çıkacaktı. Ama nasıl yapamazdı? Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve önceliği ne şekilde olursa olsun onu güvende tutmaktı. yap.

Yapılacak en mantıklı şey kardeşlerini yardıma çağırmak olurdu. Eğer gerçek bir canlı kadın üretmişse artık onun deli olduğunu düşünemezlerdi.

Mantıksız bir yanı Shea'yı kimseyle paylaşmak istemiyordu. Onu yanında istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Davetsiz misafirlerle uğraşmak zorunda kalmak istemiyordu ve kardeşleri kesinlikle davetsiz misafir olacaklardı.

Ama bunu tek başına yapamazdı. Tehlikede olan sadece kendisi olsaydı, bununla yüzleşir ve kışlarına tekmeyi basardı. Ama Shea'nın açığa çıkmasını ya da herhangi bir şekilde zarar görmesini istemiyordu. Yeterince acı çekmişti ve etrafındaki dünyayla ilgilendiği gibi birinin onunla ilgilenmesinin zamanı gelmişti.

Tüm silahlarını kontrol etti, bıçağı Glock'unun yanındaki komodine. Sonra kapı kolunun altına bir sandalye koydu. Daha sonra küçük masayı pencereye doğru sürükledi, böylece odaya kimse rahatça giremeyecekti.

Shea muhtemelen açlıktan ölüyordu. Adam bir marketin şarküterisinden sandviç aldığında pek bir şey yememişti. Araba sürerlerken sandviçi didiklemişti. Uyandığında daha iyi yediğinden emin olacaktı. Sonra bir sonraki hamleleri ve kardeşlerini çağırma arzusu hakkında konuşurlardı.

Cehennem,

onu jete bindirip eve dönecekti. Onu korumak için tüm bu olayların ortasında olmasından daha iyi ne olabilirdi ki?

Kelly'ler mi?

Yüzünü ovuşturdu. Ama bunu ailesine yapamazdı. Onları bilinmeyen bir düşmana öylece açamazdı. Shea'ya ve onun herkesten çok güveniyor olsa bile bu kadar çok kişiye açamazdı.

Sam'i arayacaktı. O ne yapacağını bilirdi. Shea ile konuşur konuşmaz. Yardıma ihtiyaçları vardı. O yapamazdı. Buna itiraz et.

Tekrar ona doğru baktı, gözleri yorgunluktan bulanıklaşmıştı. Kız uyanana kadar yapabileceği başka bir şey yoktu ve eğer hiç uyumazsa, ona hiçbir yararı dokunmayacaktı.

Temiz bir çift boxer ve bir tişört bulmak için çantasını karıştırdı. Sonra hâlâ uyuduğundan emin olmak için ona doğru bir kez daha baktıktan sonra soyunmak için arkasını döndü.

Kıyafetlerini çabucak çıkardı ve temiz kıyafetini giydi. boxer. Yeni tişörtü giymek için eline aldığında yataktan bir ses duydu.

Gömleği hâlâ göğsünde tutarak arkasını döndü ve Shea'nın şaşkın gözlerle kendisine baktığını gördü. Bakışları vücudunu kaplayan yara izlerine takılmıştı.

Onu, çirkinliğini, zayıflık izlerini göreceği için utanç .

"Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Uyanık olduğumu düşünmemiştim."

Kadın başını salladı. Adam banyoya çekilmeye başladığında elini kaldırdı. "Hayır. Gitme."

Bir an durdu, gömleği yumruklarının arasında sıkıca tutuyordu. "Görmeni istemiyorum."

Oturduğu yerden kalktı, çarşafı göğüslerine doğru tuttu. "Neyi gördün, Nathan? Seni en kötü halinle gördüm. Bana göstereceğin hiçbir şey beni şok edemez."

Yüz ifadesi çok sert, neredeyse öfkeliydi. O ise Ne yapacağını bilemeden olduğu yerde kalakaldı. Banyoya mı gitseydim? Acele edip giyinmeyi mi bitirmeliydi? Kendini açıkta hissediyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

"Buraya gel, Nathan," dedi yumuşak bir sesle.

Kaşları çatıldı.

"Lütfen."

Tereddüt etti ama sonra yatağa doğru yürüdü. Kadının yanına uzandığında gömleği hâlâ göğsünde tutuyordu.

Öne doğru eğildi ve çarşaf yeterince aşağı kaydı, böylece adam göğüslerinin dolgun kabarıklığını bir an için görebildi. İnce çarşafın altından meme ucunun koyu renkli izi onu kışkırttı.

Tişörtünü nazikçe çekiştirdi, ta ki adam isteksizce çekmesine izin verdi. Sonra şaşkınlıkla, dizlerinin üzerine çöküp ona doğru eğilirken çarşafın göğsünden düşmesine izin verdi.

Vücudunu saran sıcaklık kasıklarını sıkılaştırdı. Doğru dürüst nefes alamıyordu. Yaptığı hiçbir şey ciğerlerine yeterince hava çekemiyor gibiydi. Morarmış ve kırılğan olsa bile, hayatında gördüğü en güzel şeydi. kollarının arasına alıp sevişmemek için kendini zor tuttu.

Birkaç saat öncesine kadar onu daha önce hiç görmemiş olması önemli değildi. Fiziksel olmaktan çok daha derindi.

Cazibe. Hissettiği şeyin fiziksel olduğundan bile emin değildi.

Bu

duygusaldı. Kız onun içine aitti. Derinlere. Asla kurtulamayacağıın türden bir duygu.

Kadın avuçlarını göğsüne, tam iki boğumlu deri çıkıntısının üzerine yerleştirdiğinde ürperdi. Daha da şaşırın adam yatağa uzanmak zorunda kalana kadar onu itti. Gözleri parlayarak onun üzerinde durdu. Sonra başını eğdi ve dudaklarını adamın omzunun üstündeki yara izine bastırdı.

Ağzını aşağıya, köprücük kemiğinin yanındaki bir sonraki yara izine kaydırduğında nefesini içine çekti ve şok oldu. Ve sonra tıpkı onun vücudundaki her çürüğü, her sıyrığı ve her yarayı öptüğü gibi, kız da onun yaralarının her birini öptü.

Kadın göbeğinin yanındaki çizgiyi öperken adam şaşkınlıkla baktı. Sonra daha da alçaldı, bacaklarındaki yara izlerine ulaşabilmek için yataktan kayarak diz çöktü.

Ayaklarına ulaştığında, ayağının üst kısmını öptü ve ayak parmaklarına doğru kıvrılan büzülmüş yara izini dikkatle takip etti.

Dokunuşu hafif ve o kadar şefkatliydi ki, adamın içi sızladı. Böyle bir fedakârlığa nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hiçbir kelime onu, kızın bu kadar bencil olmadığına ikna edemezdi.

vücudundan iğreniyordu. Ama onun tatlı, sevgi dolu öpücükleri, başka hiçbir şey onu ikna edemezken ikna etti.

"Beni itmiyorsun, Nathan."

Bir an için onun zihnine girçıkabildiğini unutmuştu. Onun şüphesini hissedebilirdi. Korkusunu.

Yatağa geri süründü ve onun yanında diz çöktü, Parmaklarını karnındaki ve göğsündeki yara izlerinin gezdirirken ona bakıyordu.

"Nasıl yapabildin? Her yara izi senin gücünün ve yaşama isteğinin bir kanıtı. Çok güzeller. Tıpkı senin gibi."

İki elini onun göğsüne koyarak . Bakışları kilitlendi ve adam onun kendisini öpmek istediğini anladı. Vücudunun ve ruhunun her parçası ona uzandı, onun için gerildi, saplantıya varan bir ihtiyaçla dokunmasını istedi.

Dudaklarını onunkilere bastırmadan hemen önce yaladı. Bu onun kalbini eriten küçük, gergin bir hareketti.

Omuzlarını sarmak için uzandı ve onu öptü, artık onu nefes almak istediğinden daha fazla istediği gerçeğini gizleme zahmetine girmiyordu. Onun için nefes almaktan çoktan vazgeçmişti.

Dudakları sıcak bir şekilde birleşti. Uydular. O kadar mükemmeldi ki. Kadının vücudu erkeğinkiyle yumuşakça birleşti. Tam bir çelişki. Onun sertliğine yumuşaklık. Pürüzlülüğüne karşı pürüzsüzlük. Kusurluluğa karşı mükemmellik.

Kollarını ona doladı ve ellerini vücudunda gezdirdi. Diğer eli omurgasını ve saçlarının ipeğini okşarken, arkasındaki dolgun küreye masaj yaptı.

"Kaç gece bunun yattığımı bir bilsen. Seni," diye fısıldadı kısık sesle.

Göğüsleri adamın göğsüne bastırdı. Meme uçları saçlarının arasından erotik bir şekilde sürtündü ve sert noktalar halinde büzüştüler.

"Ben de seni hayal ettim, Nathan. Bizi. böyle. Seni çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bu anı bekliyormuşum gibi."

Bir kolunu ona sıkıca doladı ve dizini kalçalarının arasına sıkıştırarak altında kalana kadar yuvarlandı. Sonra onu öptü. Sesini tekrar duyduğu andan beri istediği gibi.

Onun ağzını yalayıp yuttu. Acıkmıştı. Hem de çok aç. O, kendisinin kayıp bir parçasıydı ve şimdi ona tekrar sahipti. Uzun zamandır kendini bu kadar boş hissettikten sonra, aniden gelen tamamlanmışlık hissi onu çözülmekle tehdit ediyordu.

"Seninle sevişmek zorundayım Shea."

Bu bir talep, bir rica ve bir yalvarmaydı ve hepsi tek bir basit ifadede .

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözleri onunki kadar aç bir şekilde ona baktı. "Evet, Nathan. Evet."

Kalçalarının arasına yerleşirken, siki boxer'ının kumaşından dışarı fırlayarak tekrar ağzını aldı. Kendini onun içine olabildiğince derin ve sert bir şekilde gömmek istese de, kendini tutmaya zorladı.

İstediği son şey onu incitmekti. Bu mükemmel olmalıydı. Onun kadar mükemmel.

Onun boynunu öptü, kokusunu içine çekti, kokusunu istedi. beynine kazındı. Onun nasıl koktuğunu, kollarında nasıl hissettiğini, vücudunun onunkiyle nasıl kaplandığını asla unutmak istemiyordu.

Sonra ağzını köprücük kemiğinin üzerinden aşağıya, göğüslerinin satenimsi dolgunluğuna doğru kaydırıldı. Adam meme uçlarından birine sahip olduğunda iç çekti ve ona doğru eğildi.

Çok kadifemsi. Peluş. Onu ağzında hissetmeyi seviyordu. Tadına ve emişinde yumuşamasına bayılıyordu.

Ona dokunmak için can ama ellerini vücudunun en yumuşak, en hassas yerlerine koymaktan nefret ediyordu. Kız kırılıyordu. Elleri sertti. Parmaklar nasırlı. Yara izleri arka tarafları. Böylesi bir güzelliğe böylesi bir çirkinliğin tezat oluşturması midesini bulandırdı.

Bakışları yumuşadı ve onun ellerine uzandı, göğüslerine götürdü. Elleri tümseklerin üzerinde kavradı ve sonra parmaklarını kollarından omuzlarına doğru ovuşturdu.

"Dokun bana, Nathan. Beni kendin yap. Elleri üzerimde istiyorum. Ağzını. Sen çok mükemmelsin."

Başını iki yana salladı. "Mükemmel mi? Kahretsin Shea, mükemmel olan sensin. Çok güzelsin. Bana bak. Gerçekten bak bana. Lanet bir yapboz gibi görünüyorum. Sanki Lanet olası Frankenstein'in canavarı ve ben burada sana dokunmaya hakkım varmış gibi davranıyorum."

kalktı, kollarını adamın boynuna doladı ve yüzleri birbirlerine sadece birkaç santim kalana kadar çekti. "Sana bu hakkı verdim. Sen bir canavar değilsin. Olsaydın da umurumda olmazdı. Bence sen mükemmelsin. Çok mükemmelsin. Benim için geldin. Beni kurtardın. Beni dünyadaki en değerli şeymişim gibi öptün."

"," diye fısıldadı. "Sen benim dünyamdaki en değerli şeysin."

"O zaman seviş benimle. Çok uzun süre bekledim."

Boxerını itmek için aşağı . Yere düşene kadar materyali sabırsızca tekmeledi. Kadın

Uyluklarını daha da ayırdı ve ince bacaklarını onunkilerin etrafına sarmadan önce bacaklarını onunkiler boyunca kaydırıldı.

Aleti o kadar sertleşmişti ki inledi. Uyluklarının arasından kayarak yumuşak kıvrımlarına sürtündü. Aralarına uzandı ve yavaşça etini ayırdı. Başparmağı onun tatlı sıcaklığını buldu ve kendini onun açıklığına yerleştirdi.

Ah kahretsin, onu incitmek istemiyordu ama daha ne kadar dayanabileceğini de bilmiyordu. Doruk noktasına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ve henüz onun içine bile girmemişti. Kendini beceriksiz ve beceriksiz bir aşık gibi hissediyordu ama yine de bakışlarını kaldırdığında onun kendisine en büyük aşıkmiş gibi baktığını gördü. Dünyadaki arzu edilen adam.

Kendisini onun gördüğü gibi görmek için mi? Kızın ona neden özel biriymiş gibi, yüreği gözlerindeymiş gibi baktığını bir türlü anlayamıyordu. Sanki ona aitmiş gibi. ve aksini söyleyen herkesi karşısına alırdı.

"Bana zarar vermeyeceksin, Nathan. Beni asla incitmezsin." Gözlerini kapadı ve kadının derinliklerine kaydı. Nefes nefese kaldı.

ve etrafında titredi. Bir an için onu gerçekten incittiğini düşündü ama gözlerini açtığında gördüğü tek şey onun güzel gözlerine yansıyan zevk ve neşeydi.

Yüzünün yanlarını kavradı, parmakları ensesine doğru uzandı. Başparmaklarını ensesine sürttü.

elmacık kemikleri ve sonra onu aşığı çekti. Dudakları onunkilerle . Sıcak ve tatlı.

Geri çekildi ve sonra tekrar ileri atıldı, bir inilti Satenimsi sıcaklığı etrafını sararak onu bir yumruk gibi kavrarken kaçıyordu. İnanılmaz derecede sıkıydı. O kadar sıkıydı ki

Acıtmadan onu nasıl ağırlayabileceğini hayal etti.

Yine ona güç verme, hükmetme, sahiplenme kontrol etmeye çalıştı. Çenesini sıkarken nefesi göğsünden düzensiz bir şekilde yırtılıyor, yanıyordu.

"Nathan."

Onun adı, çok tatlı bir şekilde söylendi. Ona gülümsedi ve nazik elleriyle yüzünü okşadı. Avucunu öptü ve kadın sikinin etrafında kenetlenirken gözlerini kapattı. Sıcak, ıslak ve o kadar enfesti ki gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Kalçalarını kaldırarak adamın seçimini elinden aldı. Hareketi onu daha derine gönderdi ve omurgasından aşığı zevk titremeleri gönderen bir inilti çıkardı.

"Lütfen, Nathan. Sana ihtiyacım var."

Onu inkar edemeyeceği gibi

Onu sahiplenmek için ezici bir dürtü. Ellerini kalçalarının üzerinde birleştirdi ve itmeye başladı. Kadının bedenine doğru her itişinde kendini daha çok kaybediyordu. O kadar çok onun oldu.

Kadın onun etrafında kayganlaştı, sıvı ipek gibi. Adamın her hamlesini karşılamak için kalçalarını kaldırırken parmakları adamın omuzlarına gömüldü. Parmakları kayarak kalçalarını kavradı ve ona yardım etti, ittikçe kaldırdı ve daha sert, daha derin sürdü.

"Bana yakın olduğunu söyle. Daha fazla dayanamayacağım," diye nefes nefese kaldı.

Cevap vermek yerine onu öptü. Sıcak ve nefessiz, dili onunkini yalıyordu. Adam kaybolmuştu. Hem de çok kaybolmuştu.

Onunla birlikte olduğundan emin olmayı bile düşünemedi içine akıyordu. Akılsızca yapıyor, her hamlede içine daha çok giriyordu. Ve tüm bunlar olurken kadın ona dokundu, onu okşadı, yumuşak sesler çıkardı. kabullenme ve zevk.

Parmaklarını bir kez daha aralarına soktu ve onun sıcaklığını buldu. Etin gergin okşarken tekrar itti. Kız da kendisi kadar zevk alana kadar onu bırakmayacaktı.

Adam tekrar iterken haykırdı. Ve sonra tekrar, tüm bu süre boyunca klitorisini nazikçe okşadı. Kadın aceleyle adamın etrafında sıcak ve sıvı hale geldi. Yukarı doğru gerildi, vücudundaki her kas kaskatı kesildi.

" bu, bebeğim. Benim için gel."

Kontrolsüzce kıvrandı, arkası yataktan kalktı. Tekrar haykırdı ve sonra nazik manipölasyonunu durdurmak için eline dokundu. Adam geri çekildi ve sonra vücudunu onunkine doğru indirdi ve ona yakın durabilmek için yana doğru yuvarlandı.

Ona doğru uzandı, çıplaktı, bacakları onunkilere dolanmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyor, nefesi adamın boynundan dışarı çıkıyordu. Ve anda, daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şey yaşamadığını düşündü. O kadar güzeldi ki dişleri ağrıyordu.

Bu seks değildi. Bu o kadar derin duygusal bir şeydi ki tarif edecek kelime bile bulamıyordu. Onu tüm hücreleriyle özlemişti ve şimdi o nihayet buradaydı. Onun bir parçasıydı. Aralarına hiçbir şeyin giremeyeceği kadar yakın bir şekilde ona bağlıydı.

Kadının sırtını , teninin avuçlarına değmesinin keyfini çıkardı. Sonra boynunu öptü ve burnuna soktu, sadece Onun tatlılığını tekrar içime çekmek istiyordum.

"Seni incittim mi?" Tanrım, onu incitmesine izin verme. Onu asla buna zorlamamalıydı ama bunu durdurmak için çaresizdi.

omzunu öptü ve kucağına daha da sokuldu. "Sen mükemmeldin, Nathan. Hem de çok mükemmel."

BÖLÜM 18

Acı Nathan'ın içini parçaladı ve bir solukla uyandı. Bir an için başka bir rüya gördüğünü, tutsaklığını yeniden yaşadığını sandı. Ama yine hissetti, ince ve küt bir cisim etine çarpıyordu.

Kolunu tutup nefes alarak hissi uzaklaştırdı ve bu sırada Shea'nın uyuyan formuna çarptı. Shea onun yanında, koruyucu bir topun içine kıvrılmış, çarşaflar ayaklarının dibinde karmakarışık bir halde yatıyordu.

Kadın irkildi ve alçak sesle bir sıkıntı sesi çıkardı ve o zaman adam rüya görenin kadın olduğunu fark etti. Tutsaklığını yeniden yaşayan oydu ve hâlâ ona o kadar yakından bağlıydı ki onun yaşadığı her şeyi hissediyordu.

İçindeki öfke kasıldı ve kızın şey karşısında boğazı düğümlendi. Dönüp onu kollarının arasına alırken elleri titriyordu.

"Shea. Bebeğim, ."

Yanıt , zihniyle ona seslendi.

Shea. Seni yakaladım. Artık kimse sana zarar veremez. Uyan ve bana bak. Hisset beni. Ben buradayım. Sana sahibim.

Anında uyandı. Bilincine kademeli bir tırmanış olmadı. Gözleri hızla açıldı ve nefesi dudaklarından sert puflar halinde fırladı.

"Grace," diye mırıldandı.

Nathan kaşlarını çattı. "Grace mi?"

Yatakta doğrulmak için çabaladı. Elleri titriyordu. Tüm vücudu titriyordu. Saçlarını silmek için ellerini kaldırdı ama sonra yüzünü avuçlarına gömdü ve ileri geri sallandı.

Sıkıntı bir işaret feneri gibi ondan yayılıyordu. Omuzları seğirmeye başladı ve adam endişeyle onun ağladığını fark etti.

Zihni . Onu esir alanların görüntülerine kaşlarını çattı ve sonra güzel, siyah saçlı bir kadın gördü. Shea'dan daha uzun boyluydu. Sıkı ve bronz tenli. Görüntüyü yakaladığı anda zihni tamamen boşaldı.

Shea bağlantıyı kapatmış ve kendini ona kapatmıştı.

Birdenbire kendini bu kadar boş hissetmesi onu hayrete düşürdü. Bir incinme dalgası ve onu takip eden öfke, geri çağıramadan birikti. Bir ihanet gibi hissetti. Sanki ona güvenmiyordu.

Düşünceler mantıksızdı. Ama kadının ihtiyatlı davranmakta ne kadar haklı olduğunu düşünse de onları kapatamıyordu.

Şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onu dışarıda bırakmıştı, belki de merak etmesini istemiyordu. Bu yüzden orada oturdu kadın ellerine sarılıp ağlarken kendini aptal gibi hissetti.

Sonra onun için karar verildi. Döndü ve kendini onun kollarına attı, ona öyle sıkı sarıldı ki bir an nefes alamadı.

"Özür dilerim," diye . "Bunu seni incitmek için yapmadım." Kollarını ona doladı ve sırtını okşadı, Onu rahatlatmaya çalışıyordum.

" oluyor?" diye sordu usulca.

"Sadece görmeni istemedim. Çok bunaltıcıydı ve kapatamadım, bu yüzden onun yerine seni kapattım."

Adam kıza daha sıkı sarıldı. "Bu saçmalık." Bir nefes daha aldı ve daha nazik, duyarlı bir yaklaşım denedi. "Sen ve ben çok iyi bir çiftiz, değil mi Shea?"

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı, gözleri üzüntü ve utançla ıslanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Onun yanağına dokundu, gözyaşlarını görünce kalbi yumuşadı. "İkimiz de birbirimizden saklanmaya çalışıyoruz ama yine de gezegendeki diğer iki insandan daha samimi bir bağımız var. Benim yaralarımı senden saklayamadığım gibi sen de bunu benden saklayamazsın. Neden benim utancımı görmeyi talep ediyorsun da kendininkini benden saklıyorsun?"

İçini çekti ve sonra dudakları alaycı bir yarım gülümsemeye dönüştü. "Bunun seni üzeceğini biliyordum ve buna sebep olmak istemedim."

Öne doğru eğildi ve onun burnunu öptü. "Neye üzölmek istediğıime benim karar vermeme izin vermeye ne dersin? Kahretsin ki beni üzüyor. O piçlerin elinde olman fikri beni deli ediyor. Ama bu demek değıil ki bunu küçük kırılan ruhumu korumak için. Seni ilgilendiren her şeyi bilmek istiyorum. Bu konuda anlaştık mı?"

Gölömsedi. "Kristal
berraklığında." "Gölzel.
Şimdi buraya gel."

Onu kendine doğru çekti ve ağılıkla öptü. Daha birkaç saat önce sevişmişlerdi ama hâlâ acıyordu. Ona duyduğı ihtiyaç mantığa meydan okuyordu. Bununla mücadele edemediğı gibi açıklayamıyordu da.

Şimdiden bir kaya kadar sertleşmişti, aleti yukarı doğru geriliyor, kalçalarını örten çarşafı çadırılıyordu. O sabırsızca örtöleri itti, aralarında herhangi bir engel olmasını istemiyordu.

Onu kalçalarının üzerine oturttu, böylece ereksiyonu minik kaplayan sarı buklelere yaslandı. Onun üzerinde otururken çok seksi görünüyordu, sarı saçları dağılmış ve omuzlarına dökölmüştü. Gözleri Tatlı ve uykulu görünüyordu ama göğüslerini avuçladığında göz bebekleri parladı ve gözleri maviden çok siyaha döndü.

Kadının dolgun göğüslerinin parmaklarına verdiğı hissi seviyordu. Çok daha büyük ellerine karşı küçüktü. Başparmaklarını meme uçlarına sürttü, sertleşen yumrulardan büyülendi.

Karşı koyamayarak omuzlarını, sırtını, sonra belinin kıvrımlarını, sonra kalçalarını ve altından kalçalarını okşadı. Ona dokunmaya doyamıyordu.

Şimdiye kadar dokunduğu en yumuşak, en güzel şeydi. Okşamalarında bir hürmet vardı. Ona dokunmaya layık hissetmiyordu ama bunu her şeyden çok istiyordu.

elleri vücudundan göğüslerine doğru ilerlerken tatlı bir iç çekti. Onun üzerinde sallanırken, dudaklarında rüya gibi bir gülümseme parlarken gözleri kapanıyordu.

"Bunun gibi mi?" diye

mırıldandı. "Ah, evet.

Dokunulmayı seviyorum."

"Ve sana dokunmayı seviyorum. Bunu ne kadar hayal ettiğimin farkında mısın merak ediyorum. Tam olmanı. Sana sarılmam. bakmak. O kadar derinlerde ki bir daha ayrılmayacağımızı anlıyorsun."

Göğsünde ve omuzlarında ürpertiler belirdi. Parmakları adamın kollarında sıkılaştı ve nefes alış veriş hızlandı. Nabızı boynunda atmaya başladı ve onu daha yakına çektiğinde, kalp atışlarının göğsünde hızla attığını hissedebiliyordu.

"Senin içinde," diye fısıldadı. "Derin. Sert. Tekrar ve tekrar." Nefes alış veriş azaldı ve gözleri donuklaştı. Dudaklarını yaladı, zaten onunki tarafından tahrip şişmişti. Kadının, sikinin etrafındaki ağzının görüntüsü zihninde patladı. Alnından ter boşandı ve kızın üzerine boşalmamak için çabalamak zorunda kaldı. göbek.

Pürüzsüz. Gerçekten pürüzsüz.

Sonra gülümsedi. Hınzırca bir gülümseme, bir uyarı olmalıydı ama o, kızın ona sahip olmasından dolayı çok şaşkıındı.

Çıplak ve kollarının arasındaydı, tatlı göğüsleri göğsüne sıkıca bastırılmıştı.

Dikkatlice itti ve eğilerek adamın göğsündeki yara izini öptü. Dilini büzülmüş etin üzerinde gezdirdi ve adam hem protesto hem de zevkle inledi.

Dokunulmaktan hoşlanan tek kişi o değildi. Ellerini üzerine koyup onu okşasa, sevse, ona dokunsa burada saatlerce oturabilirdi. Sadece dokunsa.

Her iki avucunu da omuzlarına yerleştirdi ve sonra aşağıya doğru süzüldü, okşadı ve sevdi, vücudunda gezinirken etinin bir santimini bile kaçırmadı.

Kasıklarına geldiğinde, aleti daha da sertleştirdi ve bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti. Dikiş yerlerinden ayrılmak üzereydi. Ereksiyonunun ucunda nem boncuk boncuk olmuştu ve en ufak bir hareket etse boşalacaktı.

Sonra dilini tabana yapıştırdı ve aşağıdan yukarıya doğru yaladı.

Yukarı doğru fırladı, kızı yataktan çıktı ve O kadar sert sıkıyordu ki kasları protesto çığlıkları atıyordu.

"Kahretsin. Kahretsin. Shea, bebeğim, dur. Sadece bir dakikalığına. Oh Tanrım, boşalacağım."

Gülümsedi ve sadece ucunu yalamadan önce parmaklarını dikkatlice sikinin etrafına . Sıvısı onun üzerinde parlıyordu sonra dudaklarını başın üzerine kapadı ve dikkatlice alçaltarak onu tamamen ağzına aldı.

Ah kahretsin, aklına girmişti. Tabii ki . Onun hayalini kurduğu şeyi görmüştü. Suçluluk duygusu içine doldu. O Ona sadece istediğini bildiği şeyi veriyordu. Kendini bencil ve yaklaşık iki santim uzunluğunda hissediyordu.

Bu kadar çok düşünmeyi bırak, Nathan. Sadece rahatla ve tadını çıkar. Seni memnun etmeyi seviyorum. Beni bu kadar çok istemeni seviyorum.

Çok güzel. Çok güzel ve tatlı. Ağzın, Shea. Tanrım, ağzın. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim.

Onun ereksiyonunun etrafında gülümsedi ve duyularına şehvetli saldırısına devam etti. Orgazmı bir yük treni gibi içinden geçerken geriye attı.

Kalçalarını kaldırdı, daha derine inmek istiyordu, onun ipeksi sıcaklığı için çaresizdi. Daha sert ve daha derin. Dilinin üzerinden kaydı, boğazının yumuşaklığına çarpıyordu. Ve hepsini aldı, asla şikayet etmedi, asla geri çekilmedi.

Çaresizlik onu kavradı. Zevk, jilet gibi keskin, neredeyse acı. Daha hızlı. Daha sert.

Zihni tamamen ve bomboştu. Ve sonra onunla doldu. Sadece onunla. Onun yüzü. Gülümsemesi. Melek sesi. Onun kokusu. Sanki bir melekmiş gibi damarlarına enjekte edildi. Baş döndürücüydü. Sarhoş olmuştu. Onunla sarhoş olmuştu.

Meninin ilk fışkırması boğazının arkasına çarptığında yüksek sesle nefes aldı. Onu dehşete düşürdüğünden endişelendi.

çok ileri gitti. Daha itidalli olmalıydı. Asla bu kadar ileri gitmemeli ya da bunun olmasına izin vermemeliydi.

Ağzının etrafındaki sıcak sıkışmayı hissetti, onu içtiğini ve onu derinlemesine emmeye devam ederken yuttuğunu hissetti.

Ona karşı hiçbir savunması yoktu. Hem de hiç. İstemedi de. Onun çocuğuydu. Kesinlikle onun.

Başını adamın kalçasına yasladı ve ağzından kaymasına izin . Saçları adamın kucağına yayılmıştı ve uykulu Mavi gözlerini ona dikmiş, paramparça olmuş hislerini toplarken onu izliyordu.

Karnından vurulmuş.

Bir parmak ucunu ereksiyonu azalan adamın üzerinde gezdirdi, bir damla meni yakaladı ve sonra parmağını

Ağızına alıp ucunu yaladı.

Vücudu kükreyerek canlandı. Aleti zıpladı ve sertleşti. Şehvet damarlarında dolaşüyor, şiddetiyle onu şoke ediyordu. Onu bu kadar çabuk nasıl tekrar isteyebilirdi?

Need onu taşaklarından yakaladı ve boğarcasına tuttu. Onu yukarı çekti ve sonra altına yuvarladı, vücudu zaten ona doğru geriliyordu, kendini onun tatlılığına gömmek istiyordu.

Yüce Tanrım, ona ne yaptı. Kendini tür süper insan gibi hissetti. Normal sınırlara bağlı değildi. Tek bildiği ona sahip olmak zorunda olduğuydu. Onu damgalamak, ona sahip olmak, onu kendisinin yapmak zorundaydı.

Kadının sıcak bedenine doğru kaydı, onun zevk ve kabullenme dolu soluğunu hissetti. Gözlerinin içine baktı, kendi gördüğünü görmesini, onun kendisine ait olduğunu görmesini istedi. Bir daha hiç kimse onu ondan alamayacaktı.

Bu sefer onun için olacaktı. Ona özveriyle verdiği zevki geri vermek istiyordu.

Dokun bana, Nathan. Seni hissetmeme izin ver. Bana dokunmanı seviyorum.

Kelimeler zihninde erotik bir şekilde süzülüyordu. Oh evet, ona istediğini verecekti.

Vücudunun her santimini nazikçe keşfetmeye başladı. Okşarken, , öperken ve yalayarak teninde aşağı yukarı ilerlerken hiçbir yerine dokunmamıştı.

Aşağıya onu yavaşça dışarı çıkardı ve sonra tekrar yukarı çıktığında tekrar içine girdi, Ona şefkat gösterirken kendini olabildiğince bir parçası olarak tutuyordu.

Zihnindeki şehvetli pus, en güçlü afrodizyak gibi baştan çıkarıcı ve çekiciydi. Ne olduğunu hissedebiliyordu ve bu ona kendini bir metre boyunda hissettirdi. Bu muhteşem,

narin kadın onun dokunuşundan hoşlanıyordu. Onun dokunuşunu arzuluyordu. Güzel ve çirkin. Çok uygundu.

Adam yaralı ve çirkindi. O ise mükemmel ve güzeldi. Ve yine de ona merakla baktı. Onu kahramanı olarak görüyordu. Onu sevmesini istedi. Ve sevdi de. Tanrım, sevdi.

Adamın vücudu kadınıninkinin üzerine doğru eğilmişti ve adam kadının vücuduna girip çıkarken bile onu koruyarak örtüyordu. Onu incitmekten korktuğu için gücünü geri çekmeye çalıştı ama kadın bunların hiçbirine sahip değildi.

Onu teşvik etti, zihnine onu almasını, sahip olmasını fısıldadı. Ta ki adam aklını yitirmişçesine durana, zevk onu ve kadını tüketene kadar.

Kadının , üzerine çöker çökmez hissetti. Tüm vücudu onun etrafında sıkılaştı, onu kavradı ve daha derine iterken onu tuttu.

Ancak kadın gevşeyip kollarının arasında eridiğinde, sert ve düzensiz nefes alıp verdiğinde, adam bir kez daha uçuşunun kenarına izin verdi.

Ona sarıldı, kulağına mırıldandı, sırtını okşadı ve kendini vücudunun derinliklerine boşaltırken ona sıkıca sarıldı. Ve daha sonra, onun için çok ağır olduğundan korkmasına rağmen, hareket etmesine izin vermeyerek onu orada tuttu.

Ama kadın onu sıkıca tuttu, böylece adam onun üzerine yerleşti, Etine yapıştı ve onu yatağa bastırdı. Memnun bir iç geçirdi ve yüzünü adamın göğsüne yasladı.

Sonunda yan tarafa doğru hareket ederek onun sıcak pençesinden kurtuldu. Henüz ondan ayrılmaya tahammül edemediği onu böyle düzenledi. Sonra başının üstünü öptü ve onu sıkıca kavradı.

Shea Nathan'ın kollarına uzandı ve sakinliğin onu örtmesine izin verdi. Korunduğunu hissetti. Güvende hissetti.

Bütün bu durumun tuhaf olduğu aklının ucundan bile geçmemiştii. Bu adamla sadece birkaç saat önce tanışmış ve aynı gün onunla seks yapmıştı.

Onu çok daha uzun zamandır tanıyordu. Onun zihninde yaşamıştı.

Onun evinde yaşamıştı. Birlikte diğier çiftlerin yaşayamayacağı kadar çok şey yaşamışlardı.

Boynunun kıvrımına döndü ve nabız noktasını öptü. Adam da onu kollarının arasına daha sıkı çekerek ve büyük bir eliyle poposunu okşayarak karşılık verdi.

İç çekti. Onun dokunuşunu seviyordu. Ona dokunuşunu ve ona bakışını seviyordu.

"Ben hiçbir şey kullanmadım. Her iki seferde de. Özür dilerim, Shea. Aptalca ve sorumsuzca davrandım."

Sesinde açık bir kızgınlık vardı. Ve pişmanlık. Kız onun göğsüne gülümsedi. "Umurumda değil."

"Ama seni daha iyi korumalıydım. Sen de mi bir şey var mı? Hamile kalmak için doğru zamanlama mı? Yemin ederim hiçbir hastalığım yok. Uzun zamandır seks yapmadım."

Onu sıktı ve köprücük kemiğini öptü. "Biliyorum. Biz iyiyiz, Nathan. Doğum kontrol hapi kullanıyorum ve ben de güvendeyim."

"Prezervatif alacağım," dedi huysuzca.

Kadın yine gülümsedi. Bir daha seks yapmayacaklarını yeltenmiyordu bile. Pişmanlık duymuyordu. Paylaştıkları şey için pişmanlık duymuyordu.

Ses tonundan, her türlü niyeti olduğu açıkça anlaşılıyordu. her fırsatta onunla sevişiyordu. Hiç umursamadığı bir varsayım.

"İstiyorsan, tamam. Ama istemiyorsanız, onları kullanmamakta bir sakınca görmüyorum. Aslında tercih ederim. Başka biri olsa ısrar ederdim. Ama siz herhangi biri değilsiniz. Umarım bunu biliyordur,

Nathan. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir bağ hissetmemiştim."

Birkaç uzun an boyunca sessiz kaldı. Hissedebiliyordu Zihni düşünceler karmaşası içinde çalışırken kalbinin gümbürtüsü.

"O zaman kardeşlerim Afganistan'da benim için geldikten sonra neden beni terk ettin?"

Sessizce dile getirilen bu soru kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Kendini nasıl da terk edilmiş hissetmiş olmalı. Bu kadar sessiz kalmak onu öldürmüştü ama verecek başka bir şeyi yoktu.

Kollarını ona daha sıkı sardı, ses tonundaki sert acıyı hafifletmek istiyordu. "Yapmak zorundaydım. Çok güçsüzdüm.

Bağlantıyı bu kadar uzun süre sürdürmek beni çaresiz bıraktı."

"Seni yakalamalarının sebebi ben miydim? Benim için yaptıklarından dolayı kaçamayacak kadar zayıf mıydın?"

Adamın sesindeki hırıltıyı duydu. Hatalı olabileceği için kızgındı. Başını iki yana salladı. "Hayır, Nathan. Beni çok sonraya kadar yakalayamadılar. Sık sık taşındım. I Saç rengimi sık sık değiştirdim. Sarıdan kızıla, tekrar sarıya. Esmer, koyu ve açık kahverengi, tekrar sarı. Renkli lensler bile taktım. Mümkün olduğunca sık araç değiştirmeye çalıştım, ancak param tükeniyordu ve aynı yerde uzun süre bir işte kalmaktan korkuyordum, bu da aynı arabayı tutmak anlamına geliyordu. Beni böyle buldular. Beni Kaliforniya'ya kadar izlediler. Arabamı yoldan çıkardılar, beni bayılttılar ve kendime geldiğimde kiraladığım otel odasıdaydım."

Sertleşti ve vücudunu okşamaya devam ederken başının üst kısmını öptü. "Kaçman ne kadar sürdü?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Bugün günlerden ne?" "1 Haziran."

Dehşet dolu sesini gizleyemedi. "Ne?" Nathan

talep etti.

"Bir haftadan fazla onlarla birlikteydim," diye fısıldadı. Küfretti ve yüzünü onun saçlarına gömdü. "Beni hemen çağırmalıydın."

"Denedim. Denedim. Bana ilaç verdiler. Beni uyuşturmaya devam ettiler.

Beni sorgulayabilmek için sadece kısa aralıklarla kendime gelmeme izin veriyorlardı."

"O orospu çocuklarını öldürmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı. "Grace güvende değil. Ben kaçtığıma göre ikimizi de bulmak için çabalarını artıracaklardır."

"Endişelenmeni istemiyorum bebeğim. Bunu , Tamam mı? Şu anda güvende ve seni koruyacağımı bilmeni istiyorum."

Kadın tekrar başını salladı. Adam eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Hava kararmaya yaklaşıyor. Dışarı bize yiyecek bir şeyler almam gerekecek. Seni yalnız bırakmayacağım, yani benimle geleceksin. Karanlık çökene kadar beklemek istedim, böylece fark edilme ihtimalin azalır."

"Peki ya sonra? Sonra ne yapacağız?" diye sordu endişeyle.

Onu yastıklara yasladı ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak saatler önce atmış olduğu boxer ve tişörtüne uzandı.

"Seçeneklerimiz hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kadının gerilmesine neden olan şey bunu söyleme şekliydi. Sanki planına katılmayacağını biliyormuş gibi.

"Tamam, seçeneklerimiz neler?"

Bir an tereddüt etti ve sonra başını ona çevirdi. "Sana yiyecek bir şeyler alalım, sonra konuşuruz."

Doğrulup saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Giyecek bir şeyi yoktu ve Kaliforniya ve Oregon'da koşturduğu yırtık pırtık, kokuşmuş, kirli kıyafetleri de giymiyordu.

Kız durumunu Nathan'a anlattığında, Nathan sanki kıyafet konusunu hiç düşünmemiş gibi kaşlarını çattı. Bir süre çantasını karıştırdı ve sonra ona en az bir karış uzun gelen bir çift eşofman altı ile bir kazak çıkardı dizlerinin altına kadar inen beyaz bir tişört giyiyordu.

Güzellik yarışmalarını kazanamazdı ama giyecek başka bir şey bulana kadar işe .

O kıyafetlerini giyerken Nathan da eşyalarını çantasına yerleştirdi ve kapıdaki sandalyeyi kaldırdı. Şöyle bir
Bir şey bırakmadıklarından emin olmak için odayı hızlıca kontrol etti ve sonra yatağın yanında durup onun bitirmesini bekledi.

"Geri dönmeyecek miyiz?" diye sordu, neden odada hiçbir şey bırakmadığını merak ederek.

Başını salladı. "Yemek yiyebilmen ve plan yapabilmemiz için geri döneceğiz, ama biz buraya biri gelirse, onları sana yönlendirecek hiçbir şey istemiyorum ve kesinlikle benim de işin içinde olduğuma dair ipucu vermek istemiyorum. Hâlâ yalnız olduğunu düşünmeleri bizim yararımıza olur. çaresiz."

Kaşlarını çattı. "Çaresiz değildim."

Sırıttı. "Hayır bebeğim, çaresiz değilsin. Kastettiğim bu değildi."

Ona verdiği çorapları giymesini izledi ve kaşlarını çattı. "Mümkün olan en kısa sürede sana kıyafet ve ayakkabı getireceğim."

Başıyla onayladı ve sonra ayağa kalktı, ağırlığını tabanlarına verdiğiinde yüzünü buruşturdu.

"Burada bekle," diye emretti.

Çantaları aldı, kapıdan çıktı ve arkasından kapattı. Bir süre sonra eli boş döndü ve ona işaret etti. Arkasını döndü ve sırtına tırmanmasını işaret etti.

Ayaklarının ne kadar ağrıdığının farkına varmasından etkilendi.

sırtında zıpladı. Kollarını dizlerinin altından geçirdi ve onu daha yükseğe kaldırdı. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve onu cipe taşıdı.

Onun yanına vardığında, ayakları yere değmeden tırmanabilmesi için arkasını döndü. Sonra aceleyle sürücü tarafına geçip arabaya bindi.

Otoparktan çıkarken "Canın ne yemek istiyor?" diye sordu. Omuz silkti. "Umurumda değil. Hızlı ve uygun olan ne varsa. Çok açım, her şeyi yiyebilirim."

Şehrin kenarında, arabaya servis yapan bir denizaltı dükkânı buldu ve sipariş vermek için içeri girdi. Shea seçici olmadığı için ne isterse sipariş etmesine izin verdi. Tadının nasıl olduğu önemli değildi. Sadece midesine bir şeyler girsin istiyordu.

Adam birkaç şişe su getirdi, bunun için minnettar oldu. İlk şişeyi onlar daha dışarı çıkmadan içti.

. Sandviç için motele dönene kadar bekleyecekti.

"Sana iki tane aldım," dedi. "İstersen birini şimdi yiyebilirsin."

Madem dedi. Avını yiyen kuduz bir yırtıcı gibi sandviğin içine daldı. Nathan'a bakmadı, muhtemelen dehşete düştüğünden emindi. Motele döndüklerinde sandviğin tamamını yemişti bile ve bir sonrakine gözünü dikmişti.

Bu sefer Nathan gelemeden cipten dışarı kaydı. Evet, ayakları fena halde acıyordu, ama o onu her yere taşıyamayacaktı, bu yüzden sineye çekip kabullenmek zorundaydı. Ağrıları ne kadar çabuk geçer ve kendi başına hareket edebilirse, ikisi için de o kadar iyi olacaktı.

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Ancak, kadın motel odasının kapısına doğru ilerlerken, onu ayaklarından ve dönerek arkasına koydu.

"Ben edene kadar burada kal."

"Evet, iyi fikir. Özür dilerim."

Yine Glock'unu kızın eline tutuşturdu, ama onu cipe doğru geri itmeden önce değil, böylece

görüş. Sonra adam motel odasına girerken kadın sabırla bekledi. Bir süre sonra geri geldi, silahı aldı ve onu içeri götürdü.

Yatağa yerleşti ve ikinci sandviçi açtı. Yatak başlığına daha yakın oturdu ve yemeğini yemeye başladı. Sandviçinin yarısına geldiğinde midesi aşırı doluluk hissinden dolayı isyan etti ve geri kalanını isteksizce paketledi. Hâlâ çaresizce aç hissediyordu. aşırı derecede dolu.

Shea, orada mısın?

Elindeki sandviçi bıraktı ve hemen dikkat kesildi.

Grace! ? İyi misin? Biraz araştırma yapıyordum.

Grace'in sesindeki titrek ton Shea'yı tedirgin etti. Korku omurgasına doğru ilerledi ve kulaklarına fısıldadı. Shea gözlerini kapadı ve katlandığı şeyle ilgili her türlü düşüncüyü kız kardeşinden uzak tutmaya şiddetle odaklandı. Onu kesinlikle uyaracaktı ama en son isteyeceği şey Grace, Shea'nın yaşadığı dehşeti yeniden yaşamak için. Ne zaman

Onları tekrar açtı, burnundan nefes aldı ve sadece Grace ile arasındaki bağlantıya odaklandı.

Nathan, Shea'nın tavrındaki değişikliğin ilk sandviğini bırakmıştı. Öne doğru eğildi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Ne oldu, Shea? Neler oluyor?"

Grace'e daha fazla uzbile onu susturmak için elini kaldırdı. İlk kez dikkatini aktif bir şekilde Grace'in çevresine verdi ve kız kardeşinin nerede olabileceğini söyleyecek bir şey aradı.

Bana nerede olduğunu söyle Grace. İşler değişti. Senin için geleceğim. Sadece nerede söyle.

Grace'in dikkati başka bir şeyle meşguldü. Shea'yı duymuş gibi bile davranmadı.

Kahretsin, burada biri var.

Kim var orada? Grace, konuş benimle, lanet . İçeride misin? Tehlike mi? Dikkatli olmalısın. Beni buldular. Bulacaklar.

Sen. Açıkta kalamazsın. Sana şimdi yardım edebilirim.
Sadece bana nerede olduğunu söyle.

Kız kardeşinden yanıt gelmedi. Sanki Shea'nın çılgınca uyarısını duymamış gibiydi. Ama Shea, Grace'den yayılan korkunç korkuyu hissedebiliyordu. Bu ona çarptı, Ciğerlerindeki tüm havayı boşaltıyordu.

Onlar bizim ailemiz değildi, Shea. Buradan çıkmam gerek. Sana sonra ulaşırım.

Ve sonra Grace gitti. Bağlantı karardı ve o kadar sessizleşti ki boğucu bir hal aldı.

Grace! ? Kahretsin, Grace, konuş benimle! Onlar bizim ailemiz değil de ne demek? Kim var orada? Tehlikede misin?

Shea yüzünü ellerine gömdü ve zihnini korkunç sessizlikten başka hiçbir şey doldurmazken ileri geri sallandı.

BÖLÜM 19

NATHAN Shea'nın ellerini yüzünden çekti ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sorun ne, Shea? Konuş benimle.

Ne haltlar dönüyor?"

"Grace," diye . "Tanrım, Nathan. Sanırım Grace'in başı dertte. Hayır, başı belada. Korkudan ödü kopuyor. zihin."

"Seninle konuştu mu? Sana ne anlattı?"

Gözleri panikle irileşmiş ve dudakları titremeye başlamıştı.

"Sakin ol bebeğim," dedi alçak bir sesle. "Nefes al. Sadece birkaç derin nefes al ve kendini dengele."

Kaşları çatıldı ve kaşlarını çattı. "Onların bizim ailemiz olmadığını söyledi. Bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Hepsi bu mu? Düşün, Shea. Başka ne dedi?"

"Biraz araştırma yaptığını söyledi. Sonra orada birinin olduğunu söyledi. Sonra da onların ve o gitmek zorunda kaldı."

"Tamam, geri . Orası neresi? Neredeydi o?" Keskin bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Bilmiyorum! Söylemedi!"

Nathan ellerini kızın kollarında gezdirdi ve omuzlarını sıktı. "Geçmişte iletişim kurmadığını çünkü etrafını görmekten korktuğunu söylemiştin. Bu sefer bir şey gördün mü? Bunu bir düşün. Zihninde tekrar gözden geçir."

Shea gözlerini kapattı, alnı konsantrasyonla çizilmişti. Ondandır dalga dalga yayılan gerilimi hissedebiliyordu. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları bir solukta aralandı.

"Nathan, o bizim evimizdeydi! Oturma odamızda! Aman Tanrım, geri döndü."

"Başka bir şey hissettin mi? Orada kimin olduğunu gördün mü? Ondandır herhangi bir izlenim aldın mı?"

Shea başını salladı, dudakları yüzünü buruşturdu. "Korkmuştı. Ürkmüştü. Nathan, oraya gitmeliyiz. Başı ciddi belada olabilir. Ya onu ele geçirirlerse?"

"Dur bir dakika. Seni açığa çıkarmayacağım. Zaten avlandığın bir yere geri dönmene de kesinlikle izin vermeyeceğim. Aileni öldürdüler, Shea."

"Oraya gitmeliyiz," diye çıktı. "Çok uzak değil. Lincoln City'nin kuzeyindeki sahilin yukarısında."

Nathan burun kemiğini parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Bana yaşadığın yerin, bazı pisliklerin aileni öldürdüğü ve senin de canını kurtarmak için kaçtığın yerin buradan sadece birkaç saat uzakta olduğunu mu söylüyorsun? Seni neredeyse yakalayacakları yere bu kadar yakın bir yerde ne halt ettiğini bana söyler misin?"

Shea ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Geçen yıl ülkenin her yerindeydim. Tahmin edilemez olmaya çalıştım. Beni düşünecekleri son yerin burası olmasını umuyordum. Seninle ilk kez bağlantı kurduğumda Midwest."

"Orada kalmalıydın," diye homurdandı. "Ya da en azından buradan olabildiğince uzakta."

Sabırsızca ofladı, onu kenara itti ve yataktan . Komodinden Glock'u aldı, şarjörü kontrol etti ve sonra eşofmanının kemerine soktu. Sanki çok geniş pantolon lanet silahı tutacakmış gibi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ?"

Ona sabit bir şekilde baktı. "Ailemin yanına dönüyorum. Grace'i bulmak için. O da oradaydı, bir başkası da. Belki de hiç kimse değildi ama ondan haber almak için beklemeyeceğim."

"Tanrım, Shea. Yalnız gitmiyorsun."

"O zaman kaldır kışını da buradan defolup gidelim. Seninle ya da sensiz gideceğim, kararını ver."

Nathan ona, gözlerindeki meydan okuma ve kararlılığa baktı. Ama aynı zamanda onun çok korkmuş olduğunu da gördü.

Aklını. Elleri eşofmanının paçalarına kıvrılmıştı. Dehşete düşmüştü.

Adamın incelemesi altında kıpırdandı ve sonra kabadayılığının bir kısmı kaydı ve gözleri yalvarmaya başladı.

"Burada aptallık yapmıyorum, Nathan. sen varsın. Sadece onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Peki ya sen?"

Sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. "Ben önemli değilim! Grace yapar!"

Ayağa , öfkesi alev alev parlıyordu. Kadının yüzüne baktı ve omuzlarını kavradı. "Benim için önemlisin, lanet olsun."

Sessizleştı, bakışları çarpışıyor ve birbirlerine tutunuyorlardı. Sonra başını eğdi ve içindeki tüm mücadele bitmiş gibi görünürken iç çekti.

"Gitmeliyiz, Nathan," dedi sessizce. "Ona başka kim yardım edecek? Ailemden geriye kalan tek kişi o."

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve onunkine uygun bir iç geçirdi. "Kardeşlerimi çağırabilirim. Yardım ederler."

Adamın kollarını kavradı ve bakışlarını yalvarırcasına ve hiddetle onunkilere çevirdi. "Zamanımız yok! Evet, tabii, ara Ama oturup onların gelmesini ya da bazı planlar yapmasını bekleyemeyiz. Sorular olacaktır.

Cevaplayamadığım sorular. Ve biz otururken kız kardeşim dışarıda tek başına ve korkmuş bir halde."

Hepsini siktir et ama haklı olduğu bir nokta vardı. Ve eğer dışarıdaki o olsaydı, kardeşlerinin içeri girmesini beklemezdi. Bunu yapmamıştı. Bildiği anda

Shea tehlikedeydi, ona mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Ondan nasıl arkasına yaslanmasını ve kendisinin yapmak istemediği şeyi yapmasını isteyebilirdi?

"Evet, tamam, gideceğiz. Ama sana söylediklerimi harfiyen yapacaksın. Soru sormak yok. Tartışmak yok. Söylediğim her şeyi ."

Ani bir tartışmayı bastırmak istercesine dudağını ve başıyla onayladı.

"Ya sonra, Shea? Kardeşlerimi çağıracağım. Onları şimdi çağırırsam, onlar gelene kadar geri çekilmemi isteyeceklerdir. Şimdilik senin yönteminle yapacağız. Ama sonra, benim yolum."

Tekrar kuvvetle başını salladı ve sonra kollarını adamın boynuna dolayarak onu ayak parmaklarını kıvıran bir öpücüğün içine çekti. "Teşekkür ederim. Senden bunu istemeye hakkım yok ama teşekkür ederim. Gidecek başka kimsem yok."

Belki ilişkilerinde bunun onun hakkı olduğunu düşündüğü bir noktada değillerdi ama Nathan bunu ondan istemek için her türlü hakka sahip olduğunu bilmesini sağlayacaktı. Kimseye güvenmeyeceğinden emindi.

onun iyiliği için. Onun kızıydı. Ne kadar çabuk bunu fark ettiklerinde, aralarında daha iyi bir anlayış olacaktır.

"Eşyalarımızı alalım ve buradan defolup gidelim," diye mırıldandı. "Hâlâ sana giysi ve ayakkabı almamız gerekiyor ve yolumuzun üzerindeki diğer malzemeleri de almam gerekecek."

Kot pantolon, tişört ve rüzgarlık giymiş olan Shea, kendini yeniden insan gibi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Ayak parmaklarını esnetti, kalın çorapların ayağındaki rahatsızlığı önlediği için mutluydu. yeni tenis ayakkabıları.

Nathan, Crescent City'nin iki saat dışında çok amaçlı bir dükkânda durmuş ve ihtiyaçları olan şeyleri almak için kara hız rekoru kırmışlardı. Onu aceleyle geri bindirirken bakışları sürekli etraflarını tarıyordu.

Kuzeye doğru giderlerken bile, takip edilmediklerinden emin olmak için gözleri sürekli olarak dikiz ve yan aynalar arasında gidip geliyordu.

Gözetlenmeden onu inceleme fırsatını değerlendirdi. Kendisini esir alanlardan kaçmayı başardıktan sonra ondan yardım istemekte tereddüt etmemişti. Bu bir soru bile değildi. Kim başka ne yapabilirdi?

Ama o zaman bile, yüz yüze geldiklerinde aralarındaki o derin bağıın devam edip etmeyeceğinden emin değildi. Ve yine de, anlıktı. Yenilenmiş. Eskisinden bile daha güçlü.

Geçen yılki olayların şekillendirdiği bir adama baktı ve güç gördü. Dayanıklılık. O, gerçekte, esareti sırasında tanıdığı her şeydi.

Onurlu. Kararlı. Güzel.

Evet, güzel. Bu tanımlamadan nefret ederdi. Fiziksel yaralarına karşı kayıtsızlığı onu şaşırtmış ve rahatsız etmişti.

O sadece kurgularda var olan türden bir adamdı. Kendine güvenen ama yine de savunmasız. Ne pahasına olursa olsun onu korumaya kararlı.

Ondan büyülenmişti ve açıklanamaz bir güç tarafından çekiliyordu. Ama ilişkileri cehennem ateşinde şekillenmişti. Şimdiden diğer çiftlerin çoğunun bir ömür boyu katlanabileceğinden daha fazlasına katlanmışlardı. Birlikte ve ayrı ayrı sınanmışlardı ve yine de buradaydılar, birbirlerine tutunmuşlardı, her biri diğerinin kurtuluşuydu.

Evet, onun kızıydı. Bunu reddetmedi. Ve adam da onundu. Kulağa çok kolay geliyordu. Çok kolay. Yine de zorlu ve dolambaçlı bir yol uzanıyordu. Kızın elinde Bir ilişkinin lüksü, normal bir flört, aşk, çocuklar ve aileyle dolu bir hayatın hayalleri.

Her zaman omzunun üzerinden bakmaya mahkûmken böyle bir şeyi başarmayı nasıl umabilirdi ki? Grace'i korumak zorundaydı. Kendini korumak zorundaydı ve başka birinden aynı yükleri taşımasını isteyemezdi.

Nathan zaten bir insandan istenebilecekten çok daha fazlasını . Ülkesi için. Ailesi. Kendisi için.

Hatta. Ailesinin rahatlığına ve desteğine ihtiyacı vardı. Ve şu anda çaresizce onun yardımına ihtiyacı olsa da Bunu ondan istemekten başka çaresi yoktu. Böyle bir şey onu sürekli tehlikeye , onunla herhangi bir gelecek kuramazdı.

O bir realistti. Evet, bu fikir onu üzdü. O Olmuş olabilecekler için yas tutuyordu ama bunun üzerinde durmasına izin vermeyecekti çünkü bu ona üzüntüden başka bir şey getirmiyordu.

Nathan her zaman onun bir parçası olacaktı, en iyi parçası. Grace dışında. Ama bazı şeyler mümkün değildi, hatta akla yatkın bile değildi. Onun için normal bir ilişki o şeyler.

Bir yıl önce, böyle bir şeyi hayal bile edemezdi. pragmatik bir tutum. O bir romantikti. Hangi kadın kalbinde romantik değildir ki? O da diğer kadınların istediği şeyleri istiyordu. Aşk. Bir koca. Eninde sonunda çocuklar. Hayatını dolduracak ve onu tamamlayacak şeyler.

Yıllarını yeteneğini inkâr ederek geçirmişti. Bir kez bile normal bir varoluşa engel olabileceğini hayal etmemişti. Bu onun naifliğiydi. Bunu kabul edebilirdi. Ama kim şiddetin aniden hayatına gireceğini ve hayatının akışını sonsuza dek değiştireceğini düşünmüştü ki?

Belki de telepatik yeteneklere sahip olmanın sonuçlarını hiç sorumsuzcaydı. Ama onun kapsamına göre, yeteneği dünyayı . Dünyayı değiştirme yeteneğine sahip büyük bir güç bile değildi. Evet, insanlarla zihinlerinden konuşabiliyordu. Ne olmuş yani?

Şimdi bu inkârın sonuçlarıyla yüzleşiyordu. Ailesi masrafları karşılamıştı, Grace de öyle.

Artık aptal olamazdı. Ve kesinlikle hayatının kontrolünü eline almanın bir yolunu bulmalıydı. O reddetti

Hayatının geri kalanını meçhul, isimsiz bir düşmandan kaçarak geçirecek.

Grace'in soruşturmayı riske atmasını istememişti ama kız kardeşinin akıllı olan olduğunu da fark etmişti. O proaktif davranıyordu çünkü hayatını geri istiyordu. Shea geçen yılı kaçarak, saklanarak, sadece hayatta kalmaya ve kız kardeşini güvende tutmaya çalışarak geçirmişti. Artık tüm bunları değiştirmenin zamanı gelmişti.

Shea bakışlarını tekrar Nathan'ın profiline kaldırdı. Artık yardım almıştı. Yalnız değildi. Nathan'ın hayal bile edemeyeceği kaynakları vardı. Hayır, kime güvenebileceğini ya da birine güvenmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Ama Nathan'a güveniyordu ve vekâleten, o kime güvenmeyi seçerse ona güvenecekti.

Başka ne seçeneği vardı ki?

BÖLÜM 20

"Bana çocukluğundan biraz daha bahset. Sen ve Grace yeteneklerinizi arkadaşlarınızdan nasıl sakladınız? İnsanlar Okul mu?"

Shea şaşkınlıkla başladı. Uzun zamandır bakışlarını pencereden dışarı, geçip giden manzaraya yöneltmişti. Grace'le bir yıl önce kaçtıklarından beri geri dönmedikleri eve yaklaştıkça heyecanı ve korkusu artmıştı. önce.

"Biz sadece onları kullanmadık," dedi basitçe. "Ailemiz, hafızamda kaldığı kadarıyla bize sırlarımızı saklamamız gerektiğini öğretti. Ailemiz dışında hiç kimse bunu bilmemeliydi."

Nathan kaşlarını çatı. "Bu olağanüstü bir itidal gösteriyor. Çocuklar arkadaşlarıyla konuşur. Bazı şeylerin ağzından kaçmasına izin verirler. Kabul edelim, çocuklar pek ketum değildir."

Shea omuz silkti. "Hiç arkadaşımız yoktu. Evde eğitim görüyorduk. Ailemiz görüştüğümüz konusunda çok dikkatliydi. Başka çocukların bize gelmesine asla izin verilmezdi. O zamanlar her şey çok normal görünüyordu. Bu bizim varoluşumuzdu. Daha sonra geriye dönüp baktığımda hayatta kalmaya çalışan bir ailede yaşamak gibi olduğunu fark etti. Derin bir paranoya. Herkesten şüphelenmek. Sosyal hayat yok. Ailemle yaşadığım en büyük kavgalardan biri üniversiteye gitmek istediğim zamandı. Babamın beni bodruma kilitleyeceğini düşünmüştüm."

Nathan'ın kaşları daha da çatıldı ve Shea elini kaldırdı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Benim ailem pislik değildi. Başka birine göre kesinlikle gelmiş geçmiş en kötü ebeveynler gibi görünürlerdi. Sevgi doluydular. Güzel bir çocukluk geçirdik. Normal bir çocukluk muydu? Hayır ama ellerinden gelenin en iyisini yaptılar."

Göğsünden hüzün süzülürken ellerine baktı. "Grace ve ben hiç anlamadık. Öldürüldükleri güne kadar çok aşırı korumacı olduklarını düşünüyorduk. Sonra yıllar boyunca yaptıkları her şeyin kesinlikle gerekli olduğunu anladık. Bizi korumak için öldüler."

Elini tutmak için uzandı ve nazikçe sıktı. Kızın duygularını toparlamasına izin vermek istercesine bir an bekledi ve sonra devam etti.

"Ailenize daha önce hiç yaklaşıldı mı? Evinize kimse geldi mi? Garip bir şey oldu mu ya da normalden daha fazla korktuklarını hatırlıyor musun? ne demek?"

"Sık sık taşınırdık. Özellikle bir keresinde, yeni bir eyalette yeni bir eve taşınmıştık. Belki altı aydır oradaydık. Aileme bir telefon geldi ve çok telaşlandılar. Benden ve Grace'den saklamaya çalıştılar ama yatak odalarında tartıştıklarını duyabiliyorduk. Özellikle annem berbat durumdaydı. Bana ve Grace'e evden çıkmamamızı, hatta bahçeye bile çıkmamamızı emretti ve o hafta sonuna kadar eşyalarımızı toplayıp evden ayrıldık."

"Nedenini duymadın mı?"

Shea başını salladı. "Resmi hikaye babamın başka bir yerde daha iyi bir iş bulduğu yönündeydi ama bunun doğru olmadığını biliyorduk çünkü nereye gittiğimizi biliyormuş gibi bile davranmıyorlardı. Daha önce her taşındığımızda babam önden gider, bize bir yer bulurdu ve biz de evden eve taşınırdık. Bu sefer otellere yerleştik ve kendimizi Oregon sahilinde bulduk. Bunun planlı olduğunu sanmıyorum. Sanırım kaynaklarının sonuna gelmişlerdi ya da belki de onları korkutan her neyse ondan kaçabileceklerini düşündüler."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"Ben on altı yaşındaydım. Grace on yedi yaşındaydı. Bize isimlerimizi değiştirmemiz gerektiğini , en azından kağıt üzerinde. Onlar

Bu yeni kimlikleri kullanmaya o kadar alışmamızı istediler ki evde birbirimizle konuşurken bile gerçek isimlerimizi kullanmamıza izin vermediler."

"Ve sen bunu sorgulamadın mı?"
İnanılmaz ses tonu onu rahatsız
etti.

"Tabii ki yaptık. Ergenlik çağındaydık. Artık sorgulamadan her şeyi yapan aptal küçük kızlar değildik. Artık bize saçma sapan şeyler anlatamazlardı. Onlar da bize gerçeği söylediler. Dediler ki, bu işi yapan insanlar varmış. benim ve Grace'in yeteneklerini kullanmak istedi, ama özellikle Grace'in. Babam bana Grace'i korumanın önemli olduğunu çünkü onun daha kırılgan olduğunu söyledi. Yeteneği onu öldürebilirdi.

"Sahilde daha büyük bir eve taşındık. Gerçekten bir kale. Yeraltında kaçış yolu olan bir panik odası vardı. Evden uzağa giden bir yol. Babam bize alıştırmayı yaptırdı. Kaçışlarımızı zamanladı. En kötüsü olursa ne yapmamız gerektiği konusunda bizi tekrar tekrar eğitti. En kötüsünün ne olduğundan hiç bahsetmedi ama biz bunu öldürdükleri gün öğrendik."

"Ailen böyle bir düzenek için parayı nereden buldu?"
Nathan sordu.

"O kısmı bilmiyorum," diye yanıtladı Shea. "Daha önce hep kendi başımızaydık. Yani ne bulurlarsa, ufak tefek işlerde çalışmak zorunda kalırlardı. Annem dikiş dikerdi, el işleri yapardı, sebze bahçesi vardı. Para her zaman sıkıntılıydı. Buraya taşındığımızda birdenbire büyük ve güvenli bir evimiz oldu. Para sorun değildi çünkü ikisi de çalışmıyordu. Para bir yerden geliyordu ama Grace ve ben nerede olduğunu hiç bilmiyorduk. Belki de bir parçam bilmek istemiyordu çünkü o zaman normal bir hayatım varmış ve tehlikede değildim gibi davranmaya devam edebilirdim.

"Taşınmak ve üniversiteye gitmek istiyordum ve annemin bu yüzden kalp krizi geçireceğini düşünüyordum. Annem tamamen çıldırdı. O kadar üzüldü ki konuyu kapattım ve onlarla yaşamaya devam ettim. Grace ve ben online kurslar. Sonunda toplum içine daha fazla çıkmaya başladık, bu da ailemi çok üzüyordu ama

Belki de bize bazı özgürlükler tanımak zorunda olduklarını, aksi takdirde çekip gideceğimizi fark ettiler ve bundan her şeyden çok korktular.

"Flört etmek bir deneyimdi. Babam Grace ve benim konuştuğumuz herkesin geçmişini araştırırdı. Tek bir yere gitmemizi istemezdi. Bana ve Grace'e her zaman ne olursa olsun birbirimize destek olmayı öğretti. Bu yüzden Bunun seks hayatını zorlaştırdığını hayal edin."

Nathan kaşlarını çattı. "Seks hayatın hakkında bir şey duymak istemiyorum."

Shea güldü. "Pek bir şey yoktu. Kesinlikle büyük aşklar yoktu. Grace'in fazla çaba gösterdiğini bile sanmıyorum. Kesinlikle benim kadar değil. Ben... ben normallik istedim. Dışarıdaki diğer kadınlar gibi hissetmek istedim."

"Size seksinizi sunmaktan mutluluk duyacağım hayat," diye mırıldandı Nathan. "Ve sen diğer kadınlar gibi değilsin. Sen özelsin. Lanet olası yeteneklerinden dolayı da değil."

Bu sözleri söylerken ne kadar hoşnutsuz ve rahatsız olduğuna bakarken bu kez gülümsemesi ruhunun derinliklerine işledi.

"Belki de normal abartılıyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Emin ol öyle. İkimiz asla 'normal' olamayacağız ve ben bunu sorun etmiyorum."

Yanağından öpmek için eğildi ve sonra başını onun omzuna koydu. "Ne yapacağız, Nathan?"

Başka bir şey söylemedi, çünkü şüphelerini, zaten savaştığı tüm düşüncelerini dile getirmek, onları daha da gerçek kılmaktı ve bir an için bunu yapmak istemedi

sahip olamayacağı bir geleceği -imkansız bir geleceği- düşündü. "Savaşırız. Seni korumak için ne yapmamız gerekiyorsa yaparız- ve Grace güvenli."

Adamın bu kadar kararlı olması ve koruma yeminine Grace'i de dâhil etmesi onu rahatlatmıştı Ama o sadece bir adamdı. Savaşmaktan zaten zarar görmüş bir adam. Ve bu

Onun kavgası. Onu çağırdığında onu da bu işin içine çekmişti. Hayır, daha önce bile, ihtiyacı kendisinden daha büyük olan bir adama ilk ulaştığında.

Birçok kişi ona borçlu olduğunu söyleyebilirdi. Fakat Shea, karşılığında bir şey bekleyerek ona yardım etmemiştir. Ona yardım etmişti çünkü başka bir şey yapamazdı. Yine de ona ihtiyacı vardı. Güvenmesine izin verdiği tek kişi oydu.

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü adam omzuyla onu hafifçe dürttüğünde uyandı.

"Lincoln City'ye yaklaşıyoruz. Ne kadar kuzeyde?"

Doğrulup gözlerindeki buğuyu sildikten sonra önlerindeki yolu inceledi.

"Uzak değil. Sadece birkaç mil."

"Tamam, öylece içeri girmek istemiyorum, özellikle de neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz için. Panik odasından gelen tünelin nereden çıktığını hatırlıyor musun?"

Göğsü sıkıştı, nefes yolu daraldı. Boğazı kapanıyor gibiydi ve için kendini zor tuttu.

Derin nefes al, Shea. Kendini kaybetme.

Bir nefes daha çekti ve kendini tutmaya çalıştı.

Nathan'ın dağılmak üzere olduğunu anlamaması için sakin ve odaklanmış bir şekilde tepki verdi.

"Evet, hatırlıyorum. Hâlâ erişilebilir olmalı ama eve ve panik odasına ne yapıldığını kim bilebilir? Evin güneş panelleri var ve güvenlik sistemi de bu şekilde çalışıyor. Babam evin güneş panelleriyle

Elektrik kesintisi gibi basit bir şey bizi asla tehlikeye atmaz ya da tuzağa düşürmez."

Nathan sessizce, "Eğer Grace sadece oradaysa, en azından evin bir kısmı hâlâ sağlam demektir," dedi.

Ona yolu tarif ettikten sonra gözlerini kapattı ve o zamandan beri yaptığı gibi kız kardeşine ulaşmaya çalıştı

En son irtibatı kaybettiklerinde.

Grace. Lütfen bana cevap ver. Konuş benimle. Buradayız. ?
Bana söylemek zorundasın. Sana yardım edebiliriz.

Sonuç, son birkaç saattir olduğu gibi aynıydı. Ölüm sessizliği.

Gözyaşlarını kontrol etmek için yanağının içini ısırdı çünkü Nathan'ın ihtiyacı olan en son şey aşırı öfkeli, perişan bir kadınla uğraşmaktı.

Nathan onun yanağına dokundu. Sadece ılık, nazik bir fırça, parmakları boş boş çenesinin çizgisine kadar okşadı.

"Onu bulacağız, bebeğim. Onunla konuşmadın çünkü onu güvende tutmak istiyordun. Onun da senin için aynı şeyi yaptığını hiç düşündün mü?"

Ona doğru baktı ve sulu bir gülümseme verdi.

"Muhtemelen. Bu, benimle konuşmayı reddettiği için ona kızgın olmadığım anlamına gelmiyor."

Başını iki yana salladı. "Başkalarını korumak için o kadar çok şey yapıyorsun ve sonra aynı şeyi senin için yapmamaları konusunda o kadar ısrarcısın ki. Buna alış artık. Her şeyi feda ettiğin günler sona erdi."

Bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Orada, hemen ileride. Kıyı şeridinden uzaklaşarak sağa dönün."

Eski bir ATV patikasına benzeyen dar bir toprak yola .

"Görülmememiz için kenara çek. Yolun kalanını yürümek zorunda kalacağız."

Nathan patikadan çıkmak için manevra yaptı ama sonra cipi geri çevirdi ve ormana doğru daha da geri gitti, böylece ihtiyaç duyduklarında hızlı bir çıkış yapabileceklerdi.

Motoru kapattı ama Shea kapısını açacakken elini bacağının üzerine koydu.

"O kadar çabuk değil. Önce birkaç şeyi netleştirmemiz gerekiyor." Glock'una bir şarjör taktı ve Shea'ya uzattı. Sonra arkaya uzanıp bir tabanca ve bir saldırı tüfeği daha aldı. Bir süre çantasını karıştırdı ve

sonra silahlar için birkaç ekstra şarjör çıkardı. İki tanesini Shea'ya uzattı ve Shea da onları cebine soktu.

Sonra yüzünü ona döndü. "Bu hızlı bir giriş ve çıkış olacak. İçeri gireceğiz, görülecek ne varsa göreceğiz ve sonra Dışarı çıkıyorum. Sana aksini söylemediğim sürece her zaman arkamda kal. Sana ateş et dersem, ateş etmeye başla. Sana kaçmanı söylersem, ne yaparsam yapayım kışını kaldırıp dışarı çık.

Anladın mı?"

Gerginliğini bastırarak başını salladı.

"Eğer herhangi bir nedenle ayrılırsak, cipe geri dön ve kışını kaldır."

Cebinden cep telefonunu çıkardı ve ona uzattı.

"Kardeşlerimin numaraları orada. Sam, Garrett, Donovan ve Joe olarak etiketlenmişler. Onlardan en az birine ulaşabilirsin. İşler kötüye giderse, beni beklemeyin. Koşuyorsunuz, koşmaya devam ediyorsunuz kardeşlerimi arayıp neler olduğunu anlatıyorsunuz."

"Anladım."

Nathan başıyla onayladı ve sonra kapısını açtı. "Tamam, hadi yapalım şu işi."

BÖLÜM 21

SHEA, Nathan'ı ağaçların arasından geçirip özellikle yoğun bir bitki örtüsü vardı. Kamuflaj ağının bir parçasını kenara atarak kapağını ortaya çıkardı. tünel girişinde. Nathan kapağı açmak için çömelmeden önce tüfeğini ona uzattı. Tünelin içine baktı. bakışlarını Shea'ya çevirmeden önce bir süre karanlıkta kaldı. "Önce ben gidiyorum, sonra seni çağırırım."

Yan taraftan , ayakları merdivenin basamaklarını buldu ve sonra hızla aşağı indi, başı gözden kayboluyor.

Bir an sonra adam usulca ona seslendi ve kadın tüfeğini indirdi. Tabancayı beline soktu ve onun ardından tünele girdi.

Kız en alt basamağa ulaştığında, adam ellerini kızın beline doladı ve onu beton zemine indirdi.

"Yakınımda kal," diye mırıldandı.

Yol, sağda ve solda yanan loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Hava, tünel bir süredir kullanılmamış gibi bayat ve küflüydü. Bakışları Nathan'ın sırtına perçinlendi ve ayağı yerdeki bir nesneye çarparak onu öne doğru savurdu.

Kadın adamın sırtına çarptı ve adam kısa düştü, onu sabitlemek için bir elini geriye uzattı.

"İyi misin?"

Kaşlarını çattı ve rahatsız edici nesneye baktığında bunun küçük, deri ciltli bir kitap olduğunu gördü. Kitabı almak için çömeldi ve ışığa doğru eğildi.

İlk sayfayı açtığında nabızı hızlandı. Annesinin el yazısıydı. Tanıdık yazıyı görmenin şoku kalbini burktu. Diğer sayfaları hızla çevirdi ve bunun annesinin günlüğü olduğunu fark etti. Shea onun bir günlük tuttuğunu bilmiyordu.

Nathan eğilip onun omzunun üzerinden baktı. "Nedir bu?"

"Annemin günlüğü," diye yanıtladı Shea. "Nasıl olduğundan emin değilim

buraya geldi. Bir tane sakladığını bile bilmiyordum."

Buraya nasıl gelmişti? Tedirginlik Shea'nın omurgasını diken diken etti. Grace'in kısa süre önce bu şekilde gelmiş olması muhtemel görünüyordu. Düşürmüş müydü? Takip mi edilmişti? ve yakalandı mı? Shea'nın bulması için mi bırakmıştı?

Ayağa ve küçük cildi ön tarafa itti.

kot pantolonunun bel bandı, böylece ona sıkıştı göbek. Sonra tabancayı kavrayışını düzeltti ve Nathan'a başını salladı. "Hadi gidelim. Ben sonra bakarım."

Panik odasına açılan kapıya ulaşana kadar uzun koridorda ilerlemeye devam ettiler.

Nathan tuş takımını inceledi ve sonra Shea'ya döndü. "Kod sende mi?"

Bir adım öne çıktı ve bir dizi rakam tuşladı. "3272*4824. İhtiyacınız olursa ve ben burada değilsem diye."

Bu ifade karşısında kaşlarını çattı ama en kötüsü için plan yapmamak oldukça aptalca olurdu.

Kilit açıldı ve Shea kapıyı iterek açmaya başladı ama Nathan kolunu uzatarak onu arkasından itti.

Odaya girdi, tüfeğini kaldırdı, bakışları hızla içeriye taradı.

Hızlı ve sabırsız bir hareketle onu işaret etti.

Kendini tam bir sahtekâr gibi hissediyordu ve bu gizlilik saçmalığından hiç emin değildi, silahını kaldırdı ve Nathan'ı içeri kadar takip etti. Kimsenin üzerlerine atlamamasını umuyordu çünkü ne olacağından tam olarak emin .

İyi bir nişancıydı. Poligonda. Bu, büyük bir stres altındayken gerçek bir insana ateş etmekten tamamen farklıydı. Kağıttan bir hedef tehdit oluşturmazdı. Nişan almak için tüm gününüzü ayırabilirdiniz. Normal nefes alabilirdiniz. Stres yok. Sadece nişan al ve ateş et.

Burada o kadar değil.

Her şey hâlâ çevrimiçi ve çalışır durumdaydı. Bir duvar boyunca evin her odasının yanı sıra dış cephenin ön, arka ve yan görünümelerini gösteren video monitörleri monte edilmişti. Shea'nın gördüğü şey nefesini kesmişti.

İleriye doğru yürüdü, bakışları monitörlerde görülen büyük yıkıma kilitlenmişti.

"Tanrım," diye fısıldadı.

Nathan onunla birlikte monitörleri inceledi, bakışları herhangi bir tehdit arıyormuş gibi her birinin üzerinde geziniyordu.

Oturma odası -tüm odalar- darmadağınktı. Dokunulmamış ya da hasar görmemiş hiçbir şey bırakılmamıştı. Mobilyalar tahrip edilmişti. Resim çerçeveleri yerde kırık bir şekilde duruyordu. Vazolar, sanat eserleri, ölü bitkiler, annesinin çok sevdiği vahşi yaşam figürleri ve bunların bulunduğu camlı antika dolabı parçalanmış, odaya dağılmıştı.

Tüm ev yağmalanmıştı. Sadece yağmalanmış değil, sanki sorumlu kişi öfkeliymiş gibi tamamen ve tamamen yok edilmişti. Ya da aradıklarını bulamamışlardı.

Ailesi öldürüldükten ve Shea ile Grace kaçtıktan sonra olan şey bu muydu? Yoksa bu daha yakın zamanda mı yapılmıştı? Anne ve babası evde çürümeye mi terk edilmişti yoksa cesetleri, cinayeti gizlemek için mi atılmıştı? İşlenen suçun kanıtı?

"Tanrım," diye mırıldandı Nathan. "Lanet olası bir savaş alanına benziyor."

Shea, bakışları yemek odasını gösteren monitörde gezinirken donakaldı. Anne ve babasının kan lekelerini taşıyan halı artık yoktu. Birisi onu kaldırmıştı. Neden? Ama hâlâ yemek odasındaki kan gölünü görüyordu. aklına geldi. Gözleri yaşlarla doldu ve aceleyle başka tarafa baktı.

Zihninde sonsuz bir döngü oynadı ve babasının cesurca annesini korumaya çalıştığını gördü. Davetsiz misafirlerin kızların nerede olduğunu öğrenmek istediklerini duydu. Kızlarının nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi vermeyi reddettiğinde babasının vurulduğunu ve ardından annesinin hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp hayatları için yalvarırken bedenini kocasının üzerine attığını gördü.

Gözlerini kapadı ve görüntüleri şiddetle kafasından uzaklaştırdı. O zaman da gözlerini kaçırmıştı, olanları görmeye daha fazla dayanamamıştı. Shea onu kapıya doğru sürükleyip tünele ittiğinde Grace ona kalpsiz bir sürtük demişti.

Ama kendisinin ve Grace'in yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu ve ailesinin kendilerini bir hiç uğruna feda etmeyeceğine dair yemin etmişti. Grace'i ve kendisini güvende tutacaktı. Annesi ve babası boşuna ölmeyecekti.

Bunu kim yaptı? Ölümleri gizlemek için büyük çaba harcamışlar, cesetleri ortadan kaldırmışlar, kana bulanmış halıyı kaldırmışlardı. Yine de evi darmadağın edip bırakmışlar mıydı? Mantıklı gelmiyordu, bu yüzden evin çok daha yakın bir zamanda yağmalandığından şüpheleniyordu. Grace'in burada olduğu ve davetsiz misafirlerden korkup kaçarlardı.

Nathan konuştuğunda yerinden sıçradı. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onun panik odasından çıkıp evin geri kalanına açılan kapıya doğru ilerlediğini duymamıştı.

"Aynı kod mu?"

Başını salladı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve elleri o kadar titredi ki, düşürmemek için her ikisini de silahın kundağına sardı.

Dipçik kaygandı ve bir elini kotunun paçasını silmek için ondan ayırdı. Sonra diğer elini ovabilmek için el değiştirdi.

Evde kimsenin olduğuna dair bir işaret yoktu. Grace'den iz yok. Grace evdeyken ev bu şekilde miydi?

gelmişti? Yoksa bunu Grace'i korkutan kişi mi yapmıştı?

Korku onu boğazından yakaladı ve boğmakla tehdit etti.

Grace şimdi neredeydi? Ve iyi miydi? Neden Shea ile iletişim kurmuyordu ? Yoksa iletişim kuramıyor muydu? için mi?

Shea'yı en çok korkutan da buydu. Grace'in yaralandığı ve Shea'yı arayamayacağı düşüncesi felç ediciydi.

"Hadi gidelim. Burada gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyorum," dedi Nathan kapının kilidi açıldığında.

Kendini toparladı ve Nathan'ın arkasından koridora doğru ilerledi. Bakışları her odayı taradı, ama neydi o?

arıyordunuz? Her şey tam bir karmaşaydı. Kayıp bir şey olup olmadığını nereden bilecekti ki?

Sonra kot pantolonunun içine sıkıştırdığı günlüğü hatırladı. Yere baktı ve kenarını parmakladı. Artık Grace'in onu düşürmüş olması gerektiğine ikna olmuştu. Shea'nın bilmediği şey, bunun bir kaza mı olduğu yoksa Grace'in Shea'nın bulması için.

Dikkatini tekrar çevresine vermeye zorladı. Nathan odadan sürünürken başını yukarıda tuttu. O

Düşen birkaç eşyanın arasından geçti ama hızla evin içinde ilerledi.

Mutfağa vardıklarında Nathan garaja bir göz attı ve sonra Shea'ya döndü. "Grace'e tekrar ulaşmaya çalış. Burada her şey sessiz. Taze kan görmüyorum ve boğuşma olup olmadığını söylemek zor. Çok büyük bir karmaşa."

Shea'nın midesi bulandı ve enerjisini kız kardeşine ulaşma çabasına harcadı.

Grace. Lütfen, konuş benimle. Evdeyim. Burada işler çok karışık. İyi olduğunu bilmem gerek. Bana nerede olduğunu söyle. Gelip seni alacağım. Artık güvendedeyim. Sen de güvende olabilirsin.

Yalvarışını sadece boş bir sessizlik karşıladı. "Orada değil, lanet olsun!"

Nathan onun koluna dokundu. "Telaşlanma, Shea. Ona bir şey olup olmadığını bilmiyorsun. Sakin olmana ve odaklanmana ihtiyacım var."

Nefesini üfledi ve öfke ve hayal kırıklığı gözyaşlarıyla savaştı. Nasıl sakın ve odaklanmış olması gerekiyordu? Ailesinin öldürüldüğü yerde duruyordu. Kız kardeşinin geri döndüğü ve şimdi ortadan kaybolduğu yerde.

Etraflarında patlayan camlar Shea'nın boynunu ve omuzlarını . Sonra Nathan onu yere fırlatıp vücuduyla kaplayınca yere düştü.

"Kulaklarınızı tıkayın ve gözlerinizi kapatın!" diye bağırdı kısık sesle.

Gürültülü bir patlamanın ardından gözleri sımsıkı kapalı olmasına rağmen görüş alanında renk sıçramaları belirmeden önce gözlerini kapatacak zamanı bile olmamıştı. Ellerini kulaklarının üzerine koyması onu sesin sarsıntısından korumak için çok az işe yaradı.

Kendini toparlayamadan Nathan onu panik odasına doğru sürüklüyordu. Ayağa kalkarken tökezledi ama hemen ardından sendeledi. Dengesi bozulmuştu ve kulakları

çınılıyordu. O lanet siyah lekeler hâlâ görüşünü engelliyordu ve ne kadar göz kırpsa da .

Arkasında daha fazla cam kırılması ve ardından tahta parçalanması onu ileriye doğru itti.

Dünya etrafında o kadar çılgınca dönüyordu ki mide bulantısı aniden arttı. Başı ağrıyordu. Kulakları zonkluyor ve kendini bir köpek gibi hasta hissediyordu.

Sonunda Nathan onu omzuna aldı ve yolun geri kalanını panik odasına doğru koştu. İçeri girer girmez onu yere attı, kapıyı çarptı ve kilitleri taktı.

Silahı. Lanet silahı düşürmüştü.

Ellerini başına götürdü ve odanın dönmeyi bırakmasını dileyerek yukarı doğru sendeledi.

"Bu da neydi böyle?"

"Flaş bombası. Görebiliyor musun? Burada yardımına ihtiyacım var. Gözetleme sistemi hakkında bir şey biliyor musun?"

Kalan etkilerden kurtulmak için başını salladı.

Nathan'ın sesi bir mil uzaktaymış gibi geliyordu ama en azından görüşü yavaş yavaş lekelerden kurtuluyordu. Başı çok fena ağrıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun? Ben biraz biliyorum. Sadece babamın bana ve Grace'e her şeyi ayarlarken gösterdiklerini."

Nathan iki adamı gösteren monitörü işaret etti garaj kapısından mutfağa doğru gizlice ilerliyordu. Nefes nefese kaldı, ellerinde tuttukları silahlara bakarken zihni daha da keskinleşti.

"Bu gözetimi kardeşlerime gerekiyor. Yapar mısın bilgisayar sisteminin şifreleri var mı? Çabuk . Bu şakacıların görüntülerini yüklemek istiyorum.

onlar hakkında ne yapabileceğimizi

öğrenelim." Bir an için boşluğa

düştü.

", Shea. Düşün. Buradan çıkmamız gerek. Bunlar sıradan kötü adamlar değil. Yüksek teknoloji güvenlik sistemi bir el bombasına dayanmaz. Sadece lanet duvarda bir delik açarlar."

"Bu DLGSP."

"Bu kadar mı?"

"Hayır. Hayır, bana bir saniye ver."

"Bir saniyemiz bile yok, Shea. Geri bana ver, lanet olsun."

Gözlerini kapadı ve şifreyi girmeyi tekrarladı. Yaş sırasına göre her aile üyesinin adının ilk harfi. Sonra da üye sayısı.

"4. 4 rakamı ve Peterson'ın arka tarafa yazılışı. Hepsi büyük harfle. NOSRETEP. Şifrenin tamamı DLGSP4NOSRETEP."

Nathan harfleri yazdı ve ardından bir dizi komut girdi. Monitörlerden birini izledi ve koridorda yavaşça panik odasına doğru ilerleyen adamlardan birini yakınlaştırdı. Bir dizi fotoğraf çekti ve ardından otuz saniyelik bir video yakaladı.

Shea ileri atıldı. "Aman Tanrım, Nathan. Grace buradayken kameralar onu yakalayabilirdi! Ona ne olduğunu bilirdik!"

Nathan parmakları klavyenin üzerinde gezinirken ve nefesinin altında mırıldandı. "O günün tamamını yüklemeye başlamam gerekecek ve umarım havaya uçurlarsa kesintiye uğrar. Bebek bakıcılığı yapacak vaktimiz yok."

"Koridordan aşağı geliyorlar," dedi acilen. Kaşlarını çattı ve adamlardan biri konuşmaya başlayınca öne doğru eğildi duvara bir şey bağlıyorlar. "Ne yapıyorlar?" "Burayı havaya uçurmaya hazırlanıyorlar."

Etrafına telaşla baktı ve el bombası patladığında silahı düşürdüğü için bir kez daha lanet okudu. Nathan'ın belindeki tabancaya uzandı, çıkardı ve duvara doğru doğrulttu.

"Hadi, hadi," diye mırıldandı Nathan klavyenin üzerine eğilirken. Bir tuşa bastı ve sonra Shea' uzandı. "Hadi gidelim."

Onu önünden tünele doğru itti. Sonra Sadece birkaç adım ki, bir başka patlama patikayı sarstı. Duvarlar titredi ve kadın tökezledi.

"Kaçın!" Nathan ısrar etti.

Geçitten aşağı kaçtılar. Merdivenin en alt çarptı ve yukarı tırmanmaya başladı ama Nathan bileğinden yakaladı.

"Silahını kaldır. Seni arkadan koruyacağım. Ateş etmekten çekinme. Tam arkada olacağım."

Tabancayı daha sıkı kavradı ve sonra kendini basamaklardan yukarı çekti. En tepede sadece bir an tereddüt etti.

açıklıktan atladı ve silahını kaldırarak hızla uzaklaştı.

Kimsenin olmadığını görünce Nathan'a seslendi, "Her yer temiz!" Ama o çoktan kendini kenara çekmeye başlamıştı.

"Cipe gidin. Çok geride kalmayacaklar." Ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Nathan'ın cipi park ettiği yere , Nathan onu sürücü koltuğuna doğru yönlendirdi. "Direksiyon başında nasılsın?"

"Ben sürebilirim."

"Bölgeyi benden daha iyi . Bizi buradan çıkar, ben de üzerimize ateş düşmesini engellemeye çalışayım."

Sürücü koltuğuna atladı, tabancayı hâlâ sol elinde tutuyordu. Konağı çevirdi ve otoyola çıkan engebeli yolda kükreyerek ilerledi.

"Belirli bir varış noktası var mı?" diye bağırdı.

"Sadece ana yollardan uzak durun ve bizi buradan mümkün olduğunca uzağa götürün. Gerisini sonra hallederiz."

Otoyola döndüğünde geniş bir kavis çizerek çakılları ve toprağı savurdu. Gaza bastı.

ve takip edildiklerine dair bir işaret var mı diye dikiz aynasını kontrol etti.

Ailesinin evine giden yola yaklaştıklarında, siyah bir SUV öne fırlayarak yolu kapattı. Frene bastı ve çarpışmayı önlemek için direksiyonu sola kırdı.

Karşı taraftaki hendeğe çarptı ve neredeyse takla atıyordu. Cip iki teker üzerinde yükseldi ve kadın kontrolü ele almak için mücadele etti. Cip dışlarını kadar güçlü bir şekilde aşağı indi ve ayağını bir kez daha yere vurdu.

Nathan koltuğunda sarsıldı, camdan dışarı eğildi ve birkaç el ateş etti. Araç onları takip etmek için geri dönmeye çalışırken SUV'un camlarından biri kırıldı ve bir lastiği patladı.

"İyi atıştı," diye bağırdı Shea.

"Sürmeye devam et. Eminim birden fazla araçları vardır."

Dikiz aynasına baktığında başka bir cipin üzerlerine doğru hızla geldiğini gördü. "Evet. Bu konuda haklı olduğumu söyleyebilirim."

Keskin bir virajı döndü ve bir Suburban orta şeridi geçip ona doğru yöneldiğinde iki kez hamle yaptı. noktalı çizgiyi kadar geri çekilmeden önce.

"Tavuk konusunda hep berbat olmuşumdur."

"Ha?" Nathan arkasını dönmeden söyledi. Bir dizi mermi daha sıktı.

Shea bir eliyle tabancayı kavradı, cipin kontrolünü elinde tutarken olabildiğince sola doğru eğildi ve karşıdan gelen SUV'a ateş etmeye başladı.

Bu Nathan'ın dikkatini çekti. SUV'un ön camı patladığında ve araç çılgınca sağa doğru savrulduğunda

Ön lastiklerden biri parçalanıp lastik parçalarını her yöne savurduktan hemen sonra.

Shea, Nathan'a eğilmesi için bağırdıktan sonra soldan geçti. Şaşırtıcı bir şekilde, tek bir itirazda bile bulunmadı. Onlar geçtikten sonra temkinli bir şekilde ayağa kalktı ve ona , dudaklarında bir gülümseme parıltısı belirdi.

"Sen tam bir baş belasıydın. Bu seviyorum."

"Kuyruğumuzdan mı çekildiler?"

"Evet, hanımefendi. Her şey temiz, en azından şimdilik. Hadi buradan defolup gidelim."

Yan gözle ona baktı. "Bir planın var mı?" "Evet.

Takviye çağırmanın zamanı geldi."

BÖLÜM 22

SHEA, Nathan'ın söylediği gibi daha küçük yollardan giderek doğuya doğru ilerledi. İlk fırsatta otoyola onun için zor olmuştu. Takipçileri kırsal yollardan gitmelerini beklemez miydi? Daha fazla arabanın olduğu eyaletler arası yol daha güvenli olmaz mıydı?

Yüzü olmayan bir düşmanın psikanalizini yapmaya çalışmak onu bitkin ve gergin bırakmıştı. Boynu ileri geri gidip gelmekten ağrıyana kadar sürekli dikiz aynasından dışarı bakmaya devam etti.

"Kenara çek," dedi Nathan.

Şaşkınlıkla ona baktı.

Yaklaşmakta olan bir benzin istasyonunun tabelasını işaret etti. "Şuraya çek de benzin alalım, ama önce yer değiştirelim, ben kullanayım. Senin yolcu koltuğunda kalmanı istiyorum.

Uyuyormuş gibi yap. Bir battaniye ve bir şapka var. Yüzünüze çekin ve battaniyeyle örtün. Cam yüzünden kesiklerin var. Herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyorum, kimsenin sana iyice bakmasını da istemiyorum."

Kadın arabayı yolun kenarına çekti ve aceleyle döndüler. Battaniyeyi ona uzattı ve kasketi saçlarının üzerine yerleştirdi, gözleri görünmeyecek şekilde aşağı doğru çekti. Yeterince örtündüğünden emin olduktan sonra, otoyolda geri çekildi.

Birkaç dakika sonra cip yavaşladı.

"İçeri giriyoruz. Kıpırdama ve uyuyormuş gibi yap. Adama nakit ödeme yapacağım, böylece inmek zorunda kalmam."

Nathan'ın söylediği gibi kıpırdamadan dursa da, bir görevli benzin pompalamak için yanlarına gelirken yarı kapalı gözlerle onu izlemeye devam etti. Nathan camı indirdi, bir parmağını dudaklarına götürdü ve adama biraz para uzattı.

Nathan camı tekrar açtı ve koltuğuna geri yerleşti. Başkaları için rahat görünüyordu ama Shea daha iyi biliyordu. Gözleri sürekli hareket halindeydi, sağa, sola, ileriye bakıyor ve sonra tüm aynaları kontrol ediyordu.

Elleri direksiyon simidinin alt kısmını kavradı ve ayakları bile ihtiyaç duyması halinde pozisyonunu aldı. hızlıca uzaklaş.

Birkaç dakika sonra görevli elinde makbuzla pencerede belirdi. Nathan ona el salladı ve pompadan uzaklaştı.

Yine de Shea yola çıkana kadar bekledi ve Nathan uzanıp onun koluna dokundu.

"Artık oturabilirsin."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu battaniyeyi bacaklarından aşağı iterken.

"Güneye dönmek ve Crescent'a doğru gitmek istiyorum. Şehir. Jet oradaki havaalanında tutuluyor ve oraya tek parça halinde ulaşmayı başarabilirsek en güvenli yöntemden bahsetmiyorum bile."

"Henüz gidemeyiz! Grace'in burada olup olmadığını bilmiyoruz. Ya da nerede olduğunu. Güvenlik kamerası görüntülerini izleyebilmemiz lazım."

"Orada olmamızı istediğimi söyledim, bu yüzden böyle bir seçeneğimiz var," dedi sakince. "Kardeşlerimi çağıracağım. Görüntüleri Donovan'a gönderdim. Umarım hepsi daha önce yüklenmiştir.

o odayı havaya uçurdular."

"Kimdi onlar, Nathan? Anlamıyorum. Anlamıyorum. hiçbirini anlayamaz. Hiçbir normal insan bir eve girip duvarda bir delik açmaz. Asker gibi görünüyorlardı."

Yüz ifadesi gerginleşti. Yüzü bir bulut gibi karardı ve gözleri düşünceli bir sıcaklığa büründü. "Kesinlikle profesyonel görünüyorlardı."

"Korkuyorum. Eğer bu insanlar asker ise, onlara karşı ne şansımız var?"

Nathan bir elini direksiyondan çekti ve Shea'nın eline uzandı. Parmakları avucunda titriyordu ve onu rahatlatmak için ne söyleyeceğinden emin olamadan elini sıktı.

Evet, askeri görünüyorlardı. Kara operasyonlar. dışı. Tıpkı KGI gibi. Gösteriyi kimin yönettiğini kim bilebilirdi, ama kesinlikle iş yapıyorlardı.

Shea bir şey hatırlamış gibi kesildi ve tünelde bulduğu küçük deri günlüğü çıkardı. Parmağını günlüğün yüzeyinde gezdirdi, gözlerinde keder ve belirsizlik karışımı bir ifade vardı.

"Işığ ı açabilirsin. Beni rahatsız etmez," dedi usulca. Hava o kadar kararmıştı ki, kadının solmakta olan ışıkt a uzun süre okuyabileceğinden şüpheliydi.

Hüzünle karışık bir iç geçirdi. "O kadar dikkat çekmek istemiyorum. Gideceğ imiz yere vardığımızda okurum." Sonra başını kaldırıp baktı. "Biz Oda mı tutuyorsun? Tam olarak ne yapıyoruz?"

"Bize bir oda ayarlayacağ ım. Öncekiyle aynı yer olmasın. Sonra kardeşlerimi arayacağ ım. Konuştuktan sonra ikimiz birlikte bir sonraki adımımızın ne olacağına karar vereceğ iz."

Ona öyle bir bakıyordu ki, adam cipi kenara çekip içinde bulundukları tehlikeyi unutmak ve onu kollarının arasına almak istiyordu.

Lanet olası ay ı asmış gibiydi ve tek düşünebildiğ i, onu mümkün olduğ unca uzağ a götürmek ve bulabildiğ i en derin, en güvenli kasaya kilitlemek olan ilk içgüdüsünü dinlemediğ i için az kalsın onu öldürtecek olmasıydı.

"Teşekkür ederim," dedi tatlı, boğuk bir sesle. "Biz demeniz çok anlamlı. O kadar da yalnız olmadığ ımı hissettiriyor. Beni o kadar da korkutmuyor."

Dudaklarından sahiplenici bir hırıltı yükseldi. Yutkunmak zorunda kaldı. Onun yanındayken gösterdiğ i bu mağara adam ı tepkisi ş aşırtıcıydı. Duyularını ele geçirmiş ve onu kız söz konusu olduğ unda mantıkl ı düşünmekten aciz hale getirmiş ti.

Bir kadın için bu kadar çıldırmak ona göre değildi. Kadınları severdi -hayır, severdi-. Onları çoğunlukla anlıyordu ya da en azından ne zaman doğru şeyleri söyleyeceğini ve ne zaman çenesini kapalı tutacağını biliyordu.

Hiçbir zaman kadın arkadaş sıkıntısı çekmedi, hatta cinsel partnerler. En azından esaretinden önce. Ama hiçbiri onunla birlikteyken onu saran bu ezici deliliğe hükmetmemiştir. Kahretsin, onunla bile değil. Tüm o tek yapması gereken onu düşünmekti.

"Şu itibaren biz olacağız," diye . "Sen diye bir şey yok. Ben yok. Sadece biz varız."

Gözleri irileşti. Ağzı açıldı ama sonra sanki onun direktifine nasıl karşılık vereceğini bilemiyormuş gibi kapandı. Güzel. Bazı şeyleri kabullenmesi gerekiyordu. Bu da onlardan biriydi.

Hayatları -ruhları- onun zihnine girdiği andan itibaren kaçınılmaz bir şekilde iç içe geçmişti. Onu kendisinden ayırmanın kolay bir yolu yoktu ve denemek gibi bir arzusu da yoktu.

Çaresiz bir tutsak değildi. Sanki başka seçeneği yokmuş ve Shea'yla olan bu bağlantıya saplanıp kalmış gibi. O Kalbinin, zihninin ve bedeninin her parçasıyla onu istiyordu. Cehennemde kurulan bu bağ, fiziksel ve zihinsel olarak birlikte geçirdikleri zaman arttıkça daha da güçleniyordu.

"Daha birkaç saatimiz var. Çok yorgun olduğumu biliyorum ama dinlenebilme şansın var mı? Bu kesikler seni rahatsız mı ediyor?"

üzerine kaşlarını çattı ve parmaklarını kaldırarak boynundaki çentiklere ve kesiklere dokundu. Kan çoktan akmıştı.

kurumuştı ve bariz şaşkınlığı ona yaralandığını bile fark etmediğini söylüyordu.

Özellikle uzun bir yarık vardı. Cam parçası onu yakalamıştı. Kan hâlâ ıslaktı.

Çok ciddi görünmüyordu ama temizlenmesi ve muhtemelen bir ya da iki dikiş atılması gerekiyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "emin değilim ama deneyeceğim."

"Bunu , Shea. Kardeşlerim yaptıkları işte en iyileridir. Grace'i bulacağız. Bunun arkasında kimin olduğunu ."

"Sana inanmak istiyorum, Nathan. Bunu her şeyden çok istiyorum. Deniyorum. Sana herkesten daha çok güveniyorum."

"Biliyorum bebeğim. Yakında tüm bunlar sona erecek ve daha önemli şeylere odaklanabileceğiz."

Tek kaşını kaldırdı ama adam ifadeyi havada bıraktı. Onun kendisinden ve ondan bahsettiğini çok iyi biliyordu ama şimdi daha fazla zorlamanın zamanı değildi. Onun kendisine ait olduğunu bilmesini sağlayacaktı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

BÖLÜM 23

NATHAN, Talawa Gölü'nde bulunan rustik bir pansiyonun önünde durdu. Shea'yı cipte bıraktı ve boş yerler hakkında bilgi almak için içeri girdi. Kıyı şeridi boyunca birkaç boş kabin vardı ve bir tanesi de ormanın derinliklerinde, diğerlerinden uzaktaydı. Tezgâhtar şakayla karışık burayı balayı çiftlerinin pansiyonu olarak adlandırdı.

Nathan, kendisine mahremiyet sağlandığı için duyduğu memnuniyeti sırtarak ifade etti. Uygun şakalar yaptı birkaç günlüğüne uzaklaştı, anahtarları aldı ve sonra aceleyle Shea'ya geri döndü.

Kulübelere giden yol dardı ve Tozlu. Ay suyun üzerinde parıltıyor, ona evini hatırlatıyordu. Başka şartlar altında olsa, burada olmaktan heyecan duyardı. Gölde. Kardeşleriyle birkaç bira içti. Biraz balık tutun. Tembellik edin ve eski günlerden bahsedin.

Aslında kardeşleriyle yeniden bir araya gelmeyi dört gözle beklemiyordu. Kaçıp gittiği anlaşılır bir şekilde kızacaklardı. Sadece kendi başına değil, ama bir KGI jetine el koydu. Evet, Sam bunun için kedi yavrusu doğuracaktı.

Ama Shea'yı güvende tutmasına yardım edebilirlerse, ne kadar dayak atarlarsa atsınlar kabul ederdi.

Cipin görünmemesi için kulübenin arkasına park etti. Sonra eşyalarını topladı, Shea'ya dışarı çıkmasını işaret etti ve karanlık kulübeye doğru yöneldiler.

Çok geçmeden içeri girdiler. Biraz küflüydü ama onun dışında temizdi. Temel ihtiyaçların hepsi vardı ama Nathan mutfakın dolu olup olmadığı konusunda endişelenecek kadar uzun süre burada kalmayı planlamıyordu.

İlk önceliği Shea'yı görmektir. Şok geçirmiş gibi görünüyordu. Gözleri buğulanmıştı, acıdan mı yoksa şaşkınlıktan mı, emin değildi.

"Duşa girmen gerek," dedi ona. "Şu kesiklere bir bakmam lazım. Bir tanesi oldukça kötü görünüyor."

Satın aldıkları yeni kıyafetlerin bulunduğu sırt çantasını kaldırdı ve banyoya doğru yürüdü. Yorgunluk ve adrenalin düşüşü ondan yayılıyordu. Yaklaşan kaza. Bir mil öteden geldiğini görmüştü.

Onu banyoya kadar takip etti ve kapalı klozet kapağına oturmuş, omuzları çökmüştü. Çok savunmasız görünüyordu ama onun öyle biliyordu. Tamam, belki savunmasızdı ama kesinlikle küçülen bir menekşe değildi. Küçük bir paketin içinde büyük bir sürprizdi. Sert ve işini yapmaktan korkmayan biriydi.

Onunla geçirdiği her dakika ona olan hayranlığı daha da artıyordu.

Çantasını tezgâhın üzerine fırlattı ve sonra önünde diz çökerek kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "İyi misin?"

Başını salladı. "Olacağım. Söz veriyorum. Seni korkutmuyorum, Nathan."

Gülümsedi. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim. Şu gömleği çıkarır mısın? Şu kesiklere bir bakmam lazım. Arkadan da birkaç parça yakalamışsın. Kurdeleler kesilmiş. gömlek."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve sonra omzunun üzerinden bakmak için dönmeye çalıştı. Bu onu şaşırtmadı. kesiklerin boyutunu fark etmemişti. Muhtemelen o sırada hiçbir şey hissetmemişti. Ama şimdi aşağı indiğine göre, rahatsızlığı hissetmeye başlayacaktı.

Dikkatlice tişörtünü sıyırdı. Sütyen giymemişti ve göğüsleri kısıtlamadan uzak, yumuşak ve pelüş bir şekilde sallanıyordu. Ayağa kalktı ve sırtına baktı, kürek kemikleri boyunca sadece sıyrıklar ve sığ kesikler görünce rahatladı.

Boynunun kıvrımında, boynunun sırtına uzanan bir kesik vardı. Şüphelendiği kesik buydu. dikiş atılması gerekiyordu. Geri kalanı temizlenebilir, ilaçlanabilir ve pansuman yapılmadan iyileşmeye bırakılabilirdi.

"Tek başına duş alman sorun olmaz değil mi?"

Ona hoşnutsuz bir bakış attı ve sonra el sallayarak uzaklaştı.

"Dışarı çıktığında, şu kesiklerle ilgilenmeme yetecek kadar soyun."

Başıyla onayladı ve duşu açmak için ayağa kalktı. İşaretini alarak banyodan çıktı ve kardeşlerini aramak için oturma odasına gitti.

Cep telefonunu açtı, sesli mesaj, cevapsız arama ve kısa mesaj bildirimlerinin görmezden geldi. Yine de Joe'dan gelen en son mesaj gözüne çarptı ve tam metni okumak için tıkladı.

Beni , kardeşim. Hiç çalışmamıştık. Benden saklıyorsun. Ne zamandan beri birbirimizden bir şey saklıyoruz?

Joe haklıydı ve ikizini incittiğini bilmek Nathan'ı daha iyi hissettirmiyordu. Joe çok kızmış gibi görünebilirdi, ama içten içe Nathan'ın kaçınması ve daha da kötüsü Joe'ya neler olduğunu anlatmayı reddetmesi yüzünden incinmişti.

İç çekti. Artık sona erecekti ama bu, kardeşinin gözünde son ayları telafi etmeye yetmeyebilirdi. Tüm yol boyunca cesaretini toplayıp tam olarak ne söylemek istediğini bulması gerekmişti ve sonunda her şeyi nasıl açıklayacağını hâlâ bilmiyordu. Kardeşlerinin onun sözlerine inanacağına inanmak zorundaydı.

Sam'in numarasını tuşladı, bu aramayı yapmanın onu ne kadar fark edince sinirlendi.

Sam telefonu açarken, "Tam zamanı," diye tersledi. "Neler oluyor, Nathan? Sen iyi misin? Ve lanet uçağım nerede?"

Nathan, Sam'in sesindeki kızgınlığa sıırttı, çünkü öfkesine rağmen, derin bir endişe ve rahatlama duygusu yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu. Söylemeye karar verdiği her şeyi düşündü ama dudaklarına gelen tek şey basit bir gerçektir.

"Yardıma ihtiyacım var Sam."

"Bu o kadar zor muydu?"

Nathan'ın kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sam iç çekti. "Ailenizden yardım istemek bu kadar zor muydu?"

"Bak, zor davrandığımı biliyorum. Özür dilerim."

"Bu umurumda bile değil. Neye ihtiyacın olduğunu söyle. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ama Shea değil. Onun-bizim-yardıma ihtiyacımız var." Uzun bir sessizlik oldu.

"Peki Shea...?"

"Beni o kurtardı, Sam. Van'a e-postaları gönderen oydu. Benim için yaptıklarını anlatamam bile. Zaten bana asla inanmazsın. Ama başı dertte ve yardıma ihtiyacımız var."

Sam sert bir sesle, "Bana nerede söyle," dedi.

"Talawa Gölü'nde bir kulübede. Oregon sınırının yaklaşık on bir mil güneyinde. Kamp alanları tabelasını geçtikten sonraki patikadaki son kulübe. Buranın adı 'tüm modern olanaklara sahip vahşi doğa kampı' ya da onun gibi bir şey."

"Sıkı otur. Ve kımıldama."

Hat kesildi ve Nathan pişmanlıkla telefonu kapattı. Tıpkı Sam gibi. Birkaç kelime. Noktasına kadar. Ve her zaman emirlerle.

Bir an telefonla oynadı, Joe'yu arama isteğini düşündü. Suçluluk duygusu ona ağır geliyordu. Tek ilk araması gereken kişi, Sam'den haberi alması gereken tek kişiydi.

Telefonu yine bir kenara fırlattı çünkü ne gerekiyordu ki? Joe anlamak zorundaydı.

Belki yapardı, belki yapmazdı, ama şu anda

Nathan Shea'ya odaklanmıştı. Öyle olmak zorundaydı. Shea, Nathan'ın sahip olduğu destek ağına sahip değildi. Hiç kimsesi yoktu. Sadece o ve vekaleten ailesi vardı.

Banyonun kapısı açıldı ve Shea ince vücuduna bir havlu sararak dışarı çıktı. O anda kendini dünyanın en büyük pisliği gibi hissetti çünkü kızın kesikleri ile ilgilenmeyi düşünmüyordu. Tek düşünebildiği havluyu çekip almak ve ona olabildiğince sıkı sarılmaktı.

Aleti de aynı fikirdeydi çünkü kız ona yaklaştıkça kot pantolonunun üzerinde acı verici bir şekilde kabarıyordu.

Adamın önünde durdu ve sonra onun boşluğuna geçerek yayvan dizlerinin arasına yerleşti. O kadar yakındı ki, sabunun kokusunu alabiliyordu. Hafif ve çiçeksi. Daha yakına eğildi, ağzı havlunun göğüslerini örttüğü yerin hemen üzerinde gezinirken içine çekti.

Bacaklarına dokundu ve sonra ellerini havlunun altından kalçalarına doğru götürerek yuvarlak poposunu avuçladı. Ancak omzundaki daha ciddi kesiğin yırtık kenarını görmek için yukarı baktığında ellerini indirdi.

"Bana ne yapmam gerektiğini ."

Ona doğru eğildi ve havlunun çok az kaymasına izin verdi. Eğer bir şey varsa, bu onu daha da çekici ve savunmasız, önünde duruyordu, gözleri yumuşaktı, kıvrımları vücuduna zar zor yapışan nemli kumaş parçasıyla zar zor gizleniyordu.

Ona bakarken dudakları onunkilerin hemen üzerinde geziniyordu. Ve sonra ağzını onunkine bastırdı. Sıcaktı. Duyularında bir şok.

Kadın adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve adamın havlunun vücudundan kayarak ayaklarının dibinde biriktiğini fark etmesi bir anını aldı.

Hay aksi. Sıcak, gür, çıplak bir kadın ona yaklaşıyor muydu? Ordudaki hiçbir şey onu böyle bir saldırıya hazırlamamıştı. Asla teslim olmama şeyi pencereden dışarı çıktı ve bir köpek gibi beyaz bayrak sallamaya başladı Kuyruğunu sallıyor.

Çenesi vadiye gömülene kadar göğüslerini öne doğru bastırırken sırtı içe doğru eğildi. Parmakları saçlarında gezindi ve sonra onu dudaklarıyla bir kez daha buluşması için yukarı doğru çekti.

Kahretsin, burada doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

Ellerini tutmak için uzandı. "Shea, bebeğim, şu kesikleri bandajlamam . Üzerlerine antibiyotik merhem falan sür."

Ondan uzaklaştı ve duygu dolu gözlerle aşağıya baktı. İhtiyacım var. Onu kendine çekene kadar Onu hiçbir şeyden mahrum etmek imkansız.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Bugün çok korktum, Nathan. Hâlâ korkuyorum. Endişeden hasta oldum. Şu anda beni sevmene ihtiyacım var. Yeniden güvende hissetmek için bana dokunmana ihtiyacım var. Seninle olmak beni açıklayamadığım bir şekilde rahatlatıyor."

Onun sözlerinden ne kadar etkilendiğini tarif etmekte zorlanıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Evet, korunmaya ihtiyacı vardı.

Ona yardım edecek, onu önemseyecek biri. Ama bundan daha fazlasıydı. Sanki gördüğü tek erkek oymuş gibi, sanki onun için istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi yapabilecek başka kimse yokmuş gibi ona bakıyordu.

Yaralı, yıpranmış, akıl sağlığı şüpheli ama yine de onu istiyordu.

Onu kendine doğru çekti, çıplak bedeninin kendisine karşı verdiği hissin tadını çıkardı. Onun kokusunu seviyordu. Teni parmaklarına ne kadar ipeksi geliyordu. Doğru yerlerinin nasıl da dolgun olduğunu. Her kıvrımını ve kabarıklığını seviyordu. Ne kadar narin görünüyordu ama yine de hesaba gereken bir güçtü.

Mükemmel bir paket. Kendisi gibi hasarlı biri için fazla mükemmeldi. Aralarındaki eşitsizliği fark etse bile onu istiyordu. Ona sahip olmalıydı. O onu hiç kimsenin tamamlayamadığı ya da tamamlayamayacağı bir şekilde tamamladı. Ona tutundu, çünkü onsuz olma düşüncesi başka türlü bir cehennemdi. Esir tutulmaktan ve işkence görmekten daha betardı.

Meme ucuna doğru sokulmadan önce yanağını göğsünün üst kısmına sürttü. Dişlerinin arasına aldı ve dilinin üzerinde şişkin bir nokta oluşturan kadar nazıkçe emdi.

Onun vücudunda eriyip gitmesini seviyordu. Sevdii ona uyma şekli. En güzel, en erotik sesleri çıkarıyordu. Her küçük nefes alışında ve inleyişinde o kadar sertleşiyordu ki zar zor nefes alabiliyordu. Lanet olsun, eğer kız O tatlı memnuniyet seslerini çıkarmaya devam edin.

Ellerini adamın omuzlarında gezdirdi ve sonra çekti. Meme ucu adamın ağzından kaydı, ıslak ve Parlıyor, büzülüyor ve öne doğru geriliyordu, onu tekrar yakalamak için bir cazibe.

"Benim için soyun," dedi, sesi teni kadar ipeksi. "Seni görmek istiyorum. Çok güzel bir vücudun var."

Ayağa kalkarken titredi. Ayaklarının üzerinde hiç bu kadar dengesiz hissetmemişti. Kadının sözleri ruhunun en karanlık kısımlarına işlemişti, Gölgeleeri kovalayan bir ışık getirdi.

Eve geldiğinde kendini çirkin hissediyordu. Lekelenmiş. Giden adam değildi. Kirli hissediyordu. Değersiz. Sadece yüzeyde değil. Yara izleri utancının somut sonuçlarıydı. Ama daha derinde, o yaraların altında, kendinden nefret ve şüphe yatıyordu. Ama Shea ile kendini bir bütün hissediyordu. Shea'nın yanında onu sık sık içine çeken utanç. Ya da en beklenmedik zamanlarda onu hala rahatsız eden endişe ve paniğin yarattığı hayal kırıklığı.

Onunlayken kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyordu.
Sanki onun kahramanıymış gibi. Sanki önemliymiş gibi.

Onu bunun için seviyordu. Tanrım, evet, onu seviyordu ve eğer bu her şeyi mahvetmediyse, neyin mahvettiğini bilmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Onun bakışlarını yakaladı ve dikkatle kendisine baktığını gördü. Bu onu şaşırtmıştı çünkü kız her zaman çok onun düşünceleriyle uyumluydu. Kalbinde olduğu kadar zihninde de yaşıyordu ama yine de sanki düşüncelerinin yönünü gerçekten bilmiyormuş gibi ona bakıyordu. Belki onun bile çözemeyeceği kadar dağınıktı.

"I..." Hayır, bunu ona henüz söyleyemezdi. Herkesin düşündüğü gibi deli gibi görünürdü.

Bunu düşünebilirdi. Buna göre hareket edebilirdi. Ama bunu yüksek sesle söylemek onu çok savunmasız hissettiriyordu. Sarsılmış. Ve korkmuş. Evet, korkuyordu. Tekrar yaşamak istediği şeyler değildi bunlar.

Onun yerine soyunmaya başladı, bakışları onunkileri tutuyordu. Kelimeleri söyleyemeyebilirdi ama ona gözleriyle anlatabilirdi. Elleriyle. Ağzı ve vücudu. O değildi. Kelimelerle bir halta yaramazdı zaten. Aksiyonu daha çok tercih ederdi.

Önce gömleğini çıkardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Sonra fermuarını , parmakları beceriksizce düğmeden kurtuldu. Kotu aşağı doğru yuvarlarken eğildi ve önce bir bacağını sonra da diğerini kaldırarak kotu tekmeledi.

Doğrulduğunda, kadının bakışlarındaki açlık onu sarstı. Cesurca baktı, sanki okşuyormuş gibi fiziksel olarak ona dokunuyordu. Vücudunun hiçbir santimi onun incelemesinden kurtulamadı, ama bu sefer çekinmedi. Ona dokunmaya çalışmadı. Ondan saklanmak.

Gözlerinde tiksinti yoktu, sadece şehvet vardı. Arzu. Ve

tahmin etmeye cesaret edemediği daha derin bir şey.

Vücutları birbirine değecek kadar yaklaştı. Sonra avuçlarını göğsüne yerleştirdi ve omuzlarına kadar hafifçe ovuşturdu ve sonra kollarından aşağı indi, parmakları kaslarının çıkıntıları üzerinde gezindi.

Bir adım daha atarak onu geri çekilmeye zorladı. yatağın kenarına çarptı. Elini adamın göğsünün ortasına koydu ve onu yatağa düşmesine yetecek kadar sert bir şekilde itti, elleri arkasına giderek kendini destekledi, böylece bacakları şilteden sarkarak yarı yaslanmış bir şekilde oturdu.

Dudakları, tüyleri diken diken eden küçük bir gülümsemeye dönüştü.

omurgasından aşağıya iniyordu. Ve sonra sinsi bir kedi gibi yatağa süründü, tüm çıplak ihtişamıyla onun kalçalarına bindi.

"Aklımda bana dokunman vardı. Beni rahatlatmanı. Beni güvende hissettirmeni. Bütün işi sana yaptıracaktım. Ama fikrimi değiştirdim."

Bunun üzerine kaşları havaya kalktı.

Ağırılığı ellerini uzaklaştırana ve adam sırt üstü yatacak şekilde yatağa geri kadar vücudunun üzerinde süründü.

"Dokunmayı benim yapacağıma karar verdim. Ve rahatlatmaya. Seninle sevişeceğim, Nathan. Herhangi bir itirazlar?"

"Oh, hayır," diye nefes aldı.

Eğildi ve onun göğsünün çukurunu öptü. Onun Dilini dışarı çıkardı ve sonra boynuna doğru bir yol izledi. Dişledi ve ısırıldı, dişleri nabzının boynundan fırlamak üzere olduğu yeri sıyırdı. Sonra kulağını nazikçe emmek için yukarı doğru hareket etti.

Zaten sızıntı yapıyordu. yapışkan ıslaklığı hissedebiliyordu. Bu kadın sadece onun için yaptı. Her şey ona bakması yeterliydi ve adam gidiciydi. Ve şimdi

Onu kelimelerle ve o hıncı ağızla baştan çıkarıyordu.
Böylesine lezzetli bir işkenceye nasıl dayanabilirdi ki?

Ağız onunkini buldu. Ateşli. Arsız. Şişmiş. Dilleri birbirine
karıştı. Nefes nefese. Dilinde onun tadı. Ve sonra tekrar
gitti, vücudundan aşağı kayarak
Göğsünün üzerinden, karnının hassas etine ve daha aşağıya
doğru yalayıp ilerlerken kışkırtıcı bir yavaşlık.

Küçük cadaloz dişlerini adamın kalçasının iç kısmına geçirdi
ve adam neredeyse oracıkta boşalıyordu. O kadar zor nefes
alıyordu ki, görüşünde dans eden noktalar görmeye başlamıştı
ve ciğerleri sanki biri onları iki yumruğuyla sıkıyormuş gibi
hissediyordu.

Taşakları ağrıyordu. Aleti merhamet için çığlık atıyordu ve
kontROLSÜZCE seğiriyordu. Hayatında hiç bu kadar
sertleşmemişti.

Ve sonra dilinin ucunu sikinin dibine, kesesinin hemen
üstüne, kalın damarın ereksiyonunun hassas, aşırı duyarlı arka
kısmına doğru yukarı doğru yürüyüşüne başladığı yere
bastırdı.

Yavaşça dilini yukarı doğru kaydırды, hafifçe dişleyip
ısıtırken acele etmedi. Dilini ucuna kadar getirdiğinde,
sahip olduğunu düşündüğü tüm kontrolünü kaybetmişti.

Meninin ilk fışkırması kadının yanağına sıçradı ve adam
kısmen dehşet, kısmen de zevk içinde inledi. Çok ileri gitmişti.
Kaçınılmaz olanı durduramazdı.

Yılmadan, ağızını onun üzerine kapattı ve sert, hızlı,
görünüşte hiç bitmeyen akışlarla boşalmaya devam ederken
onu derinlemesine emdi.

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, onu okşuyor, tutuyor,
çekiştiriyordu. Hareketleri çılgınca ve eğitimsizdi. Bu kadar az
kontrol sahibi olması onu utandırıyor ve

Onun söz konusu olduğu yerde incelik yoktu. Yine de tavırlarında hayal kırıklığına uğradığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Onu ağızıyla ve elleriyle sevgiyle okşadı. Ona kalbinin en derin yerlerinde hissettiğı bir nezaketle dokundu.

Bir süre sonra yanağını adamın kalçasının üstüne koydu ve eliyle onu orgazmdan aşağı indirmeye devam etti.

"Shea, çok özür dilerim," dedi sonunda dilini kontrol .

Başını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Ne için özür diliyorsun?"

Yanakları kızardı ve onun gerçekten kızardığını görmemesi için dua etti. "Sanırım bu prematüre kelimesine yeni bir anlam kazandırabilir."

Sonra gülümsedi, gözlerini kamaştırdı, onu bir güneş ışığı gibi ısıttı. Adamın vücuduna tırmandı ve kolunun kıvrımına sokuldu. Başını onun göğsüne yasladı ve elini onun yan taraflarında gezdirdi.

"Bu gece tamamen senin içindi, Nathan. Beni bu kadar çok istemeni seviyorum. Seni delirtebileceğimi. Uzun sürmesini istedim ama

çünkü sana daha fazla zevk vermek istedim. Beni hayal kırıklığına uğratmadın ve utanman için hiçbir neden yok." Onu yukarı çekti ve birbirleriyle yüzleşene kadar yuvarlandı.

"Bana zevk verdin. O kadar çok ki ayaklarımı bile hissedemiyorum. 'Teşekkür ' kulağa çok ezik geliyor. Benim için ne ifade ettiğini söyleyecek kelimelerim bile yok."

Tekrar , bu sefer utangaç, sevimli bir gülümsemeydi ve başını bilinçli bir şekilde eğdi. Kızın bir dakika önce bu kadar cesur ve ahlaksız, bir dakika sonra ise sevimli bir şekilde utangaç olabilmesi onu memnun etmişti.

Onu öpmek için eğildi çünkü öpmemeye dayanamıyordu. Tam dudakları buluştuğı sırada kapı çalındı.

BÖLÜM 24

SHEA kaskatı kesildi, gözleri endişeyle irileşti. Nathan yataktan fırladı ve giysilerini çekiştirirken ona banyoya doğru işaret etti.

"Tabancayı al. Sonra banyoya git ve giyin. Acele et. Ben söyleyene kadar dışarı çıkma. Anladın mı? Ve eğer benden başka biri o kapıdan girerse, ateş et."

Başını salladı ve hemen adamın dediğini yaptı.

Tüfeklerden birini aldı, diğerinin kolayca ulaşılabilir bir yerde olduğundan emin olduktan sonra kapıya doğru ilerledi. kimin olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Sadece müdür olabilir. Ama Nathan işini şansa bırakmıyordu.

Tüfeği omzuna dayayarak kapıyı açtı ve Donovan'la yüz yüze gelince şok oldu. Bir tüfeğin namlusuyla karşılaşmaktan memnun görünmüyordu.

Nathan tüfeği indirdi, Ethan ve Swanny'nin Donovan'ın iki yanında durduğunu görünce daha da şaşırdı.

Donovan dikkatle silaha baktı. "Bizi vurmayı mı planlıyorsun?"

Nathan acele işaret etti ve kapıyı arkalarından kapattı. "Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz? Sam'le daha bir saat kadar önce konuştum."

Ethan, "O çoktan bulunmuş olabiliriz," dedi.

Donovan, "İzlerinizi pek de iyi gizleyemediniz," diye . "Sizi Crescent City'ye kadar takip ettik. Sam bizi arayıp burada olduğunuzu söylediğinde oradaydık. Daha hızlı bir vites kaptık ve buraya geldik."

Swanny geride durmuş, sessiz bakışlarıyla çevresini inceliyordu. Ethan ve Donovan ona odaklanmışken

Nathan, Swanny odanın geri kalanını kontrol ediyordu. Sanki birini arıyormuş gibiydi. Shea'yı mı?

Swanny'nin burada ne işi ?

Nathan tam da bu soruyu sorduğunda, Swanny sonunda bakışlarını ona çevirdi.

"Kendini içine soktuğun bu karmaşada seni öylece bırakmamı beklemiyordun herhalde. Eğer beklediysen, siktir git."

Nathan keskin bir kıkırdama çıkardı. "Hayır, sanırım yapmadım. I bunu beklemeliydim. Asıl soru, bu zorbaları senin gelmene nasıl ikna ettiğin."

Ethan ve Donovan kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar.

"Zor kıçlar mı? Bize kıro mu diyor?" Donovan alaycı bir kuşkuyla sordu.

"Peki Shea nerede?" Ethan sordu.

"Banyoda," dedi Nathan gergin bir sesle. "Gidip onu getireyim."

Shea'dan bahsedildiği an, Swanny huzursuzdu. Yüzünü çevirdi, böylece yara izi olmayan tarafı diğerlerine bakıyordu.

Nathan banyo kapısına gitti ve usulca kapıyı çaldı. "Shea? Dışarı çıkabilirsin. Kardeşlerim burada."

Kapı açıldı ve kadın orada durdu, Glock'u tutuyordu, çok gergin görünüyordu ve o kadar emin değildi ki adam tepeden tırnağa yumuşadı. Elini tutmak için uzandı. ve sonra kardeşlerinin görüp görmediğini umursamadan onu kendine çekti.

"bir şey yok," diye mırıldandı.

"Ama beni biliyorlar," fısıldadı. "Deli olduğumu düşünecekler."

Ona bakabilmek için onu geri çekti. "O zaman ben de senin kadar deliyim. Swanny de burada."

"Swanny?"

Nathan'ı kenara itti ve odaya girerek toplanan üç adama baktı.

Ethan ve Donovan açık bir merakla ona bakarken Swanny yüzünü başka yöne çevirdi. Donovan'ın gözleri Shea'nın elindeki Glock'u görünce gözleri büyüdü.

"Swanny," diye fısıldadı. Silahı Nathan'a doğru itti ve sonra aceleyle Swanny'nin yanına gitti.

Kadın yüzüne çevirdiğinde yüzünde panik ifadesi vardı. Ellerini kavradı ve yumuşak bir merakla ona baktı.

"Swanny, gerçekten sensin."

Zavallı adam karşısında duran küçük kadın karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. Altına mı sıçacağını yoksa kör mü olacağını bilemiyormuş gibi davranıyordu.

Sonra kollarını ona doladı ve şiddetle sarıldı. Swanny'nin dehşeti yerini şaşkınlığa ve nihayet merak duygusuna bıraktı. Shea geri çekildi ve elini Swanny'nin yüzündeki yara izlerine götürdü. Utanç gözlerine doldu ama Swanny'nin buna hiç tahammülü yoktu. Parmak uçlarında eğildi ve onun yara izli yanağını öptü.

"İyi olmana çok sevindim. Son birkaç aydır sen ve Nathan için çok endişelendim."

Ağzı açık bir şekilde ona . Kapadı ve birçok kez yeniden açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Sonra tüm ifadesi yumuşadı ve elini uzattı.

Sanki bir halüsinasyon görmediğinden emin değilmiş gibi belli belirsiz saçlarına dokunuyordu.

"Teşekkür ," dedi kısık sesle. "Nathan ve benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım."

Onu tekrar sıktı ve yanağına bir öpücük daha kondurdu. Sonra Donovan ve Ethan'ın kendisine baktığını fark eder gibi oldu. Kızardı ve hemen geri koştu.

Nathan'a. Elini tuttu, sıktı ve onu kendi tarafına çekti.

"Shea, seni kardeşlerim Ethan ve Donovan'la tanıştırmak istiyorum. Çocuklar, bu Shea."

Kardeşlerinin potansiyel olarak garip bir durumla nasıl başa çıkacaklarından tam olarak emin değildi. Şaşırtıcı bir şekilde Donovan bir adım öne çıktı ve Shea'nın elini Nathan'dan alıp kendi elinin içinde tuttu.

Donovan ciddiyetle, "Sana büyük bir borcum var," dedi. "Kardeşimi ailesine geri döndürdünüz. Bunun için size teşekkür borçluyum."

Zevkten kızardı ve Donovan'a güzel bir gülümseme hediye etti.

"Ben Ethan," dedi Ethan öne doğru itilirken. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Shea."

Ethan'ı da gülümsemesine dahil etti ama utangaç bir şekilde Nathan'ın yanına .

Donovan, "Hoşbeşi kısa kesmek istemem ama belki de bize neler olup bittiği hakkında bilgi verseniz iyi olur," dedi. "Şu anda

Sakıncası yoksa kısaltılmış versiyonu. Yola çıkmamız gerekiyor. Uçakta daha uzun konuşabiliriz."

Shea kaşlarını çatı ve tartışacakmış gibi göründü ama Nathan onun elini sıkarak sessizce onları dinlemesini istedi. ağzı gevşedi ve adam oturabilmesi için onu yatağa yatırdı.

Swanny duvardan aşağıya kayarken o da onun yanına oturdu.

pencereden çıkıp yere oturdu. Ethan kapıya yaslanmış, Donovan ise masanın yanındaki köhne sandalyeye çökmüştü.

Nathan Shea'ya baktı. Onlara her şeyi anlatmak zorundayım. Bunu biliyorsun.

Onun iletişim biçimine tepki vermedi ama başını sallayarak kabul etti.

Shea'nın yeteneklerini dikkatle açıkladı. Ethan ve Donovan'ın yüzlerine yansıyan çok şüphe vardı. Hayır.

Swanny'nin . Swanny sadece başını salladı ve ifadesi değişmedi.

Kardeşleri onu Afganistan'da kurtardıktan sonra Shea'nın onu terk ettiği bölüme geldiğinde, Shea'yı devralmaya ve kendi rolünü anlatmaya çağırdı.

Durgun bir ses , hastanede geçirdiği zamanı anlattı. Kaçarken. Grace ve ailelerinin öldürülmesi konusunda açık sözlüydü ve kendisini esir alanların ellerinde gördüğü muamele konusunda da aynı derecede açık sözlüydü.

Diğer adamların yüz ifadeleri karardı ve Donovan o kadar sert kaşlarını çatı ki Shea ona dikkatle baktı.

Donovan, "O pislikleri elime geçirmek isterdim," diye mırıldandı.

Van'ın Shea'nın hikâyesine bu kadar sert tepki vermesi Nathan'ı şaşırtmamıştı. Kadınlara ve çocuklara karşı doğuştan bir zaafı vardı ve her ikisi de istismara uğradığında şiddete başvuruyordu.

"Bize Grace'den bahset," dedi Ethan. "O şimdi nerede?"

Shea'nın ağızı üzgün bir kaş çatmayla kapandı.

"Bilmiyorum. Ailemizin evine gitti. Onunla son konuştuğumda orada olduğunu anlayacak kadar gördüm. Nathan ve ben de bugün bu yüzden oraya gittik."

Donovan keskin bakışlarını Nathan'a çevirdi. "Ne yaptın?"

Nathan kardeşleri için olayları tekrar anlattı. "Güvenlik kamerası görüntülerini e-postanıza yükledim. Ben Bir göz atabileceğinizi umuyordum. Grace oradaysa, ne olduğunu görebilmeliyiz. Ayrıca bugün duvarda delik açmadan önce orada olan adamların fotoğraflarını çektim. Van, asker gibi görünüyordlardı. Amatör olmadıkları kesin."

Ethan'ın yüz ifadesi karardı. "Böyle bilinmeyen bir duruma girmeden önce bizi beklemeliydin. Bir daha böyle bir şey yaparsan kışına tekme basarım."

"Benim hatamdı," diye araya girdi Shea sessizce. "Gitmek zorundaydım. Grace'in hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum. Yaralanıp yaralanmadığını ya da yakalanıp yakalanmadığını da. Bilmek zorundaydım. Ne yaptığımı görmek zorundaydım.

düşündüm. Nathan seni çağırmak istedi ama bunun çok zaman alacağından ve beklersek çok geç kalacağımızdan endişelendim."

Donovan gözlerini yumuşatarak Shea'ya sertçe baktı. "Bana öyle geliyor ki, kendin dışında herkesi kollamak için çok fazla zaman harcamışsın."

Shea inkâr edercesine başını salladı.

Donovan, "Bunu şimdi biz yapacağız," diye devam etti. "Bu pisliklerin -her kim olurlarsa olsunlar- bir daha sana yaklaşmalarına izin vermeyeceğiz."

Ethan başıyla onayladı.

"Ne yapmak istiyorsun Van?" Nathan sordu. "Bu tür bir sorunu eve getirmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Ethan, "Onu güvenli evlerden birine götürebiliriz," diye önerdi. "Sam'in Sophie'yi Virginia'da götürdüğü kulübe var."

Donovan uzun bir süre kaşlarını çattı. "Sam'i arayacağım, ona durum hakkında bilgi vereceğim ve en iyi hareket tarzımızı belirleyeceğiz. Her iki durumda da buradan defolup gideceğiz."

"Peki ya Grace?" Shea talep etti. "Buradan öylece ayrılamam. Onu bırakmayacağım."

Donovan başını sallayarak onu onayladı. "Bana biraz Nathan'ın yükleyebildiği görüntülerin üzerinden geçme zamanı. Parçaları bir araya getirmeli ve bulmacanın büyük bir kısmını ortaya çıkarmalıyız. Bunu burada yapamayız. KGI'nın tüm kaynaklarına erişiminin olduğu güvenli bir yerde olmamız."

Shea elini alnına vurdu. "Günlük. Tanrım, Nathan, günlük. Onu tamamen unutmuşum. Belki içinde bir şey vardır."

Yataktan kalkmak için hamle yapmaya başladı ama Nathan onun elini yakaladı. "İçeri girdiğimizde okumak için bolca vaktimiz olacak.

Havadan. Şu anda önceliğimiz sizi buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmek."

Kadın tekrar itiraz edecekken, adam ağzını onunkine bastırdı. Geri çekildiğinde elini saçlarında gezdirdi. "Grace'i terk etmeyeceğiz, bebeğim. Söz veriyorum. Seni buradan götürmem gerek. Buradan çıktığımızda, onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza yemin ederim."

Yavaşça başını salladı.

Donovan, "Resnick'e Shea ve Grace'in yetenekleriyle hangi devlet kurumunun ilgilenebileceğini öğrenmesi için bazı duyurmlar almasını söyleyeceğim," dedi.

Shea telaşla başını kaldırdı. "Hayır! Bizden başka kimseye bahsedemezsin!"

Donovan elini kaldırdı. "Dünyaya söylemeyeceğiz. Sadece Resnick'e. O güvendiğimiz biri. Onda bizi mahvetmek için teşvik ediyor. Onun için çok fazla kirli iş yapıyoruz. Eğer hükümet sizi arıyorsa, . Meçhul bir düşmanın bize faydası olmaz. Kiminle uğraştığımızı tam olarak bilmeliyiz. Bunu yapmanın tek yolu saldırıya geçmek ve onların bizi bulmasını beklememek. Biz onları avlarız. Tam tersi değil."

Swanny ilk kez konuşarak, "Tabii ," dedi. "Ben de varım."

Nathan, Swanny'nin sesindeki coşkuya neredeyse gülecekti. Afganistan'dan döndüklerinden beri Nathan onu ilk kez bir şey için heyecanlanırken görüyordu. Nathan ilk kez bir amacı olduğunu hissetmişti. Hissetmişti. Oldukça iyi.

BÖLÜM 25

Ertesi sabah diğer jeti yem olarak farklı bir yere gönderdikten sonra havalandılar. Donovan'ın Nathan'ın bir Kelly jetini çalmasıyla ilgili birkaç aşağılayıcı sözünden sonra Nathan, bir göreve çağrıldıklarında ve ulaşım imkânları kısıtlıysa KGI'yı zor durumda bırakmaları konusunda bir derse katlandı.

Shea kendini erkeklerden ayırmıştı. Ve Nathan'dan. Bundan hoşlandığından tam olarak emin değildi. Ama Shea koltuğun köşesine kıvrılmış, ailesinin evinde bulunduğu günlüğü karıştırırken okuma lambasını yakmıştı.

Kardeşleri konuşuyordu ama Nathan onları duymazdan geliyordu. Shea'ya odaklanmıştı. Okuduğu şeyin onu üzdüğü belliydi. Solgundu. Parmakları Kitabın kenarlarını kavradı ve her sayfayı bir korku hissiyle çevirdi. Neredeyse ne bulacağından korkuyormuş gibi.

Ona doğru gitmek istedi. Onu kollarının arasına almak istedi ama kız hem fiziksel hem de zihinsel olarak somut bir bariyer oluşturmuştu. Onu rahatlatmaktan çok kendini rahatlatmak için kısa bir süreliğine zihnine dokunmayı denedi ama zihni ona kapalıydı. Kapıyı onun üzerine kapatmıştı ve bu

Okuduğu her neyse onu düşünmek için bu yalnız zamana ihtiyacı olduğunu bilse de onu hayal kırıklığına uğrattı.

Donovan'ın kendisiyle konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı. Ancak Ethan onu dürttüğünde dönüp kardeşlerine baktı, söyledikleri her neyse zihni boştu.

"Sence de bize ne olduğunu söylemenin zamanı gelmedi mi? Seninle neler oluyor? Sana neler oluyor? Shea mı?"

O yüzden mi kendini bizden uzak tutuyorsun? Neden şimdiye kadar yardım için bize gelmeyi reddettin?"

Donovan, Shea'nın duymaması için alçak sesle konuşuyordu ama Nathan yine de Shea'nın hâlâ okumaya devam görmek için arkasına baktı.

Sonra kardeşlerine ve Swanny'ye döndü. En azından Swanny anlayacaktı.

"Ne yapmam gerekiyordu, Van? Deli olduğumu düşündüğüm zamanlar oldu. Kesin. Hayal bile edemeyeceğim bir cehennemden geçerken yanımdaydı. Benimle birlikte acı çekti. Acımı, işkencemi aldı ve kendine mal etti. Peki neden? Beni tanı mıyordu. Kendini riske attı. Kocaman risk."

"Bize söylemeliydin," dedi Ethan. "Anlardık. Anlamadığımız şey, ailenle arana neden bu duvarı ördüğündü. Kafayı yemiş olsan da bizim için fark etmezdi. En azından yardımcı olabilirdik."

"Ben kendimi anlamazken sen nasıl anlayabilirsin ki?" Nathan yorgun bir sesle sordu. "Sen benim için geldiğinde beni terk etti, o son seferinde, sonunda hayatta kalacağımı sanıyordum. Çıldırıdım çünkü uzun zamandır sahip olduğum tek şey oydu. Sahip olduğum tek umut oydu. Benim için bir tılsım gibiydi ve sonra gitti. Ve sonra onun gerçek olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de onu hayal etmiştim. Ama her zaman o e-postalara geri döndüm. Van'a gönderdiklerine. Ama sonra onu nasıl bulacağımı, ona nasıl ulaşacağımı, onu size nasıl açıklayacağımı hiç bilmiyordum. Herkes kendimi kaybedeceğimden korkar gibi etrafımda dolanmaya başlamıştı bile.

ve aya havlamaya başlardım. Belki de öyleydim. Olanlarla kendi başıma yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Ve sonra..."

Sözünü kesti ve Shea'ya doğru bir bakış daha attı. "O lanet olası bir mucize. Benim mucizem. Rusty'nin öldüğü gün mezuniyet partisinde benimle konuştu ve çok korkmuştu. I

piçlerin onu kaçırdığını biliyordu. Ondan birkaç gece önce bana ulaşmaya çalışmıştı ama Uyuşturulmuştu ve tek hissettiğim onun kafa karışıklığı ve yönelim bozukluğuydu, ama o olduğunu biliyordum ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordum. Ama yine de ne ki? Nerede olduğunu bilmiyordum. Kim olduğunu bile bilmiyordum. Sadece adını. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ama sonra o beni çağırdı. Kaçmıştı ve canını kurtarmak için koşuyordu. O piçler ona işkence etti. Ona ilaç verip işkence ettiler ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama ona olabildiğince hızlı ulaşabilirdim. O kadarını yapabilirdim. Ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapabilirdim. Ben de yaptım.

"Senden yardım isteyebilir miydim? Evet, ama o zaman her şeyi açıklamak zorunda kalırdım. İnançsızlığınızla mücadele etmek zorunda kalırdım. Siz bana inanıp inanmayacağınıza ya da beni bir akıl kapatıp kapatmayacağınıza karar verirken Shea'nın sahip olmadığı zamanı boşa harcamış olurduk. Lanet bir plan yapıp KGI'yi koordine ettiğimizde ve kimin ne yapacağını belirlediğimizde Shea için çok geç olacaktı ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim."

Ethan'ın dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. O anlamıştı. Çok iyi anlıyordu ve Nathan da bunu biliyordu. Kendisi de bir zamanlar içeri girip karısını kurtarmak zorunda kalmıştı ve Nathan'ın yaşadığı hayal kırıklığını ve yaptığı seçimleri neden yaptığını en iyi o biliyordu.

Swanny sadece başını salladı. Bir şey söylemedi, sadece başıyla onayladı.

Donovan içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Anlıyorum dostum. Anlıyorum. Keşke en başından bize gelseydin. Seni bu şekilde görmek ve ne olacağını bilememek bizi öldürüyor. Yardım etmek için yapabileceğimiz her şeyi. Sen benim kardeşimsin ve senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını bilmelisin. Deli olsan da olmasan da."

Nathan gülümsedi. "Biliyorum. Bunu biliyorum, Van. Bazı şeyleri farklı yapabileceğimi biliyorum, ama o zamanlar

Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi. Seni ve ailenin geri kalanını incittiğim için nefret ediyorum. Ama geri döndüğümde... aynı adam değildim. Tekrar o adam olabileceğimden emin değildim."

Donovan elini Nathan'ın omzuna koydu ve sıktı. "Sen değişmedin. Ne düşün, değişmedin. Ailen için de öyle. Seni seviyoruz ve koşulsuz destekliyoruz."

Sonra Donovan Shea'ya baktı. "Elimizde bir işlenmesi gereken bir sürü şey var. Sam ile irtibat halindeyim. İlk önceliğimiz güvenlik. İkinci önceliğimiz kiminle uğraştığımızı bulmak. Görüntüleri analiz edeceğim. yükledik ve umarım bu bize çalışacak bir şeyler verir. Sam de Resnick'in zilini çalışıyor, bakalım ne bilgi verecek."

Nathan başını salladı. "Bensiz hiçbir yere gitmez. Bil diye söylüyorum. Bu bir seçenek değil."

Ethan homurdandı. "Lanet olsun, sanki biz bunu mıyız? Ben Annemi arayıp seni ispiyonlamak istiyordum ama şu anda kimse onun peşimizde olmasını istemiyor. Ondan daha çok korkuyorum.

bütün terörist hücresi."

Donovan o kadar ikna olmuş görünmüyordu. "Onu korumak anlıyorum Nathan, ama onun için en güvenli seçeneğin senin peşine takılmak olmaması da mümkün."

Nathan çoktan başını sallamaya başlamıştı. "O güçlü biri, Van.

Kıçımı birden fazla kez kurtardı. Görünüşü aldatıcı. Omurgasında tanıdığım birçok erkekten daha fazla çelik var. Onu bir deliğe tıkmamızı kabul etmez, ayrıca bunu istemiyorum. Onu yanımda istiyorum. Her şey zaman."

Donovan nefesini üfledi. Bir kadını tehlikeye atmak ona ters geliyordu. İçgüdüğü her zaman onları mümkün olduğunca yerin altına gömmek ve sonra da onları tehdit eden her kimse kışına tekme basmaktı.

Ama Nathan Shea'nın farklı olduğunu biliyordu. Bir yıldır tek başınaydı ve ilk tehlike işaretinde . Onlar... ortaklardı... daha iyi bir terim bulamadım. Shea'nın ona en az onun kadar ihtiyacı vardı. ona ihtiyacı vardı. Onu merkezde tuttu. Topraklanmış. Ve onun güvenliğinden emin olmasının tek yolu onu her zaman görebilirsin.

Donovan konuşmak için ağzını açtı ama sonra sustu, bakışları Shea'ya dikilmişti. Nathan dönüp onun oturduğu yerden kalktığını gördü. Adamların toplandığı yere doğru ilerlerken biraz yalpaladı. Yüzü solgundu ve tüm tavırları ona şokta olduğunu söylüyordu.

Kapalı günlüğü kavradı ve bir adım daha attı. Bu sefer aceleyle ayağa kalktı ve diğer elini tutmak için aradaki mesafeyi geçti. Onu diğerlerinin oturduğu yere götürdü ve sonra kendisine yakın olabilmesi için kucağına oturttu.

Kollarını ona ve kulağına yakın bir yerden fısıldadı. "Her şey yolunda bebeğim. Her ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz."

"Bunu bilmen gerek," dedi, sesi cızırtılıydı.

Farkına varmak onu derinden etkiledi. Yüzündeki işaretler kaybolmuş olsa da ağlıyordu. Dudaklarını onun omzuna bastırdı, onu rahatlatmak için başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Günlükten ne öğrendiğini öğrenene kadar olmazdı.

Perili gözlerini kardeşlerine dikti, sonra bakışlarını Nathan'a çevirdi, içinde acı ve şaşkınlık vardı sıvı bakış.

"Grace haklıydı. Onlar bizim gerçek ebeveynlerimiz değildi."

BÖLÜM 26

SHEA'nın göğsü o kadar çok ağrıyordu ki Ciğerlerine hava girip çıkıyordu. Her zamankinden daha çok korkuyordu. Dehşete düşmüştü.

Kendisi ve hayatı hakkında bildiğini şey bir yalandı. Nathan onun omzunu tekrar öptü ve eli diğer kolunda rahatlatıcı bir şekilde aşağı yukarı kaydı. Kardeşleri ve Swanny merakla ona baktılar, bakışları yüzünden sıkıca tuttuğu günlüğüne doğru ilerliyordu.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum." Uyuşukluk damarlarında hızla yayılıyordu, ta ki kendini bedensiz hissedene kadar.

"En baştan başla," dedi Donovan nazikçe. "Onlar senin gerçek ailen değil derken ne demek istedin?"

Nefesi ağzından hıçkırarak çıktı ve omuzları yorgunluk ve hayal kırıklığıyla çöktü. "Görünüşe göre ailem... beni yetiştiren insanlar... bilim adamıymış. Hükümet tarafından finanse edilen çok gizli bir projeyi yönetiyorlardı. Hayır Birkaç yüksek rütbeli hükümet yetkilisi dışında hiç kimse projenin varlığından haberdar değildi ve bunların hepsi de askeri yetkililerdi. Annem günlüğüne, Başkan'ın ya da Kongre üyelerinin projeden haberdar olduklarının şüpheli olduğunu yazmıştı."

"Ne halt araştırıyorlardı?" Ethan sordu.

"Araştırma yapmıyorlardı," dedi Shea yumuşak bir sesle. "Yaratıyorlardı. Ben ve kız kardeşim Grace. Gerçi şimdi onun benim kız kardeşim olup olmadığını bile merak ediyorum."

Nathan ona karşı sertleşti. "Bir dakika bekle. Geri ."

Ayağa kalktı, artık onun karşısında kıpırdamadan duramıyordu. Uzaklaştı ve sonra yüzünü adama döndü. tekrar toplandı.

"Anneme göre..." Başını salladı ve Boğazındaki düğümü geri yuttu. "Andrea Peterson'a göre Grace ve ben laboratuvarı yaratılmış deneylermişiz. Gerçek ailemin kim olduğunu kim bilebilir? Birbirlerini tanıdıklarından bile şüpheliyim. Özellikle üstün yetenekli ve 'olağandışı yeteneklere' sahip insanlardan 'örnekler' seçmişler, ancak günlüğünde sözde yeteneklerin hiçbiri belirtilmemiş. Sonra bu örnekleri karıştırıp gönüllü bir rahme yerleştirdiler ve doğduğunda da bebeği aldılar."

Adamların yüzlerindeki dehşet kendi tiksintisinin aynasıydı. Nathan'ın yüzü gerilmişti, gözleri koyu, neredeyse siyahtı.

"Amaçları neydi?" Ethan sordu.

Shea iç çekti. "Bilmiyorum. Andrea'nın bildiğinden bile emin değilim. Ona psişik güçler üzerinde çalışacakları söylenmişti.

İnsan popülasyonunda meydana gelen anomali ve bunun kontrollü deneyler yoluyla nasıl ya da yeniden üretilip üretilmeyeceği. Fakat

Grace ve benim nasıl kullanıldığımız konusunda giderek daha fazla endişe duymaya başladı. 'Şeytan'ın eserinin' bir parçası olduğu için suçluluk ve pişmanlık duyduğunu ifade etti. "

Gözyaşları gözlerinin kenarlarını yaktı. Şeytanın . Öz annesi onu ve Grace'i böyle görüyordu. Tanrı'dan gelmeyen bir iğrençlik. O ve Grace

Steril bir laboratuvarı dürtölmek ve dürtölmek için yaratıldı, yetenekleri sadece Tanrı'nın bildiğı şey için kullanıldı.

Nathan sanki bir an daha oturamazmış gibi ayağa kalktı. Parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı ve tedirginliğı o kadar güçlü bir şekilde yayılıyordu ki zihnini dolduruyor, onu öfkesi ve dehşetiyle boğuyordu.

Adamın gözlerindeki korkunç bakışa daha fazla dayanamayarak arkasını döndü.

Elleri kadının omuzlarına kaydı ve neredeyse kabaca yüzüne doğru çevirdi. kavradı, orada tuttu, böylece sessiz talebine uymaktan başka seçeneği yoktu.

"Şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi alçak bir sesle. "Bilmiyorum çünkü kendini bana kapattın. Nedenini sadece tahmin edebilirim ama bu saçmalık. Umurumda olmadığını bilmelisin. Sen benim için Bir laboratuvar deneyi. Bilimin bir kazası değil. Sen lanet bir mucizesin. Benim mucizem. Nasıl olduğun umurumda değil. Ama var için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Çok daha yüce bir amaçla doğduğunuz hiç aklınıza geldi mi? O piçlerin lanet olası laboratuvarlarında oynadıkları her ne haltsa onun ötesinde bir amaç. ne için?"

Hayretler içinde ona baktı, onun söyledikleri karşısında şok olmuştu. O kadar şiddetliydi ki nasıl cevap vereceğini bile bilemiyordu. Buna ne diyebilirdi ki?

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve adam onu parmaklarıyla uzaklaştırdı, yüz ifadesi o kadar şiddetliydi ki bu onu korkutmalıydı. Sonra onu kollarının arasına aldı, kaburgalarını kıracak kadar sıkı tutarken başını göğsüne bastırdı.

Umurunda değildi. Tek umurunda olan ona sarılması, onun gücünü, sıcaklığını ve Tanrım, onun için çok önemli olduğunun acıtıcı farkındalığını içine çekmesiydi.

Elini saçlarına doladı ve sonra ağzını başının tepesine bastırdı. Adam kısmen öfkeyle ona karşı titriyordu ama kadın bu duygunun zihnine aktığını hissedebiliyordu.

"Başka ne var, Shea?" diye sordu sessizce. "Her şeyi bilmemiz gerekiyor. Ama burada olduğumu bilmenizi istiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Yalnız değilsin. Ve nasıl ortaya çıktığın umurumda bile değil."

Uzaklaştı ve titrek bir şekilde ona gülümsedi. Sonra parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve sıktı. Swanny ve Nathan'ın kardeşlerine yan gözle baktı, üzüntüsüne tanık oldukları için utanmıştı.

Bir elini Nathan'dan çekti ve elini sildi. Saçlarını kenara iterek aceleyle yüzüne baktı. Kız Nathan'dan tamamen uzaklaşmak üzereyken, Nathan elini sıktı. elini tuttu ve onu oturdukları yere geri götürdü.

Bu kez onu Swanny ile kendi arasına yerleştirdi. Birbirlerine değdiklerinden emin oldu, bacağı onunkine değiyor, eli dizini örtüyordu.

Derin bir nefes aldı, anlatının geri kalanını tekrar yıkılmadan atlatmaya kararlıydı.

"Andrea ve Brandon gördükleri muamele karşısında dehşete düştüler.

Grace ve ben aldık. İşkence görüyor, dövülüyor ya da istismar ediliyor değildik ama bize bebek değil denek muamelesi yapılıyordu. Her şey çok soğuktu. Karnımız doyuruldu ve temel ihtiyaçlarımız karşılandı, ama başka pek bir şey yapılmadı. Sonsuz test ve deneylere katlandık. Andrea bir yazısında şunları anlatıyordu

Tepkimi ölçmek için Grace bilerek bıçakla kesildi. Tersine, Grace'in beni iyileştirme yeteneğini test etmek için ben de yaralandım. Ve sonuçları kaydettiler, analiz ettiler, yeteneklerimizi askeri bir alanda kullanmanın yollarını araştırdılar. ortam."

"Senden neyi başarmayı bekliyorlardı ki?" Ethan talep etti.

Shea, Nathan'ın kardeşine baktı. Hem Donovan'dan hem de Nathan'dan daha iriydi. Daha uzun boylu, daha geniş omuzluydu. Siyah saçları ve şaşırtıcı mavi gözleri vardı. Nathan Donovan'dan biraz daha uzundu ama benzer bir yapısı vardı. Zayıf ve kaslıydı.

Donovan biraz daha ağırdı ama Shea normal şartlar altında Nathan'ın daha iri yarı olacağını tahmin ediyordu. Onun

Hapsedildiği ve neredeyse aç bırakıldığı süre boyunca vücudu hâlâ oyulmuştu.

Nathan'ın saçları Donovan'inkinden daha açık renkliydi ve gözleri koyu kahverengiydi. Donovan'inkiler yeşildi, tuhaf tonuyla büyüleyiciydi. Açık değil ama zümrüt rengi de değil.

Tek başlarına, bir tanesi en korkutucu insanın bile gözünü korkutmaya yeterdi. Birlikte mi? Müthişlerdi.

Bakışları Swanny'ye kaydı, düşünceleri bir an için şimdi güven duyduğu adamları analiz etmesiyle kesintiye uğradı. Kalbi burkuldu. Uzun boylu ve zayıftı. Neredeyse bitkin bir görünüşü vardı. Yanakları çukurlaşmıştı ve derisi kemiklerinin üzerine gerilmişti. Ve vücudundaki yara izleri Kurtarılmasından aylar sonra bile yüzü hala buruşuk ve çiğ görünüyordu. İyileşmeleri zaman alacaktı. Asla yok olmayacaklardı ama zamanla kızarıklıkların bir kısmı kaybolacaktı. ve bu kadar canlı ya da kızgın görünmezlerdi.

Neredeyse onun eline uzanacaktı ama onun yerine parmaklarını yumruk yaptı. Ona acımasını takdir etmeyecekti ve cehennemden kurtulmuş bir adama nasıl acıyabilirdiniz ki? Ona acımadınız. Ona hayrandın.

"Shea," dedi Nathan usulca.

İrkildi, nasıl sürüklendiğinden utandı. Düşüncelerini tekrar odaklamaya çalıştı. Bir kafa karışıklığı, öfke ve kalp rahatsızlığı denizinde sürükleniyor gibiydi.

Tekrar Ethan'a baktı ve alt dudağını ısırdı. Midesi sıkışmıştı ve aniden gerilen sinirlerini ya da omurgasını saran paniği açıklayamıyordu.

Bebeğim, derin nefes al. Ben buradayım. Bununla başa çok zor olduğunu biliyorum. Birlikte halledeceğiz.

Kafasının içindeki sevgi dolu, yatıştırıcı ses damarlarına rahatlık dalgaları gönderdi. Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve Nathan'a minnettarlık dolu bir bakış gönderdi. Kardeşleri ona sertçe baktı

Nathan sanki Shea ile aralarında bir şey geçtiğinin farkındaydılar ama ne olduğunu bilmiyorlardı.

Tekrar Ethan'a odaklandı. Sessiz ve düzgün bir sesle, "Özür dilerim," dedi. Sesinin artık boğuk ya da gözyaşlarıyla dolu çıkmamasından gurur duyuyordu. O artık Bunu atlatmaya kararlıyım.

Ethan'ın ifadesi yumuşadı. Uzanıp elini tutmak ya da rahatlatıcı bir jest yapmak gibi görünüyordu. Garip görünüyordu, çünkü çok mesafeli görünüyordu. Tamamen işle ilgiliydi.

"Acele etme, Shea. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Başını salladı. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, Andrea'nın günlüğüne göre, araştırmayı finanse eden kuruluşun keşfetmek istediği birkaç olasılık vardı. Birincisi uzaktan şifa. Savaşın ya da muharebenin tehlikelerinden uzakta olan birinin psişik bir bağlantı aracılığıyla şifa verebilmesi."

"Lanet olsun, bu mümkün mü?" Donovan sordu.

Swanny başıyla onayladı ve ilk kez konuşmaya dahil oldu. Sonra yan gözle Shea'ya baktı. "O kadar yaralıyken içime giren sen miydin yoksa kız kardeşin miydi?"

"Grace'di," diye fısıldadı Shea. "Seninle bir bağlantım yoktu. Sadece Nathan. Nathan ve ben seninle sen."

"Bu inanılmaz," diye mırıldandı Donovan. "Tanrım, seni ve kız kardeşini bulmak için neden bu kadar istekli olduklarını anlayabiliyorum. Bunun ne anlama geleceğini hayal edebiliyor musun? Temelde yok edilemez bir savaş gücüne sahip olacaksın. Düşerler ve sonra tekrar ayağa kalkarlar."

Shea başını salladı. "Hepsi hatalı. Hepsi hatalı. Grace'e korkunç bir zarar veriyor. Aynı anda birden fazla kişiyi iyileştirebileceğinden şüpheliyim ve eğer yaralar ölümcül ise, onu öldürebilirler. Öldürmese bile çok zayıf düşer, devam edemeyecek kadar yıkıldım. Ve iyileşemiyorum bile.

Grace'i daha değerli bir mal haline getiriyor. İkimizin de peşinde olduklarından şüphem yok ama Grace'in sunacaklarını daha çok istemeleri mantıklı."

Ethan bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kulağa acayip bir bilimkurgu filmi gibi geliyor. Alınma Shea."

Üzüntüyle başını salladı. ", değil mi? Tüm hayatınızın o tuhaf bilimkurgu filmlerinden biri olduğunu öğrendiğinizi hayal edin."

"Yani iyileşemiyor musun?" Donovan sordu.

"Hayır. Telepatimi bile kontrol edemiyorum. Nathan'ı duydum.

Ama neden Swanny değil? Neden diğer herkes değil? Bu sinir bozucu. Durup birini duyacağım. Tehlikede bile olmay.

Tamamen normal olabilir. Birisi bir alışveriş listesini özetlerken. Ya da ihtiyacı olan biri. Üzgün biri. Mutlu."

"Kulağa oldukça korkunç geliyor," dedi Ethan acımasızca. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Bu beni çıldırttırdı."

"Ama sen iyileştin," dedi Donovan, alnı konsantrasyonla kırışarak. "Sen Grace için bir kanaldın. Bence bu seni en az Grace kadar değerli kılıyor."

Shea omuz silkti. "Düşündüklerinin bu olup olmadığını kim bilebilir? Soru soracak kadar uzun süre kalmadım. Tek bildiğim kız kardeşimin onların yakınında olmasını istemediğim."

Donovan, "Bence senin yeteneklerinden de yararlanmak istemeyeceklerini düşünmek saflık olur," diye ısrar etti.

"Beni yere yatırıp dövdüklerinde tek dertleri Grace hakkında bilgi almaktı," dedi kesin bir dille.

Donovan elini kaldırdı. "Biraz sabırlı olun. Ben Pislik olmaya çalışıyordum. Seni dövdüler ama Nathan'a bunun metodik bir dayak olduğunu söyledin. Canını yaktıklarına şüphe yok ama zarar vermediler. Seni ciddi şekilde yaralama riskini dikkat ettiler ve bununla kırık kemikleri, iç yaralanmaları kastediyorum. Seni acı ve korkuyla manipüle etmeye çalışıyorlardı ama seni öldürmek gibi bir niyetleri yoktu."

"Tabii ki hayır. Onlara Grace hakkında hiçbir şey söylemedim."

Donovan başını salladı. "İkinizi de istiyorlar, Shea. Bunun farkına varmalısın. Sen de onlar için kız kardeşin kadar değerlisin. Senin yeteneklerinin tam olarak ne olduğunu nasıl bilebilirler ki? Çocukluğundan beri sana erişemediler."

"O haklı," diye araya girdi Nathan. Konuşurken elini kızın bacağının üzerinde gezdirdi.

"Ne oldu?" Ethan sordu. "Peterson'ların yanına nasıl düştün? Onların çocukları olarak yetiştirildin ve sana gerçeği hiç söylemediler. Laboratuvara dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Shea başını salladı. "Andrea günlüğünde Brandon'la birlikte bize yapılan muameleye giderek daha fazla üzüldüklerini yazmış. Doğumumuzdan beri bizimle birlikteydiler, bizi incelediler ve bize karşı bir bağ hissettiler. Bizi kendilerinin olarak görüyorlardı.

Çünkü başka kimse ebeveynlerimiz gibi davranmadı. Kaçışlarını titizlikle planladılar. Aylarca. Sonra bir gece bizi alıp kaçtılar."

Donovan, "Onca yıl seni onlardan olmaları inanılmaz," diye mırıldandı.

"Çok taşındık." Nathan'a döndü, dudaklarını büken bir kaş çatmayla. "Bunu daha önce de konuşmuştuk ve şimdi bana da anlamsız geliyor. Hiçbir zaman çok paramız olmadı. Annem ve

Babam her zaman nakit ödenebilecek işlerde çalışarak geçimini sağladı. Ama sonra Oregon'daki o eve taşındık. Sen de gördün. Çok büyüktü. Okyanus kıyısında. Son teknoloji güvenlik ve gözetleme sistemi var. Oraya taşındıktan sonra para konusunda hiç endişelenmedik. Ne oldu peki? Neden aniden durdu? Para geliyordu? Çalışmıyorlardı. Zamanlarını bize evde eğitim vererek ve toplum içine çıkmamamızı sağlayarak geçirdiler. Hiç arkadaşımız yoktu. Eminim kasaba halkı bizim deli olduğumuzu düşünüyordu. recluses."

Adamlar kaşlarını çattı. Swanny öne doğru oturdu, parmakları bir nokta oluşturuyordu. Önce Nathan'a, sonra da Ethan'a baktı.

ve Donovan. "Bu çok iyi bir soru. Kesinlikle

Peterson'ların birinden yardım aldığı anlaşılıyor. Günlükte bunu açıklayacak bir şey var mıydı, Shea?"

"Hayır. Sinir bozucu olan da bu. İlk yıllarımızda yaşadığımız olayları kayda geçirdi ve bunu sonra yaptı. Sanki bir gün gerçeği öğrenmemizi istiyormuş gibi yazılı bir açıklama gibiydi. Ama Oregon'a taşındığımızda kayıtları durdu. Son yazısında sadece, 'İnşallah bir daha artık kaçmak zorunda değilim.' "

"Oldukça şifreli," diye mırıldandı Nathan.

Donovan acımasız bir sesle, "Bu kesinlikle tüm bu karmaşaya başka bir boyut katıyor," dedi. "Petersonlar birinden yardım aldılar, ama kimden? Ve sebepleri neydi?"

Shea gerginliğini ve şakaklarına vuran gümbür gümbür ağrıyı hafifletmek için alnını ovuşturdu.

Nathan onu kendine çekip alnından öptü ve sonra elini kendi eliyle değiştirerek nazikçe yoğurdu.

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum. Hayatımın normal olmadığını biliyordum. Bunu her zaman bilmiyordum ama yaşım ilerledikçe bunun düpedüz tuhaf olduğunu anladım. Yine de bunu hiç hayal etmemiştim. Nasıl hayal edebilirdim ki? Ailemin sadece Grace ve beni koruduğunu sanıyordum. Yeteneklerimizin keşfedilmesinden ve bu gerçekleşirse hayatlarımızın nasıl olacağından korkuyorlardı. Açıkçası korkularını yanlış anladım, ama tüm tuhafliklerini kızları için duydukları endişeye bağladım."

"Shea, bana bak," dedi Donovan.

Bakışlarını kaldırdığında hem Donovan'ı hem de Ethan'ı gördü.

Gözlerinde kararlılıkla ona ve Nathan'a bakıyorlardı. Şüphencilik, kuşku gitmişti. Geriye kalan tek şey yakıcı bir samimiyetti.

"KGI çok fazla kaynağa sahip. Kafamıza koyduğumuzda bulamayacağımız pek bir şey yok. Ama bunun ötesinde, Nathan için önemlidir, bu da sizi bizim için önemli kılıyor. KGI bir organizasyon, evet, ama biz önce bir aileyiz. Ve aile için duvara . Her zaman. Soru sormak yok. Hayır. koşullar."

Onun içten sözlerinin yarattığı duygu dalgasıyla savaşıırken çenesi titredi.

"Kolay kolay söz vermem. İnsanları kandırmam. Bu işin aslını öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Sen ve Grace üzerinde yapılan deneylerin beyninin kim olduğunu asla öğrenemeyeceğimizi garanti edemem. Ama sizi güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı garanti edebilirim."

"Ya Grace?" diye sordu endişeyle.

"Ve Grace. Gözetleme kayıtlarına bakmak ve toplayabildiğim kadar bilgi toplamak zamana ihtiyacım var. kız kardeşini bulacağız ve sana sağladığımız korumanın aynısını ona da sağlayacağız."

Öne doğru eğildi ve adamın elini iki eliyle . Bakışlarına Ethan'ı da dahil etti. "Teşekkür ederim. Çok endişelendim. Artık ne yapacağımı bilemiyorum. Nathan'ı bu işe bulaştırmak istemedim ama başka kimseye de başvuramadım."

Donovan gülümsedi ve onun ötesindeki Nathan'a baktı. "İyi seçim yaptığını söyleyebilirim. Onunla senin arana girmeye çalışan aptala acırım."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Nathan.

NATHAN, Shea'nın omzuna attığı son dikişi bağlarken Donovan'ın üzerinde geziniyordu. Yüzü gergindi. Solgundu ama dikiş derisini delip geçerken irkilmekten başka bir yapmamıştı.

Nathan, Donovan'ın yanında sadece iskelet bir sağlık seti olduğunu ve elindeki tek anestezinin topikal olduğunu öğrendiğinde, Shea'ya dikiş atmasına izin vermeyi kesinlikle reddetmişti. Güvenli eve ulaşana kadar bekleyebilirlerdi. Kızın gereksiz yere acı çekmesine izin vermeyecekti.

Bu işin yapılıp bitmesi için ısrar eden Shea'ydı. Donovan, Nathan'a kesiğin dikişlerin derin atılmasına gerek kalmayacak kadar sığ olduğunu ve Shea'ya en az acıyı vererek bu işi yapabileceğini söylemişti.

Nathan, Shea'nın bu kadar metanetle katlandığına ikna olmuştu.
Çünkü bağırsa onun kendini kaybetmesini önlemek istiyordu.

"İşin bitti mi?" Nathan sordu.
Donovan içini çekti, eldivenlerini çıkardı ve Nathan'a iğrenmiş bir bakış attı. "Evet, benden bu kadar."
Shea bir gülümsemeyle savaştı.
"Ne?" Nathan talep etti.
"Sen," dedi. "Bunu ona en az bir düzine kez sordun. Sana hayır demek için o kadar çok durmak zorunda kalmasaydı işi daha erken biterdi."
"Üzgünüm," diye mırıldandı. "İyi misin? Acıyor mu? Van ağrı için bir şeyler olmalı. O yürüyen bir tıbbi ünite. En azından genelde. Belki bu sefer o kadar değil."
Shea kaldırıp Donovan'ın malzemelerini koyduğu yere baktı. "Yapmadığın bir şey var mı?"
Donovan düşünceli bir ifade takındı ve sonra başını salladı. "Hayır."
Ethan birkaç metre koltuğundan güldü. "Bunun içine girdin, Shea."

Shea daha şimdiden bu sataşmalar karşısında şaşırmış görünüyordu.
onu da içeriyordu. Bu Nathan'ın çok özlediği bir şeydi. Kelly ailesinin bir parçası olmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Bitmek bilmeyen alaylar. Şaka yapıyorum. Şiddetli sadakat.

Ve şimdi Shea bunu ilk elden tecrübe ediyordu.

Heyecan damarlarında dolaşıyordu. Shea'nın ailesine kabul edildiğini gördüğünde yaşayacağı muazzam memnuniyeti hayal bile edemezdi. Ethan ve Donovan, Kelly klanının tamamını oluşturmaya da, Shea'nın ailesine kabul edileceğini hayal bile edemezdi.
Diğerleri de farklı bir şey yapmazdı. Onu tıpkı onun sevdiği gibi seveceklerdi. Nasıl sevmezler ki?

Bu işi nasıl halledeceğine dair hiçbir fikri yoktu ama bildiği tek şey kesinlikle yapabileceğiydi

Shea'sız bir hayat düşünemiyordu. Shea onun için nefes almak kadar önemli hale gelmişti.

Bunu sorgulamadı. Tartışmadı. Bazı şeyler sadece öyleydi. Bu da onlardan biriydi. Tüm hayatının büyük olayı. "Bu bakışı biliyorum," diye mırıldandı Ethan.

Nathan dönüp baktığında Ethan'ın arkasından geldiğini, Donovan'ın ise dikiş bölgesini temizlemek için Shea'yı kenara çektiğini gördü.

"Sam'in Sophie'ye bakışı. Garrett'ın Sarah'ya bakışı. Rachel odaya her girdiğinde ona baktığımdan eminim. Sadece tek bir şeyden emin olan bir adamın bakışına sahipsin. Baktığı kadının kendisine ait olduğundan, kendisinin en önemli parçası olduğundan."

Nathan Ethan'a ihtiyatla baktı. "Ne zamandan beri duygularınla bu kadar içli dışlı oldun?"

Bu tür şeyleri düşünmek bir şeydi ama kim durup da kardeşiyle bunları tartışırdı ki? Nathan'ın Rahatsızlık seviyesi tavan yapmıştı. Evet, Shea söz konusu olduğunda bitmişti ama onu başka kimseyle tartışmak istemiyordu. Henüz değil. Hâlâ çok yeniydi. Onun her parçasını kendine saklamak istiyordu. Onu ve onunla ilgili duygularını kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Ethan belli belirsiz gülümsedi. "Dünyada en çok önem verdiğin kişiyi kaybetmenin seni nasıl değiştirdiği inanılmaz.

bakış açımı değiştirdi. Rachel'ı geri kazanmak -onunla mucizevi ikinci şansı yakalamak- geçmişte görmezden geldiğim ya da konuşamayacak kadar erkekçe bulduğum pek çok şeyin farkına varmamı sağladı. Sana en iyileriyle birlikte bok veririm, ama ona nasıl baktığını da görüyorum. Ondan hoşlanıyorum, Nathan. Sert biri. Ama bundan da öte, seni bize geri verdi. Ne olursa olsun onu bunun için hep seveceğim."

"Beni ağlatmaya çalıştığın için siktir git," diye mırıldandı Nathan.

Ethan kıkırdadı ama sonra ifadesi tekrar ciddileşti. "Biliyor musun? Eski Nathan gibi konuşmaya başladın. Sanırım bunun için de ona teşekkür etmeliyim. Lanet olsun, sen benim kardeşimsin ve seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum, gördüğümde ise burada ve hayatta olmana rağmen sana gerçekten kavuşup kavuşamayacağımızı merak ettim. Sen lanet olası bir kabuktun ve senden o anları gördüğüm için çok rahatladım."

Nathan kardeşine ihtiyatla baktı. "Tanrı aşkına, bana sarılma."

"Oraya vard seni kulübenin arkasına götürmeme ve canına okumama ne dersin?"

Nathan sırttı, göğsündeki ağrı biraz olsun hafiflemişti. "Sen denemeye ne dersin?"

Ethan uzun bir süre ona baktı. " hoş geldin dostum. Sadece... evine hoş geldin."

Evine. Evet. Huzuru bulduğuna göre artık daha çok evi gibi hissediyordu. Shea. Onun huzuruydu. O ne olmuştu kayıp olduğunu ve döndüğünden beri ruhunda neden böyle bir boşluk olduğunu anlamıştı.

Şimdi bu iyiliğe karşılık vermek ve ona aynı huzuru vermek ona kalmıştı. Ona sunabileceği başka bir şey yoktu. Hasarlıydı. Ne olduğundan bile emin değildi. hayatının geri kalanında ne yapacağını bilmiyordu. Ama başka hiçbir erkek onu onun kadar sevemezdi. Bunu çok iyi biliyordu. Ve başka hiç kimse onu korumak için canını vermeye razı olamazdı. Çünkü ne gerekiyorsa yapardı.

Eğer isteseydi ona lanet olası ayı verirdi.

Onun için en iyi adam o değildi. Çok daha iyisini bulabilirdi. Ama hediye edilen atın ağzına bakmayacaktı. Onunla geçirdiği her anın tadını çıkaracak ve şey sona erdiğinde kalmak umacaktı. Onunla birlikte. Çünkü bu dünyada onu mutlu etmek ve güvende hissettirmek için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 27

Donovan uçaktan inerken, "**Vay**, vay, görünüşe göre tüm karşılama arabası burada," dedi, eşyalarını da yanında sürükleyerek.

Shea güneş ışığına karşı gözlerini kısıarak asfalta baktığında bütün bir askeri birliğe benzeyen şeyi gördü. Etkileyici bir manzaraydı. Erkekler...bekleyin, içinde bir kadın vardı onların ortasında. Daha ufak tefekti ama işle ilgili bir görünümü vardı. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve siperliği gözlerini koruyacak şekilde bir beyzbol şapkası takmıştı.

Daha detaylı incelendiğinde, adamların gruplara ayrılmış olduğu görülüyordu. Kasıtlı olarak bölümlere ayrıldıklarından değil ama sanki bazı kişiler birbirlerine doğru çekilmiş ve sonuçta üç bölüm ortaya çıkmış gibiydi. Sert görünümlü adamlar ve kadınlar, hepsi ona ve Nathan'a bakıyordu.

Nathan ona arkadan çarptı, elini tuttu ve onu birkaç basamak aşağı çekti. Ethan ve Swanny arkalarından gelip Nathan ve Shea'yı kuşattı. Bu destek gösterisini takdir etti. Aslında aptalcaydı, ama belki de teşhir edilmekten ne kadar korktuğunu fark etmişlerdi. Her şeye rağmen, bu insanlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmadığı için son derece minnettardı.

Nathan'ın da en az kendisi kadar gergin ve tedirgin olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Sessiz ve gergin bir şekilde ileriye bakıyordu. Zihni pişmanlık ve endişeden oluşan kaotik bir girdap gibiydi.

Kalbi yumuşadı ve endişesi . Bu insanların onun hakkında ne düşündüğünü neden umursuyordu ? Nathan Ethan, Donovan ve Swanny de onun arkasındaydı. Doğru.

Şimdi Nathan'ın onun mızımız bir budala olmamasına ihtiyacı vardı. Onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

Elini onun elinin içine soktu ve tıpkı birbirlerine defalarca yaptıkları gibi sıktı. Bu hareket onu ürkütmüş gibiydi ve sonra ona baktı, sıcaklık gözlerindeki endişenin yerini alıyordu.

Sen deli değilsin, Nathan. En az kadar. Eğer senin hakkında böyle düşünüyorlarsa, ne saygına ne de hürmetine layık değildirler.

Ama sevmiyorlar. Seni seviyorlar. Onlara bir bak. Onlar da senin endişeli. Sana yaklaşmaya korkuyorlar. Yanlış bir şey yapmak istemiyorlar. Bu yüzden ilk hamleyi senin yapmanı bekliyorlar.

Donovan, Shea'nın Nathan'ın zihninde söylediği şeyi pekiştirircesine elini Nathan'ın omzuna koydu ve onu ileri doğru itti.

Harikasınız. Teşekkür . Tüm bunlar hakkında ne kadar emin olmadığımı fark etmemiştim. Seninle ilgili değil, bebeğim. İhtiyacım var.

Bunu bilmenizi isterim. Afganistan'dan döndüğümünden beri ailemle -kardeşlerimle- aram bozuktur. İlk defa onlarla gerçekten yüzleşiyorum.

Açıkça. Bunu başkasına asla itiraf etmem ama çok korkuyorum.

Nathan'ın düşüncelerindeki açık sözlülük Shea'yı şaşırttı. Ondandır hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyordu. Açık bir kitap gibiydi. Bu tür bir güven hayal bile edilemezdi.

Üç adam gruptan ayrıldı ve yaklaştı. Diğerleri geride kaldı, çantaları ayaklarının ucundaydı ve sakince önlerindeki manzarayı inceliyorlardı.

En azından biri Nathan'ın kardeşlerinden biri olmalıydı. Belki üçü de. Ama Ethan'a çok benzeyen biri vardı. Siyah saçlar, şaşırtıcı mavi gözler. Ama daha iriydi. Çok değil ama varlığıyla diğerlerini gölgede bırakıyor gibiydi. Sadece yapısı değildi, gerçi kesinlikle iri bir adamdı. İfadesiydi. Tavırları. O biri değildi

asla geçmek istemeyeceğin bir yer. En azından silahsız ve aranızda en az yüz metre olmadan.

Sağda duranın saçları daha açık renkliydi ama Aynı mavi gözler. Kesinlikle başka bir Kelly. Nathan'a bakarken endişeliydi ama aynı zamanda rahatlamıştı. Kınama yoktu, sadece sağlıklı bir rahatlama vardı.

Bakışları sola doğru kaydığında, ayak parmaklarına kadar bir sarsıntı hissetti. Zihni aniden bir duygu dalgasıyla doldu. Öfke. Rahatlama. Şaşkınlık. Sabırsızlık. Adam zihninde yüksek sesle yayın yapıyordu. Kısa bir süre ona baktı. Onu kısa bir kızgınlıkla gözden kaçırdı. Nathan'ın onunla meşgul görünmesinden rahatsız olmuştu. O yapmadı Nathan'ın neden her şeyi bırakıp ona gittiğini anlayamıyorum. Neden ikizinden yardım istemediğini.

Onun tarafından tehdit edildiğini hissetti.

"Joe," diye fısıldadı. Bu Joe'ydu, Nathan'ın ikiz kardeşiydi ve tıpkı Nathan'ınkine girebildiği gibi onun zihnine de girebiliyordu.

Çarpık bir şekilde Nathan'ın ikiziyle bağlantı kurabilmesi mantıklıydı. Ama telepatisi hakkında çok az şey anlamlıydı. O kadar çok rastlantısaldı ki Bunun gerçekten de öngörülebilir olması onu şaşırtmıştı. Nathan'ın dünyada en yakın olduğu kişiyle psişik bir bağ kurması mantıklıydı. Ve yeteneğiyle ilgili hiçbir şey daha önce mantıklı gelmemişti.

Joe ona sertçe baktı, gözleri kısılmıştı. Onun belli belirsiz fısıltısını duymuş olamazdı ama belki de zihninde duymuştu. Onun etrafındaki düşüncelerini dikkatle korumalı ve bağlantısını sadece Nathan'a uzanacak şekilde odaklamalıydı.

Kardeşinin ne düşündüğünü bilmek istemiyordu ve onunla böyle bir iletişim kurma arzusu da yoktu. samimi bir şekilde.

Sakinleştirici birkaç nefes aldı. Korkmasına ya da gözünün korkmasına izin vermeyecekti. Nathan'ın ona ihtiyacı vardı. Bu onun için zordu, onu kendi dünyasına ittiğı ve ailesinin onu korumak için hayatlarını riske atmasını beklediğı gerçeğıyle daha da zorlaştı.

"Ben Shea," dedi başka kimse konuşmadan önce düzgün bir sesle. "Shea Peterson, gerçi bunun gerçek olup olmadığı konusunda bazı şüpheler var. Ancak ben çok gerçeğim. Telepatiğim. Eminim benimle ilgili şüpheleriniz vardır. Sizi suçlamıyorum. Nathan bana yardım etmek için çok risk aldı. Eminim bunu neden yaptığını sorguluyorsundur. Ve neden senin de bana yardım etmeni beklediğini."

Tam bir şaşkınlık içinde, ortadaki adam, Ethan'a çok benzediğini düşündüğü kişi bir adım öne çıktı, onu kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarının kırılmasından endişe etti.

Onu ayaklarından kaldırdı, biraz daha sıktı ve sonra tam alnından öptü.

"Yardım etmemizi beklemeseydi çok kızardım. Bu arada ben Garrett. Nathan'ın ağabeyi. Bu Sam sağımda ve Joe da solumda. Senin hakkında çok şey duyduk, Shea. Ama seni doğrudan kaynağından dinlemekle daha çok ilgilendiğimizi ."

Sam kuru bir ses tonuyla, "Onu yere bırak, moron," dedi. "Yola koyulmamız gerekiyor. Hoşbeşi sonraya saklayabiliriz."

Garrett Shea'yı yere bıraktı ama sonra Nathan'la yüzleşti, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan küçük kardeşine baktı. Sonra, Shea'ya yaptığı gibi, Garrett Nathan'ı sıkı bir kucaklamanın içine çekti ve sırtına vurdu.

"Açıklaman gereken çok şey var, küçük adam."

Nathan Garrett'ın karnına yumruk attı. "Kime küçük adam dediğine dikkat et."

Garrett sırttı ve karnını ovuşturdu. "Son aylarda benden ürkmediğini görmek güzel. Öyleydi bir kıza ya da başka bir şeye dönüşeceğinden korktum."

Shea kaşlarını çattı, orada bir yerde bir hakaret olduğundan emindi.

Joe hâlâ bir şey söylememişti. Sanki bekliyormuş gibi Nathan'a bakıyordu. Sam ikizlere bir göz attıktan sonra kolunu Shea'nın omuzlarına doladı. "Gel bakalım. Seni SUV'ye bindirmeliyiz. Beavis ve Butthead de İsa'ya kavuşma anlarını yaşadıktan sonra gelirler."

Shea endişeyle arkasına baktı ama Garrett onu itti. "Aralarında halletmeleri gereken çok şey var. Joe'nun boşaltmaya ihtiyacı var. Aylardır aralarında bir şeyler oluyor. Ne kadar çabuk dışarı çıkarlarsa Açılırsa, işler o kadar çabuk normale dönecek. Bu ailede işler ne kadar normale dönerse."

Yine de tereddüt etti. Bu adamları tanımiyordu. Hâlâ arka planda duran bir grup adamı da tanımiyordu. Nathan'ın Joe'yla konuşmasını bölmek istemiyordu ama onsuz yabancılarla dolu bir araca da binmeyecekti.

"Nathan'ı burada bekleyeceğim," dedi kararlı bir şekilde, ciplerin sıralandığı yerden birkaç adım ötede durarak.

Garrett önce şaşırdı, sonra da saygı duydu. gözlerinde parladı. Yan tarafta duran adamlara baktı ve onları işaret etti.

"Shea, seni KGI'nın diğer üyeleriyle tanıştırmak istiyorum. Nathan sana bizden ne kadar bahsetti bilmiyorum ama biz kimsenin yapamadığı ya da yapmak istemediği işleri yapan özel bir kuruluşuz."

"Biraz daha belirsiz olabilir misiniz?" diye mırıldandı.

Sırıttı ama cevap vermedi.

Uzun, siyah saçları ve koyu renk gözleri olan daha koyu tenli bir adamı işaret etti. "Bu Rio, ekibimizden biri liderler."

Rio ona gülümsedi. "Memnun oldum, hanımefendi."

Arkasında, ekibi pusuya yatmış, sessiz ve her şeye hazırmış gibi gergindi. Garrett onları tek tek saymadı, ki bu da iyi bir şeydi. Hepsinin adını asla hatırlayamayacaktı ve zaten başı dönüyordu. Kim olduklarını bilmesinin bir önemi var mıydı? Kulağa şirret ve nankörce geliyordu ama o sadece Nathan'la ilgileniyordu.

Garrett daha sonra sarı saçlı ve delici mavi gözlü uzun boylu bir adamı işaret etti. Ona bakarken ürpermesine olan soğuk gözler.

"Steele, diğer ekip liderimiz ve hemen arkasındaki de onun ekibi."

Steele selam vermedi. Sadece başını salladı bir adım geri çekildi. Bu onun için sorun değildi, çünkü onu sinirlendirdi.

Swanny onun yanına geldi. Rahatlamış bir halde onun elini tuttu ve ona sarıldı. Tüm bu insanlar onu geriyordu ve Swanny'nin rahatlatıcı varlığı için minnettardı. Onunla da yeni tanıştığı düşünülüyordu ama Nathan'la aralarında bir bağ vardı ve onun yanında kendini rahat hissediyordu.

Adam şaşkınlıkla yere baktı ve kız bu hareketiyle onu gücendirdiğini ya da sinirlendirdiğini düşündü, ama kız geri çekilmeye başladığında adamın elini sıkıca kavradığını gördü ve daha da şaşırarak gülümsedi. A gerçek bir gülümseme. Adamın ciddi yüz hatlarında iyi ya da kötü herhangi bir duyguyu ilk kez görüyordu.

"Hepsini almak biraz zor," diye fısıldadı ona.

Gülümsedi ve başını salladı çünkü o da tam olarak düşünüyordu.

"Ama Garrett haklı. Cipte olmalısın, açıkta değil. Nathan gelene kadar seninle geleceğim."

O zaman Garrett'in adamlarını tanıma ve selamlaşma için çağırmadığını fark etti. Kendilerini stratejik olarak onun etrafında konumlandırmışlardı. Koruyucu bir kalkan, çünkü Nathan olmadan cipe binmekten çekinmişti.

Kendini aptal gibi hissederek başıyla onayladı ve Swanny'nin onu bekleyen araçlardan birine doğru yönlendirmesine izin verdi. O tırmandı onunla birlikte arkaya bindi ve kapıyı kapattı. Garrett ön yolcu koltuğuna otururken, diğerlerinden bazıları diğer araçlara gitmek üzere ayrıldılar. Donovan, Ethan ve Sam dışarıda, Nathan ve Joe'nun durduğu yerden belli bir mesafede kaldılar ve Shea onların kardeşlerine göz kulak olduklarını fark etti.

"Buna ben mi sebep oldum?" diye usulca Garrett'a doğru sordu. "Aralarındaki bu soruna?"

Garrett ona bakabilmek için döndü. Bakışları yumuşamıştı ve eskisi kadar heybetli görünmüyordu.

"Hayır, . Bu onların arasında çözülmesi gereken bir . Birbirlerine çok yakınlar. Her zaman birlikte çalıştılar ve hizmet ettiler. İkisi için de çok şey değişti ve Nathan eve döndüğünde Joe her şeyin eskisi gibi olmasını istedi. İyi olacaklar. Sen

Kardeşler arası bir çatlağa neden olduğunuz için endişelenmenize gerek yok. Bu ailede her zaman biri diğerine kızar ama bunu çok çabuk atlatırız," diye ekledi sırtarak.

Shea başını salladı ama bakışları kısa bir mesafe ötede birbirine bakan iki kardeşte sabit kaldı. Nathan'ın aklına girmemek için elinden geleni yapıyordu. Ona destek olmak için. Ne söylendiğini bilmek istiyordu ama bunu yapamazdı. mahremiyetine müdahale etmek.

Onun ailesini ne kadar çok sevdiğini çok iyi biliyordu. Esaret altındayken odaklandığı tek şey onlar olmuştu. İki kardeşi birbirinden ayıran her neyse çözülecekti. Çözülme zorundaydı.

NATHAN sessizlik içinde ikizine baktı. Bu onun için yeni bir durumdu, en yakın olduğu kardeşiyle nerede duracağından bu kadar emin olamıyordu. Joe gergindi ve biraz da

Kendinden emin değildi. Birçok şey söylemeye hazır görünüyordu ama kendini tuttu. Belki de Nathan'ı kızdırmaktan korkuyordu.

Sonunda Joe sessizliği bozdu. "Neden, dostum?"

Nathan soruyu yanlış anlamış gibi davranmadı. Kardeşine ne söyleyeceğinden emin olamayarak bir nefes aldı. Bazı şeyleri kendisi de tam olarak anlamıyordu. Daha yeni yeni Kendini toparlamaya başladığını hissetmeye başlamıştı ve bunun için Shea'ya teşekkür etmeliydi. Yapacak çok şeyi vardı.

Ona teşekkür . Ona bir amaç verdi. Aylardır sahip olmadığı bir amaç.

"Neden benden yardım istemedin?" Nathan sessiz kalmaya devam edince Joe sessizce sordu. "Anlayacağımı bilmen gerekirdi. Seni yargılamayacağımı bilmeliydin. Aklını düşünsem bile sana yardım etmek için her şeyi yapardım. Seni görmekten nefret ettim. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve beni dışarıda bırakman beni çok kızdırdı. Kendini ailenin geri kalanına kapattın. Tamam, anlıyorum ama ben değilim. Ben senin ailenden biri değilim. Ben senin ikizimim.

Aramızda aileden çok daha derinlere giden bir bağ var."

Nathan nefesini dışarı üfledi. Joe' sesindeki keskinlik, aldığı herhangi bir bıçak yarası kadar derindi. "Haklısın.

Ben bir pisliğim. Özür dilerim. Yeterli olmadığını biliyorum ama özür dilerim. Elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Bu üzücü bir bahane ama Shea'yı kimseyle paylaşmaya hazır değildim. Onun gerçek olmadığına ve gerçek olduğuna inandığım için aptal olduğuma kendimi ikna ettiğim günler oldu. Benden yardım istediğinde ve başının ciddi bir belada olduğunu anladığımda bekleyemedim. Gitmek zorundaydım. Gitmek zorundaydım. Beni kurtarmak için her şeyi riske attı. Öylece durup ona bir şey olmasına izin veremezdim."

Joe uzun bir sessizce onu inceledi. "O senin için bu kadar önemli."

Nathan yavaşça başını salladı. "Evet, öyle. Anlamamı beklemiyorum ama onunla aramızda açıklayamadığım bir şey var. Ona ihtiyacım var. Ve şimdi onun da bana ihtiyacı var."

Joe başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bu boku bir daha çekme, adamım. ederim, seni tekmelerim. ve ne durumda olduğun umurumda değil. Yardımına ihtiyacın varsa, lanet olasıca yardım iste."

Nathan gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Şimdi soruyorum."

Joe omzuna bir yumruk indirdi. "Tamam o zaman. Bu daha iyi. Şimdi yola koyulalım da sen de bana her şeyi anlat. Her şeyden bahsediyorum."

"Bana sarılmayacak mısın?" Nathan alay etti.

Joe ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Garrett Sarah'yla birlikte olduğundan beri duygusal bir korkağa dönüştü. Bırakayım da bütün o o yapsın. Ayrıca, senin ihtiyacın olan şey kışına hızlı bir tekme. Eğer sarılmak istiyorsan, git anneni gör."

Nathan güldü ve Shea'nın diğerleriyle birlikte beklediği ciplere doğru ilerlemeye başladı. Rahatlama o kadar belirgindi ki Dizlerim titredi. Geri dönmüştü. Tanrım, geri dönmüştü. Evine. Kardeşleriyle birlikte.

Dünyada bundan daha tatlı bir duygu olamazdı. Çok uzun bir yolculuk olmuştu, çoğunu kendisi yapmıştı ama geri dönmüştü ve her geçen gün kendini yeniden bütün hissetmeye başlıyordu.

BÖLÜM 28

NATHAN, Shea'nın yanındaki SUV'a kaydı ve anında onu vücuduna yaklaştırdı. Direnmeden, sadece döndü Onun yanına kıvrılıp yanağını omzuna yaslayabilecek kadar.

Usulca alnından öptü. "Yorgun musun?" Kadın başını salladı.

"Omzun nasıl?"

"Sadece küçük bir kesikti. Hiç acımıyor. Yara bandı yapıştırmak için endişelenecek kadar bile değil."

Sürücü kapısı açıldı ve Sam arabaya bindi, kontağı çevirirken dikiz aynasına baktı.

"Güvenli ev ne kadar uzakta?" Nathan sordu.

Sam ona dik dik baktı. "Seni eve götürüyoruz."

Shea şaşkınlıkla başını kaldırdı. Nathan onun yanında kaskatı kesildi ve inkâr edercesine başını salladı.

Sam elini kaldırdı. "Tartışmaya başlamadan önce, bu pazarlığa açık bir konu değil. Van ve ben bunu sen Crescent City'den ayrılmadan önce konuştuk. Sizi buraya uçurduk ki uçuşları izleyenler arka kapımıza yönlendirilmesin. Eve dönüş için en uygun rota bu değil ama biz daha çok Biri adımlarımızı takip ediyor. Bunu kapımıza kadar getirmek istemediğinizi biliyorum ama o yerleşkeyi bir sebepten dolayı inşa ettik.

Oradaki kaynaklardan yararlanmamız gerekiyor. taşaklarımız rüzgarda uçuşurken lanet olası bir güvenli evde saklanıyoruz."

"Bana haber vermesi hoş," diye mırıldandı Nathan.

Sam bir kaşını kaldırdı. "Ve bu kadar işbirlikçi oldunuz? Van'a sizi o uçağa bindirmek için ne gerekiyorsa yapmasını söyledim. Birine kızmak istiyorsanız, bana kızın."

Shea endişeyle Nathan'a baktı. O daha elini kansız parmaklarıyla sıktığını fark etti.

Ta ki onları nazikçe kaldırıp her bir ucunu öpene kadar.

Endişelenmeni istemiyorum bebeğim. Güven bana. Başka kimseye güvenmiyorsan, bana güven ve seni güvende tutacağıma inan. Sam'in söyledikleri mantıklı. Onlara hayatım pahasına güveniyorum. Seninkiyle birlikte.

Öne doğru eğildi ve alnını onun omzuna dokundurdu.

Endişelendiğim tek kişi ben değilim. Hatta Grace için bile. Beni koruyacağınıza inanıyorum. Ailenin, örgütünün Grace'e ve bana yardım etmeye çalışacağına. Peki ya ailen? Beni onlara götürmek istemedin. Onlar için endişeleniyorsun. Hiçbir şey değişmedi. Aksine, işler artık daha tehlikeli. Grace ve benim içinde bulunduğumuz bu karmaşaya başkalarını sürüklemeyi hiç istemedim. Biz sadece normal olmak istiyoruz. Özgür olmak.

Birbirimizi görebileceğimiz normal bir hayat yaşamakta özgürüz. Birlikte gülebileceğimiz ve ziyaret edebileceğimiz. Kardeş olmak.

Başkaları güvendedeyken nasıl güvende olacağım diye rahatlayabilirim?

Grace ve benim korunmamı sağlamak için kendilerini tehlikeye mi atıyorlar?

Garrett, "Bu çok uzun bir konuşma olmalı," dedi.

Shea suçluluk duygusuyla başını çevirdi ve Garrett'ın ona ve Nathan'a hevesli bir ilgiyle baktığını . Telepatik olarak iletişim kurduklarını biliyordu. Onun tepkisini yakından izledi ama tek gördüğü meraktı.

"İkinizin işi bitti mi ve artık yola çıkabilir miyiz?" Sam çizdi.

"Evet," dedi Nathan.

"Hayır," dedi Shea aynı anda.

Garrett, "Evet ile gideceğiz," diye mırıldandı ve Sam'e arabayı sürmesini işaret etti.

Shea'nın dudakları sinirlenerek gerildi ama Nathan bir parmağını çenesine götürdü ve yavaşça arkasını dönerek ona bakmasını sağladı.

"Beni dinle," dedi alçak bir sesle.

Hayır, lütfen, diye yalvardı. Yüksek sesle değil. Duymalarını istemiyorum.

Yüz ifadesi yumuşadı ve bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. Seni yanımda istiyorum. Ailemle tanışmanı istiyorum. Bunun bir noktada gerçekleşmesi gerektiğini bilmelisin. Sen benim için önemlisin, Shea. Sadece bir iş değil. Kardeşlerime güveniyorum ve ailemizi tehlikeye atacak bir şey yapmayacaklarını çok iyi biliyorum. Ve Sam haklı. KGI kaynaklarına ihtiyacımız var. Saldırı, savunma değil, hatırladın mı?

Hatırlıyorum.

Benimle Tennessee'ye gelmek istememenin başka bir nedeni var mı?

Tereddüt etti, göğsü rahatsız edici bir yanmayla gerildi. Shea?

Sadece kafam karıştı. Bizim hakkımızda. Neyiz biz, Nathan? Tüm bu durum gerçeküstü bir nitelik taşıyor. Sadece biz varken, kolaydı.

Kaşları çatıldı. Kolay olan neydi? Rol yapmak, diye yumuşakça teklif etti.

Bakışları ve kaşları çatıldı. Burada tam olarak neyi taklit ediyoruz?

Uzaklaşıp koltuğa yaslanmaya çalıştı ama adam onu kucağına çekti, böylece bacakları Swanny ile onun arasındaki koltukta sallanıyordu.

Gidecek hiçbir yer yoktu. Yakıcı bakışlarından kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Neredeyse kızgın görünüyordu.

İç çekti. Normalmişiz gibi davranmak kolay. Normal bir ilişki şansımız varmış gibi. Bilirsin, gerçek bir randevuya çıkmak. Beni yemeğe çıkarırsın. Tatlı tatlı sohbet ederiz. Gecenin sonunda beni öpüp öpmeyeceğini düşünmemeye çalışıyorum. Ayağa kalktığı anda çaktırmadan poponu kontrol ediyorum. Bunlar normal insanların yaptığı şeyler. Biz

hiçbiri için şansımız yok. Bir ilişki şansımız yok.

Başını salladı ve avucunu gözlerine sürdü.

Tüm bu konuşma çok saçma. söylediğime inanamıyorum bile. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Birbirimizi tanımadığımızı söylemek bile benim için küstahlık.

hiçbir şey için şansım yok. Senin için bir zorunluluktan başka bir şey olduğumu kim söyleyebilir?

Bunu söyler söylemez büyük bir hata yaptığını anladı çünkü bir anda karşısında öfkeden kudurmuş koca bir erkek kitlesi bulmuştu. Onun öfkesi onu sardı. Evet, kızgındı.

Kadının omuzlarını kavradı ve aralarında hiç boşluk kalmayana ve nefesleri dudaklarında sıcak bir şekilde birbirine karışana kadar onu kendine doğru çekti. Adamın burun delikleri alevlendi ve kızın şokuna rağmen ağzını onunkine yapıştırdı.

İlk başta Swanny ve kardeşlerinin önünde onu öptüğü için utandı, ama bir an sonra dudaklarının onunkilere değmesi dışında her şeyi unuttu. Duygu dalgaları zihnini dolduruyordu. Öfkeliydi, evet, ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştı. Ve endişeliydi.

Onu, zihnini dolduran her türlü şüpheyi ortadan kaldırmak istercesine öptü. Sanki onun yanıldığını kanıtlıyordu.

Sonra ağzındaki şiddetli morarmayı yumuşattı ve dilini onunkinin üzerinde gezdirdi, kadifemsi sertlikte ve sıcaklıkta. Öpücüğü hayal kırıklığı ve cezadan ürpertici bir baştan çıkarmaya dönüştü.

Dilleri birbirine dolanana, ağızları mühürlenene ve burun delikleri alev alev kadar onu kendine çekerken bile ellerini boynundan yukarı kaydırıp saçlarına daldırdı. hava alma çabası.

Diliyle tekrar okşadı ve sonra sadece alt dudağını ısırmak için geri çekildi ve onu güçlü bir şekilde ağzına çekti.

Isırdı, oynadı ve sonra yatıştırmak istercesine dilini ısırdığı bölgenin üzerinde duygusal bir şekilde kaydıldı. O zaman Sonunda geri çekildi, nefesleri arka koltuğun sınırlarında sert patlamalardı ve ona bakarken gözleri karanlıktı, neredeyse siyahtı.

Bana ve benim için bir zorunluluk olduğunu düşündüğünü söylüyorsun. Aramızdaki bağ hayatımda hissettiğim en somut, en güçlü şeyken bana bakıp rol yaptığımızı . Eğer bu rol yapmaksam, gerçeğin ne olduğunu bilmek istemediğimden eminim. Dürüst olmak gerekirse, hızlıca yatmak ve sana olan borcumu ödemek için geldiğimi ve sen ve kız kardeşin tekrar güvende olduğunuzda neşeli yoluma gideceğimi mi düşünüyorsun?

Yanaklarına ateş basarken bakışlarını kaçırdı. Sesindeki öfke, tonundaki incinmişlik onu utandırmıştı.

Lanet Shea, sen benim için her şeydin. Benim için açıklayabileceğim kelimelerden çok daha fazlasını ifade ediyorsun. Bu normal mi? Normal olup olmadığı kimin umurunda? Siktir et normali. Sen ve ben asla normal insanlar olamayacağız. Eğer normal seninle olmamam anlamına geliyorsa, o zaman asla o adam olmak istemiyorum.

Son sözünü söylerken kızın çenesini yukarı doğru itti.

Gözyaşları

Gözleri doldu ve sonra kollarını onun boynuna doladı, vücudu onunkine karşı titrerken ona sınıksız sarıldı.

Tanrım, sözleri onu hem korkutmuş hem de umut ve özlemle doldurmuştu. O istedi Ona inanmak. Zihninde kurduğu fanteziye kendisinin de inanmasını istiyordu.

nazikçe boynundan çekip aldı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanağından usulca öptü. Saçlarını okşadı, bir yandan da ona çok... sevgiyle... Tanrım, sevgiyle bakıyordu.

En geleneksel yola sahip olmayabiliriz. Bir çift bir araya gelmek için hiç seyahat etmedi ama sen buradasın ve gitmene izin vermeyeceğim. Ve bunu kimin bildiği değil.

Alnını tekrar onunkine yasladı ve parmak uçlarıyla yanaklarına dokundu. Bunu ben de istiyorum, Nathan. Yemin ederim istiyorum. Sadece asla birlikte olamayacağımızdan korkuyorum.

var. Seni bu karmaşaya sürükleyerek yaptığım şeyden korkuyorum. Birlikte olma şansımız için yaptıklarımın korkuyorum.

Saçlarını boynundan kaldırdı ve birbirlerine bakarlarken saç tellerinin parmaklarının arasından geçmesine izin verdi, o kadar yakınlardı ki gözlerini kırptığında havanın hafif fırçasını hissedebiliyordu.

Güven bana, Shea. Bir yolunu bulacağız. Buna inanmanı istiyorum. Yalnız değiliz. Ailem arkamda ve ben senin önündeyim. Her zaman. Seni hayatım pahasına koruyacağım çünkü sen benim hayatımsın. Kulağa dramatik geliyorsa, siktir . En karanlık bana cevap verdiğin günden beri benimsin.

Kimse duymazken ya da sen beni duydun. Bana elini uzattın. Beni kurtardın. Cehennem ateşinde dövülmüş kırılmaz bir bağımız var. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

Sana güveniyorum, Nathan.

Ama bana inanıyor musun? Sana söylediğim her şeye gerçekten inanıyor musun? Shea, az önce senin önünde içimi döktüm. Kendimi bir erkeğin bir kadına karşı yapabileceği kadar savunmasız hale getirdim. Tanrı aşkına, sana bir bıçak uzatıp taşaklarımı teklif etmemle aynı şey. Ve umurumda bile . Çünkü söz konusu sen olduğunda hiç gururum yok. Seni sevdiğimi anlamam için yapamayacağım ya da söyleyemeyeceğim hiçbir şey yok. Seni çok seviyorum. İşte, ben

söyledi. Şimdi bana inanıyor musun?

Sesi, kabulün kendisinden koparılmasına o kadar kızgın ve öfkeliydi ki, dudaklarında oluşan gülümsemeye savaşmak zorunda kaldı.

Aralarındaki bağı o kadar uzun süre tutmuşlardı ki, yorgunluk ve halsizlik omuzlarını sarkıtana kadar sürünüyordu. Hâlâ tam gücüne kavuşamamıştı, yorgun ve endişeliydi. Bağlantıyı bu kadar uzun süre tutmak bile

ama şiddetle mücadele etti, çünkü bu her şeyden daha önemliydi.

Dudakları titredi. Parmaklarını adamın yüzünde gezdirdi ve onu dudaklarından nazikçe öptü. Panik içindeydi Göğsünün etrafından karnına doğru iniyordu ama nasıl olur da ruhunu çıplak bırakmazdı? Tıpkı Nathan'ın onun için yaptığı gibi.

Sana inanıyorum. Kelimeler zihninden onun zihnine fısıldadı ve yolu kontrol etmek için savaşıırken enerjisinin azaldığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve atladı. O da aynısını yapmışken nasıl yapmazdı ki? Ben de seni seviyorum, Nathan. Hem de çok. Bu beni çok korkutuyor. Seni kaybedemem. Seni kaybetmek istemiyorum.

Adamın rahatlamasını öylesine keskin, öylesine güçlü hissetti ki, duygularının yoğunluğu onu her yönden etkisi altına aldı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı yüksek sesle.

Başının onun omzuna doğru kaymasına izin verdi ve yüzünü onun boynuna bastırdı, çok yorgun ve bitkin düşmüştü. Aralarındaki yoğun iletişim akışını sürdürmekten zayıf düşmüştü.

Onu kollarının arasına aldı ve nefesinin altından usulca küfretti.

"Sana ne yaptığını unutuyorum," diye mırıldandı. "Özür dilerim." "Değilim," dedi uykulu bir sesle. "Onları takas etmezdim her şey için kelimeler."

Bir elini kızın saç tellerinin arasından geçirdi ve onu bedenine daha da yaklaştıırken nazikçe okşadı. "Hayır," dedi sessizce. "Ben de yapmazdım."

BÖLÜM 29

Sadece benzin almak için durarak dümdüz gittiler. Nathan Shea'yı kendine yakın tutuyor, onun koltukta yanına oturmasına bile izin vermek istemiyordu. Ara sıra uyuyordu, bazen Kıpırdanıyor ve başını kaldırıyor, uykulu bakışları pencereden dışarı bakıyor, alnı şaşkınlıkla kırışıyordu. Onu yatıştırır, öper ve sonra dinlenmesi için yumuşak bir uyarıyla göğsüne geri indirirdi.

Onun kollarında eriyip gitmesini seviyordu. Kardeşlerinin ve Swanny'nin aralıklarla onu izlediğini hissedebiliyordu ama o Onları dinlemeyip Shea'ya odaklandım.

Güvenle adamın kollarına sokulmuştu, başı adamın çenesinin hemen altında duruyordu. Nerede olduklarını sormak için uyandığı birkaç sefer dışında uyuması ne kadar bitkin olduğunun bir göstergesiydi.

Paris'ten geçip Kentucky Gölü'ne yaklaştıklarında Nathan'ın midesi düğümlendi. SUV konvoyu sabahın erken saatlerinde köprü'nün üzerinden geçti. Aşağıdaki su simsiyahtı ve yukarıdaki yıldızsız gökyüzünden hiçbir şey yansıtmıyordu.

Shea kıpırdandı ve başını kaldırdı, bu kez onun gözlerinden başka bir yere bakmıyordu. Onun zihnine dokundu, bir sıcaklık ve rahatlık fırçası. Onun huzursuzluğu uykusunu bölmüştü ve şimdi onu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Neredeyse geldik."

Kadın gerildi ve bu kez onu ısırın kendi huzursuzluğu değil, kadının huzursuzluğuydu. Sanki o ve Nathan orada değilmiş gibi dümdüz karşıya bakan Swanny'ye baktı.

"Endişelenmeyi bırak," diye mırıldandı Nathan.

Yana doğru eğildi ve garip bir esneme denemesi yaptı. Son on iki saat içinde SUV'den sadece bir kez inmiş, o da yakıt ikmali sırasında tuvalete gitmişti. Sirtını okşadı ve kadın tekrar kamburlaştığında elini boynuna masaj yapmak için yukarı kaydırıldı.

Göle paralel otoyoldan saptılar ve Sam düğmeye basarak Kelly yerleşkesine açılan güvenlik kapısını açtı. Karanlıkta gizlenmişti ama Shea hâlâ öne doğru eğilmiş, bakışlarıyla etraflarını incelemeye çalışıyordu.

Sam savaş odasının bulunduğu heybetli binanın önüne park etti. Her iki tarafta da başka cipler durdu ve ekip üyeleri binadan inmeye başladı.

Nathan kapıyı açtı ama Shea'ya yerinde kalmasını işaret etti. Açık kapının arkasında durdu ve Sam'e tepeden baktı.

"Planın nedir? Shea'yı nerede istiyorsun?" "O nasıl?" Sam kısık bir sesle sordu.

"Olduğundan daha dinlenmiş. Bence iyi gidiyor."

Sam, Donovan kapıları açmak için şifreyi tuşlarken diğerlerine baktı ve sonra tekrar Nathan'a döndü. "Şimdilik onu içeri getir. Van ona gönderdiğin gözetleme kayıtlarının üzerinden geçmek istiyor.

Onun gözlerini kullanabiliriz. Daha sonra onu evime getirebilirsin. Sen ve o benimle ve Sophie'yle kalabilirsiniz. Ya da tercih ederseniz diğerlerinden biriyle. Hangisinde daha rahat edersen."

Joe, Nathan ve Sam'in konuşmakta olduğu cipin yanına geldi. "Bir süre Donovan ve benimle kalabilirler. Şimdi."

Bu ifade her şeyden çok bir emir gibiydi. Nathan zamanını kendi eviyle

Joe ve Donovan'la paylaştığı ev. Hala bekar olan tek kardeşler oldukları için ailenin geri kalanı tarafından bekar evi olarak .

Sam, Garrett ve Ethan evlerini inşa etmişlerdi -daha doğrusu Sam'inki tamamen bitmiş olan tek evdi. Ethan'inki tamamlanmak üzereydi ama o ve Rachel yeni ev taşınmaya hazır olana kadar yerleşkenin dışındaki eski evlerinde yaşamaya devam ettiler.

Garrett ve Sarah, Rusty'nin mezuniyetinden ve Nathan'ın ani ayrılışından önce evlerine yeni taşınmışlardı. Nathan planlarına müdahale etmeyi bırakırsa çift yakında evlenecekti. Bu düşünce yüzünü buruşturmasına neden oldu. Sarah'dan çok hoşlanıyordu. Sert bir kızdı. Diğer baldızları Sophie ve Rachel gibi. Onun da mutlu ve yerleşik.

Ama şimdi kendisi ve Shea için de aynısını istiyordu. Sam omuz silkti. "Nathan en iyisinin ne olduğunu hissediyorsa."

Joe soru dolu gözlerle kardeşine baktı ve Nathan yavaşça başını salladı.

"Shea'yı içeri alalım," dedi Sam.

Shea'yı dışarıdan koruyan Nathan döndü ve cipin içini görebilmek için eğildi. Elini uzattı ve parmakları birbirine dolanırken Shea'nın avucu onunkinin üzerine kaydı. yardım etti ve ayağa kalkana kadar kolunu omuzlarına doladı.

Sam'i diğerlerinin beklediği KGI merkezinin içinde takip ettiler. Diğerleri duvara monte edilmiş büyük LCD ekranın önünde otururken Donovan bilgisayarla meşguldü. Nathan ve Shea içeri girince başını kaldırdı ve onlara işaret etti.

"Görüntüleri şimdi indiriyorum. Dikkatle izlemeni istiyorum, Shea. Kareyi dondurmamı istersen haber ver. Ya da bir şeyin üzerinden tekrar geçmek istersen. Hepsini anda özümseme konusunda endişelenme. Bunun senin için üzücü anlıyorum. Acele etmeyin. Ve herhangi bir şeyden bahset, hayır

Ne kadar küçük ya da önemsiz görünürse görünsün. Bunu konuşarak halledeceğiz, tamam mı?"

Shea, Donovan'a minnettar bir gülümseme fırlattı ve Nathan Shea'ya bu kadar nazik davrandığı ve ona bu kadar anlayış gösterdiği için kardeşine teşekkür ederek başını salladı.

Donovan'ın bilgisayarın yanında durduğu yerden çok uzakta olmayan bir yere oturmak için onun yanından ayrıldı. Nathan arkasından takip etti.

ve sonra onu kaldırıp kucağına oturttu. Hızlıca diğerlerine baktı ama adam onu göğsüne yasladı ve kimin ne gördüğünü umursamadığına dair açık bir mesaj verdi.

O kendisiydi. Bunu kimin bildiği, ne düşündüğü umurunda değildi ve bunu onun da bilmesini istiyordu.

Ekran yanıp söndüğünde ve uzun saçlı, kıvrımlı bir esmer görüntüye girdiğinde aniden sıçradı. Kızın üzerinde kargo pantolonu ve zayıf, iyi tonlanmış vücudunu vurgulayan formda bir atlet. Fitti ve sıkı bir rejimle kendini bu şekilde tuttuğu belliydi.

"Grace," diye fısıldadı Shea.

"Bu senin kız kardeşin mi?" Donovan sorguladı.

Donovan çekime devam ederken başını salladı ve öne doğru eğildi.

Grace, gözleri tetikte ve tetikte, evin içinde gizlice süzüldü. Elinde Shea'nın kaçış tüneline bulduğu günlük vardı. Oturma odasına girdiğinde durakladı ve Shea'nın gözleri yaşlarla doldu. Burası Grace'le konuştukları yerd. Kız kardeşinin onunla iletişim kurmasını izliyordu. Bir gülümseme gerginliği yumuşattı

Grace'taktığı ifadeye ve sonra elindeki günlüğe baktı ve Shea'ya gerçek ebeveynleri olmadıklarını söylediği yerin burası olduğunu biliyordu.

Mobilyalar hâlâ sağlamdı, bu da yağmanın Grace'in gelişinden sonra gerçekleştiği anlamına geliyordu. Her şey ailesi öldürülmeden önce olduğu gibi görünüyordu. Aklına takılan da buydu. Cinayet işlendiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Kim temizlemişti?

Shea görüntülere tekrar odaklandığında Grace'in başının yukarı doğru sallandığını ve ardından pencerelerden birine doğru uçtuğunu gördü. Kırılan camların ve ağır ayak seslerinin sesi sessiz odayı .

Grace sağına soluna baktı, kararsızlığı ve paniği yüzünden okunuyordu. Sonra gözleri sertleşti ve koridora fırladı. Ekranda dört kare vardı ve Donovan Grace'in geçtiği her kareyi büyütürken onun odadan odaya takip etti.

Panik odasına koştu ve kapıyı çarparak kapattı.

Donovan Shea'ya döndü. "Panik odasının içinde hiç kamera yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Sadece dışarı. Amaç dışarıyı görebilmektir, içeriği değil. Babam burayı nihai güvenli oda olacak şekilde kurdu."

Garrett, "Oldukça iyi bir iş çıkardı," diye mırıldandı.

"Bakın," dedi Ethan, herkesin dikkatini tekrar monitöre yönlendirerek.

Bir asker oturma odasına doğru ilerledi ve arkasında bir başkası belirdi.

Herkes öne doğru eğilmiş, dikkat kesilmiş bir halde, evin içinde metodik bir şekilde ilerleyen adamları inceliyordu arıyordum. Evi tamamen yok etmişler. Shea ve Nathan'ın karşılaştığı hasardan onlar sorumluydu.

"Benimle konuştu. Yani kaçmadan hemen önce. Orada birinin olduğunu söyledi," dedi Shea.

Nathan ona biraz daha sıkı sarıldı.

Adamların ailesinin evini taramasını izlerken oda sessizliğe gömüldü. Nathan'ın gözleri kısıldı. Grace'i kovalıyormuş gibi hareket etmiyorlardı. Belki de onun orada olduğunu bile bilmiyorlardı. Ama bir şey ve sıradan bir sivil operasyon değillerdi.

Siyah askeri başlıklar taktıkları için sadece gözleri görünüyordu. Nathan görünüşlerinin her ayrıntısına baktı, onları tanımlayabilecek bir şey aradı ama tepeden tırnağa kapalıydılar. Botları ve tulumları vardı ve askeri tüfekler taşıyorlardı.

Shea ve Grace'in peşinde hayatta kalmaya çalışan bir yeraltı tarikatı yoksa, ABD ordusu kesinlikle vardı. Bu özel operasyona benziyordu. Muhtemelen var olmayan lanet bir gruptu ve bu Nathan'ı çok tedirgin ediyordu.

Grace'in görüntüleri aniden sona erdiğinde, Donovan Nathan ve Shea'nın ziyaretinin son görüntülerini anahtarladı. Nathan, Shea'yla birlikte eve girdi ve mutfığa girdi. Kırılan camın sesi duyulduğunda kardeşleri kaşlarını çatı ve o ve Shea flaş bombası patlamadan hemen önce yere düştüler.

Nathan öne doğru eğildi, Shea'yla birlikte panik odasında gözden kaybolduktan sonra eve giren davetsiz misafirleri incelerken bakışları daraldı. Adamlar gibi Grace'in peşinde olanlar askeri görünüyordu. Ancak daha dikkatli görünüyorlardı. Hiçbir şeye dokunmadılar ya da rahatsız etmediler. Belli ki Grace'in peşinde değillerdi. bir şey değil, birileri. Panik odasına yönelmeden önce tereddüt bile etmediler.

Hoşuna gitmedi. Hem de hiç hoşlanmadı.

"İşte bu boktan bir şey değil mi?" Garrett mırıldandı. "Bunu denemek isteyen var mı?"

"Resnick'ten ne duydun?" Nathan talep etti.

Sam'in ağızı buruştu ve Donovan'a doğru baktı. "Hiçbir şey söylemedi. Durumu açıkladık, ondan biraz araştırma yapmasını istedik ama kısa bir süre sonra sessizliğe gömüldü."

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Nathan.

"Biz de öyle," dedi Donovan.

Shea ayağa fırladı ve Nathan'ın kollarından ayrıldı. Donovan'ın geri dönmeye devam ettiği sahne tekrar tekrar oynanırken, bakışları hâlâ ekrana kilitlenmiş bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Grace'e yardım etmek için ne yapacağız?" diye ağzından kaçırıldı. "Dışarıda tek başına. Ben burada hepinizle birlikteyim.

Bana bir şey olmayacak ama aynı şey onun için söylenemez. Benimle konuşmuyor. Ona ulaşmaya çalıştım. Onun için çok korkuyorum."

Sam ayağa kalktı ve elini Shea'nın omzuna koydu. "Bir ekip göndereceğiz. Sana onu koruyacağımıza söz verdim. Sana sözü verdim ve tutacağım. Önce onu bulmalıyız ama bunu yapacağız."

Steele'e doğru döndü ama o daha ağızını açamadan Rio öne çıktı.

"Ben gidiyorum."

Sam'in kaşları havaya kalktı. Garrett şaşkınlıkla takım liderine döndü. Rio'nun bakışları, Donovan'ın Grace'in oturma odasında durduğu sahnenin tekrarını durdurduğu ekrana çevrilmişti.

"Onu bulacağım. Onu koruyacağım," dedi Rio kısaca. "Bu pislikler onu ele geçiremeyecek."

Nathan'ı daha da şaşırtan bir şekilde, Shea aceleyle Rio'nun durduğu yere geldi ve yüzünde yalvaran bir ifadeyle ona baktı.

"O özel biri. Hiç kimseyi incitecek bir şey yapmadı. Tam tersi. Onu alıp kullanmalarına izin verme. Onu öldürecekler."

Rio'nun bakışları Shea'ya bakarken yumuşadı. Sonra onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve nazikçe sıktı. Odanın geri kalanı bu garip havaya kilitlenmiş gibiydi.

Rio'dan ve şimdi de öne çıkan ekibinin geri kalanından .

"Kız kardeşini bulacağım, Shea. Onu sana getireceğim."

Parmak uçlarında yükselip iri adamı yanağından öptü ve sanki daha önce ondan duyduğu korkuyu yenmiş gibi kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ," dedi şiddetle. "Bunun karşılığını sana asla ödeyemeyeceğim. O benim için her şey demek."

Rio uzaklaşırken biraz şaşkın görünüyordu ve Shea'nın elinden . Sonra da ona gülümsedi. "Nathan'ın senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum."

Ama tekrar monitöre baktığında, Grace'in ekranda donup kaldığını, gözlerinde korku dolu bir ifade olduğunu gördü ve bakışları yeniden sertleşti.

Sam ve Garrett'a baktı. "Bir sorun mu var?" Sam yavaşça başını salladı. "Hayır. Hiç sorun yok." "O zaman bana

Grace hakkındaki tüm bilgileri getir. Ekibim hemen taşınacak."

BÖLÜM 30

Rio, Shea'nın Grace'le ilgili aklına gelebilecek her ayrıntıyı verdiğiine ikna olduğunda, Shea bitkin düşmüştü. Ama aynı zamanda, umut göğsünün içinde fokurdadı. Bu adamlar Grace'in yerini bulacaklarından ve onu geri getireceklerinden .

Shea'nın etrafı savaşçılarla çevriliydi. Başkalarını korumak ve onlara yardım etmek için hayatlarını tehlikeye atan adamlar. Ona bir söz vermişlerdi ve bunu kolaylıkla yapmadıklarını biliyordu.

Rio ve ekibi onu büyüledi. Sessiz, kararlı. Geride durup etraflarında olup bitenleri inceliyor gibiydiler. Rio'nun sağ kolu gibi görünen dev adamın adı Terrence'dı ve ne kadar büyük ve korkunç görünse de, Shea'ya büyük bir oyuncak ayı. Bu sözleri onun duyabileceği bir yerde söyleyeceğinden değil. Onu bir dal gibi kırabilirdi.

Ama ona kız kardeşi hakkında sorular sorduklarında nazik ve anlayışlı davranmış, o da Rio gibi Grace'i Shea'ya geri getireceğine dair ciddi bir söz vermişti.

Çok hızlı bir şekilde gitmişlerdi. Shea'nın başlangıç noktası olarak neyi kullandıkları ya da onunla konuşarak ne öğrenebildikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama eşyalarını ve kaçacaklarını söylediler. Ve sonra gitmişlerdi ve onu biraz şaşkın bırakmışlardı. Ne yaptıklarını nereden bilebilirdi ki? Ama kendisine rapor vereceklerinden de şüpheliydi. Sadece birilerine haber verdiklerini umuyordu çünkü Grace'le aralarındaki uzun süreli sessizlik Shea'yı endişeden hasta ediyordu.

Gözlerini kapattı ve kız kardeşine uzandı. Son günlerde pek çok kez yaptığı gibi. Endişelenme, Grace. Biri senin için geliyor. Artık yardımımız var. Keşke

Benimle konuşursan açıklayabilirim. Bu adamlar sana yardım edecek. Bana yardım ettikleri gibi.

Boşluk neredeyse onun felaketi idi. Sanki telepati yeteneğine hiç sahip değilmiş gibiydi. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Düşüncelerinin melankolik yönünden kurtulmaya çalıştı. Tekrar savaş odasında olup bitenlere odaklandı.

Herkes bir şeyler yapıyor gibiydi. Tüm oda hareketlilikle doluydu. Bu onu endişelendirdi ve gerdi. Ayağa kalktı, herkes etrafında hareket ederken hareketsiz oturmaya daha fazla dayanamadı.

Bacakları titriyordu, ama sonra tamamen koptuğunu hissetti.

her şey tarafından dengelendi. Hayatının bu kadar kontrolden çıkmasından nefret ediyordu. Düzen ve sessizliğe değer verirdi. Büyürken

Her an hareket halinde olması, ailesiyle birlikte Oregon'a taşındıklarında yaşadıkları ani huzuru takdir etmesini sağlamıştı. Bunu arzulamıştı. Normalliği. Ve her şeyden önemlisi, her zaman kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeyi seviyordu.

Son bir yıl içinde paranoyak, içinde bir kadın haline gelmişti ve bunun her dakikasından nefret ediyordu. Hayatını geri istiyordu. Hayır, geri değil. Sadece bir hayat istiyordu. Yeni bir hayat. Geçmişin tüm korkularından arınmış.

Lanet bir laboratuvar deneyi olabilirdi ama duyguları olan bir insandı. Eğer o piçler

Onun harcanabilir olduğunu, sadece düzenli olarak dürttükleri ve dürttükleri bir laboratuvar faresi olmaya mahkum olduğunu düşünmesini sağladılar, hepsi kendilerini becerebilir ve doğrudan cehenneme gidebilirler. O asla buna geri dönmeyecekti.

"Shea."

Donovan'ın yumuşak hitabı karanlık düşüncelerini yarıp geçti.

Öfkesinin bir kısmı azaldı ve onu kendine getirmek için gözlerini kırıştırdı.

Odaklan. Adam onun önünde duruyordu, yüzünde endişeli bir ifade .

"Güvenliğinizden sorumlu olacak ekiple tanışmanızı istiyorum."

Kaşları birbirine yaklaştı ve panik aniden geri geldi, nefes almakta zorlanana kadar boğazını düğümledi. "Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı. "Ne hakkında..."

Nathan'ın kardeşleriyle birlikte durduğu yere baktı ve sormak üzere olduğu şeyi ağzından kaçırmamaya kararlı bir şekilde dudağını ısırıldı.

Bakışlarını Donovan'a ve gruba çevirdi etrafında toplanmıştı. Ekip lideri Donovan'a en yakın yerde duruyor ve soğukkanlılıkla ona bakıyordu, gözleri mavi buz gibiydi. Saçları, kısa kesilmiş telleri arasında açık renk çizgiler bulunan sarı-bulanık sarıydı. Bunu anlamak kolaydı. Otorite figürü olduğunu söylerdi. Saygıyı emrediyordu ve ekibinin her üyesinden saygı gördüğü çok açıktı.

"Bu Steele."

"Bayan Peterson," dedi Steele onaylarcasına.

"Arkasında Cole, P.J., Dolphin. Solunda Baker ve Renshaw var."

Shea gülümsemeye çalıştı ama dehşete kapılmaktan kendini alamadı.

diğer ucundaki Nathan dönüp ona baktı ve kaşlarını çattı. Bakışları birleşti ve sonra onun zihninde patladığını hissetti, o zamankinden çok farklıydı onunla bağlantılı.

Varlığı güçlüydü. Boyun eğmezdi. Onu eziyor ve yine de onu kendi özüyle dolduruyordu.

Sorun nedir? Bu hızlı ve sabırsız bir talepti. Onu üzen her neyse onu düzeltmeye kararlı olduğunu hissetti.

Bir an için düşüncelerini formüle bile edemedi. Bu çok saçmaydı. Saçmalıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp şükretmesi gerekiyordu ama bu takımın

Onu korumak için. Nathan'ı istiyordu. Ondan ayrılmak istemiyordu. Kendi güvenliği için bile.

"Tanrım."

Odanın öbür ucundaki Nathan'ın sesini duydu. Yanına geldi, Donovan onu kollarına çekerken bile öfkeyle ona bakıyordu. Uzun bir süre sadece ona ve sonra onu çekti, omuzlarını kavradı ve sanki sadece onu duymasını değil, hissetmesini de istermiş gibi gözlerinin içine sertçe baktı.

"Seni Steele ve ekibine teslim etmeyeceğim. Her gün, her dakika seninle olacağım. Bunu anlıyor ? Evet, Steele'in ekibi seni korumakla görevlendirildi. Onlara ihtiyacımız var. Ama bu onların seni bir yere götürecek ve ben seninle olmayacağım. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Rahatlama onu güçsüzleştirdi ve daha da kötüsü, göz kapakları gözyaşlarıyla yandı.

"," diye mırıldandı Donovan. "Düşünmeni istediğim şey bu değildi, Shea. Özür dilerim."

Başını salladı ve kendini toparlamaya zorladı. "Aptalca davrandım. Üzgün olan benim. Minnettar olmalıyım. Sadece bir an panikledim."

Nathan onu kendine çekti ve uzun, derin bir öpücükle susturdu. Nerede olduklarını ya da kimlerin onları izlediğini bu kadar az düşünmesi onu şaşırtmıştı. Hiç umursamıyor gibiydi.

Adamın sert ama bir o kadar da nazik ve şefkatli dili kadınınınin üzerinde gezinirken ürperdi. Büyüleyici bir karışımı yoğunluk ve sabır. Sert ve talepkârdı ama yine de ona karşı her zaman sevgi dolu bir şefkat gösterirdi.

Onu seviyordu.

Kendine bu gerçeği hatırlattı. Ona kelimeleri vermişti. Çok kızgın kelimelerdi ama hissettiği duyguları ifade ediş biçimindeki hayal kırıklığı nedeniyle daha da anlamlıydı

ona doğru. Her şeyi mükemmel yapamaması, karşılarına çıkan bu kadar çok engel olması onu çıldırtıyor gibiydi ama yine de hiçbir şeyin onu caydırmasına izin vermedi.

"Bu bir aşk romanından daha iyi," dedi P.J. hüzünlü bir iç çekişle.

"O şeyleri okudun mu?" Cole talep etti.

Shea Nathan'dan uzaklaştı ama Steele'in ekibiyle yüzleşirlerken Nathan onu hâlâ yanında tutuyordu.

"Ne diye bir soru soruyorsun ki?" P.J. ses tonundan ve ifadesinden belli olan bir kızgınlıkla konuştu.

"Pek öyle birine benzemiyorsun," diye mırıldandı Cole.

Ona ters ters baktı ve Shea gülmek için dudağını ısırmak zorunda kaldı. P.J. Cole'un yarısı kadardı ama Ayrıca kendisinden çok daha iri olan adamla başa çıkabilecek özgüvene sahipmiş gibi görünüyordu. Hatta onun kışını bile tekmeleyebilirdi. Bu fikir Shea'nın çok ilgisini çekti.

"Aşk romanlarımdan birini kışına sokasım var," dedi P.J. sertçe. "Ama kitaplarımı onlara bu şekilde saygısızlık edemeyecek kadar çok seviyorum. Çizmelerimle yetineceğim."

Cole teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Başka bir şey söylemeyeceğim. Aşk romanları harikadır. Aşk romanlarına bayılırım. Bence herkes okumalı."

Dolphin Cole'un arkasından kış kış güldü ve Cole dönerek ona ters ters baktı. P.J. sırtarak kanepeye doğru yürüdü ve orada yere yığıldı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Shea endişeyle sordu. "Gidiyor muyuz? Daha önce bildiğimizden daha fazla şey biliyor muyuz?"

Donovan, "Bugün için yerimizde kalacağız," dedi. "Resnick'in zilini tekrar çalacağım. Sam şimdi ona ulaşmaya çalışıyor. O piçin muhtemelen bildiğinden daha fazlasını bildiğini biliyorum. izin . En azından öğrenecek kaynaklara sahip olmadığı pek bir şey yok. Kendisine ait

Parmakları o kadar çok karanlık delikte ve kuytuda ki, muhtemelen dünyanın yarısı onu korkuyor. Muhtemelen istediği sayıda dünya liderini ve askeri rütbeliyi gömebilir."

"Sence bize yardım edebilir mi?" Shea sordu.

"Yapabileceğini düşünüyor muyum? Evet, düşünüyorum.

Asıl soru yapabilir değil.

Asıl soru, bunu yapacak mı? Önceden kibardık. Şimdi o kadar kibar olmayacağız. Resnick'e sürü iyilik yaptık. Şimdi borcunu ödeme zamanı."

"Ona güvenebilir miyiz?"

Donovan onun sorusu karşısında şaşırmış görünüyordu ama sonra dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Sam Amca için resmi ya da gayri resmi olarak çalışmış herkes hakkında bilgi sahibi olan herkesi bulabildiğimiz kadar."

Başını salladı. "Eğer sen ona güveniyorsan, ben de güvenirim."

Nathan onun başının yan tarafını öptü. "Endişelendiğini biliyorum bebeğim. Ama artık endişelenmene gerek yok. Rio Grace'i bulacak. Resnick bize senin ve kardeşin üzerindeki deneyleri kimin ya da neyin yönettiğine dair bilgi verecek ve biz de onların peşine düşeceğiz."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun," dedi hüzünle. "O kadar kolay olmasını istiyorum ama Tanrım, hayatımda hiçbir şey kolay olmadı. Şimdi olabileceğine inanmaktan korkuyorum. Sanki ben

diğer ayakkabının düşmesini ve korkunç bir şey bekliyor."

"Kendini güvende hissetmeni istiyoruz Shea," dedi Donovan yumuşak bir sesle. "Ve sadece yardıma ihtiyacı olan biri olduğun için değil.

Artık ailedensiniz. Biz kendi ailemize göz kulak oluruz."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra bakışlarını Nathan'a çevirdi. Nathan ona sadece gülümsedi ve sonra burnunun ucunu öptü.

"Senin dışında herkes kaçınılmaz olanı kabul etti. Benim için o sensin. Onlar bunu biliyor. Biliyorum. Başlama zamanı geldi. Buna da inanıyorum. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin Bunu değiştir. Sen benimsin. Ben de seninim. İsteddiğimiz kadar basit ya da zor olsun."

Saçma sapan bir baş dönmesi hissi onu ele geçirirken dizleri titredi. Oda ona doğru yaklaşıyordu ve o Umutsuzca birkaç dakikalığına güneşin altında olmak istiyordu. Temiz hava solumak. Son birkaç saat içinde söylenen her şeyi sindirmek. Her şey çok gerçek dışı görünüyordu ama yine de gerçektir. Çok, çok gerçektir.

"Hadi seni eve götürelim," dedi Nathan. "Uzun bir gece ve daha da uzun bir sabah oldu. Şimdiye kadar aşırı yüklenmiş olmalısın."

Donovan, "Sam'e sesleneyim de Swanny, Joe ve ben de sizinle ," dedi.

NATHAN ve Shea, Donovan'ın hâlâ yaşadığı göl kenarındaki kulübeye girerken Joe ve Donovan'ın arkasından yavaşça yürüdüler. Swanny arkadan geldi ve Joe'yla birlikte çantalarını kanepeye attılar.

Donovan Nathan'a döndü. "Siz arka odayı alabilirsiniz. Swanny benimle ya da Joe'yla yatabilir."

Nathan Shea'nın boynunu nazıkçe sıktı ve masaj yaptı. "Duş alıp üstünü değiştirmek istersen sana banyoyu göstereyim."

Duş cennetin yanında gibiydi. Temiz kıyafetler de öyle. Karnı guruldadı ve yemek yemeyeli saatler olduğunu fark etti.

Joe sertçe Shea'ya baktı ve kaşlarını çattı. Sonra Donovan'a baktı. "Buralarda yiyecek ne var? Shea açlıktan ölüyor."

Midesi kasıldı ve ağzı açık şekilde Nathan'ın kardeşine baktı. Dudaklarını kapattı ve Uzakta. Lanet olsun. Onun düşüncelerini duymuştu.

Bunu kafamın içinde nasıl yapıyorsun?

Bakışları yukarı kayd ve temkinli bir adım geri çekildi.

Sana zarar vermeyeceğim, lanet . Nathan'la böyle mi konuşuyorsun?

Yavaşça başını salladı ve sonra kendini tuttu.

Evet. Nathan ve ben bu şekilde iletişim kurabiliyoruz. Herhangi biriyle konuşabilir misin?

Hayır. Bunun üzerinde kontrolüm yok. Sadece oluyor.

Joe yine kaşlarını çatı. O zaman neden ben?

Bilmiyorum. Belki de sen ve Nathan ikiz olduğunuz ve birbirinize çok bağı olduğunuz içindir. Öyle demek istemedim. Seni kızdırdıysam özür dilerim. Burnumu sokmaya çalışmıyordum.

Joe içini çekerek yürüdü ve Shea'nın dirseğini tuttu. Nathanın kaşları havaya kalktı ve sonra şaşkınlıkla kardeşine bakarken bir araya geldi.

"Shea ile konuşabilir miyim?"

Nathan'ın kaşları daha da çatıldı. "Ne haltlar burada?"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Dışarı çıkalım."

Nathan itiraz edecekti ama Shea elini onun koluna koydu.

Sorun yok, Nathan.

Joe başını sallayınca kadın elini onun kolundan çekti. Joe onu arka kapıdan çıkarıp göle bakan ahşap güverteye götürürken bakışları onu takip etti. Güneş ışığı üzerine vururken gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. A Esinti saçlarını kaldırdı ve burnunu gıdıkladı. Burası çok güzeldi.

Korkulukta, göle doğru yan durdukları yerde durdu. Bir an sadece uzaklara baktı ve sonra kalçasıyla tahtaya yaslandı ve ona baktı.

"Bakın, belli ki yanlış bir yaptık ya da belki de hiç yapmadık."

"Daha yeni tanıştık," diye mırıldandı.

"Yine de bana baltalı bir katılmışım gibi bakıyor ve kafanı koparacağımı düşünerek özür diliyorsun."

"Burada ne istediğinden emin değilim," dedi yavaşça, kelimeleri uzatarak.

Nefesini üfledi. "Aramızdaki bu bağ, yani özel bir şey, değil mi? Kimseyle böyle konuşamayacağını söylemiştin. Ama Nathan'la ve şimdi de benimle konuşabiliyorsun."

Başını salladı.

"Kardeşim Afganistan'dan gittiğinden çok daha farklı bir adam olarak döndü. Ama ne var biliyor musunuz? Önemli olan eve dönmüş olması. İhtimaller ona karşıydı. Swanny bana olanlar hakkında Nathan'dan daha çok şey anlattı ve eğer sen orada olmasaydın, yani onunla birlikte olmasaydın, ikisi de öldü."

"Ölmezdi," dedi sessizce. ". Ne söylediği umurumda değil."

"Belki bu konuda sana katılıyorum ama onun yaşadığı cehennemi ve senin onun yerine bunu üstlendiğini bilmek... Minnettarlığımı ifade edecek kelimeler bulamıyorum. Herkesin sana teşekkür ettiğini biliyorum. Minnettarlar. Ama Shea, o sadece benim kardeşim değil. O benim ikizim. O benim en iyi arkadaşım. Ona sadece hayatını ya da ailesini geri vermediniz. Sen

bana kendimden bir parça geri verdi. Ve şimdi aramızda senin Nathan'la paylaştığın gibi bir bağ var. Garip bir şekilde doğru hissettiriyor. Belki... Belki bir gün Kelly ailesine yaptığın iyiliğin karşılığını ödeyebilirim. Bu telepati meselesi hakkında çok şey bildiğimi iddia etmiyorum, ama bana ya da yardıma ihtiyacın olursa, umarım Nathan'a yaptığın gibi beni de çağırırsın."

Onun gergin ifadesindeki samimiyete gülümsedi. Nathan'inkine çok benzeyen koyu renk gözleri dikkatle ona dikilmişti.

"Seni sevindim. Herkes bu yabancının aklına gelmesini iyi karşılamaz."

Omuz silkti. "Aslında biraz havalı. Bence sen ve Nathan'ın ayrı olduğunuzda iletişim çok güzel."

"Teşekkür . Tüm bunları söylediğin için."

Eğildi ve onu yanağından hafifçe öptü. "Hayır Shea, teşekkür . Kardeşimi geri kazanıyormuşum gibi hissediyorum ve bunu sana borçluyum."

Uzaklaşırken eve doğru bir bakış attı. "Şimdi Nathan yerde bir delik önce içeri girelim. Van'la ızgarayı çıkarması için konuşacağım, hamburger ve sosisli sandviç yapabiliriz."

Ne yaptığını anlamaya çalışırken gözlerini kırptırdı. çok normal bir şeydi. Nathan'ın kardeşleri daha fazla araştırma yapmak için zaman ayırırken ertesi güne kadar taşınmayacaklarını kabul etti, ama bir şekilde kapalı bir odada, bir yatağın altında falan saklanıyorlardı. Bir öğleden sonra özgürlüğü cennetin yanında gibiydi.

Joe'peşinden içeri girdiğinde Nathan'ın beklediğini gördü, kaşları çatılmış bir halde onları izliyordu. Shea kollarını Nathan'ın beline doladı ve başını onun göğsüne .

Anında rahatladı ve elini kadının omurgasında aşağı yukarı gezdirdi.

"Biraz hamburger yapmaya ne dersin Van?" Joe aradı. "Açlıktan ölüyoruz."

Donovan mutfaktan çıktı ve Joe'ya öfkeyle . "Kollarında bir sorun mu var?"

Swanny, "Çok iyi hamburger yaparım," diye girdi.

Herkes şaşkınlıkla diğer adama döndü. O kadar nadir konuşurdu ki, ortama uyum sağlama eğilimindeydi.

Donovan sırtarak, "Benim ızgaram senin ızgarandır," dedi. "Pişirmek zorunda olmadığım bir yemeği asla geri çevirmem."

Shea, "Köfteleri yapmana yardım edebilirim," diye teklif etti. Swanny gülümsedi. "Bu hoşuma gider.

Teşekkürler."

Öğleden sonra barbekü yapma fikri onu çok mutlu etmişti. Bu çok normal ve sıradan bir şeydi. Aslında yemek yapmayı, mutfakta vakit geçirmeyi çok severdi ama uzun zamandır bunu yapmamıştı. Yemek yiyordu Çoğunlukla hareket halindeydi, tıpkı hayatını yaşadığı gibi. Her zaman kaçış halinde. "Dışarıdan biraz hamburger alacağım ve üzerinde hızlı bir çözülme yapacağım."

Donovan dedi ki. "Diğer her şey bende olmalı, ama yoksa Joe'yu bakkala göndeririz."

Joe kuru bir sesle, "Bunun için gönüllü olmama bayılıyorum," dedi. Donovan'ın telefonu çaldı ve hemen .

"Selam,

Anne," dedi selamlayarak. O da sırttı. "Evet, o burada. Geri

Sağ salim. Bizden şüphe mi ettin? Size onu öyle ya da böyle eve getireceğimizi söylemiştim."

Shea tepkisini öğrenmek için Nathan'a baktı ve onu gülümserken buldu, gözleri sevgiyle yumuşamıştı. Kalbi biraz sıkıştı.

Donovan bir süre dinledi ve sonra hızla Nathan'a doğru baktı. "Evet, bu doğru, ama hiçbir şey hakkında spekülasyon yapmayacağım anne. Bunu Nathan'dan duyman gerek. Nathan."

"Uh-oh," dedi Joe alçak sesle. "Yakalandım."

"Öğle yemeği mi? Hamburger yapıyoruz ya da üzereyiz. Bekle, tamam mı? Bir sorayım."

Telefonu göğsünün üzerine koydu ve Nathan'a fısıldadı. "Annem gelmek istiyor. Bizimle yemek yemek için." Özür dilercesine Shea'ya baktı. "Ama biliyorsun sadece Shea'yla tanışmak istiyor, zaten onun hakkında bir şeyler duymuş. Buna hazır mısın? Ona her zaman hayır diyebilirim."

Shea Nathan'a baktı, aniden gerilmiş ve emin olamamıştı.

Bebeğim, dur.

Nathan'ın nazik sözleri zihninden geçerek onu sıcaklık ve sevgiyle doldurdu.

Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz.

Hayır, değil. Yani sen sürece benim için sorun değil. Bir kızı annenle tanıştırmak büyük bir adım, biliyorsun.

Sonra ona gülümsedi ve gözlerindeki duygu derinliği onu çevirdi. Daha önce herhangi bir şüphe varsa bile, bir anda yok. Bakışları öylesine şefkatli, öylesine sevgi doluydu ki, kadın neredeyse patlayacak gibi hissetti.

Seni sevecek. Tıpkı benim gibi.

Ona daha sıkı sarıldı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

Donovan boğazını temizledi. "Um, eğer ikiniz bitirdiyseniz, Annem hâlâ telefonda."

Shea başını kaldırıp baktığında yanakları kızarmıştı ama Donovan'ın gözlerinde alaycı bir ifade gördü. Rahatladı ve Donovan'a doğru eğildi.

Yine Nathan.

"Elbette gelebilir," dedi Nathan. "Belki artık o kadar endişelenmez."

Sonra Shea'ya döndü ve çenesini yukarı kaldırdı. Rahatlamalısın, bebeğim. Kardeşlerim iletişim kurduğumuzu her öğrendiğinde endişelenmeyi bırak. Farklı olduğun için senin hakkında farklı düşünmeyecekler.

Denerim. Bunların hepsi çok şaşırtıcı.

Gülümsedi ve onu öpmek için öne eğildi. Tüm aileyi bir arada görene kadar bekleyin.

çekti. Sanırım buna bayılırdım.

Nathan'la yaptığı konuşmaya o kadar dalmıştı ki Donovan'ın telefonu çoktan kapattığını fark etmemişti.

"Tamam, Swanny, tek ihtiyacımız olan hamburgerler. Gerisini annem hallediyor. Onu bilirsin. Her zaman bir orduyu doyuracak kadar yiyecek gelir."

"Bir orduyu besliyor, değil mi?" Shea sordu.

Donovan ona alaycı bir dehşetle baktı. "Dilini ısır, kadın. Denizcileri besliyor. Bu ordudan atılmışları da besliyor." Swanny, Joe ve Nathan'ı işaret etti.

"Dikkat et, Bo Peep," diye Joe. "Denizci kıçının sayıca az olması bir yana, biz senden daha büyüğüz. cılız kıç. Bu sefer sana destek olacak Garrett yok."

"Yani hepiniz ordunun farklı kollarında mı görev yaptınız?" Shea sordu.

"Ne yazık ki Donovan ve Garrett deniz piyadelerine katıldı." Nathan küçümseyerek burnunu çekti. "Ethan gerçekten de aykırı davrandı ve donanmaya katıldı. Daha önce deniz komandosuydu.

görevinden istifa etti. Sam, Joe ve ben hepimiz orduda görev yaptık. Açıkçası Kelly gen havuzunun daha zeki olanları biziz."

"Peki KGI'nın geri kalanı? Hepsi çok askeri görünüyor."

"Hepsi değil aslında," dedi Donovan. "P.J. eski bir S.W.A.T. ekibi üyesi."

"P.J. kadın, değil mi?" Shea sordu.

"Evet. Çok iyi bir keskin nişancıdır. Elimizdekilerin en iyisi," diye yanıtladı Donovan.

"Etkileyici biri," diye girdi Swanny. "Duyduğuma göre iyi atış yapıyormuş."

Donovan başıyla onayladı. "Steele'in ekibinin geri kalanı eski askerlerden oluşuyor. Öte yandan Rio'nun ekibi... Rio biraz bilinmiyor. Yani geğmişi son derece gizli. Çok yüksek dereceli birinden tavsiye almış.

askeri memurlar. Yani evet, askeri diyebilirim ama kesinlikle kayıt dış olduğunu söyleyebilirim."

Shea ona şaşkın bir bakış gönderdi.

"Resmi değil demek istiyor. Tanınmıyor," diye açıkladı Nathan. "Yani altında görev yaptığı organizasyonda geręekten var olmamış."

Dudakları kaşlarını çattı. "Bu berbat bir şey." "Terrence, sağ kolu, muhtemelen onunla birlikte görev yaptı. İki yakınlar. Telepatik yemin edebilirim çünkü garip bir şekilde sessiz iletişim kuruyorlar," diye devam etti Donovan. "Ve

Rio, Grace'in peşinden giden kişi," dedi. usulca. "Nereden biliyorsun... Yani bu kadar karanlık biriye ve kimse kimin için çalıştığını geręekten bilmiyorsa, ona güvенеbileceęimizi nereden biliyoruz?"

Sorduğu sorudan pek hoşlanmadıklarını anlayabiliyordu ama tepkilerini kontrol ediyorlardı.

"Rio çok sağlam," dedi Donovan sessizce. "En az onlar kadar sağlam. Grace'i sana getireceğini söylediye, ya bunu yapar ya da denerken ölür."

Shea, Donovan'ın Rio konusunda ne kadar kararlı olduğunu hissedebiliyordu ve bu onun endişelerini bir nebze olsun hafifletti. KGI'daki başarılı kadın ve erkekleri duymak bile kendisini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

ve uzun zamandır olmadığı kadar .

Seni güvende tutacağız, Shea.

Onunla konuşan Nathan değil, Joe'ydu. Onun hissetmiş ve hafifletmeye çalışmıştı. Joe ona bakıp gülümsedi ve yeniden neşe duymanın ne kadar güzel olduğuna hayret etti.

BÖLÜM 31

Bir saat sonra, duş alıp temiz kıyafetlerini giydikten sonra Shea dirseğine kadar hamburger etine batmıştı. Nathan, Joe ve Donovan birkaç metre ötede, oturma odasında Resnick ve anlamadığı başka şeyler hakkında konuşuyorlardı. Ama Swanny sessizdi ve çalışırken sessizliğin tadını çıkardılar.

Bu büyük, yaralı, belalı görünümlü Belli ki asker utangaç ya da mahcuptu. Muhtemelen ikisinin karışımı. Ayrıca adamın çok utangaç olması da onu eğlendiriyordu. Ölçülerinde titizdi. Görünüşe göre yemek yapmayı çok seviyordu ve mutfakta mükemmeliyetçiydi.

Her hareketini yönlendirdi, ete ne kadar baharat koyması gerektiğini söyledi. Köfteye nasıl şekil vereceğini bile.

Sessizlik biraz fazla uzadığında, "KGI'ya mı katılıyorsun?" diye ağızından kaçtı.

Döndü ve şaşkınlıkla ona baktı, yüz ifadesi düşünceli bir hal alırken yanağındaki yara izi hafifçe gerildi.

"Hayır. Belki. Gerçekten bilmiyorum," diye düzeltti sonunda. "Donovan ve Ethan'la gittim çünkü Nathan'ın bana ihtiyacı vardı. Başka bir nedeni yoktu. Onunla aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum ve orada olup elimden geleni yapmayı ikinize de borçlu olduğumu hissettim. Ama böyle bir yükümlülüğüm olmasaydı bile bunu yapardım. Nathan benim arkadaşım."

Adam tekrar sessizleşti ve Shea konuşmayı sürdürüp sürdürmeme konusunda kendisiyle savaştı. Onu merak ediyordu ama onu rahatsız etmek de istemiyordu.

"Ailen var mı?"

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Hayır."

Daha fazlasını teklif etmedi. Bu sinir bozucuydu, çünkü şimdi bu soruyu sormaya devam ederse, garip ve açık olacaktı.

"Sanırım KGI'ya katılırsan onlar senin ailen olacak."

Bir an durakladı ve sonra ağzının kenarları hafifçe kalktı.

"Bu şekilde düşünmemiştim ama sanırım haklısın."

Bir köfteye daha şekil verdi ve diğerlerinin düzgünce hizalandığı yağlı kâğıt parçasının üzerine koydu. Ön kapının çalınması omurgasında bir sarsıntı yarattı ve elleri hâlâ hamburgere gömülü olduğu halde donakaldı.

Bir süre sonra oturma odasına yaşlı bir çift geldi ve Shea kadının hemen

Nathan'a şiddetle sarıldı. Bunlar annesi ve babası olmalıydı.

Birkaç dakika boyunca Nathan'a sarıldılar ve hızlı tonlarda konuştular. Joe sessiz bir destek vermek istercesine birkaç kez ona doğru baktı. Ya da belki sadece sinirlerinin ne kadar bozuk olduğunu hissetmişti.

Sonra ona doğru döndüler ve Nathan'ın annesi sanki karşıdan bir yargıya varmaya çalışıyormuş gibi doğrudan ona baktı.

odaya girdi. Aynı anda yüz ifadesi yumuşadı ve sıcak, nazik bir gülümseme yayıldı. Aceleyle odanın diğer tarafına geçti, Shea'ya ulaştığında kollarını açtı ve Shea, Nathan'a sarıldığı kadar şiddetli bir şekilde sarıldı.

Shea ne yapması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden Bayan Kelly onu okşayıp kucaklarken öylece durdu. Sonunda geri çekildiğinde, Shea'yı yanağından öptü ve ona daha iyi bakabilmek için omuzlarından kavradı.

Shea ellerini havaya kaldırırken yüzünü buruşturarak, "Her hamburger bulaştırıyorum," dedi.

"Tatlım, çok daha kötülerini yaşadım. Bir şey olmaz. Bu arada ben Marlene Kelly." Sonra omzunun üzerinden işaret etti. "Bu benim kocam, Frank."

Frank öne doğru ve onu Marlene'inkinden daha yumuşak ama daha az sıcak ya da içten olmayan bir kucaklamanın içine çekti.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, genç bayan," dedi huysuzca. "Yaşlı bir adamın duygusallaşmasını mazur görün ama oğlumun eve dönmesini . Bunu asla unutmayacağım."

Shea'nın yanakları, gözlerindeki sevgi ve kabulleniş karşısında rahatsız edici bir şekilde gerildi. Yine de bunu kar fırtınasından sonra gelen güneş ışığı gibi karşıladı.

Marlene yumuşak bir sesle, "Burada olmanıza çok sevindik," dedi. "Çocuklarımin sana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum." Shea onun sesindeki güvene gülümsedi. "Teşekkür ederim.

Nathan için çok şey ifade eden insanlarla tanıştığım için çok mutluyum."

Marlene tekrar Frank'e döndü. "Sakıncası yoksa minibüsteki eşyaları getir. Piknik masasını güverteye kuracağım. Dışarıda yemek için mükemmel bir gün."

Donovan ızgarayı hazırlarken **NATHAN**, babası ve kardeşleriyle birlikte dışarıda duruyordu. Annesi piknik masasını bol miktarda atıştırmalık ve içecek olacak şekilde düzenlemişti, hamburger için gerekli malzemelerden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Soğutucuda soğuk bira. Gölden gelen bir esinti. Tek bir bulutun bile gölgelemediği mavi gökyüzü.

Şimdi her zamankinden daha tatlıydı. Tennessee'de ailesiyle geçirdiği her günün tadını çıkarıyordu. Ve şimdi Shea.

Swanny elinde hamburgerlerle dolu bir kurabiye tepsiyiyle güverteye çıkınca başını kaldırıp baktı. Swanny Shea ve Nathan'ın annesi Swanny'nin arkasından çıkarken tepsiyi Donovan'a uzattı.

Nathan elini uzattı, Shea'nın ona yaklaşmasını istiyordu. Ona doğru yürüdü ve sanki başka hiçbir şey düşünmemiş gibi elini otomatik olarak onun elinin içine soktu. Bu hoşuna gitmişti.

Annesi bir kenarda durup gülümserken kolunu ona doladı ve beline sabitledi. Aklında onları çoktan evlendirmiş, Nathan'ın bitmiş evine yerleştirmişti ve şüphesiz torun planları da yapıyordu.

Ve bu bazı erkekleri korkutsa da, Nathan korkmadı. hiç umursamadı. Ne istediğini zaten biliyordu. En başından beri biliyordu. Bu asla onun için bir soru olmamıştı. Shea'yı hayatında kalıcı olarak istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Shea onun diğer yarısıydı ve bunu şirin bir ruh eşi anlamında söylemiyordu. O kelimenin tam anlamıyla ruhunun diğer yarısıydı. Aralarındaki bağ, pek çok kişinin kuramadığı bir bağdı. ne kadar aşık oldukları umurunda değildi.

Sadece onun da aynı şekilde hissetmesini ve tüm bunlar sona erdiğinde onunla kalmak istemesini umuyordu. Al bakalım.

Başka bir yerde. Onun için fark etmezdi. Evet, ailesini seviyordu. Buradaki hayatını seviyordu. Ama her yerde mutlu olabilirdi.

Shea öyleydi ve eğer bu başka bir yerde yaşamasını , bunu hiç düşünmezdi.

Shea'nın durumunu ailesinin önünde tartışmamaya özen gösterdiler. Bunun yerine bugün sadece eğlenecekleri ve üzerlerindeki gölgeyi unutacakları bir gündü. Nathan birkaç saatliğine bu onun hayatıymış gibi davranacaktı. Shea ile olan hayatı.

Marlene durmadan Swanny'nin üzerine titrerdi. Hamburgerler servis edildiğinde ve o sadece bir tane aldığında ona zorbalık ediyordu. Nathan gülümsedi çünkü arkadaşının hiç şansı yoktu.

Nathan'ın annesi doğanın bir gücüydü ve Swanny'nin bir sonraki evlatlığı olacağına çoktan karar vermişti.

Hatun. Hatta herkes masadaki yerini aldığında onu yanına oturttu.

Sonra Frank uzanıp bir yandan karısının, diğer yandan Donovan'ın elini tuttu. Donovan da Nathan'inkine uzandı. Nathan elini Shea'nın elinin üzerine koydu. Aynı anda Joe, onun diğer tarafındaki elini tuttu ve sonra Swanny'nin elini almak için yanına uzandı ve Marlene onun diğer elini kavradığında zinciri tamamladı.

Frank sert sesiyle bir dua okudu ve Nathan'ı ailesine geri getirdiği için Tanrı'ya şükretti. Swanny ile tanıştırdığı için ve son olarak da Shea için. Güven elinin Shea'yı kuşatmasını ve sonra da onu kutsamasını istedi.

önlerindeki yiyecekler.

Ciddi bir Amin dedikten sonra, bu Amin Frank masadaki herkes başını kaldırdığında hâlâ karısının ve oğlunun ellerini sıkıca tutuyordu.

"Ailenin en önemli şey olduğunu asla unutmayın. Hayatınız sizi ne kadar uzağa götürürse götürsün, aileniz her zaman buradadır. Bu dünyada başka hiçbir şey olmasanız bile bir Kelly'siniz ve bu da sizi seven biri yapar."

Nathan'ın boğazı düğümlendi. Babasına için bakışlarını kaldırdı. Evet, mesajı anlamıştı. Aileni kendinden uzaklaştırma. Ne olursa olsun seni seviyorlardı.

Frank, Nathan'a başını salladı ve sonra Marlene ile Donovan'ın ellerini bıraktı.

"Et soğumadan yiyelim," dedi.

Shea içine gömüldü ve suçluluk duygusu Nathan'ı çekti. Joe haklıydı. Kız açlıktan ölüyordu. Gerçi bunu nereden biliyordu, Nathan emin değildi. Belki de sadece tahmin etmişti.

Shea parmaklarından birini yalarken, "Harikalar, Swanny," dedi. "Şimdiye kadar yediğim en iyi burger."

Diğerleri de övgülerini ekleyince Swanny gülümsedi.

Frank, "Bana öyle geliyor ki, artık bir uzmanımız olduğuna göre barbekü çukurundan çekilebilirim," dedi.

Swanny ellerini kaldırdı. "Hayır, efendim. Gördüğünüz gibi, bu konular için bir ekip gereklidir. Hazırlık işin sadece bir kısmı.

bir bütündür. hazırlanabilir, ama değilse mükemmel şekilde ızgara edilmişse, hazırlığın hiçbir önemi yoktur. Kelly ızgarasını yönetmeye devam etmenizi saygıyla öneririm."

Marlene uzandı ve Swanny'nin elini okşadı. "O zaman hazırlıkları yapmak için burada olduğundan emin olman gerekecek."

Shea, Swanny'ye doğru sırttı ve Nathan onun ağzından çıkan kelimeleri yakaladı. Sana söylemiştim.

Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin olamayınca Shea'ya bir hamburger daha hazırlamaya başladı. Ona ikram ettiğinde, Shea Hayır diyecekti ama adam tek kelimelik bir direktifle tabağına koydu. "Ye."

Sonunda bir iniltiyle tabağı itmeden önce yarısını yedi. "Çok güzeldi ama şimdi tıka basa doydum."

Swanny tabaklardan bazılarını toplamak için ayağa kalkmaya başladı ama Shea piknik masasından manevra yaparak ayağa kalktı ve sonra eğilerek elini Swanny'nin koluna koydu.

"Sen burada kal, Swanny. Ben masayı toplayacağım. Bütün öğleden sonra mutfaktaydın."

"Sen de öyleydin," dedi Swanny eğlenerek.

Marlene kalktı ve aynı anda Swanny'yi geri itti, eli onun omzundaydı. "Ben Shea'ya yardım edeceğim. Sen burada kal ve çocuklarla ilgilen."

Nathan, Shea ve annesinin kucak dolusu tabakla evin içinde kayboluşunu izledi. Donovan ve Joe tek kelime etmeden ayağa kalktılar ve Nathan da hemen arkalarından geldi. Frank de ayağa kalkarken kıkırdadı.

"Oğullarımın onlara öğrettiğim her şeyi unutmadıklarını görmek güzel."

Donovan sırttı. "Daha çok kışımın askıya istemiyorum."

Swanny oturup şaşkınlıkla onları izlerken onlar tabakları toplamaya ve masayı toplamaya başladılar. "Şimdi bir dakika bekleyin. Bana yardım etmem yasaklanmıştı ve yerimde kalmam emredilmişti ama siz hepiniz yardım ediyorsunuz."

"Kadın işi diye bir şey olduğuna pek inanmıyorum," dedi Frank. "Oğullarımı her zaman yemek ya da temizlik işlerine yardım etmeleri için yetiştirdim. Şimdi, onların Annem emirler verir ve genellikle çocuklarıma annelerine itaatsizlik etmeyi öğreten biri değilimdir, ancak onu dinlemediğiniz zamanlar vardır ve bu da onlardan biri."

Swanny'nin gözlerinde eğlence parladı. "Ah, tamam. Sanırım şimdi anladım. Bana ne derse desin kıcımlı kaldırıp yardım etmeliyim."

Frank başıyla onayladı ve ona bir yığın tabak uzattı. "Aynen öyle."

BÖLÜM 32

Alacakaranlık gölün üzerine bir battaniye gibi serilmişti. Gökyüzü pembe ve morun lavanta tonlarına boyanmıştı ve su alacakaranlığın akkor halindeki ışıltısını yansıtıyordu.

Donovan sivrisinekleri uzak tutmak için güvertenin etrafına citronella meşaleleri yakmıştı. Herkes şezlonglara yayılmış, yemek, kahkaha ve evde olmanın rahatlığıyla dolu bir günün ardından akşamın tadını çıkarıyordu.

Marlene sürgülü cam kapıları hafifçe açarak dışarı çıktı ve arkasından sessizce kapattı. "Gitmeliyiz Frank. Eminim hepsi yorgundur."

Nathan öne doğru oturdu ve annesinin neden parmak uçlarında dışarı çıktığını merak etti. "Shea nerede?"

Frank yanında dururken annesi . "İçeride kanepede uyuyor, o yüzden dönüş yolunda herkesin sessiz olması gerekiyor."

Nathan koltuğundan kalkıp yukarı doğru itti. Kapıya ve sessizce açarak içeri girdi, bakışları oturma odasını tarıyordu. Annesinin söylediği gibi, Shea kanepeye kıvrılmış, başını koltuğa yaslamıştı.

İnanılmaz derecede küçük görünüyordu, bacaklarını kendine doğru çekmişti. Vücudu. Kolları sanki uykuda bile kendini koruyormuş gibi sıkıca .

Diğerleri arkasından geldi, Shea'ya doğru baktı ve gülümsedi. Annesi ve babası Nathan'a sarılmak için yanlarına geldiler ve sonra gideceklerini işaret ettiler.

Anne ve babası gittikten sonra diğerlerine, "Onu yatağına götüreceğim, böylece onu uyandırma konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak," dedi.

Gerçeğin sadece yarısıydı. Onunla yalnız kalmak, sarılmak, ona dokunmak istiyordu. Onu içten içe istiyordu.

açıklamaya meydan okuyan bir ihtiyaç.

Kollarını onun altından geçirdi ve onu koltuktan kaldırdı. Göz kapakları çırpındı ve sonra açıldı, ortaya çıktı uykulu mavi gözler.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Uyuyakalmak istememiştim."

Gülümsedi ve onu koridordan yatak odasına taşıırken alnından öptü. Omuzlayarak kapıdan içeri girdi ve onu yatağa yatırdı.

oturdu, bacakları kenarda. Sonra yatağın yanına diz ve tenis ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye başladı.

"Bugünün benim için ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikriniz var mı merak ediyorum."

Başını eğdi ve ona meraklı bir bakış gönderdi.

Ayakkabılarını fırlattı ve sonra bacaklarının arasında ve neredeyse göz hizasında olacak şekilde yakınına eğilip dizlerinin üzerine kalktı.

"Seni orada ailemle birlikte görmek. Sanki yepyeni bir şekilde eve dönmek. Belki de bu yüzden Afganistan'dan eve döndüğümde çok zor zamanlar geçirdim. Ben

ama sen burada değildin, bu yüzden benim için eksik olan bir şey vardı. Ama şimdi?"

Düşüncesini tamamlayamadı bile çünkü duyguları boğazını sıkıyor ve onu kapatıyordu.

"Seni seviyorum Shea," diye fısıldadı.

Öne doğru eğildi, elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu öptü. Uzun ve tatlı. Sıcaklık vücudundan kalbine doğru yayıldı. Kollarını onun etrafına doladı ve onu vücuduna sığdırabildiği kadar sıkı çekti.

Ve o onu öptü. Sert, yumuşak, aradaki tüm aşamalar. Önce sert, sonra şefkatliydi.

"Benimle seviş Nathan," diye fısıldadı usulca kulağına.

"Öyleyim, bebeğim. Kesinlikle ."

İç çekti ve kollarında yumuşayarak sarıldı. Tanrım, onun bu hissini seviyordu.

Kulağının hemen altındaki hassas deriyi ısırды ve sonra boynunun kıvrımından omzuna doğru öptü. Nefes alış veriş hızlandı ve adamın ağzına doğru eğildi.

Onun tadı. Kokusunu. Onu hissetmek. Hepsi onu çılgına çevirdi. Onu doyumsuz, her zaman kontrolün kıyısında sallanan bir adam haline getiriyordu. Birçok yönden onu yatıştırmıştı ama iş onu istemeye geldiğinde, içinde yaşayan çaresiz, sinirli ihtiyaç için hiçbir yardım yoktu.

Shea onun boynunu öptü, kokusunu ve tadını içine çekerken onunkine benzer bir yol izledi. Gerçekte çok kısa bir süre önce sevişmiş olmalarına rağmen, son sevişmelerinden bu yana sanki sonsuzluk gibi hissediyordu.

Onu görmek, ona dokunabilmek için sabırsızlanıyordu, nazıkçe onu itti ve sonra önünde durmak için ayağa kalktı.

"Sen benim için soyunursan ben de senin için soyunurum," diye mırıldandı.

"Anlaştık."

Bakışları kilitlendi, bir kez bile ayrılmadılar, soyunmaya başladılar, bu sırada bağlantıyı korudular. Gömlekler, kot pantolonlar, hatta çoraplar odanın bir ucundan diğer ucuna savruldu ve sonunda birbirlerinin önünde çıplak durdular.

Vücudunun zayıf sertliğine doğru çekilerek, avuçlarını adamın yanlarına yerleştirdi ve sonra yukarı doğru düzleştirerek cildinin pürüzsüzlüğünü bozan çapraz yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

Onları herhangi bir şekilde kabul etmesinin onu rahatsız ettiğini biliyordu ama onu ve o yaraların her birini kabul ettiğini bilmesi onun için önemliydi. Bunlar onun dayanıklılığının güzel hatırlatmalarıydı. Ama değillerdi.

Çirkin. Hem de hiç. Cesaretinin bir göstergesiydi. Bitmek tükenmek bilmeyen kararlılığının.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı.

Tek kaşını kaldırdı. "Ve sen delisin."

Güldü ama sonra tekrar ayıldı. "Öylesin, Nathan.

Sana hayranım. Çok cesur ve çok karakterlisiniz. Bunu ailenizde görebiliyorum. Her birinden yansıyor. Kelly'ler özeldir, ama sen... Sen ekstra özelsin."

"Öyle bir hale getirdin ki söyleyebileceğim hiçbir şey kalmadı," dedi boğuk bir sesle.

"Güzel," dedi ona gülümseyerek. Üzerine eğildi parmak ucunda dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Tek yapman gereken dinlemek ve kabul etmek. Bana mucizem diyorsun ama Nathan, sen de benim mucizemsin ve bunu bilmen gerekiyor."

Ellerini kaldırdı, kollarına bastırdı ve sonra yavaşça omuzlarına doğru kaydırdı. Ellerini açtı parmaklarını ve başparmaklarını köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdikten sonra aşağı inerek göğüslerinin uçlarını sıyırdı.

Sonra her iki avucuyla tümsekleri kavradı, bir meme ucunu ağzına almak için eğilmeden önce hafifçe kaldırdı. Yumuşak tepe sert bir noktaya dönüşene kadar hafifçe emdi. Diğerine geçti, dişlerinin arasında emmeden önce dilini hassas, büzülmüş etin üzerinde gezdirdi.

"İçten ve dıştan çok güzelsin, Shea Peterson. Senden daha güzel birini tanımadım."

Adamın sesindeki samimiyet ve duygularını yüksek sesle dile getirmenin ne kadar zor olduğunu anlatan hışırtılı tını kalbini burktu.

Vücutları birbirine değene kadar , ısındı ve onu anında farkındalığa getirdi.

Adamın ereksiyonu kadının karnına yaslanmıştı ve kadın elini ikisinin arasına sokarak ereksiyonu nazikçe çevreledi. Diğer eliyle

eliyle aşağı uzanarak kesesini kavradı ve uzunluğunu okşarken onu yakından okşadı.

"Beni sertçe al, Nathan. Sert ve hızlı. Bütün geceyi dokunarak ve öpüşerek geçirebiliriz, ama bu gece ihtiyacım olan şey sensin.

Sadece sen. Başka bir şey yok."

"Ah kahretsin, bebeğim," diye inledi.

Adam onu kollarının arasına aldı, gözleri o kadar karanlıktı ki kadının omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Sanki canavarı serbest bırakmış ya da en azından ona kontrolünü kaybetmesi için izin vermişti.

Sürünerek yatağa girdi ve onu ortasına yatırdı. Yüz hatları gergin ve gergindi. Ona ne istediğini söylemiş rağmen, kendini tuttuğunu biliyordu. Onu incitmek istemedi. Bilmiyor muydu? Yapamaz mıydın?

Ona uzandı, onu istiyordu, ona çok ihtiyacı vardı. Sadece o kalbindeki boş acıyı giderebilirdi. Hayatında kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen korkuyu sadece o silebilirdi.

Onu sadece o güvende tutabilirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Avuç içleri onun iki yanındaki yatağa çarptı. Dizleri Sabırsızca kalçalarını dürttü ve sonra bir nefeste onun üzerinde, içindeydi. Derin. Sıcak. Sert.

Sırtını yukarı doğru kaldırarak adamın hamlesini karşıladı. Elleri adamın omuzlarına uçtu, zevk vücudunda patlarken parmakları derine indi.

Bitmek bilmeyen ön sevişme çok hoş değildi ve Nathan'ın bu alanda kesinlikle yeteneği vardı, ama bu anlık, patlayıcı bir araya geliş heyecan vericiydi.

İlkel hissettirdi. . Sahiplenmek ve almak. Ele geçirme. Onu sardı, itti, koruyucu bir şekilde gezindi

hakını talep ederken bile onun üzerindeydi.

Tanrım, asla dayanamayacaktı ve bunun sonsuza dek istiyordu.

Gözleri onunkilere dikilmişti, karanlık ve ateşli. Her hamlesinde çenesi geriliyor ve vücudunun derinliklerine doğru ilerlerken bile onu yakından izliyordu.

Gözlerini kapatmaya başladı ama adam durdu, sıkıca gömüldü.

"Bana bak."

Bakışlarını yeniden ona odakladı, kadife kahverengi gözlerinde yanan sevgiyi ve aynı zamanda sinirli ihtiyacı gördü.

"Bana bak. Benimle kal. Her zaman."

Yavaşça geri çekildi ve sonra güçlü bir şekilde tekrar içine girdi.

"İstedğin bu muydu?" diye . "İhtiyacın olan bu mu?"

Bacaklarını onun etrafına sardı, her bir güçlü hamleyi karşılamak için kalçalarını kaldırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var, Nathan. Sadece sana. Buna ihtiyacım var. Senin gücüne ihtiyacım var."

"Sende bebeğim. Sen ve ben varız. Her zaman. Yemin ederim."

Bakışları kilitlendi, kız onun altında kıvrandı, sinirli yükseliş çoktan üzerindeydi. Keskin ama yine de narin. Sert ama bir o kadar da nazik. Onun içinde kaybolmuştu. Onun sahip olduğu güçte kaybolmuştu.

İhtiyacı olan şey buydu. Ona ait olduğunu hissetmek. Onun olduğunu ve onu asla bırakmayacağını. Sahiplenildiğini, korunduğunu, inanılmaz derecede el üstünde tutulduğunu hissetmek istiyordu.

Ve ona tüm bunları ve çok daha fazlasını hissettirdi. "Elini kullan bebeğim," diye fısıldadı. "Gitmeni istiyorum ilk önce. Kendine dokun. Ne kadar derine istediğini söyle."

Sözleri kulaklarının üzerinde erotik bir şekilde dans etti ve onu sınıra daha da yaklaştırdı. Elini karnından aşağıya, ikisinin arasına ve parmakları birleştikleri yere kayana kadar aşağıya doğru hareket ettirdi.

Bir an için, onun hala bir parçasını okşadı. açıklığının dışında kaldı ve sonra tekrar yukarı, nemli, hassas kıvrımlardan klitorisine doğru ilerledi.

"İşte bu . Kahretsin," diye inledi. "Her tarafımı sıktın."

"Daha sert," diye . "Lütfen durma, Nathan. Çok yaklaştım."

Geri çekildi ve tekrar daldı. Daha sert ve daha derine. Sonra tekrar, o kadar büyük bir güçle ki onu yatağın daha da içine çekti.

. Nefes alamıyordu. Bu yüzden onu tuttu, daha da yükseğe zorladı. Adam onun içine doğru itti, çok sıkı.

O kadar doluydu ki. Adam duyularını bastırmıştı. Tek algılayabildiği . Vücudunun içindeydi. Ona sahipti. Üzerinde hak iddia ediyordu. Ona şimdiye kadar yaşadığı en hayal edilemez zevki veriyordu.

Ağzını parçalamak için başını eğdi. Ateşli, sahiplenici öpücükler. Dilleri çarpışıyor ve üzerinde yuvarlanıyordu. Adam kızın içten dışa doğru tadına baktı ve sonra ağzını kızın yüzünden boynuna doğru gezdirdi.

Dişlerini nabız noktasının üzerindeki ultra hassas bölgeye batırdı ve aynı zamanda dilini ısırıldığı bölgenin üzerinde erotik bir şekilde gezdirdi.

Ona istediği şeyi ve çok daha fazlasını vermeye kararlı görünüyordu. Alabileceğinden bile fazlasını.

Yumuşakça inledi ve sonra orgazmı kaçak bir tren gibi üzerine kükreyerek gelirken daha yüksek sesle inledi. Sertçe sürdü ve kendini orada tuttu.

"Tanrım, Nathan. Durma. Lütfen durma," diye yalvardı.

Ona bakması için verdiği emri tamamen unutmuştu. Gözlerini kapadı ve adam daha derine iterken haykırdı. Onu nefessiz bırakan bir hızla çözülüyordu.

Ve sonra sarsıcı, zihin uyuşturan bir patlamayla zirveye ulaştı.

Onu daha hızlı, daha sert itiyordu. Kalçaları kızın kalçalarının arkasına çarptı ve sonra onları birbirinden daha da ayırmaya zorlarken kızın bacakları düştü.

Ağırlığı tam olarak onun üzerinde olacak şekilde yer değiştirdi ve sonra alnı onunkine değene kadar başını eğdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Tekrar itti ve sonra serbest bırakılmasıyla titrerken gözlerini kapattı.

"A gözlerini. Seni görmek istiyorum."

Gözleri tekrar açıldı ve az önce ona söylediği şeyi alaycı bir şekilde hatırlatmasına gülümsedi.

Artık daha yavaş ve nazikçe itiyordu ama vücutları aynı hizada olacak şekilde kendini dikkatlice yerleştirirken vücutlarını birleştirmeye devam etti.

Kollarını onun etrafına doladı ve ona sıkıca sarıldı, onun bedeninden kendi bedenine yayılan sıcaklığı ve gücü sevdi. Onun omzunu öptü.

Ben de seni seviyorum, Nathan.

BÖLÜM 33

SHEA uzun, sert bir bedenin üzerinde kayarak vücudundan yukarı çıkmasıyla uyandı. Nathan onun kalçalarını ayırdı ve uzun, sert bir parçasını daha onun içine doğru kaydırđı.

Memnun bir iç geçirdi ve tembelce gözlerini açtığında adamın dikkatle kendisine baktığını gördü.

"Sabah seksine bayılıyorum," diye mırıldandı. "Saçlarını yastığımın üzerine yayılmış, vücudunu sarılmış görmeye bayılıyorum.

benimkinin etrafında. Seni uyurken izlemeyi seviyorum. Çok güzelsin."

Bir kaşını kaldırdı. "Yani genel olarak sabah seksini mi seviyorsun yoksa benimle sabah seksini mi seviyorsun?"

Kıkırdadı. "Sen, bebeğim. Kesinlikle sen. Sadece sen."

"Bu daha iyi."

"Hiç şüphe olmamalı," fısıldadı tekrar öne doğru eğilirken.

Onu tembelce öptü, yavaş ve nazik vuruşlarla ikisinin de zevk almasını sağladı. Önceki geceden belirgin bir şekilde farklıydı. O zaman onun aceleciliğini istemişti. Sınırdaki çaresizliği, kontrolünü kaybetmeyi. Çiğ ve sert olmasını istemişti. Tıpkı şimdi onun saygısına ve yumuşaklığına ihtiyaç duyduğu gibi.

Onun üzerinde sallandı, orgazmı damarlarında usulca fısıldayana kadar öptü ve okşadı. Sonra kendi serbest kalışını buldu ve yavaşça kendini onun bedenine doğru indirdi.

"Dün gece ve bu sabah lanet prezervatifleri unuttum," dedi tiksintiyle.

Gülümsedi. "Bu konuda gemi çoktan kalktı sayılır, değil mi? At çoktan dışarı çıktıktan sonra ahırın kapısını kapatmakla ilgili o eski söz neydi?"

İç çekti. "Biliyorum. Sadece seni daha iyi korumalıydım."
Onun kollarına sokuldu ve başını çenesinin altına itti. "Beni gayet iyi koruyorsun."

Kapı çalındı ve Shea hemen yorganına sarıldı. Nathan kıkırdadı. "Kimse gelmiyor, bebeğim."

"Nathan?" Joe kapıdan seslendi. "Evet, ne oldu?"

"Biz çıkıyoruz. Sen ve Shea'nın da gelmek isteyeceğini düşündüm."

"Bize on ver, tamam mı?" "Sorun değil."

"On dakika mı?" diye ciyakladı.

Nathan ona sıırttı. "Acele iyi olur. Burada sıkı bir yönetimimiz var."

Ona hoşnutsuz bir bakış gönderdi ama yorganı attı ve aceleyle banyoya gitti.

SHEA, KGI yerleşkesine geri döndükleri kısa yolculuk sırasında Nathan'a yaslandı. Karargâhın önüne park ettiler ve Nathan onu diğerleriyle birlikte içeri soktu.

Sam ve Garrett çoktan oradaydı. Sam'in ne yaptığından emin değildi, ama Garrett Yüz hatlarına derinlemesine kazınmış bir konsantrasyonla kaşlarını çattı.

İstediği en son şey o görüntüleri yeniden izlemek ve Grace'i tekrar görmektir.

Sam başını kaldırıp herkesin içeri girdiğini görünce, "Ethan birazdan gelir," dedi.

"Resnick'ten haber var mı?" Donovan sordu. "Piç kurusu aramalarımın hiçbirine cevap vermedi."

Sam başını salladı. "Yok bir şey. Beni kızdırıyor."

Shea huzursuzca volta atıyor, odaya hakim gibi görünen devasa LCD ekrana odaklanıyordu. Bir noktada,

Nathan onu köşeye sıkıştırdı ve iki kolunu da iki yanındaki duvara onu tuzağa düşürdü.

"Sorun ne?" diye sordu .

"Biraz temiz hava alabilir miyiz? Sadece sen ve ben?"
Bakışları istemeden tekrar ekrana takıldı ve kaşlarını çattı.

Bakışlarının yönünü takip ederek omzunun üzerinden baktı ve sonra gözleri anlayışla parladı. O duvardan uzaklaştı ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Gel . Arkadan çıkacağız."

Nathan diğerlerine nereye gittiklerini açıkladıktan sonra Shea'yı uzun bir koridordan geçirerek veri giriş klavyesi olan başka bir kapıya yönlendirdi. Şifreyi ve kapı açıldı.

Aniden gelen güneş ışığı onu neredeyse kör ediyordu ama teninin üzerinde dans ediyor, ardında sıcaklık bırakıyordu. Gözleri aydınlığa alıştığında, gözlerini gölün ufukta yere kadar uzanıyordu.

Yerleşkenin tuhaf bir güzelliği vardı. Çoğu hâlâ ağaçlık, doğal, ormanlıktı. Yeşil. Ama sonra böyle bir açık hava cennetinin ortasında bir helikopter pisti vardı. Savaş odasını barındıran heybetli bir bina ve basit bir savaş filminden fırlamış gibi görünen temizlenmiş alanlar vardı. Eğitim senaryosu.

Bir yarısı askeri üsse çok benziyordu ama diğer taraf tam bir tezat oluşturunuyordu. Ağaçların arasında, göle inen sırtını dayamış üç güzel ev vardı. Hepsi yeni ve... rahat görünüyordu. Tesisin geri kalanını tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi bu.

"Orada kim yaşıyor?" diye sordu, başıyla evlerin yönü işaret ederek.

Nathan döndü, ellerini ceplerine soktu. "En sağdaki Sam'in evi. Karısıyla birlikte orada yaşıyor, Sophie ve kızları Charlotte. Onun yanında Garrett ve Sarah'nın evi var. Daha yeni taşındılar ve yakında evlenmeyi planlıyorlar. Ben ortadan kaybolmadan hemen önce tanışmışlar. Benim hakkımda öyle ya da böyle bir şey öğrenene kadar evlenmek için beklemek istemişler. Onunla ilk kez Garrett'la birlikte hastanede beni görmeye geldiklerinde tanıştım. iyileşiyor."

Shea yüzünü buruşturdu. "Seni terk ettiğim için benden nefret etmemene şaşırdım."

"Bu konuda mutlu değildim," diye itiraf etti. "Uzun bir süre akıl sağlığımla ciddi bir mücadele verdim. Ama ben Nedenini anlıyorum. Benim için çok şeyden vazgeçtin."

"Peki ya son ev?" diye sordu, ondan uzaklaşıp söz konusu eve doğru bakarak.

"Ethan ve Rachel orada yaşayacak. Henüz tam olarak bitmedi.

Birkaç mil bir evleri var. Buraya taşındıklarında onu da satışa çıkaracaklar."

Bir an düşündü, tüm kardeşlerinin isimlerini ve yüzlerini zihninden geçirdi. "Peki ya Donovan ve Joe? Ve... sen?"

Nathan diğer evlerden uzakta bir yeri işaret etti. Burası ağaçlarla kaplıydı ve diğerlerinin aksine göle bakıyordu.

"Orası Van'ın yeri. Gerçi inşa etmek için acelesi yok. Belki de evlenene kadar bekleyecek. Ne planladığından emin değilim."

"Ya sen?"

Elini uzattı. "bakalım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Merakla elini Sam'in elinin içine soktu ve onu Sam'in evinden uçurumun kenarına uzanan bir ağaç korusuna doğru götürmesine izin verdi. Ağaçların arasından geçen yıpranmış bir patika vardı.

olgun ağaclar ve tüm alanı kaplamış gibi görünen hanımeli tepecikleri.

İçine çekti, tatlılığın tadını çıkardı ve sonra gölden esen rüzgâr havayı daha da fazla parfümle doldururken gözlerini kapattı.

Gözlerini yeniden açtığıında, bir evin iskeletinin durduğu bir açıklığa dalmışlardı. Ev göle bakıyordu ve evin arka tarafına gelmişlerdi. Onu ön tarafa doğru götürdü, orada çoktan inşa edilmiş ahşap bir sundurma görebiliyordu.

Dışarıda oturup göl manzarasının tadını çıkarmak için mükemmel bir yer olurdu. Veranda salıncağında geçireceği akşamları hayal edebiliyordu, Güneşin batışını izlemek, yıldızların ortaya çıkmasını beklemek ve ateş böceklerinin manzaraya saçılmasının tadını çıkarmak.

Görüntü o kadar dokunaklıydı ki boğazına bir yumru oturdu.

"Kimin bu?"

"Benim," dedi sessizce. "Ya da öyle olacak. Küçük bir şey. Yani büyük bir şey değil. Ama çok açık. Sonra... Geri sonra, küçük odaları ve kapalı alanları olan bir evde yaşama fikri beni korkuttu. Bu yüzden evi şöyle tasarladım Temelde büyük bir açık alan. Oturma odasından mutfağa geçiliyor ve bir yemek yeme alanı var. Ebeveyn yatak odası da var ama o da oldukça açık. Çok fazla oda yok ama hepsi geniş ve açık."

Sanki gevezelik ettiğini biliyormuş gibi aniden dudaklarını kapattı. Kalbi biraz sıkıştı ve kollarını onun beline doladı, başladığı yaratıma ona sarıldı.

"Kendiniz mi inşa ediyorsunuz?"

"Evet. Bu yüzden pek bir şey yapılmadı. Bu Yapacak bir şey. Zamanımı dolduracak ve ne yapacağımı düşünmek için bana biraz zaman verecek bir şey. Kulağa bahane gibi geliyor ama beklediğimi hissediyordum."

"Ne için?" diye sordu usulca.

Kollarının arasında dönerek ona baktı. "Sen. Ben de seni bekliyordum."

Saçlarına dokundu ve parmaklarını sa  tellerinin arasında gezdirdi, onları topladı ve sonra bıraktı. Sonra da tekrar eve baktı ve onun gerginli inin her nefeste arttığını hissedebiliyordu.

"Kendini burada hayal edebiliyor musun, Shea? Burada benimle yaşayabilir misin?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. O kadar da değil. Birlikte olduklarını hayal ediyordu. Onun, birlikte bir gelecekleri olması fikrine ne kadar ba lı olduğu konusunda oldukça iyi bir fikri vardı. Ama yine de çok belirsiz görünüyordu. Gerçek değildi. Bu konuda ne kadar konu urlarsa konu sunlar ya da adam onun çekincelerine kaşlarını  atıp kızs a da.

Ama  imdi her şey çok nihai görünüyordu. Kız kardeşi dışarıda bir yerlerdeyken ve Shea onu bir daha g rebilece inden emin olamazken, kendisini seven bir adamla güzel bir evde peri masalı gibi bir hayat ya adı ını hayal etmek zordu.

Grace için aynı şeyi garanti edemezken bu kadar mutlu olmayı d   nd   için bile kendini suçlu hissediyordu.

Kadın cevap vermeden durdukça adam daha da geriliyordu ve kadın tereddütlerinin ona yanlış fikirler veriyordu. Aklından geçenleri toplarken kalbi biraz daha çarptı. Evin onun için yeterince iyi olmadığından endi eleniyordu. Onun için yeterince iyi olmadığından. Çok hasarlı olduğundan. Onu mutlu edemeyece inden.

Tekrar onun kollarına girdi ve kendini Etrafı onunla  evrilinceye kadar. Sonra onun ağzına ulaşabilmek için parmak uçlarında yukarı doğru eğildi. Yana ına dokunarak onu a a ıya doğru yönlendirdi ve usulca öptü.

"Ev mükemmel. Daha güzel bir yer hayal edemiyorum."

"Ama kendini burada görebiliyor musun? Benimle birlikte?" diye sordu huysuzca.

Gülümsedi. "Kendimi senin olduğun her yerde görebiliyorum, Nathan."

Rahatladığı her halinden . Sonra gülümsedi. "Bir saniye burada bekle. Sana göstermek istediğim bir şey var."

GARRETT ekrana baktı ve görüntüyü flashbang bombasının patlamasından ve davetsiz misafirlerin Nathan ve Shea'nın panik odasına kaçışının ardından eve girmesinden hemen sonrasına geri sardı.

Ethan içeri girdi ve Garrett dikkatini tekrar ekrana vermeden önce selamlamak için bir elini kaldırdı.

Önceki gece bütün gece onu rahatsız etmişti. Görüntüleri kafasında tekrar tekrar canlandırmaktan uyuyamamıştı.

Bir şeyler yanılttı, tam olarak ne olduğunu bir şeyler. Bu yüzden tekrar izledi, her kareyi inceledi, içindeki alarmı deli gibi öttüren şeyin ne olduğunu arıyordu.

Donovan ve Ethan Garrett'ın yanına gelip ekrana baktılar.

"Naber, G?" Donovan sordu. "Son on beş dakikadır aynı birkaç saniyelik kaseti izliyorsun."

Garrett kaşlarını çattı ve ardından duraklatmak için klavyeye bastı

Öndeki adam. "İşte. Şuna bak, Van. Elini görüyor musun? Yakınlaştırabilir misin?"

Donovan onu itti ve ardından hızlı bir şekilde art arda komutlar yazdı. Ekran ekranda yakınlaştırıldı ve ardından çözünürlük keskinleştirildi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Garrett. Midesi düğümlendi ve nabızı bir gibi atmaya başladı. Bu konuda yanılmamıştı. Bu konuda hiç de haksız değildi. Ve eğer o

yanlış değildi, o zaman kalça kuşakları olmadan derin bir bokun içindeydiler.

Sam sinsice yaklaştı, Steele de peşinden. "Neler oluyor?"

Swanny, Steele'in arkasından yaklaştı ve ilgiyle baktı.

Garrett monitördeki görüntüyü işaret etti. "Eline bir bakın.

Tanıdın mı? Del Rio'da Sophie'yle işler sarpa sardığı zamandan hatırlıyorum. Kyle Phillips, Resnick'in sağladığı bir gizli operasyon ekibini yönetiyordu. Bu sinyal. Bu farklı bir şey. Sanki kendi dilleri varmış da Denizcileri sikmişler gibi düşünmüştüm, gerçi onlar da Denizci, değil mi?"

Sam ekrana sertçe baktı, yüz hatları donmuştu. Sonra gözleri öfkeyle kısıldı. "Yakınlaştır, Van. Sol eline. Yüzük parmağı."

Garrett şaşkınlıkla Sam'e baktı, sonra da klavyeye hararetle vurmaya başlamış olan Donovan'a döndü.

Adam siyah eldivenler giyyordu, ancak Van görüntüyü yakınlaştırıp temizlediğinde, tıpkı yüzük parmağının ucu eksikti. Eldivenin ucu orada daha düzdü ve diğer parmaklar gibi belirgin değildi.

"Orospu çocuğu. Orospu çocuğu!" Donovan küfretti.

"Ne haltlar burada?" Ethan talep etti. "Will

Biri bana burada neyi kaçırdığımı söyleyebilir mi?" "Bu Kyle Phillips," Steele. "O takımın başındaydı

Del Rio'da bize yardım etti. Yanılmıyorsam Resnick'in evcil hayvanlarından biri. Sol yüzük parmağının ucu yok."

Sam'in dudakları hırıltıyla kıvrıldı, gözleri öfkeyle parladı.

"Resnick'in adamının Shea Peterson'ın evinde ne işi var?"

Garrett ve Donovan aynı anda birbirlerine baktılar. Garrett, "Nathan ve Shea'yı hemen buraya getirin," diye bağırdı.

Nathan gözden kaybolurken **SHEA** gülümsedi ve onun beklerken göle doğru bakmaya başladı. Burası gerçekten de güzel bir yerdi ve diğerlerinden uzaktı. Nathan'a hem mahremiyet sağlıyor hem de ailesine yakın olmasını sağlıyordu.

Göle doğru bir adım daha attı, çam ve hanımeli kokularını ve esen sisin havaya yaydığı hafif nemi içine çekti.

Ya Nathan'la burada gerçekten bir hayatları varsa? Birlikte mi? Şimdi KGI ekibinden biri Grace'i gittiğine göre - eğer onu bulup Shea'ya getirmişler ve korumalarını teklif etmişlerse- burada yaşayamayacakları ne malumdu? Grace'in koruması ve şemsiyesi altında KGI MI?

Oldukça hayalciydi ve aceleci davranıyordu ama Shea her şeyi hesaba katmazsa Nathan'la birlikte nasıl bir hayatları olacaktı? Denklem mi?

Bazen işler hiç de basit değildi ve bu da öyle bir durumdu. Belki o ve Grace sonsuza dek kaçacaklardı. Belki de asla gerçekten güvende olamayacaklardı. Shea tedbiri elden bırakıp Nathan'la buraya yerleşmeye ve KGI'nın ortaya çıkan sorunları çözebileceğine güvenmeye cesaret edebilir miydi?

İçini çekti ve eve doğru dönmeye başladı. Şimdiki zaman hâlâ bu kadar belirsizken gelecek üzerinde durmanın bir yararı yoktu. Her seferinde bir gün. Şu anda önemli olan Grace'in bulunması ve Nathan ile kardeşleri kimin kim olduğunu belirleyene kadar ikisinin de gözden uzak kalmasıydı. ve neden istediklerini.

Düşürüldüğünde tam olarak dönmemişti. arkadan gelen sert bir vücut tarafından dengesi bozuldu. Güçlü bir kol sararak düşmesini engellerken, bir el de ağzını sıkıca kapattı.

Korku ve panik patladı. Tekmeledi, çırpındı ve çığlık atmaya çalıştı, ama kavrama sadece sıkılaştı. Nathan!

Arkasından ikinci bir adam, "Ona dikkat et," diye bağırdı. "Resnick'in emirlerine göre ona hiçbir şekilde zarar verilmeyecekti."

Aman Tanrım. Resnick. Donovan'ın konuşmak istediği adamdı, zaten Grace ve onun hakkında konuşmuştu. Orosu çocuğu. Bunun bir hata olduğunu biliyordu. Birine güvenmek büyük bir hataydı!

Zihnini odaklamaya, Nathan'la bağlantı kurmaya çalışıyordu ki koluna batan keskin bir iğne, onu esir alan kişinin elinin arkasından boğuk bir acı sesi çıkarmasına neden oldu.

"Üzgünüm, Bayan Peterson. Yapılması gerekiyordu. Telepatinizi kullanarak birilerini varlığımızdan haberdar etmenize izin veremem."

Dünya çılgınca sallanıyor ve siyah noktalar görüşüne girip çıkıyordu.

İşin kötüsü, adamın sesi gerçekten de pişmanlık dolu geliyordu. Vücudunun etrafındaki gevşedi ve sonra ikinci adamın omzunun üzerinden sallandı ve adam sanki ağırlığı önemsizmiş gibi inişe doğru koştu.

Çığlık atamayacak kadar uyuşturulmuştu ki bir helikopter Birdenbire ortaya çıktı, uçuşunun tam kenarında duruyordu, o kadar yakındı ki uçuşunun kenarı ile helikopterin içi arasındaki boşluğu temizlemek için sadece küçük bir sıçrama yeterli olacaktı.

Tanrım, hayır, kesinlikle ...

Hiç tereddüt etmedi. Koştu ve helikopterin zeminine nefesini kesecek bir güçle önce kısa bir süreliğine havalandılar.

Maskesini çıkarıp ona baktı, gözleri endişeyle bulutlanmıştı. Gençti. Ve yakışıklıydı. Ve ondan en az üç tane vardı.

Helikopter uzaklaşırken "İyi misin?" diye bağırdı.

Onu tekrar helikopterden atmak istedi.
Tabii ki iyi değildi. Ama konuşamıyordu. Gözlerini açık tutmak bile tek yapabildiğı şeydi. Dili kurumuş ve ağzının çatısına yapışmıştı. O kadar korkmuştu ki, bir topun içine kıvrılıp ağlamak istiyordu.
Ama şimdi bunun ona bir faydası olmayacaktı.

Gözleri kafasının içine doğru yuvarlandı ve hâlâ bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu.
Nathan.

Çok zayıftı. Sadece bir fısıltı. Onu duyması için bir yalvarış.
Ama onu bekleyen tek şey, her yönden yaklaşan boğucu karanlıktı.

BÖLÜM 34

Korku ve panik Nathan'ın üzerinde bir kasırga gibi esti. Sonra da aynı hızla yok oldu ve onu huzursuz ve sersemlemiş bir halde bıraktı. Ağzı kurudu. Tahta parçasını düşürdü. Sheaya gösterecekti ve evin önüne koştu, plastiği tırmaladı, Shea'yı bıraktığı yere doğru tökezlerken çerçeveden bütün bir çarşafı .

Kız orada değildi. Hızlı bir daire çizdi. Hiçbir yerde yoktu. "Shea! Shea!" diye bağırdı. Shea, , lanet ? Konuş benimle. Bana nerede olduğunu söyle, bebeğim. Sana yardım etmeme yardım et. Korkunu hissediyorum. Ne oldu?

Hiçbir şey.

Bir helikopterin sesi onu patikadan aşağıya, uçurumun kenarına doğru koşturdu. Evin önündeki hafif yükseltiyi aştı ve tam zamanında aşağıya bakarak şunları gördü
İnanılmaz.

Shea'yı omzuna atmış bir orospu çocuğu uçurumun kenarından bir helikoptere doğru atladı birkaç metre ötede geziniyor.

Zaman durdu. Nefes alamıyordu. Tanrım, ya başaramazsa?

İkisi de helikopterin içine indiğinde, Nathan neredeyse rahatlayarak dizlerinin üzerine çökecekti. Ama sonra harekete geçti.

ve hızla gözden kaybolan helikopterden gözünü ayırmadan göle paralel patika boyunca koştu.

Her şeyi boş ver, lanet olası şey çoktan ufukta bir karaltı haline gelmişti. Tanıdığı bir helikopter değildi ve çok uçmuştu. Ordu tarafından uçurulan her helikopteri bilirdi.

Ordu ya da başka bir hizmet kolu olsun. Bu onlardan biri değildi.

Bunun gibi uçağı daha önce hiç görmemişti. Kelimenin tam anlamıyla üzerlerine gelene kadar duymamıştı. Bu da çok gizli bir prototipin Shea'yı kaçırdığı anlamına geliyordu.

kelimenin tam

anlamıyla

havadan. "Nathan!

Nathan!"

Yan tarafına giren kramp yüzünden neredeyse midesi bulanarak durdu ve Garrett'in SUV'siyle engebeli arazide kışını kaldırdığını görmek için döndü. Nathan'a ulaştığında sert bir fren yaptı ve her yöne toz savurdu.

Donovan dışarı fırladı, Sam de hemen peşindeydi.

"Ne oldu böyle?" Donovan talep etti.

"Shea," diye nefesi kesildi Nathan'ın. "Piçler onu aldı.

Sadece bir dakikalığına evdeydim ve bir helikopter bekliyordu. Çılgın piç onu omzunun üzerinden attı ve uçuşumun kenarından helikoptere atladı."

Garrett'in yüz ifadesi sertti. "Lanet olası bir helikopter sesi duymadık."

Nathan başını salladı. "Bu tipik bir askeri helikopter değildi. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sadece çok yaklaştığında sesini duydum. Duymuştum... yani birkaç yüz metre öteden duyulamayan süper gizli helikopter prototipleri hakkında bir şeyler duymuştum. Sadece henüz var olduklarını düşünmemiştim."

"Konuş onunla, dostum," diye ısrar etti Van. "Ona neler olduğunu öğren. Size verebileceği her türlü bilgiyi vermesini sağlayın."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Nathan bağırdı. "Elimde zihnimdeki bu esneyen kara delikten başka bir şey yok. O orada değil!"

Garrett elini Nathan'ın koluna koydu. "Onu nerede bulacağımızı biliyoruz."

Nathan şaşkınlıkla kardeşine baktı, doğru duymadığından emindi. "Ne diyorsun lan sen?"

ne hakkında?"

"Shea'nın evindeki soygunun arkasında Resnick'in adamları vardı," dedi Donovan acımasızca. "O piç kurusu Çünkü bu işin arkasında o var ya da en azından büyük bir parmağı var. Bilgi almak için ona gelmem hoşuna gitmiş olmalı. Sikerler beni. Ona kızı nasıl bulacağının ayrıntılı bir haritasını verdim. Onu öldüreceğim."

Nathan zihnini kaplayan öfke ve kafa karışıklığı bulutlarını dağıtmaya çalıştı. "Dur bir dakika. Resnick'in elinde mi?"

"Evet, ya da en azından kimin biliyor," dedi Sam. "Gel hadi. Yapmamız gereken bir ev ziyareti var. O küçük orospu çocuğu buna pişman olacak."

"Eğer kızın saçının teline bile dokunursa, bağırsaklarını deşer ve akbabalara yem ederim," diye tısladı Nathan.

"Ve seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacağız," diye söz verdi Garrett. "Şimdi gidelim. Ethan ve Swanny'yi Steele ve ekibi, muhtemelen bir şeyleri havaya uçurmak istedikleri için yavru kedi besliyorlar. Görünüşe göre şanslarını deneyecekler."

SHEA kendine geldi ama bilincinin yerine geldiğini belli etmemeye dikkat etti. Artık bir helikopterde değildi. En azından bu kadarını biliyordu. Hareket de etmiyordu. Bir kanepede yatıyordu. Kanepe mi? Gözlerini açmak için ne kadar istekli olsa da, kendini zorladı.

Disiplinli ve dikkatli bir şekilde nefes alış verişinde fark edilir bir değişiklik olmadan ne yapabileceğini belirledi.

Sessizdi. Yalnız olmadığına herhangi bir işaret bulmak için kulak kabarttı. Ama tek duyduğu merkezi klima sisteminin hafif uğultusuydu.

Sol gözünün bir aralık kalmasına izin verdi ve odada başka kimseyi göremeyince iki gözünü de açıp hızla çevresini inceledi.

Kimseyi göremeyince ayağa fırladı ve neredeyse yere düşüp yüz üstü kapaklanıyordu. Lanet olsun, ama her neyse

Ona verdikleri ilaç filler için de işe yarıyor olmalıydı. Koltuğun kenarına yaslandı ve başını sallayarak etrafını sis gibi saran bulanıklığı dağıtmaya çalıştı.

Odadan çıkmanın iki yolu vardı. Bir kapı ve büyük bir pencere. Kapının nereye açıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama

önce pencereyi kontrol edecekti. Hava çoktan kararmıştı, bu da saatlerdir dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

Shea, lanet olsun. ? Konuş benimle. Sadece konuş benimle. İyi olduğunu bileyim. Seni nerede bulacağımı bileyim. Senin için geliyoruz, bebeğim.

Dizlerinin üzerine çöktü, acı içinde başını tutuyordu. Her kelime, inleyene kadar beynine kıymıklar gönderdi. ve gözlerini kapattı. İleri geri sallanıyordu, o kadar sarsılmıştı ve o kadar acı çekiyordu ki midesi bulantıyla dolmuştu.

Nathan.

Ona uzanmaya çalıştığı anda, acı kafatasını delip omurgasından aşağı indi. Bunalmış bir halde öne doğru eğildi ve kustu. Soğukkanlılığını yeniden kazanması ve midesinin şiddetle sarsılmasını durdurması birkaç uzun dakika sürdü.

Nazik bir el omzuna dokundu ve içgüdüsel olarak tepki . Döndü ve önce eliyle saldırdı, Avucunun topuğunu onu esir alanın burnunun köprüsüne indirdi. Bir anda ayağa kalktı ve taşaklarına şiddetli bir tekme .

Adam homurdanarak iki büklüm oldu ve kadın onun çenesine bir sağ kroşe indirdi. Hiçbir şeyi şansa bırakmadan ayağını adamın kafasının yan tarafına geçirdi ve onu yere yuvarlandı.

Omuz kemerine sabitlenmiş bir tabancanın donuk parıltısı, onu kurtarmak için çabalamasına neden oldu. Önce kabzasıyla kafasının arkasına vurdu, sonra da fazladan şarjör bulmak için hızla üstünü aradı.

Sadece iki ekstra şarjör değil, aynı zamanda daha küçük bir Sig Sauer bulduğunda iki kez yumruk pompalayacak gibi hissetti.

ayak bileği kılıfı. Onu ve adamın cebindeki bıçağı aldı ve sonra kapıya doğru koştu.

Ne beklediğinden emin değildi. Belki bir yeraltı yerleşkesi. Bir mağarada çok gizli bir hükümet tesisi. Ya da belki bir bodrum katında

Washington D.C. yeraltı test tesisi. Her ne bekliyorduyorsa, bu o değildi.

Lanet olası bir evdeydi. Görünüşe göre birilerinin yaşadığı normal görünümlü bir ev. Lanet olsun. Araç anahtarı için adamın üstünü aramak aklına gelmemiştir. Onu bir şekilde buraya getirmiş olmalıydılar.

Yan odadan gelen sesleri duyunca koridorda çömeldi. Tabancanın dipçisi kızın ellerinde kayganlaşmıştı. ve nabızı hızlandı. Kimseyi öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Bunu yapmayacağını söylemiyordu. Ama bu, insanları kurşunla doldurmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu.

Öte yandan, bu pislikler onu korkutmuş, ona ilaç vermiş ve bir uçurumdan helikoptere atlamışlardı. Ve ona verdikleri her neyse telepatisini kullanma yeteneğini etkilemişti.

Evet, ateş edip bu yerden defolup kadar sinirliydi. Burası her neresiyse.

Diğer odalardan birine girdi ve buranın misafir yatak odası olduğunu fark . Tanrı aşkına. Banliyöde miydiler? Bu her an daha da tuhaflaşıyordu.

Koridordan ayak sesleri geçiyordu ve kaçtığıнын fark sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu. Pencereye doğru koştu ve gizlenmeye çalışmaktan vazgeçti.

Camı tekmeleyerek, parçalanmadan dışarı çıkabileceği kadar büyük bir delik açtı. Sonra da

eğildi ve adım attı.

Vurulmadan önce kötü bir küfür savuracak zamanı bile olmamıştı.

acı veren bir gümbürtüyle yere düştü. Tüm hava onu terk etti ve tek bir nefes bile alamadı. Çok fazla acıyordu.

İki katlı bir evde olduğunu hiç düşünmemişti bile. Karanlıktı. Uyuşturucunun etkisiyle hâlâ kafası karışık. Sadece o ürkütücü yerden çıkmak istiyordu.

Acı içinde soluyarak yuvarlandı ve kendini dizlerinin üzerine itti.

"Lanet olsun Shea, ne yapmaya çalışıyorsun, kendini öldürmeye mi?"

Tabancayı kaptı ve ayağa fırlayarak kısa bir mesafe ötede duran adamdan uzaklaştı.

Ellerini kaldırdı ve öne doğru bir adım attı. "Sana zarar vermeyeceğim. Silahını indir ki konuşabilelim."

Başını iki yana salladı. "Çok geç, pislik. Bütün bu çile çocuk oyuncağından başka bir şey değildi. Eğer senin için de aynıysa, buradan defolup gidiyorum."

Adam kaşlarını çatı ve sonra ona doğru hamle yaptı. Kadın tetiğe bastı ve bir an sonra adam kolunu tutarak dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Beni vurdun." "Evet,
." Moron.

Döndü ve kaçtı, silahı sıkıca tuttuğundan emin oldu.

"Shea, bekle! Gitme!"

Adam çıldırmıştı. Onu tekrar vurmak istiyordu ama adamın diğer adamları peşine düşecekti. Döndü ve nerede olduğunu ve Nathan'a nasıl geri döneceğini merak ederek sokakta hızla ilerledi.

BÖLÜM 35

Karanlıkta evin etrafını sarmışlardı. Nathan diken üstündeydi, tedirginliği her geçen dakika artıyordu. Shea'dan ayrılmıştı. Ona ulaşma çabalarının devam etmesinin onu sadece zayıflatacağından endişe ediyordu, bu yüzden sürekli ona seslenme dürtüsünü kontrol ediyordu.

Donovan öfkeden deliye dönmüş ve Resnick'in izini bulmak için kendisine borçlu olunan her iyiliği istemişti.

Steele ve ekibi almıştı. P.J. ve Cole keskin nişancı tüfekleriyle arazinin kenarındaki meşe ağaçlarından ikisindeydi. Swanny, Nathan ve kardeşleri de ön tarafta. Steele ve ekibinin geri kalanı arkada yer alıyordu.

Arkasına yaslanıp komutun gelmesini beklemek için Nathan'ın tüm itidalini ve askeri eğitimini kullanması gerekti. İçindeki her şey ona kadınının tehlikede olduğunu haykırıyordu. Bu pisliklerin elinde olduğunu. İçeri girmeli ve Onu geri alana kadar yoluna çıkan her şeyi.

Joe bir elini onun omzuna koydu, sessiz bir destek jestiydi bu. Nathan karanlıkta öylece durmuş, kendini öldürmeye hazırlıyordu.

Sam elini sessizce hazır ol anlamında kaldırdığında burun delikleri alevlendi ve tüfeğini daha sıkı kavradı. Sam sessizce geri sayım yaptı ve ardından içeri girme emrini verdi.

Nathan ve Shea'nın ailesinin evine gittiklerinde maruz kaldıkları saldırıya benzer şekilde, KGI da içeridekileri etkisiz hale getirmek amacıyla içeri girdi. Birkaç el bombası patladı. Evin her yerinde çakan flaş ışıkları gibi görünüyordu.

Mutfakta sandalyede oturan başka bir adamın etrafında üç adam vardı. Resnick. Nathan, Resnick'in koluna bulaşan kana baktı ve midesinin dibe vurduğunu hissetti.

Swanny, Ethan ve Joe evin geri temizlemek için ayrılırken, diğerleri bir kasırga gibi mutfağa daldı.

"Yere yat! Yere yat! Yere yat! Yere yat!" Garrett bağırdı.

Resnick sadece kollarını tavana doğru kaldırırken üç adam yere düştü. Garrett'in arkasından bir ses geldi. Sam'i uyardı ve o da tüfeğini Garrett'in omzuna doğrulttu. Garrett ve Donovan tüfeklerini yerdeki adamlara doğrulttular.

"Bunu aklından bile geçirme, Phillips," diye Sam. "Geri çekil. Bunun için kışından vurulmaya değmez."

Genç denizcinin dudakları inceldi ama silahını indirdi ve Sam onu almaya gitti.

"Ne oluyor Phillips? Bu günlerde kimden emir alıyorsun?"

"Benden," dedi Resnick yorgun bir sesle. "Lanet , bir sigaraya ihtiyacım var."

Donovan yerdeki üç adama yerde kalmalarını işaret ederken, Sam Phillips'in arkasından dolaşp üstünü aradı. Sonra da ellerini arkasına koymasını söyledi. ve onları görülebilecekleri bir yere bırakın.

Swanny, Joe ve Ethan tam o sırada mutfağa daldılar.

Ethan, "Evin geri kalanı temiz," dedi.

onu Phillips'i koruması için yönlendirdi ve ardından Resnick'e doğru ilerledi.

Ama Nathan önce davranmış, damarlarında öfke kaynıyordu. Sam onunla Resnick'in arasına girdi ve Nathan'a anlamlı bir bakış fırlattı. Evet, bu onu sakinleştirmek anlamına geliyordu ama

Sam için bunu düşünmek kolaydı. Tehlikede olan Sophie olsaydı, Sam çılgına dönerdi.

"Ne oluyor lan Resnick?" Sam diğer adama döndüğünde gürledi. "Nathan senin kışını ve sana saldırmasına izin vermek istiyorum. Önümüzdeki kısa süre içinde ne yaptığınıza ve söylediğinize çok dikkat edin. çünkü seni öldürmek istiyor. Ona izin vermek istiyorum."

"Shea nerede?" diye sordu Nathan. "Bana nerede olduğunu söyle ve eğer ona herhangi bir şekilde zarar verdiysen, Tanrı yardımcım olsun, sen ölü bir adamsın."

Phillips arkalarından, "O burada değil," dedi.

Nathan dönüp baktı ve bakışları genç adamı buldu. "Nerede o zaman? Onu omzunun üzerinden atıp helikoptere o aptalca atlayışı yapan sendin. Onu öldürebilirdin!"

"Bana verilen emir onu öldürmek olsaydı, ölmüş olurdu," diyor Phillips.

dedi. "Bana verilen emir onu güvenli bir şekilde teslim etmektir. Ben de bunu yaptım. Onun güvenliği konusunda hiçbir zaman bir sorun olmadı."

Ethan, "Lanet olası denizciler kendilerini hep belalı sanırlar," diye mırıldandı.

Garrett küçük kardeşine kaşlarını kaldırdı ama hakaretin geçmesine izin verdi.

"Nerede o?" Nathan tekrar ısırdı. "Emirlerinin ne olduğu umurumda değil. Tek umursadığım şu anda nerede olduğu."

Nathan'ı şaşırtacak şekilde Phillip'in yanakları renklendi ve kıpırdandı. Birdenbire o süper kompleksli, emirlere her zaman uyan sert adam gibi görünmemeye başladı. Utanmış görünüyordu.

"Kaçtı."

Yedi kişinin ağzı açık kaldı. Joe öne çıktı ve Phillips'e baktı. Sonra sırtı. "Kışını tekmeledi, değil mi? O mu?"

"Siktir ," diye mırıldandı Phillips.

Resnick, "Bakıngeldiğinde çok korktu," diye araya girdi. "Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum. Kendine geldi, Phillips'in onunla ilgilenmesi gerekiyordu ama o kaçtı."

Sam'in yüzünde ani bir anlayış belirince kaşlarını kaldırdı. "Koluna olan şey o mu?"

Resnick başını salladı, yüz ifadesi hâlâ acıyla gergindi. "Kaçmasını engellemeye çalıştığımda beni vurdu. Kahretsin, o ikinci kattaki bir pencereden atladı. Yaralandığından endişelendim. Bana defolup gitmemi söyledi ve bir tavşan gibi kaçmadan önce beni vurdu."

"Fierce!" Garrett haykırdı. "O kızı sevdiğimi biliyordum. Başına gelen her şeyi hak ettin Resnick."

"birini mi gönderdin?" Nathan ölümcül bir sessizlikle sordu.

Resnick başını salladı. "Bakın, daha yeni oldu. Ben de tam adamları onu bulmaları için gönderiyordum."

Nathan yaklaştı ve Resnick terleyene kadar tüfeğinin namlusunu Resnick'in boynunda gezdirdi. "Bir sonraki hamlen geri çekilmek olacak. Sonra bize Shea'nın ailesinin evinde ne halt ettiğini anlatacaksın. Ayrıca Shea ve Grace Peterson'la neden bu kadar ilgilendiğini de anlatacaksın. Sonra da ikisi hakkında da hiçbir şey bilmediğini unutacaksın."

Resnick başını salladı, gözleri kararlıydı. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın ki?" Nathan hırladı.

Resnick'in başı öne eğildi ve yorgun bir iç geçirdi.

"Bak, Donovan, şuramı yamalayabilir misin? Bu kol Orospu çocuğu gibi acıtıyor ve onu kullanabilmem gerekiyor. Sen çalışırken ben de sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

Nathan başını salladı. "Tabii ki hayır. Bize neler olduğunu anlatana kadar bizden bir bok alamazsın. Kolun çürüyüp gitse bile umurumda değil. Shea dışarıda ölümüne korkuyor ve benimle iletişim kuramıyor. Onu gereğinden bir dakika bile fazla yalnız bırakmayacağım. Onun peşinden gideceğim ve sen de beni neyin içine girdiğim hakkında bilmem gereken her şeyle donatacaksın."

"Tanrım. En azından bana bir sigara ver."

Garrett mutfak tezgahının üzerindeki buruşuk pakete uzandı ve çakmağıyla birlikte Resnick'e doğru fırlattı. Resnick bir sigara çıkarırken paketin yarısını yırttı. Sağlam kolunu kullanarak sigaranın ucunu ağzına soktu ve sonra yakmak için elini kaldırdı.

Bir an sonra derin bir nefes aldı ve ardından uzun bir duman çıkardı.

"Yani Shea seninle iletişim kurabiliyor mu?" Resnick Nathan'a sordu. Genelde anlaşılmaz olan bakışlarında yoğun bir ilgi vardı. "Onunla konuşabiliyor musun yoksa Shea'nın kanal?"

Merakı Nathan'ı daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Ve Resnick bunu biliyordu.

"Siktir git," dedi Nathan ölümcül bir sesle. "O senin üzerinde oynayıp duracağın lanet olası bir laboratuvar faresi değil."

Resnick'in gözlerinde karanlık bir şey titreşti ve ona perili bir bakış verdi. "Shea benim yüzümden hiçbir zaman tehlikeye girmedi. Ben değil."

"Gerçekten mi?" Nathan soğukkanlılıkla sordu. "Beni kandırabilirdin."

"Neden bize karşı dürüst olmadın?" Donovan talep etti. "Shea'yı sorduğum anda çenenin kapattın. Ve sen biliyordun, lanet olsun. Shea'yı biliyordun ve onu onu kaçırmaman için sana verdiğim bilgi. Bu saçmalık. ve sen bunu biliyorsun. sonra işler böyle mi yürüyecek? Senden gelen hiçbir şeye güvenemeyecek miyiz?"

"Bu lanet olası farklı bir durum!" Resnick öfkelenmişti. "Bu kişisel bir mesele. Onu koruyordum, tamam mı? Neyle hakkında hiçbir fikriniz olmadığını . Nasıl olur da Sen mi? Shea için en iyi olanı yapıyordum. Onun peşinde, istediklerini aldıkları sürece kimin kimin öleceği umurlarında olmayan insanlar var ve onlar onu ve Grace'i istiyorlar. Birden radarına mı girdi? Ne be? Burada neyle uğraştığımız hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ve sen de bu gerçeği değiştirmek için hiçbir şey yapmadın," diye homurdandı Sam.

"Hangi insanlar ve sen neden bu kadar işin içindesin?" Garrett Resnick'e bağırdı. "Senin bu içten çıkarın ne? Hiçbir şeyi kişiselleştirmek sana göre değil. Amacına hizmet edecekse kendi anneni bile asıp kurutursun."

Resnick'in dudağı hırıltıyla kıvrıldı ve Garrett'a ters ters baktı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden geri ekil. Birlikte çalışmamız ya da sana orada burada iş vermem benim hakkımda bir bok bildiğin ya da benim için neyin önemli olduğunu bildiğin anlamına gelmez."

Donovan sabırsızlıkla, "yleyse bize açıkla," dedi. "Biz Burada vakit kaybediyoruz, Resnick. Dkl yoksa seni diğer kolundan vururum ve bunu yapacak sinirli olduğumu biliyorsun. Yaptığın şey saçmalıktı ve bunu sen de biliyorsun."

"Siktir et onu," diye Nathan. "Hadi gidelim. Bu saçmalık için zamanım yok." Sonra Resnick'e döndü ve arabasına bindi.

burun buruna gelene kadar. "Bir daha asla Shea'nın yanına yaklaşma. Onun adını bile söylemiyorsun. Onun varlığını bile unutuyorsun."

"Siktir git," hırladı Resnick. "Burada lanet olası bir Kız kardeşim olması ihtimali. Güvenliğini şansa bırakmayacağım ve kesinlikle KGI'ya bırakmayacağım. Sizler iyisiniz. Bunu anlıyorum. En iyisi olduğunuzu düşünmesem benim için çalışmanızı istemezdim. Ama burada neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz ve benim de sizi bilgilendirecek vaktim yoktu. Taşınmak zorundaydım. Çünkü Shea ve Grace'in zamanı tükeniyordu. Bu haliyle Grace haritadan düştü. Ama ben Shea'yı kurtardım ve yapmam gerekeni yaptım."

"O senin neyin?" Nathan talep etti. Bu ne lan? Bu iş her geçen dakika daha da karmaşık bir hal alıyordu. "Dur bir dakika. Shea bana nasıl doğduğunu anlattı. Daha doğrusu nasıl yaratıldığını. Saçmalıyorsun Resnick."

Resnick'in gözleri gölgelendi ve birden olduğundan çok daha yaşlı görünmeye başladı. "Ben . Ben de aynı lanet laboratuvarında doğdum. Shea ve Grace'in ikisi de

Kız kardeşlerim. Ve benim kanımdan olmasalar bile, onlarla sadece genetik nedeniyle ortadan kaldırılamayacak bir akrabalık hissediyorum. I bunu onlar için bir kez ve herkes için doğru yapmak zorundayım. Bunun için ne gerektiği umurumda bile değil."

BÖLÜM 36

Herkes Resnick'e baktı.
terörist olmak. Belki bu çok da yanlış değildi. Nathan tepkilerini ölçmek için kardeşlerine yan gözle baktı. Bu saçmalık için zamanları yoktu. Belli ki Resnick de aynı fikirdeydi.

"Bakın, şu anda bunun için zamanımız yok ama size yemin ederim, her şeyi açıklayacağım. Hiçbir şeyi atlamayacağım. Ama Shea'nın peşinden gitmelisin. Onu geri getir."

"Oh, yani adamının taşaklarını tekmeledikten sonra onu bulmamız için bize güveniyorsun," dedi Sam. "Ne kadar ironik."

"Ona ne yaptın?" Nathan talep etti.
"Neden benimle iletişim kuramıyor? Neden bunu ondan aldın? Onunla uğraşmasaydın şu anda nerede olduğunu biliyor olacaktım."

Resnick ihtiyatla, "Bu sadece geçici," dedi. "Bunu seni başımıza bela etmesin yaptım."

Ethan boğazını temizledi. "Peki senin için nasıl gidiyor?"
"Umarım geçicidir," diye söylendi Nathan. "Ve umarım onu bulurum ve iyi olur. Seni avlayacağım, Resnick. Saklanabileceğin bir yer yok Ben."

Joe elini Nathan'ın omzuna koydu. "Hadi, kardeşim. Ben de seninleyim. Gidip Shea'yı bulalım. Steele ve arkadaşlarını alalım, diğerlerini çöpün üzerinde otursunlar diye burada bırakalım, sonra çıkarırız."

Nathan ikizinin gözlerinin içine bakmak için döndü ve cevap verme kararlılığı. Her zaman birbirlerini kollarlar. Olması gerektiği gibiydi. Nathan son aylarda Joe'nun arkasını kollamakta pek başarılı olamamıştı ama Joe Nathan'ın yanında durmaktan hiç vazgeçmemişti. Nathan ikizini kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığında bile.

Nathan elini kaldırdı, Joe da kavradı. Sonra kapıya doğru gitmeye başladılar.

"Durun bir dakika," dedi Sam öfkeyle. "Siz iki dangalak kim olduğunuzu ya da ne yaptığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama bu operasyonu siz yönetmiyorsunuz. Steele'in de siz bebeklerden emir almayacağı kesin."

Donovan tüfeğini indirdi ve Ethan, Garrett ve Sam'e doğru baktı. "Siz burada kalın. Swanny ve ben onlarla gideceğiz."

Garrett mutlu görünmüyordu ama zaten onu bilgiden uzak tutan hiçbir şeyden mutlu olmazdı.

"Steele, geri çekil. P.J. ve Cole geri çekilsin. Buradan çıkıyoruz," dedi Donovan telsizden. "Shea kaçtı ve tek başına. İşler daha da kötüye gitmeden onu bulmamız şart."

Başı ağrıyordu. Sadece baş ağrısı değil. Sanki Biri ona balyozla vurmuş ve kafatasının yarısı . Mide bulantısından o kadar bunalmıştı ki nefes almak bile bir angarya haline gelmişti.

Ve kızgındı.

Hayatındaki tüm çılgınlıklardan bıkmıştı. Adam Evine götürüldüğü kişi onu ürpertmişti. "Sana zarar vermeyeceğim ama önümüzdeki on yıl boyunca zindanımda hapsedeceğim ve asla dışarı çıkmama izin vermeyeceğim" tarzında bir takipçi gibi.

Ürperdi ve çöp ve Tanrı bilir daha neler kokan bir ara sokakta ilerledi. İyi bir hayal gücü vardı. Gerçekten bilmesine gerek yoktu.

En azından sokaklarda yaptığı uçuş sayesinde artık nerede olduğunu biliyordu. Sorun neydi? Tennessee'den birkaç eyalet uzaktaydı. Charleston, Güney Carolina, güzel bir şehirdi. Gerçekten . Sadece şu anda o kadar da değil.

parası, kimliği ve nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yokken Nathan'la iletişim kurmak. Telefon numarası onda yoktu.

Tanrım, ama başı dönmeye başlamıştı ve baş ağrısından bir önce kurtulmazsa her yere kusacaktı.

Nathan' ulaşmayı düşünmekten bile korkuyordu. Acı zaten o kadar büyüktü ki Acısını yoğunlaştırmak için yapacağı her şey onu doğrudan uçurumun kenarına gönderecekti.

Yine de denemek zorundaydı. Başka ne seçeneği ki?

Ara sokaktan çıktı ve aceleyle caddenin karşısına geçti. Bu durumla daha önce de karşılaşmıştı.

Hiçbir şey değişmemişti. Bir yıldır koşuyordu. Bunu yapabiliirdi. Ya da en azından kendine sürekli bunu söylüyordu.

Odaklan, Shea. Sadece odaklan, lanet .

Sorun şu ki, daha önce sadece kaçmak zorundaydı. Bir yerlerde kalabalığın içinde eriyebildiği, kaybolabildiği, göze batmadığı sürece nereye gittiğinin bir önemi yoktu. Ya şimdi? O kadar kolay değildi. Yine tek başına gitmek istemiyordu. Nathan'a ve onun sürüsüne geri dönmek istiyordu. aşırı korumacı kardeşler ve onların iri yarı ekip üyeleri.

Yürüyüşünü yavaşlattı. Onların yanında kendini güvende hissediyordu ama güvende . Belki de bu onun gerçekliğiydi. Belki de hiç kimseyle güvende olamayacaktı. Kendine izin vermişti.

Bir başkasına güvenebilme fantezisine kapılmıştı. Onu koruyacak birine sahip olmak. Uzun süre soğuk ve sert gerçeklikle uğraştıktan sonra umut içinde şiddetlenmişti.

Peki ya gardını indirip başkasına güvenmesine izin verdiği an? Psikopat bir G.I. Joe özentisinin omzuna atılmış ve neredeyse bir uçurumdan aşağı fırlatılmıştı.

Benimle birlikte söyle. Güvenlik bir yanılsamadır.
Moralini yükseltmek için iyi bir iyimserlik aşısı gibisi yoktur.

Bir otobüs durağının yanında boş bir bank görünce
bankın çöktü ve etrafına dikkatle baktı.
uzaktan tehdit edici. Lanet zihnini temizlemesi gerekiyordu.
Ne yapacağını bulması gerekiyordu.

Parası yoktu, kimliği yoktu. Herhangi bir nedenle bir polis
tarafından durdurulursa, hapı yutmuştu. Birkaç yerde
zulalanmış eşyaları vardı ama bunlar da bir işe yaramıyordu.
ona ulaşmanın bir yolu yok.

Lanet olsun. Grace konuşmuyordu. Nathan'a
seslenmeye çalıştığında bile Shea'nın kafası parçalandı.
Yüzünü ellerinin arasına gömüp lanet olası bir bebek gibi
ağlamak ama bu özel drama teslim olamayacak kadar
kendinden iğreniyordu.

Birkaç dakika oturdu ve bilerek zihnini boşalttı.
Sakinleştirici bir şekilde şakaklarını ovuşturdu ve ona
verdikleri ilaçların etkisinden kurtulmaya çalıştı. Gözlerini
neden kullanamadığının tek açıklaması buydu.
Telepati.

Ve sonra panikledi. Ya kalıcı olsaydı? Ona ne tür bir
saçmalık verdiklerini kim bilebilirdi? Böyle bir şeyi
düşünmenin saçmalığını hemen fark etti. Onun yeteneklerini
istiyorlardı. Onları yok etmek istemiyorlardı.

Burnundan hava emdi ve sonra Nathan'ın adını zihninde
fısıldarken nefesini tuttu.

Bıçak gibi saplanan acı onu neredeyse dümdüz etti. Öne
doğru eğildi, bağırmamak için umutsuzca yutkundu.
Kafatasında o kadar büyük bir basınç vardı ki, her an
patlayacakmış gibi hissediyordu. Volkan gibi. Kelimenin tam
anlamıyla
Kafasının içinde bir şeyler parçalanmak üzereydi.

Ama sonra onu duydu. Hafif bir fısıltı, kadar hafifti ki bunun bir hüsnükuruntu olup olmadığını merak etti.

Shea, bebeğim?

Tanrım, cevap veremezdi, değil mi? Peki ya Kafasında bir şey mi patladı? Ya acayip bir anevrizma geçirdiyse? Ona neler oluyordu böyle?

İleri geri sallanıyor, sesin kaçmasına izin vermemeye çalışıyordu.

"Bayan, iyi misiniz?"

Shea çevirdiğinde yanındaki banka yaşlı bir adamın oturduğunu gördü. Sarsılarak başını salladı. "Ben iyiyim."

Adam ona kuşkulu bir bakış attı ve kadın ayağa fırladı. Aceleyle uzaklaştı, muhtemelen orada öylece oturduğundan daha fazla dikkat çektiğini biliyordu, ama kendini tamamen kaybetmemek için kendine güvenmiyordu ve bu kesinlikle uzaklaşmasından çok daha fazla dikkat çekecekti.

Kendini sıkıca kucakladı ve blok geçerken kamburunu çıkardı. Sokak lambaları bulanıklaştı ve yanından geçen farlara istemeden her temas ettiğinde .

Steroidlerle baş ağrısı çekmek gibiydi. Tüm migrenlerin anası. Her ses, her dokunuş, her ışık parçası o kadar bunaltıcıydı ki düşüncelerini bile işleyemiyordu. En basit planları bile bir araya getiremiyordu. ve bu yüzden şehirde bir zombi gibi dolaştı.

Geriye doğru çekildiğinde neredeyse bir arabanın önündeki kaldırıma adım atıyordu. Kolundaki el onu eziyordu, ve uzaklaşmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

"Teşekkür ," diye mırıldanmaya çalıştı ama anlaşılmayan bir gargara gibi çıktı. Sonra yukarı baktı ve midesi dibe vurdu.

Bu, son haftalarda birçok kez gördüğü bir yüzdü. Onu dövmüş, acımasızca dövmüş ve ondan istediği bilgiyi almak için acımasızca davranmıştı.

Nathan ona bu pisliklerin istediğinin sadece Grace olmadığını söylemişti. Bu pisliklerin istediklerinin onu çok istiyorlardı. Onu ciddi şekilde yaralamamak için çok fazla özen göstermişlerdi.

Eğer onun ölmesini istemedilerse ve bunu yapmaya niyetleri yoksa Onu öldürerek, tüm sahnelerin anasını yaparak kesinlikle kaybedecek şeyi yoktu.

Sanki zihnini okuyormuş gibi -kim bilir, belki de okumuştur- kız acı dolu bir çığlık atana kadar bileğini sıkıca kavradı.

"Eğer bir şey yapmaya kalkarsan kolunu kırarım," diye tısladı. "Sana hayal bile edemeyeceğin acılar çektiririm. Eğer işbirliği yaparsan, kız kardeşini tekrar görebilirsin."

Gözleri korkuyla irileşti ve midesi sıkıştı. Grace'e olan şey bu muydu? Bu piçler Onu çoktan aldın mı?

"Nerede o?" Shea kafasının içindeki uğultuyu duymazdan gelerek sordu.

Koyu renkli bir sedan yanaştığında, "Arabaya binin," dedi. kaldırıma çıktı ve durdu. "Yap şunu yoksa seni doğduğuna pişman ederim."

"Yaratılmayı kastetmiyor musun?" dedi tiksintiyle.

Onu açık arka koltuğa doğru itti ve sonra yanına tırmandı. "Sür," diye emretti.

Tanrım, Nathan, umarım beni duyabiliyorsundur. Bana verdikleri ilaçlar telepatimi kullanmamı dayanılmaz hale getiriyor. Acı korkunç. Bunu uzun süre yapamam. Beni buldular. Bana tekrar sahipler. Beni senden alanla aynı değil. Farklılar. Bana ilk sahip olanlar, bana işkence edenler. Yardım edin.

Ben, lütfen. Charleston şehir merkezindeydim ama Beni nereye götürdükleri hakkında bir fikrim yok. Ağrı geçtiğinde bir bağlantı kurmaya çalışacağım.

Bu çok fazlaydı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken başını tuttu. İleri geri sallandı inliyor ve hıçkırıyordu. Onu kaçıran kişi aklını kaçırmış gibi ona baktı ve sonra ne yaptığını fark etmiş gibi başını saçlarından tutup yukarı çekti.

Yumruğun geldiğini gördü ve kaçmaya bile çalışmadı. Şu anda unutulmayı kollarını açarak karşıladı.

37. BÖLÜM

Nathan, Joe, Swanny ve Donovan, Steele'in ekibiyle birlikte beklediği ön tarafa varır varmaz, Nathan'a öyle bir acı dalgası çarptı ki dizleri büküldü ve yere yığıldı.

"Ne oluyor lan?" Joe talep etti. Kardeşinin yanına çöktü ve kolunu kavrayarak Nathan'ın inişini sabitlemeye çalıştı.

Donovan Nathan'ın diğer kolunu tuttu ve Joe ile birlikte onu yere yatırırken .

"Sorun nedir?" Donovan sertçe sordu. "Konuş benimle, Nathan. Shea yüzünden mi? Beni çok korkutuyorsun."

"Ben Shea," dedi Swanny sertçe. "Bir şeyler ve bu hiç iyi değil."

Ama Nathan kardeşlerine odaklanmamıştı. Sayısız acının içindeydi, sanki kafasına iğneler . Kafatasının içi kazınmış ve ters yüz edilmiş gibi hissediyordu. Yüce Tanrım, Shea'nın yaşadığı şey bu muydu?

Ve sonra onu duydu. Çok çaresizdi, sesi acının saldırısı altında çatlıyordu.

Tanrım, Nathan, umarım beni duyabiliyorsundur. Bana verdikleri ilaçlar telepatimi kullanmamı dayanılmaz hale getiriyor. Acı korkunç. Bunu uzun süre yapamam. Beni buldular. Bana tekrar sahipler. Beni senden alanla aynı değil. Farklılar. Bana ilk sahip olanlar, bana işkence edenler. Yardım edin lütfen. Charleston şehir merkezindeydim. beni nereye götürdükleri hakkında bir fikrim yok. Ağrı geçtiğinde bir bağlantı kurmaya çalışacağım.

Hayal kırıklığıyla kükredi ve ayağa kalkmaya çalıştı ama acının -onun acısının- kalıcı dalgaları onu sakat bırakmıştı. Hiçbir şeyi doğru düzgün çalıştıramıyor gibiydi. Yüce , kadının çektiği korkunç acı ve adamın

Çaresiz. O piçlerin elleri yine onun üzerindeyken lanet olası bir çaresizlik.

"Nathan, lanet olsun, konuş benimle!" Van bağırdı.

"Bırakın beni! Uzak dur benden. Bana bir dakika ver."

Donovan geri çekildi ama Joe yerde kaldı, eli Nathan'ın omzuna kilitlenmişti.

Joe alçak sesle, "Kalkmana yardım edeyim," dedi. "Sonra bize ne olduğunu anlat. Zamanımızı boşa harcıyoruz dostum. Üstesinden gel. Yardımına ihtiyacı var. O yaptı, değil mi? Ona ulaşmaya çalışmamı ister misin?"

Joe'nun sözleri süregelen acıyı ve kafa karışıklığını yarıp geçti ve Shea çoktan kayboldu, ondan uzaklaştı, nefret etmeye başladığı boşluğun yerini ezici bir azap.

Zihni sessizleşti. Çok sessizdi. Bu sessizlik örtüsü yerine ıstırapı tercih etti çünkü en azından o zaman onunla bir bağlantı kurmuştu. Onu duymuştu. Ama şimdi hiçbir şey yoktu.

Joe'nun elini kavradı ve kendini yukarı çekti. Bir an sendeledi ve kardeşine doğru eğildi. Joe Kolunu Nathan'ın omuzlarına doladı ve öylece tutundu.

Yönünü bulur bulmaz döndü ve Joe ile Donovan'ı arkasından seslenmeleri için bırakarak eve girdi. Mutfığa daldı, Shea ona vahşice davranan insanların elindeyken Resnick hâlâ orada oturmuş o lanet sigarayı tütürüyordu.

"Seni orospu çocuğu!" Nathan kükredi.

Resnick'in ağzındaki sigarayı tek yumrukta yere düşürdü. Resnick yere yığıldı ve Nathan da onun peşinden yere düştü. Resnick'in adamları müdahale etmeye çalışırken mutfakta kaos çıktı.

Sam ve Garrett silahlarını çekerken, Donovan ve Joe Nathan'ı Resnick'ten kurtarmaya çalıştı.

Nathan'ı Resnick'ten kurtarmak için Donovan, Joe ve Swanny'nin ortak çabaları gerekti. Kimse bir hamle yapmadı adamın yerden kalkmasına yardım etti. Yavaşça kendini , Hâlâ müdahale edilmemiş olan kolundaki yaradan dolayı yüzünü buruşturdu. Burnundan ve ağızından akan kanı sildi ve tezgâha yaslanana kadar geri geri gitti.

"Senin derdin ne lan?" Resnick talep etti. "Dışarıda Shea'yı arıyor olman gerekiyordu."

Nathan tekrar ona doğru hamle yapınca Sam vücudunu kardeşiyle Resnick'in arasına yerleştirdi ve bakışlarını Nathan'a dikti.

"Dışarıda çıldırdı," diye açıkladı Donovan. "Shea'ya bir şey oldu, o da çıldırdı ve Resnick'in ağızını burnunu kırmak için buraya geldi. Bununla bir sorunum olduğundan değıl ama neler döndüğünü bilmek istiyorum."

Garrett, "Bu durumda ikimiz oluyoruz," diye konuştu.

"Bunu ona sen yaptın," diye Nathan. "Seni aptal orospu çocuğı. Onun tek kendini savunma aracını elinden aldın. Ona verdiğin o lanet ilaçlar onu kullanmayı Telepati imkansız. Her iletişim kurmaya çalıştığında akıl almaz acılar çekiyor. Yaşadığı ıstırabı hayal bile edemezsiniz."

Resnick bembeyaz ve hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Hayır, olması gereken bu değıldi. DeneySEL, evet, ama herhangi bir yan etkisi olmadı. Sadece kişinin telepatik bağlantıyı sürdüreceK kadar odaklanmasını engeller."

"Onun hissettiklerini ben de hissettim," diye bağırdı Nathan. "Kafası patlayacakmış gibi, kafatasının içinde bir şey kırılacakmış gibi hissediyordu ama bana ulaşmak için buna katlandı çünkü

O pislikler onu tekrar ele geçirdi. Onu en son ellerine geçirdiklerinde ona ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?"

Resnick yavaşça başını salladı, yüzü her saniye daha da solgunlaşıyordu.

"Onu dövdüler. Ona işkence ettiler. Grace hakkında onlara bilgi vermediği için günlerce cehennem azabı çekti. Kaçtıktan sonra benden yardım istedi. Bunu daha önce de yapmaya çalışmıştı ama onu yolunu bulamayacak kadar . Ve şimdi sen aptalın teki olduğun için tekrar onların eline düştü ve bana hiçbir bilgi veremiyor çünkü ona yeteneğini kullanmasını engelleyecek ilaçlar verdin."

Resnick'in eli saçlarının arasında gezinirken titriyordu.
"Bunun olmasını istemediğimi bilmelisin."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye tersledi Nathan. "Onu önemseydiğini iddia . Kız kardeşin olabileceğini düşünüyorsun. Nerede
Sen aile kavramını nereden çıkardın? Yanlış olan ne?
Seninle mi?"

"Hakaretleri kendine sakla, tamam mı? Berbat ettim. Sadece onu korumak istedim. Onunla aranızda bir şey olduğunu bilmiyordum. KGI'a nasıl girdiğini bile bilmiyordum. Hiçbir şey açıklamak zorunda kalmadan onu uzaklaştırabileceğimi düşündüm. Kimse yeteneklerini öğrenmeden onu ve Grace'i korumak istedim. Sana nasıl bulaştığını ya da senden yardım isteyeceğini nereden bildiğini hâlâ bilmiyorum."

"Çünkü o beni kurtardı," dedi Nathan sert bir sesle. "Dünyadaki diğer tüm seslerin arasından beni duydu ve cevap verdi. Yüz yüze tanışmadan çok önce bir bağ kurduk- ve senin ya da bir başkasının bunu bozmasına izin verirsem lanetleneneğim."

Joe elini tekrar Nathan'ın omzunun üzerinden kaydırdı.
"Kimse bir şey yapmayacak. Shea'yı geri alacağız."

Ağabeyinin sesindeki inancı duymak bile Nathan'ı sakinleştirmişti. Odanın içinde diğer kardeşlerine, Steele'e ve ekip üyelerine bakarken
Her birinin yüzünde aynı inanç vardı.

Garrett Resnick'e döndü, gözleri bir kutup ayısını donduracak kadar soğuktu. "Konuşmaya başlamanın vakti geldi. Konuşmaya başlamanın zamanı geldi.

Shea'yla birlikte gebe kaldığınız ya da yaratıldığınız ya da ne dersiniz deyin, bu laboratuvarla ilgili elinizdeki her bilgiyi istiyoruz. İsimlere, organizasyonlara ihtiyacımız var ve şu anda onlarla kimin ilgilendiğini bilmemiz gerekiyor. Ya da onları kimin bildiğini."

"Onların yeteneklerine sahip misin?" Sam, Resnick'e bir adım daha yaklaşırken sordu.

Resnick başını salladı. Burun delikleri genişledi ve dudakları ince bir çizgi halinde düzleşti. "Ben bir... başarısızdım. Bırakılmış bir deney. Hayal kırıklığı yaratan sonuçlar. Ben doğduktan sonra çizim tahtasına geri dönmüşler. Ancak yıllar sonra Grace ve ardından Shea doğdu."

"Ne yani, sadece laboratuvarda mı takıldın? Aklımı toparlamakta zorlanıyorum," dedi Ethan. "Akla yatkın değil ve kesinlikle mantıklı da değil."

Resnick bir sigara daha yaktı ve bir duman bulutu üfledi. "Benimle yapılacak başka bir şey yoktu. Ben ilktim. Eğer ben yapmazsam ne olacağına dair bir planları yoktu. sonuçları elde ettiler. Benden sonra, onlar yaramayan bebekleri evlat edindiler. Ama beni tuttular."

"Kim onlar?" Nathan sabırsızlıkla sordu. "Boşa harcıyoruz burada zaman. Senin hayat hikayenle ilgilenmiyorum."

"Proje Soğuk Savaş sırasında başlatıldı. İlk başta ABD öncelikle psişik ve telepatik güçlerle ilgileniyordu. İktidar mevkilerindeki insanların kafalarına girmenin bir yolunu arıyorlardı. Sırlarını istiyorlardı. Kulağa çok uzak geliyor, evet, ama o zaman bir sürü gizli araştırma Oldukça inanılmaz.

"Soğuk Savaş bitene kadar somut bir başarı elde edemedik. İşte o zaman Grace ve Shea doğdu. İlk başlarda iki kızın bir araya gelebileceği için çok heyecan vardı. birbirleriyle telepatik olarak iletişim kurabiliyorlardı. Ama sonra iyileşme ve acıyı üstlenme yetenekleri keşfedilince

olasılıklarda tam bir yüz seksen derecelik dönüşe işaret ."

"Pekâlâ, bunun için kimi seçelim?" Nathan talep etti.
"Hükümet mi? Shea ve Grace üzerinde deney yapmaya devam etmek isteyen CIA'in duyulmamış, var olmayan bir gölge grubu mu?"

"Bağışçıları nereden bulmuşlar?" Donovan araya girdi.
"Shea, annesinin günlüğüne göre olağanüstü yeteneklere sahip donörlerden yumurta ve sperm eşleştirdiklerini söyledi. Bu, bu insanları nasıl bulduklarını açıklamıyor. Reklamını yapabileceğiniz bir şey değil."

Resnick alçak bir sesle, "Sorunun cevabını bilmiyorum Nathan," dedi. "Ama öğrenmek için elimdeki tüm kaynakları kullanacağız. Yemin ederim." Donovan'a döndü. "Yaptıkları şey tam olarak buydu. Her bir özel yetenek vakasını incelediler. Bazılarının özel yetenekli olduğu ortaya çıktı. aldatmacalar, ancak açıkça benzersiz yetenekler sergileyen başkaları da vardı. Psişik ya da paranormal yetenekleri olan kadın ve erkekleri kataloglamak ve araştırmak için yıllar harcadı. Onlar

Kapsamlı bir şekilde test edildikten sonra erkeklerden meni örnekleri alındı ve dişilerin yumurtaları alındı. Ardından sonucun ne olacağını görmek için belirli profilleri karıştırma ve eşleştirme deneylerine başlandı."

Ethan, "Her şey kulağa gerçek dışı geliyor," diye mırıldandı.

"Ben bir başarısızlık örneğiydim. Laboratuvarda yaratılan yavruların çoğu gibi," diye devam etti Resnick. "Aslında, Grace ve Shea belirgin yetenekler sergileyen tek iki kişiydi. Neler yapabildikleri keşfedildiğinde ne kadar heyecan yarattıklarını tahmin edebilirsiniz. Diğerleri de vardı

Şüpheli yetenekler ama elle tutulur, siyah beyaz, kanıtlanabilir ve en önemlisi kontrol edilebilir ve istendiğinde yeniden üretilebilir hiçbir şey yoktu. Aradıkları şey buydu ve Grace ile Shea'nın güvende olmamalarının nedeni de buydu. Onları sadece yapabilecekleri için değil, yavrularının sağlayacağı olanaklar için de istiyorlar."

Nathan'ın omurgasını bir ürperti ve öfke onu yeniden sardı. Shea'nın onu öldürmesine imkân yoktu.

Hayatını işkence görerek geçirecek ve olağanüstü yeteneğini paylaşan bir ya da iki çocuğa sahip olma umuduyla toplu döller üretmek için yumurtaları alınacaktı. Bu düşünce bile midesini bulandırıyordu.

Nathan'ın aklına ani bir düşünce geldi ve Resnick'in bakışlarıyla karşılaştı. "Peterson'lara yardım eden , değil mi? Oregon'a taşındıklarında. Oradaki evi bu şekilde biliyordun ve Shea'yı bulması için Phillips'i oraya bu yüzden gönderdin."

Resnick boyun eğmiş bir şekilde iç çekti. "Evet. Neredeyse yetişkin olana kadar Peterson'ların ya da kızların yerini tespit edemedim. Petersonlar kızları alıp onlar çok küçükken kaçtılar. Daha yeni yürümeye başlamışlardı. Sevindim. Ne olduğunu görmekten nefret ediyordum. onlara yapılanlar. Onlara nesne gibi davranılırken izlemekten başka bir şey yapamayan bir gençtim.

"CIA'de çalışmamın ve istihbarat camiasının üst kademelerine yükselmemin nedeni onlardı. Sadece onları bulmak ve korumak istemedim, aynı zamanda kulağımı da dört açmak istedim, böylece yeniden bir araya gelme çabası olup olmadığını ya da birilerinin kızlar hakkında bilgi toplamak için etrafı araştırmaya başlayıp başlamadığını bilecektim.

"Proje, Petersonlar'ın Shea ve Grace. Keşfedilme korkusu vardı. Kimse Peterson'ların ne zaman halka açılacağını ya da açılıp açılmayacağını bilmiyordu. Bir gün proje canlı ve iyiydi. Ertesi gün bir hayaletti. Kasaba."

"Ya sen?" Sam sordu. "Sen tüm bunların neresindesin Resnick? Proje kapandıktan sonra ne yaptın? Yoksa bunca zaman elini işin içinde mi tuttun?"

Sam'in sesindeki güvensizlik karşısında Resnick'in dudağı kıvrıldı. "Bir laboratuarda tasarlandığım için resmi olarak var değildim. Bir adım bile yoktu ama Petersonlar bana Adam derdi. İlk yaratılan insan için Ama resmi bir kimliğim yoktu. Doğumum yoktu.

Sertifika. Dünya için ben yoktum. Ortadan kaybolmak, yeniden başlamak, kendi geçmişimi yaratmak oldukça kolaydı. Bir doğum belgesi ve sosyal güvenlik numarası almak uzun sürmedi.

O zamanlar işler çok daha kolaydı. Bu kadar yoktu. Ve bir kez sisteme girdiniz mi, orada kalırsınız. Bu yüzden Adam Resnick oldu. Daha da önemlisi, araştırma projesiyle olan bağlantım hiçbir zaman bilinmedi."

Resnick bir an durdu ve sonra yorgun şekilde elini çenesinde gezdirdi. Yaralı kolu yanında gevşekçe sallanıyordu. Cildinde gri bir renk vardı. Yenilmiş görünüyordu. Pişmanlık ondan dalga dalga yayılıyordu.

"Ne , üzgünüm Nathan. Bilmiyordum. . Ben sadece Shea'yı korumak istedim. Onu hâlâ korumak istiyorum."

"O zaman onu kimin kaçırdığını bulalım." Nathan topraktan. "Onu en son Kaliforniya'da yakaladılar ve bir hafta boyunca o civarda tuttular. Kaçtı ve ben onu Crescent City'de bir menfezde saklanırken buldum. Tüm bu süre boyunca onu uyuşturdular. İşkence dışında çok az şey hatırlıyor, bu yüzden bana kim oldukları hakkında hiçbir şey söyleyemedi."

Resnick içini çekti. "Petersonlar ölü bulunduğu ve kızlar ortadan kaybolduğundan beri onu ve Grace'i arıyordum. Başlarının ciddi belada olduğunu biliyordum. Peterson'ların cesetlerinin ortadan kaldırılmasını ve ölümleri hakkında hiçbir şey öğrenilmemesini sağladım. Ev sahte bir isimle bana aitti ve Petersonlar kağıt üzerinde kiracıydı. İçlerine kapanıktılar ve topluma hiç karışmadılar, bu yüzden gittiklerini kimsenin bildiği şüpheli. Her ihtimale karşı evin bakımını yaptım. kızlardan biri bile geri gelmedi."

Nathan karanlık bir sesle, "Yani ortaya çıkar çıkmaz yakalamak niyetindeydiniz," dedi.

Resnick sakince, "Onları yanıma alırdım, evet," dedi. "Onları korumak için her şeyi yapardım. Ne yazık ki evi gözetleyen tek kişi ben değildim ve Phillips ile

ekip Grace'e yardım etmek için çok geç kaldı. azından Shea'yı getirmeye kararlıydım. Onu evde yakalayamadığımızda, eninde sonunda onu eve götüreceğinizi biliyordum. fırsatımızı bekledik ve değerlendirdik."

"Başka kim izliyor?" Sam talep etti. "Onları başka kim istiyor?"

"Bilmiyorum. Ama planlıyorum."

"Peki şimdi ne olacak?" Garrett kendine özgü sabırsızlığıyla sordu. Nathan'ın da paylaştığı bir sabırsızlıkla, konuşmalar sürerken kıpırdanıp duruyordu.

Resnick tezgahın kenarını itti. "Şimdi Shea'yı kaçırın pislikleri bulalım ve gidip bir şeyleri havaya uçuralım."

Ethan sıırttı. "İşte şimdi konuşmaya başladık!"

BÖLÜM 38

İŞKENCE bu cehenneme tercih edilirdi. Akıl sağlığı yavaş yavaş yok oluyordu.

Şeffaf plastik bir tüpün içindeydi, kenarları hareket edemesin diye kollarına bastırılmıştı. Bantlar ayak bileklerini, bileklerini ve hatta boynunu çevreliyordu. Bu hepsinden daha kötüydü.

Çünkü bilincinin açık olduğu her saniye boğulma hissiyle savaşıyordu.

Çoktan kan örnekleri almışlardı. Her şey steril ve çok metodikti. Kimse onunla konuşmadı. Ona isimsiz, yüzsüz bir nesneymiş gibi davrandılar.

Ruhsuz. Hiç kimse. Sadece başka bir araştırma projesi. Başlangıçta Grace ve onun için de böyle miydi?

Ondan ne istiyorlardı? Gözyaşları göz kapaklarını dikti ve görüşü bulanıklaştı. Doğum koşulları ne olursa olsun o bir insandı.

Bu doğru değildi. Hiçbiri doğru değildi. O ve Grace yalnız kalmayı hak ediyorlardı. Yüzü olmayan bir düşmandan kaçmak, yaşamamanın bir yolu değildi.

Solunda duran monitöre korkuyla . Düşüncelerini sakinleştirmek zorundaydı. Her şeyi boş bırakmalıydı.

Başına takılan elektrotlar beyin dalgalarını ve aktivitesini izliyordu. İletişim kurmaya çalışmasının sonucunun ne olacağını çoktan zor yoldan öğrenmişti.

Telepatik olarak korkunç bir acı çekiyordu, sadece ilaçların kalıcı etkilerinden değil, beyin aktivitesi her arttığında vücuduna yayılan elektrik şokundan da.

Ancak beyin aktivitesinin seviyesini tek şey telepati değildi. Duygularını kontrol altına almak için dikkatli olmalıydı.

Kendini negatif takviye faresi gibi hissediyordu. Ye, zap. Yanlış bir şey yap, zap. Zap, zap, zap.

Evet, aklını kaybetmeye başlamıştı. Onun kırılğan gerçeklik kavrayışını koparmak için fazla bir şey gerekmezdi. O ve şu anda bırakıp gitmek çok daha kolay görünüyordu.

Saatlerdir Nathan'a ulaşmaya . Son çabasından kalan acıyı hâlâ hissedebiliyordu. Nathan'ın Zihnindeki boşluk gibiydi. Onu içine tıktıkları klostrofobik kapsül cehennemdi. O anda Nathan'la bağlantı kurmak istemediğini biliyordu. O asla bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordu. Zaten çok fazla işkenceye katlanmıştı ve ona ne olduğunu bilmek onu uçurumun kenarına gönderirdi.

RESNICK, D.C.'deki karargâhından uzakta ofis olarak kullandığı evinin bodrumunda bir ileri bir geri volta atıyordu. "Şimdiye kadar sizinle iletişim kurmuş olması gerekirdi. Son zamanlarda ona ulaşmayı denediniz mi?"

"Bunu bir yapmayacağım," dedi Nathan şiddetle. "Her yaptığımda onun acısını hissedebiliyorum. Korkunç bir şey. Ona bunu yaşatmayacağım. Onun kafa karışıklığını, boşluğunu hissedebiliyorum. O kadar yalnız ki, çok ince iplerle tutunmaya çalışıyor ve çektiği acı hayal bile edilemez. Ona daha fazla zaman vermeliyiz."

Joe kısık bir sesle, "Deneyebilirim," dedi. "Çok heyecanlandın dostum. Onu sakın tutmamız gerek. Senin hissettiklerini hissediyorsa, bunun ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Ben daha tarafsızım. En azından denememe izin ver. Belki ona daha az acı veririm."

Nathan iç geçirdi, kardeşinin en azından çok sinirli olduğu konusunda muhtemelen haklı olduğunu biliyordu. "Seni takdir ediyorum Yardım etmeye çalışıyorum dostum, ama Shea ile olan bu şey, rastgele.

Bana kiminle bağlantı kurabileceği konusunda hiçbir kontrolü olmadığını söyledi."

Joe yavaşça başını salladı. "Benimle konuşabilir. Onu zihnimde duydum. İlk tanıştığımız zaman. Onu hissettim ve sonra duydum. Başta hayal gördüğümü sandım ama evet, oydu."

Nathan şaşkınlıkla kardeşine baktı. "Ne?" "Sana söylemedi mi?"

"Hayır, bana söylemedi. Hiçbir fikrim yoktu. Neden bana söylemedin?"

Joe ellerini kaldırdı. "Vay be. Sanki o Seni benimle aldattığını falan. Beni duyabildiği için sinirleneceğimden korkuyordu, ya da tam tersi. Onunla evde yalnız konuşmak istememin nedeni de buydu. Böylece bazı şeyleri çözebilecektik."

Nathan ensesini tuttu ve mevcut konuşmayla ilgilenmiyor gibi görünmeye çalışan diğer kardeşlerine baktı. Başarısız olmuştu, çünkü herkesin gözleri ikizlerin üzerindeydi. "Hiçbir fikrim yoktu. Nasıl yani?"

Joe omuz silkti. "İkiz olduğumuz ve birbirimize çok yakın olduğumuz için olabilir diye düşündü. Kim bilir neden? Rastgele olduğunu kendin söyledin. O da öyle söyledi. Ama ona bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim. Belki onun yerine ben ona ulaşabilirim. Denemeye değer, değil mi?"

Nathan'ın içinden kararsızlık geçti. En son düşündüğü şey yapmak istediği şey ona daha fazla acı çektirmektir ama aynı zamanda onun hangi cehennemde olduğunu da bulması gerekiyordu. Resnick bunun üzerinde çalışıyordu. Elindeki tüm kaynakları Shea'yı bulmaya ayırmıştı. Ama lanet olsun, işler Nathan'ın hoşuna gitmeyecek kadar yavaş ilerliyordu.

Swanny alçak bir sesle, "Bırak denesin, dostum," dedi. "Çok geç olmadan onu bulmalıyız. O piçlerin ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yok ve eğer dediğin gibiyse ve pamuk ipliğine bağlı, daha ne kadar dayanabilir?"

Nathan tekrar kardeşlerine baktı. Sonra Steele ve ekibine. Resnick ve genç denizci Phillips'in başında olduğu ekibine bile. Herkes gergindi. Her an harekete geçmeye hazırdılar. Sadece bekliyorlardı. Haber, bilgi, Shea'nın yerini öğrenmek için bekliyorlardı ki içeri girip canlarına okuyabilsinler.

Saatler geçmişti. Resnick işe gittiğinde Nathan, Swanny, Joe ve Steele'in ekibi bilgi toplamak için Charleston sokaklarını didik didik aramıştı. İnsanları durmadan sorgulamışlar, sonunda otobüsten inen yaşlı bir adam genç bir kadın gördüğünü söylemişti. Onlara kadının gittiği yönü göstermiş ve oradan dört bloklu bir alanı tarayarak kadını siyah bir Toyota Avalon'a binerken gören bir tanık bulmuşlar.

Resnick o yerin metro kameralarını incelemişti ve saatler önce bir adamı zorlarken görmüşlerdi.

Shea'yı bir araca bindirdiler. Plakasını bile almışlardı ama şu ana kadar ellerine hiçbir şey geçmemişti.

"Bilmiyorum, Joe. Bu... zor. Onun hissettiklerini sen de hissedeceksin. Seni buna nasıl hazırlayacağımı bilmiyorum."

"Belki de değil," diye karşı Joe. "Onu seviyorsun, dostum. Sen

duygusal olarak dahil olursunuz. Onun için ve onun aracılığıyla hissettikleriniz on kat artar. Ondan hoşlanıyorum, evet, ama ona aşık değilim. Onunla senin kurduğun duygusal bağa sahip değilim. En azından denememe izin ver. Eğer ona çok fazla acı verdiğimi hissedersen, hemen uzaklaşırım. Bu bile

Ona ulaşabileceğimi varsayıyorum. Bu işi nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Nathan gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Joe bir haklıydı. En azından denemek zorundaydılar. Onu sağ salim eve getirebilmeleri için çekeceği türlü acıya geçecekti.

Ona söz verdiği tek şeyi yapamamıştı. Onu güvende tutmak. Söz vermesi kolay bir şeydi. Onu güvende hissettirecek bir şey. Ama bunlar sadece sözlerden ibaretti ve bunu gerçekleştirmeyi başaramamıştı. KGI ve ailesi.

Resnick kısmen haklıydı. O ve kardeşleri neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Onlar sadece anlamaya başladılar ama hâlâ resmin tamamını göremiyorlardı.

Nathan elini Joe'nun omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı. "Sadece ona odaklan. Onu düşün ve o yolun nasıl bir his olduğunu hatırla. Sonra zihnini aç ve onu çağır."

Joe derin bir nefes aldı. "Tamam o zaman. Bunu yapacağım." Resnick volta atmayı bıraktı ve Joe'nun bulunduğu yere yaklaştı.

Joe ve Nathan Swanny'nin yanında durdular. Nathan'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı ama Resnick Joe'ya odaklanmış, Joe'nun derin bir nefes alıp gözlerini kapatmasını izliyordu.

Etraflarındaki diğerleri öne doğru eğildiler, bazıları Joe'ya yaklaşmak için adım attılar. Herkesin yüzünde yoğun bir merak ama aynı zamanda kararlılık vardı. Duyulabilen tek ses nefes alıp verme sesi olana kadar sessizlik çöktü.

Joe nefesini içine çekti ve sonra uzun ve yavaş bir şekilde dışarı verdi.

Hazırlık için bilerek zihnini boşalttı. Dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Bu çok önemliydi. Nathan acı çekiyordu. Shea acı çekiyordu. Eğer bir şekilde Shea'ya ulaşabilirse, ikisine de yardım edebilirdi.

Gözlerini kapattı ve odanın geri kalanı gözden . Yalnızca Shea'ya giden yola odaklandığı için diğerlerine dair farkındalığı azaldı. Tamamen rahatladığında ve tanıdıklık hissini hissetti, ihtiyatlı bir soruşturma gönderdi.

Shea? Beni duyabiliyor musun? Ben Joe.

Ona dayanılmaz acılar çektirmekten korktuğu için kısa tuttu. Bekledi, nefesini tuttu, parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrıldı.

Önce bir sessizlik oldu ve sonra zihninde hafif bir hissetti. Bu daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bir sıcaklık patlaması, ama bu sıcaklıkla birlikte bir dehşet, panik ve pençeleyen bir acı seli geldi.

İrkildi ama tüm o patikaya tutundu. Hemen onun çevresini görebildi. Onun hissettiklerini hissetti. Yaşadığı her şeyi deneyimledi.

Üstten açılan uzun, plastik bir tüpün içinde tutuluyordu. Çelik bantlar bileklerini, ayak bileklerini ve boynunu sıkıca sarmıştı. Boğulacağı düşüncesiyle yaşadığı korkunç paniği hissedebiliyordu.

Yüce Tanrım. Onu daha iyi hissettirmek, içini kemiren o korkunç korkuyu yok etmek için ne yapacağını bile bilmiyordu Akıl sağlığı.

Gözlerini kapattı ve her şey karardı. Onun sakin kalmak için verdiği savaşı hissedebiliyordu.

Gözlerini aç, Shea. Onları benim için aç, tatlım. Bakalım ne göreceksin.

Başına elektrotlar bağlanmıştı. Kadın gözlerini açtığı anda, adam gözlerinin içinden beyin faaliyetlerini izleyen makineleri gördü. Zihnini sessiz tutmak için cesurca çabalıyordu, ama çizgilerden biri çok yükseldi ve aniden dizlerinin üstüne çökmesine neden olan bir elektrik şokuna maruz kaldı.

Kollarıyla karnını tutarak iki büküm oldu ve sonra öne doğru yuvarlanmasını önlemek için birini yere koymak zorunda kaldı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, her kelimesi acıyla doluydu. "Ne ?" Nathan talep etti. "Lanet Joe, konuşsana. Ben. Neler oluyor?"

Joe kardeşini susturmak için elini kaldırdı. Yapamadı. Şimdi konsantrasyonunu kaybetme. Şimdi olmaz. Bunu düzeltmek zorundaydı. Bir yolunu bulmalıydı. O kadar öfkeliydi ki

Birini öldürmek isteyen bir tür hayvan gibi muamele gördü.

Onu yatıştırmaya çalıştı, ona teselli ve sevgi dalgaları gönderdi ama zihni intikam ve cezalandırma çılgınları atarken bunu yapmak zordu. Karanlığı zorla uzaklaştırdı ve Onu mutlu eden her şeyi aklına getir.

Yaz yağmurları. Hamakta iyi bir kitap. Bir gün Gölde balık tutmak. Kardeşleriyle takılmak. Annesini ve babasını tekrar görmek. Nathan'ın hayatta olduğunu bilmek ve Eve dönüyorum.

Sonra bu teselliyi Shea'ya zorla verdi ve bir kez daha onunla konuştu.

Nathan benimle. Sakin olmaya çalış. Henüz bana cevap verme. Sadece dinle. Gücünüzü toplayın. Odaklan Sizi bulmamıza en çok yardımcı olacak şey.

Odaklan, Shea. Acının iste. Sen güçlüsün. Bunu başarabilirsin. Nathan ve ben senin için geliyoruz. Yapar mısın?

Anladın mı beni? Seni geri alacağız ve sonra sana zarar veren o orospu çocuklarını parçalara ayıracağız.

Nefes al, bebeğim. Nefes al ve kendini sakinleştir. Ve sonra bana söyleyebileceğin tek bir şeyi düşünmeni istiyorum. Aklından bile geçirme. Sadece hayal et. Gözlerini kapat ve neye hayal et. Ne göreceğim.

Gözlerini kapatarak etrafını görmesini engelledi. Rahatladı ve acının bir kısmı , onu zayıf ve titrek bıraktı. Sinir uçları seğirdi

ve parmakları spazmodik olarak zıpladı. Lanet olası piçler. Ona yaptıklarından onlara acı çektirmekten büyük zevk alacaktı.

Karanlık yavaşça dağıldı ve dışarıda olduğunu hissetti. Bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Sanki Biri onu taşıyordu ve sonra Shea'nın anısını yeniden yaşadığını fark etti. Ona göstermek istediği şeyi.

Çevre başladı. Dağlar. Berrak, temiz hava. Çam kokusu. Serin sıcaklık. Soğuk tenini ürperdi. Onu taşıyan adamın ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Bir kapı aralığı. Bakışları yavaşça yukarıya, kapının üstüne kaydı.

UFV5591

Sonra her şey tekrar karardı.

"Üniforma, Foxtrot, Victor, beş, beş, dokuz, bir," dedi aceleyle. Sonra da Swanny'nin bir mil öteden bunu başardığını söylediğini duyana kadar tekrarladı.

Anladım Shea, dedi nazikçe. Şimdi dinlen. Gücünü sakla. Seni bulacağız. Onlarla işbirliği yap. Onları kızdıracak bir şey yapma. Hayatta kal. Senin için geleceğiz.

Yüzünü sildi ve zihnini boşaltmak için birkaç derin nefes aldı. Kendini çok güçsüz hissediyordu. Nathan'ın onunla uzun süre iletişim kurmayı nasıl başardığını bilmiyordu.

Swanny ve Nathan onu ayağa kaldırdı ve Donovan'ın öne ittiği sandalyeye çöktü. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve eğildi, hâlâ her şeyi toparlamaya çalışıyordu.

Nathan yanındaki sandalyeyi aldı ve kardeşiyle yüz yüze oturacak şekilde itti. Joe solgun ve titriyordu. O Sonunda başını kaldırarak bakışlarını Nathan'inkilerle buluşturdu ve Nathan orada hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Endişe.

"Söyle bana," diye Nathan.

Diğerleri sessizce toplanmış, Joe'nun bulduklarını anlatmasını bekliyorlardı.

Joe kızgın görünüyordu. Nathan'ın onu uzun zamandır görmediği kızgındı. Ama aynı zamanda çığ ve endişeli görünüyordu. Nathan'ın düğümlendi çünkü Joe'nun ne yapacağını bilmekten ölesiye korkuyordu. öğrenmişti.

Joe bakışlarını Nathan'a kaldırdı, acı hâlâ gözlerine yansıyor. "Onu lanet olası bir kafese kapatmışlar. Fütüristik bir kriyotüp gibi bir şey. Dar ve uzun, plastik veya cam. Şeffaftır ve üstten açılır.

"Hareket edemiyor. El ve ayak bileklerinde ve ayrıca boynunda kelepçeler var. Paniklemesine neden olan da bu çünkü sürekli boğuluyormuş gibi hissediyor."

Nathan'ın zihninde öfke patladı ve Joe' daha çok sarsıldı. Swanny onu sakinleştirmek için elini Nathan'ın omzuna koydu.

Joe kısık bir sesle, "Daha da kötüsü, dostum," dedi.

"Kafasına beyin dalgası aktivitesini izleyen elektrotlar takmışlar. Bu yüzden onunla konuşmaya çalıştığında acı çekiyor.

çok korkunç. Beyin aktivitesi belli bir seviyenin üzerine her çıktığında elektrik şoku alıyor. Herhangi biriyle konuşma yeteneğini devre dışı bırakmaya çalıştılar. Yardım istemek için."

Nathan sandalyesini devirdi ve yukarı doğru fırladı. " çocuğu!" Gözyaşları göz kapaklarını yaktı. O kadar öfkeli ve onun için o kadar korkmuştu ki ne yapacağını bile bilmiyordu. Korku nefesini keserken dikiş yerlerinden çözülüyordu.

Tanrım, onun bu kadar acı çektiğini düşünmek ve her uyandığı an yaşadığı korkunç korku, dayanabileceğinden daha fazlaydı. Ona ulaşmak zorundaydı. Ne pahasına olursa olsun.

Joe'ya döndü, parmakları öfke ve üzüntüyle yumulmuştu. "Bu sayılar da ne? Ne anlama geliyorlar?"

Joe daha iyi görünmüyordu. Artık Shea'yla o bağı kurduğu için, onun yaşadığı her şeyi yaşamıştı ve bunun cehennem olduğunu anlamak için Joe'ya bakmanız yeterliydi.

"Ona gözlerini kapatmasını ve hatırlamaya çalışmasını söyledim.

Onu bulmamıza yardım edecek herhangi bir şey. Telepatik olarak bir şey söylemeye çalışmasını istemedim. Sadece onun

Bir şey hatırlayın, herhangi bir şey ve umarım onunla olan bağlantım sayesinde bunu anlayabilirim.

"Taşındığını hatırlıyordu. Çevresinin belli belirsiz . Dağlar. Çam kokusu. Daha serin sıcaklıklar. Sonra binaya açılan kapıya baktı ve ezberden okuduğum harfler ve rakamlar şunlardı kapının üstünde."

"Bu kadar mı?" Nathan hayal kırıklığı içinde sordu. Resnick yavaşça, "Bu yeterli olabilir," dedi.

Nathan başını Resnick'e salladı. "Ne demek istiyorsun?"

Resnick bilgisayarına doğru yürüdü ve hızla bir dizi komut yazdı. Bir anda, bir dağın yamacına oyulmuş gibi görünen bir yerleşkenin resmini getirdi.

"İşte bu kadar!" Joe heyecanla söyledi. Monitöre doğru atıldı ve Nathan'a bakarken işaret etti. "İşte bu . Kapının üstündeki rakamları görüyor musun?"

"Tamam, peki bu da ne?" Sam ilk kez konuşmaya dahil olarak sordu.

Resnick ensesini ve kıvrılmış kolunu başının yan tarafına dayadı.

"Her şey burada başladı."

BÖLÜM 39

"Sanırım söyledikleri doğru. Hükümet saklamak istediği her şeyi New Mexico'da saklıyor," diye mırıldandı Garrett.

Nathan hiçbir şey söylemedi. İndikleri yerden Sangre de Cristo na doğru kalan mesafeyi hızla giderlerken cipin camından dışarı bakıyordu. Wheeler Peak sıradağlardaki en yüksek dağ ve New Mexico'daki en yüksek zirveydi ama Çok gizli araştırma tesisine ev sahipliği yapan küçük dağlardan biri.

Yürüyüşçüler daha popüler bölgelere akın ederken, araştırma tesisi sıradan olmayan, bulunması zor bir vadideydi ve erişim sadece güneyden sağlanabiliyordu.

Resnick'e göre tesis yıllardır kapalıydı ve proje, Peterson'lar Grace ve Shea ile birlikte kaçtıktan sonra rafa kaldırılmıştı. Ama şimdi Nathan, Resnick'in gerçekten ne kadar şey bildiğinden şüpheliydi.

"Ona güvendiğimiz için aptal olduğumuzu düşünüyorum," dedi Ethan, Resnick'e bakarken düşmanlığını gizleme zahmetine bile girmede.

Resnick bir sigarayla oynadı ama yakmadı, Muhtemelen Sam ona "Sana meydan okuyorum" der gibi baktığı için. "Muhtemelen bu yüzden işimi kaybedeceğim," diye tersledi Resnick. "Bana güvenip güvenmemen umurumda bile değil. Ben bu yüzden hapse girmezsem şanslı sayılırım. Bu işin ne kadar ileri gideceğine bağlı olarak, ölüm fermanımı çoktan imzalamış olabilirim. Bunun dramatik olduğunu düşünüyorsanız, siktirin gidin. İnsanlar çok daha azı için susturuldu. Bundan sonra kışınızı kollamanız gerekecek."

Nathan'ın midesinde hastalıklı bir düğüm oluştu. Bunu ailesi için istemiyordu. Bir hafta, bir ay, hatta bir yıl içinde kendilerinin ya da sevdikleri insanların sırf Shea'yla bu işe karıştıkları için ortadan kaldırılacaklarından endişe etmelerini istemiyordu.

Nathan başını kaldırdığında Sam'in bakışlarının onu delip geçtiğini gördü. Bu bakışta azarlama vardı, sanki Nathan'ın tam olarak ne düşündüğünü biliyormuş gibiydi.

"Haritada bile olmayan uzak bir adaya taşınmak zorunda kalmamız anlamına gelse bile umurumda değil. Birisi benim hayatımdayken uzanıp yatmamın imkanı yok.

ailemin yardımına ihtiyacı var. Bunu Sophie, Rachel ve Sarah için yaparım. Evleneceğin kadın için de yapacağıma eminim."

"Onunla evleneceksin, değil mi?" Donovan kuru bir sesle sordu. "Bana burada kışımı yırtmadığımı ve sonunda evlenme teklif edecek cesareti bulamadığını söyle."

" ederim, ikinizin de kapatmanız gerekiyor," dedi Nathan boğazındaki düğümün etrafında.

Ailesinin sarsılmaz desteği karşısında şaşkına dönmüştü. Onları kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapsa bile. Onun için yaptıkları fedakarlıkları hak etmediğinde bile. Onlar hâlâ oradaydı. Her zaman oradaydılar. Koşulsuz. Soru sormadılar.

"Lanet olası bir davetiye bekliyorum," diye girdi Resnick. "İşsiz Bedava içki isteyeceğim."

"Lanet olsun, şaka mı yaptır?" Donovan sordu. "Mr. Gergin, Garrett'ı huzurun poster çocuğu gibi gösteriyor, şaka mı yaptır?"

"Siktir ," dedi Resnick tiksintiyle. "Yıllardır senin saçmalıklarına katlanıyorum. İşsizliğin iyi tarafı, artık bir daha görmek zorunda kalmayacağım."

Garrett karanlık bir sesle, "Bunu çifte lanet ," dedi. "Eminim bu sözlerin içinde bir yerlerde bana yönelik bir hakaret vardı. Bu."

Ethan ciddiyetle, "Resnick bizi şimdiden özlüyor," dedi. "Sanırım bir ya da iki damla gözyaşı dökebilirim."

Araçlar durdu ve sessizlik çöktü. İfadeler tamamen ciddileşti. Nathan, Resnick ve kardeşlerini taşıyan cipin içinde gerginlik titreşiyordu.

İki cipler yanaştı. Biri Kyle Phillips ve ekibini taşıyordu. Diğeri ise Steele ve ekibini Swanny ile birlikte taşıyordu.

Araçtan indiler ve silah kontrolü yaptıktan sonra araçların önünde toplandılar. Resnick, Sam'le birlikte üç grubun önünde durdu.

Resnick elinde bir topo haritası tuttu ve kuzeye, her tarafı üç yüksek tepeyle çevrili bir alana açılan alçak bir bölgeyi işaret etti. "Buradayız. Arabayla girebiliriz. Bu yol, yerleşkeye giden toprak yola sapmadan önce bir mil daha devam ediyor. Eskiden çok sıkı denetlenirdi.

Video gözetimi. Demir kapı. Bir sürü izinsiz girilmez, korkunç uyarılar, ABD hükümetinin malı, vesaire, vesaire, her zamanki 'buradan uzak durun yoksa sizi vururuz' tarzı şeyler.

"Eğer tekrar kullanılmaya başlandıysa, aynı güvenlik önlemlerini almadıklarını düşünemiyorum ve bu önlemleri artırdıklarını ediyorum."

"Hâlâ değilim," dedi Garrett. "Daha önce kullandıkları tesise geri dönmek son derece aptalca görünüyor. Riskli en iyisi."

Resnick başını salladı. "Kim bilebilir ki? Petersonlar öldü. Grace ve Shea burayı hatırlayamayacak kadar küçüktüler. Shea ellerinde. Grace bile ellerinde olabilir. Biz bilmiyoruz. Bilim adamlarından ikisi öldü. Diğer ikisi Rusya'ya geri döndü. Biliyorum çünkü hemen bu işe karışan herkesi araştırdım.

"Geriye tek ben kaldım. Ve hükümet içinde finansmanı onaylayan ve raporları alan birkaç üye

Araştırma bulguları ve inanın bana, bu insanların hiçbirisi bu projeye ya da bu projeye katılımlarına dikkat çekecek herhangi bir şey yapmak için sıraya girmeyecektir.

"Eğer bu programı yeniden başlatıyorlarsa ve araştırmalarının temeli olarak Grace ve Shea'yı kullanıyorlarsa,

Kirli çamaşırlarının ortaya çıkmasını istemiyorlar, bu yüzden Peterson'ları ortadan kaldırıp Grace ve Shea'nın peşine düştüler. Eğer

Benimle Petersonlar arasındaki bağlantıyı kurdular, sırada ben varım," dedi Resnick sessizce.

Donovan yüzünü buruşturdu. "Siktir et hepsini. Nathan'ın senin zavallı kıcını duvara çivilemesine izin vermekten büyük keyif alacaktım ve şimdi seni de korumak zorunda mı kalacağız? Bir erkeğin gününü nasıl mahvedeceğini iyi biliyorsun."

Sam bir adım öne Resnick ve Donovan sustu. Sam'in bu kadar saygı görmesi Nathan'ı hep şaşırtmıştır.

"Yapacağımız şey şu. Resnick dedi ki tesise iki giriş var. Ön kapı ve çok belirgin olmayan arka kapı. Ön kapıyı bulabiliriz. Arka girişi bulmak için Resnick'in yardımına ihtiyacımız var. O yüzden Steele ve ekibiyle gidecek. P.J. hariç. Onun ön girişe, Cole'un da arka girişe yerleştirilmesini istiyorum. Eğer işler İkinizin bizden ya da Shea Peterson'dan olmayan herkesi öldürmenizi ve bizi korumanızı istiyorum

"Geri kalanımız içeri girecek, tehditleri ortadan kaldıracak ve

Shea ve mümkün olduğunca çabuk defolup gidin. Buluşma noktamızın tüm GPS noktalarını zaten verdim. Zamanımız kısıtlı. Bunun hızlı bir giriş ve çıkış olmasını istiyorum.

Temiz ve pürüzsüz. Ofiste başka bir gün daha. Helikopter bizi buradan götürmek için bekliyor olacak. Geç kalmayın."

"Kusura bakmayın ama efendim, biz sizin bu kurtarma planınızın tam olarak neresindeyiz?" Kyle Phillips bir adım öne çıkarak sordu.

Denizci emir almadığı için hiç de mutlu görünmüyordu ve tüm pratik amaçlar için başından beri göz ardı edilmişti.

Sam'in gözleri kısıldı. "İhtiyacımız olan en son şey Shea'yı bulan kişinin sen olman. Onun zihninde sen şu anda bulunduğu yerden sorumlu. Senin ve ekibinin P.J. ve Cole'u desteklemenizi istiyorum. Benim ve Steele'in ekibi dışında kimsenin buraya girip çıkmadığından emin olun. Ve içeride işler kötüye giderse desteğimiz olun."

Phillips'in dudakları gerilmişti ama Nathan adamın hakkını teslim etmek zorundaydı. Emirlerle itaat etti. Sorgusuz sualsiz. Tereddüt etmeden. Phillips hızlıca başını salladı, bir adım geri çekildi ve adamlarına geri çekilmelerini işaret etti. Bir dakika içinde,

Dağın içine gömülü tesisi çevreleyen ağaçların arasında eriyip gitmişlerdi.

Sam, Steele ve ekibine pozisyon almaları için işaret verdi. P.J. Kelly'lerle birlikte kalırken, ekibinin geri kalanı Resnick'in arkasından dolanmak üzere bir yükselti üzerinde gözden kayboldu.

"Gidelim," dedi Sam.

Bir kilometre boyunca toprak yola paralel ilerlediler ve sapağa vardıklarında ağaçların arasına girip son yarım mil için hızlarını artırdılar.

Girişi nerede arayacaklarını bilseler de yine de bulmak zordu. Çok iyi gizlenmişti ve etrafı kavak ve çam ağaçlarıyla çevrili.

"aldın mı, Steele?" Sam telsizden sordu.

Steele'in olumlu yanıt vermesinin ardından Sam herkesin kontrol etmesini ve pozisyonlarını teyit etmesini emretti. P.J. tüfeğini omzuna astı ve dik, kayalık bir tepeye tırmandı. ön tarafa bakan bir yükselti.

Sonra Sam kardeşlerine döndü. "Tamam, ne yapacağınızı biliyorsunuz. İçeri girelim, dışarı çıkalım ve eve dönelim."

Donovan aceleyle ilerledi ve ön tarafa doğrultulmuş güvenlik kameralarının altında kalmak için eğildi. Diğerleri Hepsini duvara yapışıp Donovan'ın içeri girmesini bekleyene kadar hızla aynı şeyi yaptılar.

Bir anahtar kartına bağlı olan el cihazını çıkardı ve güvenlik tuş takımından geçirdi. Birkaç saniye içinde kapı açıldı ve silahlarını çekerek içeri daldılar.

Resnick'in uyardığı gibi, biri solda, biri sağda ve biri de ortada olmak üzere üç koridor vardı.

Sam, Donovan ve Joe'ya sağdaki koridoru kullanmalarını işaret etti. Garrett ve Nathan'ı ortadaki koridora yönlendirdi ve Ethan'a başparmağını sallayarak onunla birlikte sola gelmesini işaret etti.

Koridorda ilerlemeye başladıklarında Garrett Nathan'a baktı. "Onu bulacağız dostum. Onu buradan çıkaracağız."

BÖLÜM 40

Bir damla gözyaşı Shea'sakağından aşağı süzüldü ve saçlarının arasında kayboldu. Shea'nın her geçen saat uzaklaşıyor gibi görünmesi onu endişelendiriyordu. Acının ötesine geçmişti. Artık gerçekten hissetmiyordu. Ama en basit şeyleri bile hatırlamakta zorlanıyordu.

Zihni uçsuz bucaksız bir hiçlik manzarasıydı. Arada bir ne yaptığını hatırlamaya çalışıyordu. amacı vardı. Yapması gereken bir şey vardı. Ama bunu yaptığında, hemen daha fazla acıyla saldırıya uğradı. Bu yüzden kendini daha da uçuruma bıraktı çünkü orada acı . Korkusu ve endişesi yok oldu. Ve süzüldü. Özgürdü.

Tüm bunların yanlış olduğunu bilse de bunu değiştirmek için çaresizdi çünkü artık savaşacak gücü yoktu. Buraya dürtülmek ve dürtmek için getirilmişti. İncelenmek ve gözlemlenmek için. Duyguları ya da hakları olmayan isimsiz, yüzsüz bir denek. İnsanlığı silinmişti. sanki hiç var olmamış gibi. Burada kimse için bir önemi yoktu.

Zihninde fısıltılar duydu. Onu çağırıyorlardı, ama umutsuzca onları itti ve kendini kapattı, kaçınılmaz acı ezilmesinden kaçınmak istiyordu. seslerinin daha da yükselmesine izin verdi ya da, Tanrı korusun, karşılık verdi.

Bu insanlar nihayetinde ne istiyorlardı? Grace zaten ellerinde miydi? Bu yüzden mi kız kardeşi hakkında onu sorgulamıyorlardı? Bu Shea'nın en büyük korkusuydu. geçen yıl yapılanlar boşunaydı.

Uzaklardan gelen bir patlama hapsedildiği tüpü sarstı. Elektrotlardan birini serbest bıraktı, ancak hala

Üçü birbirine bağılıydı ve korku beyin dalgalarını hızlandırırken vücudunda ateş cızırıyordu. Üstündeki floresan lambalardan biri yere düştü ve derme çatma hapishanesini ıskaladı.

Laboratuvar kaosa sürüklendi. Çığlıklar, bağırışlar, ekipman Hepsi odadan kaçmak için fareler gibi çırpınırken düşüyor ve devriliyorlardı.

Shea bağlarını zorluyor ama bantları yerinden oynatamıyordu. Paniğe kapıldı ve tüp üzerine kapanıyor gibi görünürken aşırı nefes almaya başladı. Tanrım, nefes alamıyordu. Ne oluyordu? Deprem mi oluyordu?

Ağı sessiz bir çığlıkla açıldı ve ardından içinden başka bir elektrik akımı geçerken kısık sesle bağırdı bedenini. Gözlerini kapattı ve deliliğin tercih edilebilir bir alternatif olduğu boşluğa geri çekildi. Acının ve korkunun olmadığı bir yere. etrafı cehenneme döndü.

JOE duvara çarparak geri döndü, tam Donovan kendini diğerine yasladı. Karşı koridordan kurşunlar kısa bir mesafe ötedeki duvara saplandı.

"Orospu çocukları," diye yemin etti Donovan. "Ben sayınca, siz yükseğe çıkacaksınız, ben de alçağa. Bir, iki... üç!"

Donovan yere yatıp silahlarını kaldırırken Joe köşeyi döndü. Joe soldaki iki silahlı adamı indirirken, Donovan sağda kalanı indirdi.

"Gidelim," diye bağırdı Donovan.

Bir patlama binayı salladı ve Joe kendini sabitlemek için duvara uzandı. "Görünüşe göre Garrett çoktan eğlenmeye başlamış."

"Şimdi işler ilginçleşecek. Gözünüzü dört açın. Önce ateş et ve kışını vurdurma."

Joe koridorda koşmaya başlarken, "Bariz olanı söylemekte çok beceriklisin," diye mırıldandı.

Yere düşmüş adamların yanından geçtiler ve Donovan içlerinden birinden güvenlik rozetini kadar uzun süre durdu.

"ama," dedi Joe. "Bana kral ineğin güvenlik kartı olmadan hiçbir yere gidemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Ye beni," diye Donovan. "Bu daha az zaman alacak. Çalışması şartıyla. , kendi yolumuzu ."

Joe sırttı. "Kafanı bilgisayara takmadığın zamanki düşünce tarzını seviyorum."

"Bu iş bittiğinde kışına tekmeyi basacağım."

Açık bir kapıya gelene kadar koridorda koştular. Donovan bir elini havaya kaldırıp kapıyı tekmeledi ve içeri girdi, silahını kaldırıp odayı taradı.

"Burası temiz," dedi Donovan.

Koridorda ilerlemeye devam ettiler ve aceleyle çıktıklarına dair kanıtlar buldular. Devrilmiş ekipmanlar, her yere saçılmış kâğıtlar, hatta akan bir musluk bile vardı.

Mevcut odadan çıktıklarında bir silah sesi duyuldu ve Donovan yere yığıldı. Joe döndü, ağır bir silahı yere bıraktı. Kardeşini korumak için yere düştüğünde kurşun yağmuruna tutuldu.

Joe birini göğsünden vurdu ve adam ağır bir şekilde yere düştü. Diğerini Joe bacağından vurdu ve Joe bir el daha ateş edemeden köşede kayboldu. Dikkatini kardeşine çevirdi.

"Van, lanet olsun, konuş benimle. Vuruldun mu?"

"Çekil . Nefes alamıyorum," diye homurdandı Donovan. "Piç kurusu beni kanatlandırdı. Ben iyiyim. Koridorun geri kalanını temizleyelim."

Joe dikkatle kendini kardeşinin üzerinden itti ama Donovan kendini yerden kaldırırken dikkatle izlemeye devam etti. Joe yere baktığında beyaz fayanslara bulaşmış kanı gördü.

"Kanaman var, lanet . Nerenden vuruldun?"

Donovan elini kolundaki yırtığa götürdü. "Bu sadece bir sıyrık. Birkaç santim ötedeki çelik yeleğe çarpmış olurdu ve o zaman kan hakkında bu aptal konuşmayı yapıyor olmazdık."

Koridorda daha yavaş ilerlediler, her biri farklı bir yöne bakıyordu. Donovan ileri doğru yürüdü, Joe da kardeşinin arkasından geri geri gitti. Her açık kapı aralığında odayı boşaltmak için durdu ama her seferinde hüsrarla ayrıldı. "Bu saçmalık," dedi Donovan ahizesine doğru. "Biz boş geliyor. Peki ya geri ?"

"Steele ve şirketi devreye girdi. Phillips yardım ediyor Binadan kaçan herkesi toplayın. Kendi bölümlerini temizleyemediler. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde geri dönüyoruz," dedi Sam.

"Biz de," dedi Nathan.

Joe ikizinin sesindeki hayal kırıklığını ve acıyı duyabiliyordu. Shea için korkuyordu. Onu bulamayacağından korkuyordu ama aynı zamanda onunla karşılaşılırsa ne bulacaklarından da korkuyordu.

Joe alçak sesle Donovan'a, "Onu bulmalıyız," dedi.

Donovan başını salladı ve labirent gibi odalardan yollarına devam ettiler.

Bir odaya girdiler ve içeriyi hızla taradılar. Joe kaşlarını çatı ve bir an için sanki birisi karnına bir yumruk attı. Donovan'ın temkinli olma emrini göz ardı ederek ileri atıldı.

Bir daire çizerek döndü, Shea ile kısa bağlantısı sırasında gördüklerini hatırlayarak baktı. "İşte , Van. Onu yakaladıkları yer burası!"

Donovan yan yatmış bir sandalyenin üzerinden atladı ve L şeklindeki odanın köşesini döndü. Joe yanına geldi ve silindirik kafese bakarken dondu kaldı. Ve bu bir kafesti. Parmaklıkları yoktu ama yine de bir hapishaneden farksızdı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Donovan.

Joe ileri atıldı, elini Shea'nın yattığı muhafazanın üst kısmında gezdirdi, gözleri cam gibiydi ve tavana sabitlenmişti. Başına elektrotlar bağlanmıştı, ancak bir tanesi

düşmüş ve kulağının yanında duruyordu. Gördüğü monitör onun solundaydı.

" çocuğu! Onu buradan çıkarmalıyız, Van." Joe tüfeğini bıraktı ve çılgınca kapağı tırmaladı, nasıl açıldığını anlamaya çalışıyordu. "Van, onu nasıl çıkaracağım?"

Donovan aceleyle bilgisayarların bulunduğu çalışma masasına gitti ve tuşlara öfkeyle vurmaya başladı. Joe diğer tarafa doğru yürüdü ve şu çizgileri kesti elektrotlardan beyin aktivitesini izleyen makineye beslendi. Sonra muhafazanın üzerine eğildi, ellerini plastiğe bastırdı ve yüzünü onunkinin üzerine koydu.

Shea, beni duyabiliyor musun? Konuş benimle, tatlım. Artık sana zarar veremezler.

Hareket etmedi. Onu hiçbir şekilde kabul etmedi. Yolları boyunca hiçbir şey hissetmedi. Sadece sessizlik ve hiçlik. Sakinlik. Ürkütücü bir sakinlik.

"Lanet , acele et Van! Durumu iyi değil. Hiç iyi değil. Onu buradan çıkarmalıyız."

"gelenin en iyisini yapıyorum. Burada kör uçuş yapıyorum. Bu karmaşık bir sistem. Anlayacağım. Anlayacağım."

Joe parmaklarını serin yüzeye bastırarak Shea'ya bakmaya devam etti. Onu bulanın Nathan olmadığı için Tanrı'ya şükretti. Çılgına dönerdi ve onu kontrol etmek mümkün olmazdı.

Birden üst kısım kalktı ve ona doğru açılmaya başladı. Geri çekildi ve diğer tarafa doğru koştu. Boynundaki, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki kilitler açıldı ama kadın tepki vermedi.

Joe yavaşça uzandı ve onu muhafazadan kaldırdı. Ona gevşekti ve başı omzuna düşmüştü. Kahretsin, bu onu korkutuyordu.

"Shea elimizde," dedi Donovan sert bir sesle. "Tekrar ediyorum, Shea elimizde. Bize durumunuzu bildirin."

"Ön tarafa gidin," diye bağırdı Sam. "Ağır ateş altındayız. Arka taraf güvenli değil. P.J. çıkışınızı koruyacak. Al SUV'lardan birine binin ve bizimle buluşma noktasında buluşun. Temizlendikten sonra, planlandığı gibi sizinle buluşacağız."

Kardeşlerini geride bırakmayı düşünmek bile Joe'nun kıcını kızartıyordu ama Shea'yı ateş hattına taşıyamazlardı. Donovan'ı da gönderemezdi çünkü Joe Shea'yı dışarı çıkardığı için Joe'nun tek koruması oydu.

"Adamı duydun. Gidelim," Donovan ısırarak.

Nathan, Donovan ve Sam arasındaki konuşmayı dinlerken neredeyse rahatlayarak dizlerinin üzerine çökecekti. Shea'nın durumu hakkında hiçbir şey söylememişlerdi ama ellerindeydi ve önemli olan tek şey de buydu. Shea güvendedi. Kardeşleri ona zarar gelmesine izin vermeyeceklerdi.

"Lanet bir el bombası at ve bu işi bitirelim. Kahretsin," diye hırladı Garrett tesisin kalbinde yer alan geniş açık alanın karşısından. Bütün koridorlar büyük bir merkez üssüydü ve laboratuvarın güvenlik güçlerinin durduğu yer de bu merkezdi.

Ne için savaşmak zorunda oldukları Nathan'ı aşıyordu ama belki de teslim olurlarsa kesin ölümden korkuyorlardı. Nathan onlara uyum sağlamayı çok isterken, Resnick bunu kitabına göre yapmak istiyordu. Belki de hâlâ işini kaybetmemek için uğraşıyordu.

Steele ve ekibi, Resnick'le birlikte aradaki farkı kapatıyorlardı ve yakında aralarındaki direnişçileri de ele geçireceklerdi. Sam, Garrett, Nathan ve Ethan, mermiler yanlarından geçerken ve duvarlardaki sıvaları tekmelerken yerlerini almışlardı.

"Arkandan geliyorum."

Telsizden Swanny'nin sesi geldi ve Sam kaşlarını çatı. "Pozisyonunun dışında ne halt ediyorsun? Sen Steele ile birlikte olması gerekiyordu."

"Bir sorun yüzünden biraz kenara çekildim," dedi Swanny. "Şimdi her şey daha iyi."

Nathan sırttı.

"Geri çekil o zaman," diye yönetti Sam. "Joe ve Donovan'la buluşun. Shea ile birlikte ön tarafa gidiyorlar. Onlar da korumaya ihtiyacım var. P.J. ön tarafı koruyor. Burada var."

"Anlaşıldı." Uzun bir duraklama oldu ve sonra Swanny "Merak etme, Nate. Kızına çok iyi bakacağım." "Bakacağını biliyorum," diye mırıldandı Nathan.

"Sana doğru geliyorum Sam," diye bağırdı Steele. "Ayak takımının arasından geçtim. Phillips onları topluyor. Bunu bitirelim ve eve gidelim."

Ethan, "Bu benden bir hooyah alır," diye araya girdi.

"Hooyah, bebeğim," diye Cole. "Bu panayırdaki ördeklerin sıraya dizilmesi gibi bir şey. Çok kolay, eğitim çavuşu. Çok kolay."

"İçeri girin," diye emretti Sam.

Garrett bir el bombası fırlattı ve sonra sardılar. "Eğilin! Eğilin!" Sam bağırdı.

Savaşçılardan bazıları çoktan pes etmiş ve ellerini başlarının üzerine koyarak yere uzanmıştı. Diğerleri dengesiz bir şekilde tökezledi ve ateş etmek için silahlarını kaldırmaya çalıştı.

Nathan tek dizinin üzerine çöktü ve bir el ateş ederek Garrett'a nişan alan iki hedefi indirdi. Kardeşleri ilerlerken o da odayı hızlıca taradı.

"Ateşi kesin! Ateş etmeyin!" Sam emretti. "Hedefler vuruldu. Tekrar ediyorum, hedefler vuruldu."

Nathan, Steele ve ekibinin ilerlediğini ve şimdi kompleksin ortasında durduklarını görebiliyordu. Ayağa kalkmaya başladığında, yan tarafına bir acı saplandı ve onu yana doğru savurdu.

Düşen güvenlik güçlerinden birinin böğrüne bir bıçak sapladığını görünce şaşkınlıkla yere baktı. Bıçak

refleksiyle bıçağı geri . Kabzaya kadar gitmemiştir.

Gırtlaktan bir çığlık attı ama kendisini yere seren adamın üzerine atlamadan önce bıçağı bir kenara fırlattı. Adam Adamın kafasını kavradı ve diğer adamın boynunun kırıldığını duyana kadar yana çekti.

Adamı yere fırlattı ve sonra elini yanına koydu, avucuna yapışkan bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.
Kahretsin.

Başını kaldırdığında kardeşlerinin yüzlerinde alışılmadık bir korkuyla öne doğru koştuklarını gördü. Kendini yukarı doğru itmeye çalıştı ama bunun yerine öne doğru eğilmeye başladı.

Garrett ona ilk ulaşan oldu ve ileri atılamadan onu yakaladı.

Nathan elini çekti ve avucunun tamamını kaplayan koyu kırmızıya baktı.

"O orospu çocuğu beni bıçakladı!"

BÖLÜM 41

JOE ve Donovan tam ön girişe varmak üzereydiler ki Swanny onları arkadan yakaladı.

"Onu götürmemi ister misin?" Swanny sordu.

"Hayır, sen Donovan'la git. Beni koru ve P.J.'in çıkacağımızı bildiğinden emin ol," dedi Joe sertçe.

Shea'nın durumu hakkında tek kelime etmemiştir ama gerçek şu ki çok korkmuştu. Kontrolden çıktığı belliydi. Gözleri hâlâ açıktı ama boş ve cansızdı. Hayati değerleri normal görünüyordu. Işıklar açıktı ama evde kimse yoktu. Bu sefer nelere katlandığını kim bilebilirdi ki?

P.J. sabırsız bir sesle, "Kıçınızı ağaçların arasına sokun," dedi. "Bana verilen emir sizi kamyonu buradan götürmek."

Koşmaya başladılar ve Joe, Shea'nın bir bez bebek gibi düşmemesi için onu daha sıkı tuttu. Ağaçların arasından geçtiklerinde, P.J. pozisyon aldığı tepedeki tüneğinden yuvarlandı ve Joe'nun arkasına düşerek onu korudu. Arka tarafa.

"Durumu nedir?" P.J. aceleyle geldikleri yoldan geri dönerken sordu.

"Bilmiyorum," dedi Joe kısaca. "Bu... iyi değil."

Donovan, "Araca döndüğümüzde bir göz atacağım," diye karşılık verdi. "Önemli olan hayatta olması."

Evet, yaşıyordu ama Joe bunun artık ne anlama geldiğinden hiç emin değildi. Kollarında kımıldamadan yattığı sürece

ve tepkisiz kaldıkça midesindeki korku daha da artıyordu. Bunun Nathan'a ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Nathan sonunda kendine geliyordu. İçindeki ateş yeniden alevlenmişti. Bir amacı vardı. Haftalarca iyileştikten sonra hastaneden eve dönen Nathan, Joe için bir yabancıydı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

En iyi arkadaşını geri istiyordu ve bu her şeyi değiştirebilirdi.

Lütfen, Shea. Bize geri dön. Nathan'ın sana ihtiyacı var. Bana hala orada bir yerde olduğunu göster. Artık güvendesin. Artık sana zarar veremezler. Neden gittiğini anlıyorum.

uzakta. Ama şimdi geri dönebilirsin. Nathan için geri dön. O sensiz kaybolur.

Ciplerin park edildiği küçük açıklığa girdiler ama Shea hâlâ Joe'nun kollarında kıpırdamamıştı. Donovan arabanın arkasını açtı ve Joe'ya onu yatırmasını işaret etti. Joe tam bunu yapmak üzereydi ki Shea kollarında kaskatı kesildi.

Acı dolu bir çığlık attı ve sanki daha da sıkıştı. Nefes alış veriş sığ, hafif hızlı, sarsıntılı ve boğazını yırtar gibi patlamalara dönüştü.

Joe onu cipin kenarına oturttu, başını dik duran kapıya çarpmasına dikkat etti.

"Tanrım," diye nefes aldı Donovan.

Joe, Donovan'ın bakışlarını takip ederek kanın yayıldığını gördü.

hızla onun tarafına geçti. "Ne oluyor lan? Van, yaralanmamıştı! Onu kendim muayene ettim. Kanaması yoktu. O kadar kanı kesinlikle fark ederdim."

Shea'nın gözleri camsı donukluğunu kaybetti. Gözbebekleri büyüdü ve alnında ter oluştu. Parmakları sıkı küçük toplar halinde kıvrıldı ve sanki hayal edilemez bir acı içindeymiş gibi eğildi.

Joe onu yakaladı ve yavaşça yaralanmamış tarafının üzerine yatırdı. üzerinden sürünerek kamyonu girdi ve gömleğini iterek kanamanın kaynağını aradı.

"Vay . Yan tarafında bir yara var, ama sana yemin Donovan, bu daha önce burada değildi!"

Donovan onun yanına itti ve sonra küfretti. "Burada hareket bile edemiyorum. onu. Onu yere yatır ki ne yaptığımı görebileyim."

Joe onu dışarı çekti. P.J. aceleyle içeri girdi ve onu yere yatırmasına yardım etti. Swanny Shea'nın yanına diz çöktü ve Joe'nun yaptığı nazik bir hareketle saçlarını hafifçe kenara itti.

rahatsız edici buldum. Bu adam ne halt ? Kız kan kaybından ölecekti ve o saçları için mi endişeleniyordu? "Nathan'a ne oldu?" Swanny sordu. "Nathan'la konuş.

Ben, Shea. Ve dinle. Bunu yapmanı istemezdi. Ona yardım edecek insanlar var. Bu sefer onun yerine bunu alamazsın. Beni anlıyor musun? Bunu yaparak onu daha çok inciteceksin. Bunu ondan almak için çok zayıfsın. Bırak bu sefer kendi acısına katlansın. Yemin ederim onu çıkaracağız. Beni duyuyor musun? Kendine gel ve bana bak, lanet olsun!"

"Swanny, ne oluyor lan?" P.J. talep etti. "Ben senin için yapmadan önce ondan uzak dur."

Swanny onu görmezden geldi ve Donovan'a döndü. "Sam'e az önce Nathan'a ne olduğunu sor. Sor. Onun acısını alıyor. Tıpkı daha önce ona işkence ederken yaptığı gibi acısını emiyor. Ama bu kez bunu yapacak gücü yok."

Korku Joe'yu boğazından yakaladı. Donovan'ın beti benzi attı ve rüzgârın engel olmaması için elini ağızlığın üzerine koydu.

"Sam, orada neler oluyor? Nathan'a neler olduğunu ve dün neler olduğunu bilmem gerek. Durumumuz kritik."

"Nathan vuruldu," diye cevap verdi Sam'in acımasız cevabı. "Yan tarafına bir bıçak darbesi aldı. Garrett şu anda kanamayı durdurmaya çalışıyor. Şimdi onunla birlikte yoldayız. Sana neler oluyor böyle?"

"Tanrım," diye fısıldadı Joe. "Ne kadar kötü, Van? Ne kadar kötü olduğunu bilmemiz gerek." Korku daha da güçlenirken Shea'ya baktı. Nathan için canını verirdi. Bunu bildiği gibi biliyordu.

kendi adını. Ama Nathan'ın hayatı onsuz bir boka yaramazdı ve onun fedakârlığı sonunda hiçbir şey ifade etmezdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Donovan'ı beklemek yerine Joe araya girdi. "Bana karşı dürüst ol, Sam. Ne kadar kötü olduğunu söyle. Shea'nın durumu kötü çünkü onun acısını çekiyor ve kanaması var. Çok ağır. Kanamasına sebep olan onun yaralanması. Ölecek çünkü birbirlerine bağlılar ve onu kurtarması gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden ona yolunu bulmasını söyle ve ona iyi olacağını söylet. Yalan söyleyip söylememesi umurumda değil. Onu kaybedersek, zaten bizim için kaybetmiş oluruz."

"O ölmeyecek," diye hırladı Sam. "Bunu ona sen söyle. Onunla bağlantı kur. Sakın ölmesine izin verme. Nathan'ın neler olup bittiğini öğrenmesini sağlayacağım ama bu arada gitmesine izin verme. Onu hayatta tutmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Ona yalan söyle. Umurumda değil. Sadece işi hallet."

Joe, Shea'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve Swanny kenara çekildi. Başını kaldırdı, onu yakınında tutarken P.J. durdurmak için iki elini Shea'nın yanına koydu. kanamayı durdurdu. Donovan bir sağlık setiyle içeri girdi ve o ve

Joe tüm varlığıyla Shea ile bir bağ kurmaya odaklanırken P.J. basınçlı bandaj üzerinde çalışmaya başladı.

NATHAN, Sam'e iletilen şeyin iyi olmadığını söyleyebilirdi ve elindeki silahı kaybettiği için lanet okudu. Garrett kanamayı durdurmak için ona yaklaştığında kulaklığı taktı. Kardeşleri, hatta Steele'in ekibinin üyeleri ve Resnick ona korku ve dehşet karışımı bir bakışla baktıklarında haklı olduğunu anladı.

Ama onu daha çok endişelendiren şey ağrısının hafifliyor olmasıydı.

Uzun zaman önce Shea ile özdeşleştirdiği sıcaklık damarlarına yayıldı ve yanmanın yerini yatıştırıcı bir rahatlık aldı.

Ama yine de onu hissedemiyordu. Geçmişte her zaman yapabildiği şekilde değil. Onun ne yaptığını hissedebiliyordu.

ve bu onu öfkелendirdi. Ama sanki Shea'nın önünde dev bir engel varmış gibiydi.

Midesi çalkalandı ve elleri titremeye başladı.

"Söyle bana, lanet olsun," diye . Cevap istiyordu ve hemen istiyordu.

Garrett'in elini bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama Garrett onu tekrar yere çekti ve zorla yarasına yapmaya devam etti. Nathan'ın göğsündeki dehşet, güçlükle nefes alabildiği ana kadar arttı.

Resnick aceleyle, "Sen git Sam," dedi. "Adamlarım ve ben temizlik yapmak için geride kalacağız. Bunu bildirmek ve işi bırakmak zorundayım. İşsiz kalabilirim, Ama bana aksini söyleyene kadar, bu son derece gizli bir bilgi ve herkesin için burada bir şeyler bırakamam. Ama size söz veriyorum. İhbar etmeden önce cevapları alacağım. Bu herifleri konuşturacağız ki ne halt ettiğimizi bilelim. uğraşıyorum."

"Peki ya seni susturmaya karar verirlerse?" Sam sordu.

Resnick'in yüzü sertleşti. "Ekibim bana sadıktır. Emirleri benden alırlar. Savaşmadan pes etmeyeceğim ve eğer bu iş böyle sonuçlanacaksa, sessiz kalmayacağım. Büyük bir şekilde halka açıklayacağım. Bunun başıma gelmesine izin vermeyeceğim.

Yine Shea. Grace hâlâ . Bunun onun başına gelmesine izin vermeyeceğim."

"Senden ayrılmak hoşuma gitmiyor," dedi Sam.

"Zaman kaybediyorsun," dedi Resnick sabırsızlıkla.

"Joe'nun ne duydun. Önceliğin o ve Nathan olmalı. Şimdi defol git buradan."

"Biri bana döndüğünü anlatsın," diye hırladı Nathan. "Shea nerede? Ne oldu?"

Garrett sessizce, "Senin acını çekiyor," dedi.

"Evet, o kadarını biliyorum. Nerede bu kız? Neden hepiniz bana öyle bakıyorsunuz? Neden ona ulaşamıyorum?"

Sam, Nathan'ın yanında diz çöktü. "Onunla konuşmalısın, Nathan. Ve seni mümkün olan en kısa sürede ona götürmeliyiz.

Ağır kanaması var. Yaralandığını hissetti ama değil. Joe onu bulduğundan beri kendinde değil. Bunu kırmayı başaramadı. Yapmak zorundasın yoksa onu kaybedeceğiz. Beni anlıyor musun? Bunu kaldıracak durumda değildi ama senin öleceğinden korkuyor. Onu aksi yönde ikna etmeli ve onu öldürmeden önce bağlantıyı koparmalısın."

Bütün kan Nathan'ın yüzünü terk etti. Korku midesini düğümledi ve panik bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü. Hayır. Aman Tanrım, hayır. Bir daha olmaz. Bir daha asla. Onun için alması gerekenden çok daha fazlasını almıştı.

"Beni ona götür," diye talep etti. Bu kez yukarı doğru ittiğinde Garrett onu durdurmadı. Bunun yerine Ethan'la birlikte birer koluna girip onu ayağa kaldırdılar.

Garrett, "Bundan hoşlanmayacaksın ama kışını taşırsak çok daha hızlı hareket edebiliriz," dedi.

Ethan ve Garrett, Nathan'ın cevabını beklemeden onu kaldırdılar ve Steel ve ekibi önden giderek arka çıkışa doğru yola koyuldular.

Shea. Bebeğim, ? Benimle konuşmalısın. Ben iyiyim. Ölmüyorum. Sadece bir . Bıçak derine girmemiş. Beni duyuyor musun? Shea, beni dinlemek zorundasın. . Etrafında olup bitenlerin farkında olmasan da bir şekilde bana bağlısın. Bu bizim bağımız. Koparılamaz. Kimse bunu bizden alamaz. Ama bebeğim, senden gerek. Lütfen, sen bunu yapmak zorundayım. Benim için. Seni kaybedemem ve sen buna dayanamayacak kadar zayıfsın. Bir kez olsun senin için güçlü olmama izin ver. Bu yara bir şey değil. Bu konuda sana yalan söylemem. Birkaç dikiş ihtiyacım olacak ve yeni gibi olacağım.

Nefesini içine çekti. Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Çok korkuyordu ve ona giden yolu bulamamaktan, onu aşamamaktan nefret . sessizlik duvarı onu her taraftan koruyor gibiydi.

Kendini koruyordu. Acıyı uzak tutmak için bir duvar örmüştü ve şimdi o duvarı aşamıyordu.

Yapma bunu. Lütfen bunu yapma, Shea. Bırak beni. Bunu senin için almama izin ver. Beni çok uzun süre korudun, bebeğim. Bir kez olsun başkasının seninle ilgilenmesine izin ver.

Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bana geri dön.

BÖLÜM 42

Ethan, "Nathan'ı Taos'ta tedavi ettirebiliriz," dedi. "Peki ya Shea? Aynı bıçak yaralarını nasıl açıklayacağız? Acı falan hayalet yaranın çabucak kaybolduğunu sanıyordum."

Buluşma noktasından hâlâ iki kilometre uzaktaydılar ama arazide Nathan'ın hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hızla ilerliyorlardı. Ethan ve Garrett, Sam ve diğerlerine kolayca ayak uyduruyordu.

"Ben ve Dolphin'in devralmamızı ister misin?" Cole Garrett'a seslendi.

Garrett başını salladı ve devam etti. Nathan, Ethan'ın sorusuna cevap vermek için Shea'ya odaklanmaktan kendini alıkoydu.

"İyileşecektir. Ya da genellikle iyileşir. Geçici bir durum. Ama şimdi? Bilmiyorum. Joe ve Van kendinde olmadığını söylediler.

Yanıt vermiyor. Ona ulaşamıyorum. Joe ona ulaşamıyor. Sanki kontrolden çıkmış gibi ama yine de bana ne olduğunu hissetti ve otomatik tepkisi acıyı almak oldu çünkü acı çekmemi istemedi. Bunu yapabilecek kadar güçlü değil ve eğer onu bundan kurtaramazsam, kan kaybından ölecek. ölüm."

"Neredeyse vardık," dedi Sam, sesi sakin ve güven vericiydi. Ama o Sam'di. Onu pek rahatsız eden bir şey yoktu. Gözlerinde endişe vardı, ama soğukkanlılığını koruyordu ve şu anda Nathan bunu takdir ediyordu çünkü kaybediyordu. İçlerinden birinin sakin kalması gerekiyordu.

Sam, Nathan'a "Buluşma noktasına ulaştılar," diye haber verdi. "Helikopter orada ve bekliyor. . Seni ve Shea'yı Taos'a götüreceğiz. Diğerleri kamyonları alıp bizimle orada buluşabilir."

"Shea?" Nathan korkuyla sordu.

Sam'in dudakları gerildi. "Değişiklik yok."

Hepsi sessizleşti ve hızlarını artırdılar. Nathan acıyı de bıçak yarasının etkilerini hissedebiliyordu. Bilgiyi işlemesi biraz daha yavaştı. Yer onun altında daha yavaş hareket ediyor gibiydi. Her şey kötü bir ağır çekim tekrarı gibi hissediyordu.

Ve bu onu kızdırdı.

Shea sadece onun tedavisinin yükünü çekmekle kalmıyor, şimdi de onun acısını çekiyordu.

Sonunda helikopterin beklediği ağaçların arasından fırladılar. Garrett ve Ethan Nathan'ı aşağı indirdi. elini boğruüne götürerek ilerledi. Tüm dikkati helikopterin yanında duran Joe'daydı.

Shea sıkıca göğsüne bastırdı. Onu en korkutan şey, kardeşinin giysilerini boyayan kan miktarıydı. Ve Shea'nın kollarında çok gevşek bir şekilde yatmasıydı.

Joe, ", " diye emretti.

Nathan itiraz etmeye başlayınca Joe dişlerini hırıldayarak . "Gir lan içeri. İçeri girdiğinde onu sana vereceğim. ve güvende. İkinizi de kaybetmeyeceğim, lanet olsun."

Garrett'in yardımıyla Nathan içeri girdi ve kendini koltuğun en ucuna, duvara yaslanabileceği bir yere dayadı. Joe içeri girdi, elinde hâlâ Shea vardı ve Nathan'ın yanına oturduğunda onu nazikçe Nathan'ın kollarına bıraktı.

"Onu durdurmalısın," dedi Joe şiddetle. "Eğer ona ulaşamazsan onu kaybedeceksin, lanet olsun."

Nathan Shea'yı kollarının aldı ve dudaklarını onun serin alnına bastırdı. Önemli olan her şey onun kollarındaydı. Ölüyordu, çünkü onu kurtarmaya kararlıydı. Gözyaşları göz kapaklarını yaktı ve sessizce ona geri dönmesi için yalvarırken onları uzak tutmak için dudağını ısırırdı.

Buradayım bebeğim. Tam burada, sana sarılıyorum. Ben iyiyim. Beni hissedebiliyor musun, Shea? Seni ne kadar sevdiğimi hissedebiliyor musun? Bana geri dönmek için savaş. Bunu benim için yap. Bizim için yap. Sonsuza kadar seninle olmak istiyorum.

Parmaklarını kızın yüzünün yan tarafında gezdirdi ve Onları nazik öpücüklerle takip etti. Önlerinde diz çöken ve sürekli akan kanı yavaşlatmak için ellerini Shea'nın yan tarafına koyan Donovan'ı tamamen görmezden geldi.

Nathan alnını onunkine bastırdı. Beni hisset, Shea. Aşkımı hisset. Duy beni. Bana geri dön. Kırmalısın uzakta. Kendine iyileşmek için bir şans vermelisin. Seni kaybedemem bebeğim. Beni korumak için çok kararlısın ve Kurtar beni. zaman lanet olsun, bana geri dön. Ben ölmüyorum ve sen de benim için ölmeyeceksin. Eğer beni korumaya bu kadar kararlıysan.

Kendine gel çünkü mezarında çok kötü bir iş çıkaracaksın.

Nathan.

İşte oradaydı. Zihnindeki en zayıf fısıltı, ama onu duydu. Daha da ötesi, hissetti. Onu sıkıca ve artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Buradayım, bebeğim. Buradayım. Ben iyiyim. Yemin ederim. İyi olacağım. Benden ayrıl ve benimle yüksek sesle konuş. Herkesin ödünü bokuna karıştırıyorsun. Bana acımı geri ver, Shea. Değişiklik olsun diye birinin seninle ilgilenmesine izin vermenin zamanı geldi.

Gözlerini kırptı. Sadece bir kez, ama bulanıklık gözlerini terk etti ve sanki yapamıyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktı. onun orada olduğunu anlamıştı.

"Nathan," diye fısıldadı yüksek sesle.

"Evet, bebeğim. Benim," diye . "Şimdi bırak. Bırak ve iyileşmene izin ver."

Titreyerek derin bir nefes aldı, yüz hatları omuzladığı tüm acıyla buruşmuştu. Ve sonra aynı hızla, ateş onun yan tarafını yaladı. Tepki vermemek için kendini zor tuttu. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi orada oturmak. Biliyordu ki eğer

En ufak bir irkilmesinde bile geri dönüp onu koruyacak, ona gerek kalmaması için onu alacaktı.

Donovan onun yanındaki koltuğa kaydı ve Nathan ne yaptığını anlayamadan koluna bir iğne batırdı.

"Ağrı kesici," diye mırıldandı Donovan alçak sesle, sadece Nathan duyabiliyordu. "Acıdığını biliyorum dostum ve onun bilmesini istemediğini de biliyorum. Eğer dışarı çıkmaya başlarsan, onu ben alırım."

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Shea'nın kaşlarını örten gerginliğin bir kısmı azaldı ve gözlerinde rahatlama belirdi. Joe, Shea'nın önünde Donovan'ın yerini aldı ve kana bulanmış gömleği dikkatlice sıyrarak Shea'nın hâlâ ne kadar kanadığını tespit edebildi.

Uçuş boyunca geride kalıp sessiz kalan diğerleri öne doğru eğildiler ve Shea'nın tarafı yavaş yavaş normale dönmeye başladığında yüzlerinde şaşkınlık ifadesi belirdi.

Nathan bu sefer daha uzun süreceğini biliyordu ama azından kanama yavaşladığı ve artık onun yerine acı çekmediği için memnundu.

Yanağındaki yanıkla savaşırken çenesi gergindi. Donovan'ın enjekte ettiği ilaç etkisini göstermeye başlamıştı bile. ağır ve uyuşuk.

"Şimdi nasıl hissediyorsun, Shea?" Joe nazikçe sordu.

Yavaşça dönüp Nathan'ın ikizine baktı. Dudaklarını yaladı ve gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramayacak kadar yorgun görünüyordu.

Kaşları çatılırken, sorusunu uzun uzun düşünmüş gibi görünüyordu. Sonunda içini çekti. "Bilmiyorum."

Gözlerindeki donukluğun bir kısmı geri gelmişti ve bu Nathan'ı endişelendiriyordu. Sanki son gücünü de toplamış gibiydi.

Ona yardım etme çabasındaki gücü ve sonra bırakması için yalvardığında geri çekilmesi.

Yorgunluk. Yorgunluğunun ve kafa karışıklığının amansız dalgalar halinde ona çarptığını hissedebiliyordu. Helikopterdekilerin her birine baktı ama Nathan onların kim olduğunu bildiğini bilmesine rağmen gözlerinde hiçbir tanıma yoktu.

Yüzünü onun göğsüne çevirdi ve ne dediğini duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldadı. Yakınına eğildi ve hafifçe yanağına dokundu.

"Ne dedin bebeğim?"

Ağzı görünecek kadar kaydı ve fısıldadı, "İyi olduğuna söz ver. Söz ver."

Onu öptü çünkü tam o anda en basit kelimeleri bile söyleyemeyecek kadar tıkanmıştı. Kesik kesik nefesler aldı ve gözlerini kapattı. Yanağını onunkine yasladı ve kulağına yakın bir yerden fısıldadı, "Seni asla terk etmeyeceğim, Shea."

BÖLÜM 43

"Shea konusunda **ne** yapacağım?" Nathan muayene masasının kenarına oturmuş taburcu edilmeyi beklerken sordu.

Yanı fena halde acıyordu ama bıçak hayati bir yere isabet etmemişti ve sadece on santim kadar girmişti.

Bıçak

Doktor ona alaycı bir tavırla daha yüce bir varlığın ona rehberlik ettiğini söylemişti.

Çünkü bıçak hayati bir organa isabet etmek için her türlü fırsatı yakalamış, ancak yağ dokusu ve kas dışında hiçbir şeyi çizmeden geçip gitmişti.

Dikiş atılmıştı ama daha fazla ağrı kesici almayı reddetmişti. Daha sonra kötüleşirse Donovan onu . Şimdilik kafasının rahat olması gerekiyordu çünkü Shea'nın yardıma ihtiyacı vardı ama onu daha fazla incelemeye maruz bırakmaya cesaret edemiyorlardı.

Sam kısık bir sesle, "Maren'i aradım," dedi. "Joe şu anda Shea'nın yanında. Sen buradan çıkar çıkmaz Shea'yı Maren'i görmesi için uçuracağız."

"Onu Kosta Rika'ya mı götürüyoruz?" Nathan talep etti.

Maren Scofield, KGI'nın birkaç yıl önce Afrika'dan kurtardığı bir doktordu. Rachel'in iyileşmesinde etkili olmuştu. kurtarılması ya da en azından iyileşmesi. O KGI'dan biriydi. güvenilir ve çok iyi bir doktordu. Ama Nathan'ın son duyduğuna göre hâlâ Kosta Rika'daymış. İdeal değildi. Shea'yı evinde istiyordu, lanet Orta Amerika'da değil.

"Hayır. Maren'den Tennessee'ye gelmesini istedim. Shea'yı eve götüreceğiz ve Maren bizimle orada buluşacak," diye yanıtladı Sam.

"O zaman neyi ?" Nathan yataktan zıpladı ve kapıya doğru ilerledi. Acı içinde sarsıldı

bir an için nefessiz kalmasına neden oldu. Kendini dengelemek için durdu ve yükselen mide bulantısını soluyarak uzaklaştırdı.

Sam onun kolunu tuttu. "Taburcu evraklarını almak için birkaç dakika daha bekleyebilirsin. Reçetelere ihtiyacın olacak ve ilaçları alacaksın yoksa onları boğazına tıkarım. Shea'nın sana ihtiyacı var."

"Evet, buradan defolup gitme konusunda biraz aceleci davranmış olabilirim," diye homurdandı Nathan.

"Bırak sana lanet olası iğneyi yapsınlar," diye tersledi Sam. "Sakin ve acısız kalmalısın yoksa Shea bunu anlayacak ve senin yerine almaya başlayacak."

", haklısın. Bak, hadi buradan gidelim. Van bana bir iğne yapabilir. İtiraz etmeyeceğim. Bana ne derse yapacağım, yemin ederim, ama buradan siktir olup gidelim. Shea'ya dönmek istiyorum."

Hemşirenin tekrar içeri girmesiyle bölündüler. Nathan'a bir pano uzattı ve imzalamasını istediği yerleri işaret ettikten sonra reçeteleri uzattı. Pek dostça davranmıyordu ve aceleyle geri çekildi ama Nathan muhtemelen onların bir tür suçlu olduğunu düşündüğünü tahmin etti.

En azından Resnick yerel polisleri bu işin dışında tutmuştu. Pislik herifin de işine yarıyordu.

"Gidelim," dedi Sam. "Sakin olsan iyi olur. Havaalanında bekliyorlar. Jet birkaç dakika önce iniş yaptı, yani oraya varır varmaz eve doğru yola çıkacağız."

Dünyada bundan daha iyi bir kelime yoktur herhalde. Sam'in ağırdan almasını söylemesine rağmen Nathan olabildiğince hızlı yürüyordu. koridordan aşağıya inip acil çıkıştan çıkarak SUV'lerden birinin park edildiği otoparka gidebilirdi.

Garrett kaputa yaslanmıştı ve Sam ile Nathan'ın ona doğru geldiğini görünce iterek uzaklaştı ve Nathan girebilsin diye yolcu kapısını açtı.

"Shea'dan haber var mı?" Garrett sürücü koltuğuna tırmandığında Nathan sordu.

"Kanama neredeyse durdu. Yara hala açık ama yavaş yavaş kapanıyor gibi görünüyor."

"Ama o nasıl?" Nathan endişeyle sordu.

Garrett içini çekti. "Aynı dostum. Değişiklik yok." Nathan gözlerini kapattı.

"Sen orada olduğunda daha iyi olacak," dedi Sam.

Nathan kardeşinin haklı olduğunu umuyordu. Shea'nın yaşadıkları hayal bile edilemezdi. Onun ne kadar acı bilmek canını yakıyordu. Onu koruyacağına söz vermesine rağmen elinden alınmasını engelleyemeyecek kadar güçsüz olduğu gerçeğini asla unutamayacaktı.

Jetin beklediği özel havaalanına doğru kükreyerek ilerlemeleri sonsuzluk gibi gelmişti. Nathan, SUV tamamen durmadan önce kapısını açtı ve çoktan dışarı çıkıp sıcak beton üzerinde aceleyle uçağa doğru ilerlemeye başladı.

Uçağın dışında, Steele, Cole, P.J., Dolphin, Renshaw ve Baker nöbet tutuyordu. Birini bekliyorlarmış gibi rahat görünüyor olabilirlerdi ama Nathan her ikisinin de dışarıdaki bir alana odaklanmış, olası bir tehdide karşı tetikte olduklarını gördü.

Uçağa birkaç basamak tırmanarak girdi ve kafasını içeri uzattığında Donovan'ın Ethan'la birlikte kokpitte olduğunu gördü. Sağ tarafa bakınca Swanny'nin yattığı yeri gördü. koltuklardan birine.

Swanny öne doğru oturdu ve oturma alanına dönmesini işaret etti. "Joe, Shea'yla birlikte döndü."

Nathan koridordan koltukların yanından geçip bir kanepede, bir masa ve iki koltuğun daha bulunduğu salona . Joe kanepede oturuyordu, Shea göğsüne yaslanmıştı.

Gömleği yan tarafındaki yaranın hemen üzerine kadar çekilmişti ve Nathan yarasını onun etinde görmenin şokuyla nefesini içine çekti.

Joe başını kaldırdı ve bakışları karşılaştı. Joe'nun dudakları gerildi.

ve sessizce başını salladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi olan Nathan öne çıkıp Shea'yı nazikçe Joe'dan aldı ve oturmak için koltuklardan birine geçti.

Bir süre sonra Sam ve Garrett geri döndüler ve Joe onlarla alçak sesle konuşarak raporunu verdi. Nathan onları duymazdan geldi, dikkatini sadece kollarındaki kadına vermişti.

Parmaklarını alnındaki çizgilerin üzerinde gezdirerek gerginliğini hafifletmek istedi. Yanağının yumuşaklığına dokundu, çenesinin narin çizgisini izledi.

Kız onun bir parçasıydı. Nefes almak, yemek yemek ya da uyumak kadar. Her düşüncesinde, kalbinin ve ruhunun her parçasında o vardı.

"şimdi dinlen bebeğim," diye fısıldadı alnına doğru. Onun azalan gücünü tüketmek istemiyordu. onunla telepatik olarak konuşuyordu. Çok kırılıgandı ve Sonsuz değerli. Onun için çok değerliydi. "Eve gidiyoruz. Seni eve götürüyorum, iyileşeceğin yere. Seninle ilgileneceğim. Günün her dakikasında seninle olacağım ve şeytanlarımızı birlikte dinlendireceğiz."

Kadın rahatlamış gibiydi ve adam onu kucaklayarak başını çenesinin altına sıkıştırdı. Nefes alış veriş i düzleşti ve adam ilk kez onun gerçekten dinlendiğini hissetti.

Donovan, Sam ve Garrett'ın arasından geçip Nathan'ın oturduğu sandalyenin yanına çömeldi. "İstesen de istemesen de bunu alacaksın. Senin acını kontrol edersek, onunkini de kontrol ederiz. İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var, bu yüzden etkilerle savaşmayın."

Nathan herhangi bir itirazda bulunmadı. Onun tarafı çığlık atıyordu ve Shea için, onu daha fazla mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Rahat.

Donovan sözlerini bitirdiğinde ayağa kalktı ve diğerlerine kalkış için hazırlanmalarını söyledi. Diğerleri yerlerine oturup kemerlerini bağlarken Nathan olduğu yerde kaldı.

İlacın etkisini göstermesi uzun sürmedi. Kasları gevşemiş gibiydi ve acının sınırı ortadan kalktığında rahatladı.

Öfkeli. Jet pistte taksi yaparken ve sonra havalanırken Shea'ya sıkıca sarıldı.

Eve. Tennessee'ye. Shea'yı eve getiriyordu. Sadece Shea'nın ona kalacak kadar güvenmesini umuyordu.

Hafifçe uyukladı, Shea'nın sıcaklığı Donovan'ın ona verdiği ilaç kadar rahatlatıcıydı. Ayak seslerini duyunca gözlerini açtı.

Sam, Garrett, Joe ve Swanny gelip kanepeye ve diğer koltuğa .

"Durumu daha iyi mi?" Sam kısık bir sesle sordu.

"Dinleniyor," dedi Nathan. "Gerçekten dinleniyorum."

Sam'e baktı

yanaklarının üzerinde duran kirpiklerine baktı ve göğsü yeniden sıkıştı. "Onu kırdılar. Her ne yaptılarsa, onu kırdılar."

"Saçmalık," dedi Joe. "Düştü ama . Onu tamamen kırdıklarına bir an bile inanmıyorum. Seni cehennemde gördü. Vahşi bir kadın. İyi olacak."

Nathan, ağabeyinin Shea'yla ilgili sert değerlendirmesine gülümsedi.

"Resnick'le konuştum," dedi Sam. "Şu anda işler çok karışık. Bir sürü suçlama var. Çok fazla inkar. O yok edilmeden önce kanıt toplamak." "Peki ya Grace?"

Nathan sessizce sordu.

Sam başını salladı. "Kimse bilmiyor. O orada değildi. Resnick hislerini ortaya koyuyor. Rio rapor vermedi, bu da henüz bir şey bulamadığı anlamına geliyor. bir yerlerde saklanıyor."

Nathan yükselen öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Grace hangi cehennemdeydi? Shea, kız kardeşini terk etmişken ona en çok ihtiyacı olan? İki kız kardeş birbirlerine bu kadar derinden bağılyken nasıl olur da irtibatı koparabilirdi?

Öfkesinin mantıksız olduğunu biliyordu. Grace'in Shea'yla iletişim kurmamasının pek çok nedeni olabilirdi. Ama şu anda Shea'nın etrafının

Onu seven insanlar. Kız kardeşine ihtiyacı vardı.

"Resnick, Grace'in yerini tespit edemediklerini ve şimdilik Shea'ya odaklandıklarını düşünüyor," diye devam etti Sam.

"Kim onlar?" Joe talep etti. "Bunun arkasında kimin olduğunu biliyor muyuz? İsimsiz, yüzsüz bir düşmanla savaşmak oldukça zor. Bu lanet olası bilim inekleri bu işin beyni değil. Onlar takip ediyorlar emirleri. Güvenlik bile yetersizdi. Birileri parayı ve insan gücünü karşılıyor. Asıl soru kim ve neden?"

"İşte bu kadar," dedi Sam. "Herkes bu işe karıştığını inkâr ediyor. Asla bilemeyeceğimiz ihtimaliyle yüzleşmek zorundayız. Resnick'e tam olarak güvenmiyorum. Kıçı tehlikede. İşine gelmediği sürece bize karşı tamamen dürüst olmayacaktır. amaçlar."

"Shea'yı neden kaçırdığı saçmalığına inanıyor musun?" Nathan sordu. "Onu öldürmeyeyim diye her şeyi uydurmadığına dair bir kanıtımız var mı?"

"Farklı olduğunu nereden bilebiliriz ki?" Garrett sordu. Joe, "İnek çocuğu da işin içine katalım," dedi. "Van hakkında bilgi yok. istediğinde bulamıyor."

Garrett kıkırdadı. "Ben olsam bunu söylediğini duymasına izin vermezdim.

Senin küçük sıska kıcını tekmeleyecek. Adını hareketleri var."

"Resnick'in bahsettiği iki Rus bilim adamından ne haber?" Swanny konuştu.

Sam kaşlarını çatı. "Resnick Rusya'ya döndüklerini söyledi." "Ya yalan söylüyorsa? Ya Rusya'da olmalarını istemiyorsa?

Buldun mu? Ya da belki de ona böyle söylenmiştir. Belki de

Bize doğruyu söylüyor. Her iki durumda da araştırmaya değer çünkü sorularımızın pek çok cevabını biliyorlar," dedi Swanny.

Garrett aniden sırttı. "Resnick New Mexico'da temizlik yapmakla meşgul olduğu için ofisinde olmayacağı kesin. Van ve ben küçük bir geziye çıkabiliriz, böylece Van biraz bilgisayar korsanlığı yapabilir. Van, Resnick'in güvenli dosyalarına girebilmek için kendini paralayacaktır. O adamın bilgisayarında neler sakladığını hayal edebiliyor musunuz?"

Sam yavaşça, "Bu fena bir fikir değil," dedi. "İner inmez sen ve Van jete binin ve Washington'a gidin. Bulabileceğiniz her türlü bilgiyi istiyorum.

Resnick'in bize karşı ne kadar dürüst olduğunu."

Nathan, Shea'ya daha sıkı sarılırken bile ağabeylerine baktı. "Ne yapacağız?"

Garrett ona baktı, mavi gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Ülkemize yönelik bir tehdit olduğunda her zaman yaptığımız şeyi yaparız.

Aile. Safları sıklaştırırız. Koruruz. O yerleşkeyi bir sebepten dolayı inşa ettik. Resnick nasıl yapılacağını çok iyi bildiği için oraya girdi ama bu hatayı bir daha yapmayacağız. şu andan itibaren kimseye güvenmiyoruz. Bir avuç insanın Çılgın deliler Shea'yı yetenekli olduğu için parçalara ayırıyor. O size ait, bu yüzden artık bize ait. İkinizi de koruyacağız."

"Çok güzel söylediniz Bay Smooth," diye takıldı Sam. "Ama ben bundan daha iyi söyleyemezdim. Bizim için endişelenmeyi bırak, Nathan. Sen Shea'ya odaklan. Gerisini biz hallederiz."

"Size hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum," dedi Nathan sessizce. "Hepinize. Sadece Shea için değil, onun için aldığınız riske her zaman minnettar olacağım. Onun anlamı benim her şeyim. O benim hayatım. Ama ben bu kadar zor ve ulaşılmaz biriyken pes etmediğin için teşekkür ederim."

Joe'nun yüzünde bir gülümseme parıltısı belirdi. "şimdi belki etrafınızda dolaşmayı bırakın ve kışınızı tekrar dövmeye başlayın."

Nathan orta parmağını kaldırdı. "Kesinlikle deneyebilirsiniz."

BÖLÜM 44

Kendini gerçek dünyaya geri dönmeye zorlamanın zamanı gelmişti. Bunu biliyordu. Kucakladı. Bir bakıma. Ama aynı zamanda, etrafını saran gölgelerden sıyrılmak için ne zaman çaba sarf etse, süregelen korku ve dehşet onu felç ediyordu.

Shea, Dr. Scofield'ı sevmişti. Dr. Scofield'da bir nezaket vardı.

genç kadın Shea'yı rahatlattı. İlk başta, bu kadının da diğerleri gibi olmasından korkmuştu. Onu incelemek için oradaydı. Ona zarar vermek için. Ona bir numune gibi davranacaktı.

Ama Shea'ya karşı son derece nazikti. Sanki Shea'nın anlayabileceğini biliyormuş gibi onunla yumuşak tonlarda konuşuyordu.

tam olarak ne dediyse. Gülümsüyor ve Shea'ya acele , iyi ve hazır olduğunda ve kendini güvende hissettiğinde geleceğini söylüyordu.

Shea'nın kendini bu kadar bedensiz hissetmesi ve işlev görebiliyordu ve yine de bir boşlukta var olabiliyordu. Tuvalete gitmek gibi basit şeyleri yapabiliyordu. Yemek yemek. İçmek.

Basit istekleri kabul ediyordu. Ama sanki zihni zarar görmüştü, belki de vücudundan daha fazla zarar görmüştü ve her ikisinin de iyileşmesi zaman alıyordu.

Kelly kadınları Shea'yı büyülüyordu. Sessizliği ona Kelly ailesiyle evlenen kadınları inceleme, Marlene Kelly ve hatta kan bağı olmasa da Kelly olduğunu anladığı Rusty ile daha fazla zaman geçirme fırsatı verdi.

Her gün kadınlardan biri onu ziyaret ediyordu. Genellikle Sam'in evinin arka güvertesinde oturup sıcak havanın ve göl manzarasının tadını çıkarıyorlardı. Sam, Nathan'ın yaşadığı ev yerleşkenin dışında olduğu için Nathan ve Shea'nın kendisi ve Sophie'yle kalması konusunda ısrar etmişti.

Geceleri Nathan Shea'yı yatağına yatırır ve sonra ona sarılır, sadece sarılırdı. Onun için sürekli bir teselliydi. Kaya gibi sağlam. Tereddütsüz.

Her gün onunla ilgileniyor, her ihtiyacını karşılıyor ya da onunla sessizce oturuyordu. Onu zorlamadı, ama o içinde büyüyen huzursuzluğu hissediyordu. Onun endişelendiğini biliyordu. Onun mutsuzluğunun kaynağı olmaktan nefret ediyordu ama Geri çekildiği dünya ile Nathan'ın beklediği dünya arasında var olan uçurumu kapatmaya hazır hissetmiyordu. Korku güçlü bir engelleyiciydi.

Bugün Shea güvertede oturmuş, yaz öğleden sonrasının sıcaklığına rağmen bir battaniyeye sarınmıştı. Belli belirsiz bugün kimin geleceğini merak ediyordu, çünkü bir gün bile Nathan'la buraya geldiklerinden beri kimsenin onunla oturmaya gelmemiş olmasını geçti.

Dr. Scofield öğleden sonra geri dönecekti. her öğleden sonra. Shea'nın eve döndüğü ilk günlerde doktor sürekli yanında olmuştu ve Shea boş yere kendisine yönelik bir tehdit olup olmadığından endişe edip etmediğini merak etmişti. Ama sonra doktor Shea'ya kendisinin güzelce ve öğleden sonraları ona bakacağını söyledi.

Shea kendini diğer kadınlarla birlikte olmak için sabırsızlanırken buldu. Grace'i özlüyor ve kız kardeşi için endişeleniyordu. Shea'nın üzerinde ağır bir yük vardı. Diğer Kelly kadınları ve hatta Dr. Scofield, Grace'in yokluğunun bıraktığı boşluğu doldurdular.

İç çekerek rahat koltuğuna yerleşti ve bakışlarını gölün pırıl pırıl sularına odakladı ve zihnini serbest bırakarak şimdiki zaman dışında her şeyi unuttu. Geçmiş yok. Gelecek yok. Sadece bu anı. Gözlerini kapadı ve içine çekti, güneşin üzerinde dans etmesine izin verdi.

yanaklarına ve damarlarında süregelen soğukluğa sıcaklık yaydı.

"İyileşmiyor," dedi Nathan, sesi kederle kalınlaşmıştı. Pencereden Shea'yı görebileceği bir yerde durmuş, her gün yaptığı gibi Shea'nın oturuşunu izliyordu, gölün üzerinden bakıyordu.

Donovan ve Garrett bilgi toplama görevlerinden dönmüşlerdi. İşlenecek çok şey vardı. Yapılması gereken planlar vardı. Ama Shea olanları çözecek kadar iyileşene kadar hiçbir şey yapamazdı. Shea onun önceliğiydi. Her zaman.

Sophie kesin bir tavırla, "Aynı fikirde değilim," dedi. "Ben de katılmıyorum," dedi Rachel.

Nathan, baldızları ve Sarah'nın bulunduğu yere döndü. birkaç adım ötede duruyordu. Sophie, Charlotte'u kalçasında tutuyordu. Bebek Sophie'nin minyatürüydü. Sarı saçları ve kocaman mavi gözleri vardı. Tıpkı annesi gibi güzeldi.

Bu kadınları nasıl da seviyordu. Shea'nın etrafında toplanmışlar, onu kabul etmişler ve ona bakmak için seferber olmuşlardı. Her biri Her gün onunla oturup konuştular, yalnız olmadığından emin . Yemek yemesi için onu zorladılar. Ona normal biriymiş gibi davrandılar. Zaten ailenin bir parçasıydı. Sanki O hep oradaydı.

Boğazı düğümlendi çünkü onlara yaptıkları şey için onları ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyordu ama kelimeleri bile çıkaramıyordu.

"Durumu iyiye gidiyor, Nathan," dedi Sarah yumuşak bir sesle. Nazik bir elini onun koluna koydu ve sıktı. "İlk başta bizi fark etmedi bile. Burada olduğumuzu bildiğinden bile emin değildim. Ama sonra bize baktığını fark ettim. Söylediklerimizi ve hatta cevap verirdi. Açıkça değil, ama ben ne bildiğini söyleyebilirim."

"Şu anda bile bizi bekliyor," dedi Rachel. "Ona bir bak, Nathan. Şimdiye kadar dışarıda olmamız gerektiğini biliyor. Başını çevirip duruyor, sadece hafifçe, ama kapıyı görebilmek için dönüyor çünkü her gün olduğu gibi burada olmamızı bekliyor."

Sophie, "İzninizle, bugün biraz farklı şey deneyeceğiz," diye araya girdi.

Nathan'ın kaşları çatıldı ve soru sorarcasına ona baktı.

Sophie, Charlotte'u diğer kalçasına kaydırıp ve Nathan'a bakmadan önce Rachel ve Sarah ile baktı. "Daha doğrudan bir yaklaşım izleyeceğiz. Senden uzak durmanı istiyorum. Araya girmeyin."

Nathan'ın kafasında uyarı zilleri çalmaya başladı. O sevmedi hiç hoşuma gitmedi. "Belki de Maren'in ne düşündüğünü görmek için beklemeliyiz."

Rachel başını salladı. "Bunu Maren'la zaten konuştuk. O da aynı fikirde. Ona karşı kırılcı olmayacağız, Nathan. Onun ne kadar kırılgan olduğunu biliyoruz. Denememize izin vereceğine ve müdahale etmeyeceğine söz ver. Ethan seni atış poligonuna götürmek için birkaç dakika içinde burada olacak. Kışını kaldırıp işe dönmenin tam zamanı olduğunu söylüyor."

Sonuncusunu arsız bir sırıtıyla bitirdi.

"Onu terk etmek istemiyorum," dedi Nathan. "Bir dakika bile onu terk ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Ya paniklerse? Ya var olduğu o cehenneme geri döndüğünü düşünürse? Ya bana ihtiyacı olursa?"

Rachel'in gözleri sempatiyle karardı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Onu bırakmak istemediğini biliyorum. Sen de

Her gün onunla birlikteydin. Burada olduğunu biliyor. Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyor. Bunu biliyor, Nathan. Söz veriyorum. Dışarı çıkmalısın. Biraz hava al. Biraz Kardeşlerinle vakit geçir. Shea'yı bize bırak. Yemin ederim ona çok iyi bakacağız."

Haklıydılar ama bu, onu bir süreliğine bile olsa terk etmeyi düşünmeyi kolaylaştırmıyordu. Rachel onun elini sıkı ve gözleriyle istediklerini yapması için onu teşvik etti.

Öne doğru eğildi ve onu yanağından öptü. "Öpeceğini biliyorum. Onu daha iyi ellere bırakamazdım."

"O zaman git," diye ısrar etti Sarah.

Rachel'in elini bıraktı ve kapıya doğru ilerledi ama sonra duraklayıp son bir kez geri döndü. "Eğer... eğer bir değişiklik olursa beni ara."

Geç kalmışlardı. Shea kaşlarını çatabilirdi ama kaşlarını çatacak fazla bir şey yoktu ve bu çok fazla çaba gerektiriyordu. Negatif enerji harcamak için fazla güzel bir gündü ve zihnindeki her türlü karanlığı kovmak için çok çalışmıştı.

Bir heyecan dalgası omurgasında dans etti ve onu dağıttı. Kapının sürgüyle açıldığını duyduğunda, kucakladığı karanlıktan biraz olsun kurtulmuştu. Hafifçe döndüğünde Rachel, Sarah ve Sophie'nin dışarı çıktığını gördü. Bebek... Shea bebeğin adını hatırlamaya çalışarak bir dakika düşündü. Charlotte.

Sophie'nin bebeği dışarı çıkarıp evin bahçesine kurulan oyun parkında oynatmasına bayılıyordu. yayılan güverte. Charlotte'un ellerine ya da ayaklarına kıymık batmaması için tahtanın üzeri bir hasırla örtülmüştü.

Oyuncaklar dikkatsizce etrafa saçılmıştı ve Shea tüm evin ve güvertenin yaşanmış gibi görüldüğünü düşünüyordu. Sanki bir

Aile, koruyucu kolları arasında sevgiyi ve kahkahayı paylaştı.

Sophie, Charlotte'u mindere yatırmak için eğildi ve çiğnemesi için ona en sevdiği oyuncaklardan birini uzattı. Charlotte

Diş çıkarıyor ve eline geçen her şeyi kemiriyordu.

Rachel, Shea'nın oturduğu yerin yanındaki salıncağa yerleşti.

Sarah, Shea'nın diğer tarafında otururken yorganına sarılmış

hasır bir koltuk. Sophie bölmelerle ayrılmış oyun alanından çıkıp Rachel'la birlikte salıncağa oturdu.

"Bugün daha iyi görünüyorsun, Shea," dedi Rachel, tatlı sesi Shea'nın kulaklarını müzik gibi okşuyordu.

Sarah ve Sophie gülümseyerek başlarıyla onayladılar. Shea onların yalan söylediğini biliyordu ama kendisini daha iyi hissettirmek isteyecek kadar önemsemeleri gitmişti. Ve daha iyi görünmese bile, belki de gerçekten daha iyi hissettiğini düşündü.

Sophie salıncaktan kalktı ve Shea'nın hemen önünde duran oval ahşap masanın üzerine tünedi. Dizleri neredeyse birbirine değiyordu. Shea'nın ellerine uzandı ve bir an için sadece tutup sıkı rahatlatıcı bir şekilde. Rachel ve Sarah öne doğru oturmuş, bakışları sadece Shea'ya odaklanmıştı. Shea bu bakışlardaki sıcaklığı ve sevgiyi hissedebiliyordu. Bu kadınların nasıl olup da

hiç tanımadıkları birine bu kadar değer verebilirlerdi. Ama sonra Shea onları zaten çok seviyordu ve onların arkadaşlığından büyük bir rahatlık duyuyordu.

"Shea, saklanmayı bırakmanın zamanı geldi," dedi Sophie nazikçe. "Korktuğunu biliyorum. Korkunç bir çile yaşadığını biliyorum. Ama artık güvendesin. Seni seven insanlarla birliktesin. Bariyerleri indirmen ve bizi içeri alman sorun değil."

Rachel önce Sarah'ya, sonra Sophie'ye ve son olarak da tekrar Shea'ya baktı. "Neler yaşadığını anlıyoruz. Hepimiz o yollardan geçtik. Ben hâlâ o noktaya gelmeye çalışıyorum ama her geçen gün daha da kolaylaşıyor. Hepimiz sana yardım etmek için buradayız. Hepimiz."

"Nathan senin için çok endişeleniyor," dedi Sarah. "O senin için

iyi uyuyor. Yemek yemiyor. Seni çok seviyor, Shea. O da acı çekiyor ve bunu istemediğini biliyorum. Bunu senden saklıyor çünkü sana yük olmak ve stresini arttırmak istemiyor."

Shea'nın alnı kırıştı ve gözlerini kırptırdı. Hepsı çok samimi görünüyordu. Ve endişeliydi. İçinden bir ses

aracılığıyla. Sessizliğin ağır örtüsünü ve rahatlatıcı beyaz boşluk. Ama diğer yanı bu bariyeri kaybetmekten korkuyordu çünkü o bariyer olmadan Savunma. Açık, ham anılar onu acımasızca pençeliyordu.

Rachel öne doğru eğildi ve Shea'ya ciddiyetle bakarken ellerini Sophie'ninkilere ekledi. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Tüm Kelly ailesi arkada. Her zaman dinlemeye istekli olacağım. Ya da sana yardım etmeye. Esaret altında geçirdiğim zaman hakkında konuşmak için hâlâ bir terapistle gidiyorum. Zamanla kolaylaşıyor. Sana söz veriyorum."

"Ve ayda iki kez bir tecavüz danışmanına gidiyorum," diyor Sarah sessizce ekledi. "Garrett çok harikaydı. Ailesi her zaman destek oldu. Çok iyi hissettiriyor "Ailem" deyin. Garrett'la henüz evli bile değilim ama hepiniz gerçekten ailemsiniz. Buna sen de dâhilsin Shea. Nathan'ı bize getirdiğinden beri sen de bu ailenin bir parçasısın."

Sophie, "Demek istediğimiz şu ki, hepimizin kendi payına düşen korkuları, kusurları ve gereken sorunları var," dedi. "Ama bunu birlikte yapıyoruz. Bir aile olarak. Çünkü aile -ya da en azından bu aile- tamamen bununla ilgili."

Gözyaşları Shea'nın göz kapaklarını yaktı. Duygular kabardı ve

Göğsü, dikiş yerlerinden patlayacağını düşünene kadar genişledi. Ne söyleyeceği ya da bir şey söyleyip söyleyemeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tüm pratik amaçları için kız kardeşleri olan bu kadınlara çaresizce baktı. Grace gibi.

"Eve gel Shea," dedi Rachel usulca. "Kalmak için eve gel. Burası güvenli."

Bakışlarını ilk kez onlarınkiyle tam olarak buluşacak şekilde kaldırdı.

Sırayla her biriyle tanışırken gözlerinde heyecan çiçekleri açtığını gördü. Ve sonra Sophie'nin arkasında bir hareket gördü.

Bebek göle doğru inen çok sayıdaki basamağa doğru ilerlerken nefesi kesildi.

Kapılardan biri açılmıştı ve Charlotte hızla merdivenlere

doğru ilerliyordu. Shea bağırarak uyarmaya çalıştı,

Ama sözler aklından çıkmadı ve bebeğin düşmeye başlamasını çaresizce izlemekten başka bir şey yapamadı.

Canı cehenneme. Korkak olmaktan ve gerçeklerle yüzleşmekten korktuğu için bu güzel bebek acı çekmeyecekti. Böyle biri mi olmuştu? Omurgasız, akılsız bir deli mi?

Sandalyesinden fırladı ve Charlotte'a doğru uçarken Sophie'yi yana devirdi. Diğer kadınlar irkilerek haykırdı ama Shea sadece Charlotte'u ve içinde bulunduğu yakın tehlikeyi görebiliyordu.

Shea alçaktan daldı ve ilk basamağın üzerinden atlarken onu tam anlamıyla havadan yakaladı. Döndü, böylece düşüşün ağırlığını alacak ve çocuğu ezmeyecekti. Sonra çarpışmaya hazırlandı.

Dördüncü basamağa ciğerlerindeki havayı boşaltmaya yetecek bir güçle indi ama yine de Charlotte'a inatla asıldı, ne pahasına olursa olsun onu korumaya kararlıydı.

Kalan basamaklardan baş aşağı, sırtüstü kaydı, her çarpma tüm vücudunu sarstı. Dibe vurduğunda bir an yattı ve Charlotte ona kocaman bir sakızlı sırtış atıp hemen üzerine salyalarını akıttı.

Sophie, Rachel ve Sarah merdivenlerden aşağı uçtular, gevezelik ettiler, bağıldılar, "İyi misin?" ve "Aman Tanrım!" diye bağıldılar. Sophie, Charlotte'u Shea'dan almaya çalıştı ama Shea tutundu ve Vücudunun geri kalanını merdivenlerden yuvarlarken bebeği kucakladı.

Tüm vücudu acıyordu ama hiçbir yeri kırılmamıştı. Yine de Charlotte'a tutunarak alt basamağa yerleşti ve yüzünü o mis gibi kokan bebek teni ve saçlarına gömdü. Bu olaydan hiç etkilenmeyen Charlotte neşeyle kıkırdadı ve Shea'nın saçlarından bir avuç tutarak ağzına götürmek için çekiştirmeye başladı.

Shea'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. O bile ağladığını fark etti. Omuzları titredi ve ağladı. Kocaman, acı veren hıçkırıklar.

Sophie, Sarah ve Rachel toplanmış, kollarını hem Shea'ya hem de Charlotte'a dolayabilmek için basamaklara aralıklarla oturmuşlardı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı Sophie. "Aman Tanrım, teşekkür , Shea. Nasıl bilmiyorum. Çok korkmuştum. Korkmadım. Onu görmek. Kapının nasıl açıldığını bilmiyorum. Ben her zaman çok dikkatliyimdir. Sam her zaman çok dikkatlidir. Eğer onu görmemiş olsaydın.

Tanrım, onu görmemiş olsaydın."

Charlotte kıvranmaya başladı, boğuculuğu protesto ediyordu.

saran kadın çemberi. Shea'dan uzaklaştı ve bu sefer Shea onun gitmesine izin verdi. Charlotte iki eliyle Shea'nın yanaklarını okşadı ve Shea'nın ayak parmaklarına kadar hissettiği bir sevinç çığlığı attı.

Ve sonra Shea gülümsedi. Tanrım, çok iyi hissettirdi. Sonra da güldü. Gözyaşları hala yanaklarından süzülürken, güldü ve o anın saf neşesinin ruhunu istila etmesine izin verdi.

Kadınların her biri teker teker Shea'ya şiddetle sarıldı. Shea da onlara sarıldı ve çoktan oluşmaya başlamış bu bağ için minnettar oldu. Aile. Arkadaşlık. Risklere, tehlikelere ve bilinmeyenlere rağmen hayatı yaşamaya değer kılan her şey.

Rachel başparmağının ucuyla Shea'nın gözyaşlarını sildi ve ona kendi sulu gülümsemesini verdi. "Sanırım Şu anda seni görmek isteyen biri . Neden gidip ona sürpriz yapmıyorsun?"

BÖLÜM 45

Adam gibi ateş etmiyordu. Hedefinin her yerindeydi. Her şeyin canı cehenneme deyip Shea'ye dönmeye hazırdı.

Garrett onun yanında, "İyi ki korunmak için sana güvenmiyoruz," diye homurdandı. "Hepimiz kığımızdan vurulurduk."

Nathan ateş etmeye başladıktan sonra etrafta kalan tek kişi Garrett'ti. Diğer kardeşleri aceleyle geri çekilmiş ve güvenli bir mesafede durmuşlardı.

"Bunu yapamam," dedi Nathan tiksintiyle. "Aklım bu işte değil. Ayrıca şu anda kafamın içinde olmasını istemiyorum. Sadece istiyorum ki..." Sözüünü kesti ve hayal kırıklığı içinde parmaklarını yumruk yaptı.

Garrett elini Nathan'ın omzuna koydu. "Biliyorum dostum. Biliyorum. Oraya ulaşacaksın."

"Umarım haklısındır. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey varmış gibi hissediyorum. Bu kadar korkmamasını sağlamak için. Kendini koruduğu kabusu unutmasına yardımcı olmak için."

Garrett sessizce, "Çok şey yaşadı," dedi. "Ama o güçlü. O bir savaşçı. Şu anda sadece hayatta kalmak ve başa çıkmak için yapması gerekeni yapıyor. Yaşadığın cehennemden kurtulmak için yaptıklarını bir düşün. Hâlâ bununla uğraşıyorsun. Ve de. Tıpkı onun yapacağı gibi. Sadece bunu birlikte yapacaksınız."

"Sen ve Sarah böyle mi yapıyorsunuz? Bununla başa çıkmak mı?"

"Her lanet gün," dedi Garrett kasvetli bir sesle. "Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Ama iyi olanları? O kadar tatlı ki, kötü günleri telafi etmekten çok daha fazlası. olanlar."

Nathan güvenlik gözlüklerini çıkardı ve ardından boynuna astığı kulak tıkaçlarını çekip ikisini de cebine koydu. Mermi harcamaya devam etmek anlamsızdı.

Swanny'ye başını salladı. "Sen ve Sam onu yakalamayı düşünüyor musunuz?"

Garrett, Nathan'ın bakışlarını Swanny'nin Ethan'la sınav çekme yarışına girdiği yere kadar takip etti. "Olabilir. Eğer ilgilenirse. Van'ın bir takım kurduğunu biliyorsun. Plan her zaman sen ve Joe'nun da dahil olmasıydı. Acelesi yok. Sen, Joe, hatta Swanny'nin bile serbest kalmadan önce halletmeniz gereken çok şey var. Zamanımız var."

Sam ve Joe yüzlerini kaplayan geniş sırtışlarıyla Nathan ve Garrett'a doğru yürüdüler. Garrett onlara şüpheyle baktı ama onlar onu görmezden gelip Nathan'a odaklandılar.

Joe göstererek, "Bir baksana, Nathan," dedi.

Nathan döndü, Joe'nun dikkatini çalıştığı şeyi bulmak için araziye taradı. Sonra dondu kaldı ve nefes almayı unuttu. Ya da belki de alamıyordu.

Shea yavaşça ona doğru yürüyordu, adımları biraz kararsızdı. Ama bu oydu. Ve ona doğru bakıyordu.

Şaşkınlıkla baktı, midesi o kadar düğümlenmişti ki yutkunamadı bile. Hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. Gülmek istedi. Ağlamak istedi. Yumruğunu havaya kaldırıp muzaffer bir çığlık atmak istedi.

"Peki, ne ?" Garrett sordu, sırtışı kardeşlerinininki kadar büyüktü. "Gidip onu getirin!"

Nathan sendeleyerek başladı. Ayakları yere bastıkça ve dizlerinin titremesi durdukça, koşmaya başlayana kadar hızını artırdı. Olabildiğince hızlı ve sert, tek düşüncesi ona ulaşmaktı.

Onun geldiğini görünce durdu ve sonra Gülümsemesi tüm dünyayı aydınlattı. Onun dünyasını. Onu tam da yaşadığı yerden vurdu ve neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu.

Sonunda ona ulaştığında, onu kollarının arasına aldı ve sıkıca kendisine sarıldı, sonra da sevinçle kahkahalar atarken dönüp durdu.

Başını geriye attı, adam ikisini de döndürürken kollarını iki yana açtı. Kahkahası çınladı, sesi o kadar güzel ve saftı ki hiçbir kelime onu tarif edemezdi.

Sonunda durdu ve kızın, burunları neredeyse birbirine değene kadar vücudundan aşağı kaymasına izin verdi.

"Seni seviyorum," dedi kısık sesle. "Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki Shea. Evine hoş geldin, bebeğim. Evine hoş geldin."

Kollarını ona doladı ve öyle bir sarıldı ki O kadar şiddetliydi ki boynuna sarılmıştı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim."

Geri çekildi ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt. Bana geri döndün. Önemli olan tek şey bu."

Onu öptü ve kızın tadı çok , kollarında çok yumuşak, sıcak ve çok değerli hissediyordu.

"Seninle bir hayat istiyorum, Nathan. Çok korktum. Hâlâ da korkuyorum. Seni ya da aileni bu işe bulaştırmak istemedim. Geleceğin ne getireceğini hâlâ bilmiyorum ama fark ettim ki gelecek ne getirirse getirsin seninle birlikte yüzleşmek istiyorum. Ailenin benim ailem olmasını istiyorum. Onları şimdiden seviyorum."

Gülümsedi ve nazikçe yere indirdi ama bırakmadı. Onu yakınında tuttu, ona dokundu, ona doğru bastırdı. Elleri her yerdeydi, onun burada, yanında olduğuna, güzel gözlerinin berrak ve anlayışlı olduğuna dair kendine güvence veriyordu.

"Onlar zaten senin ailen bebeğim. Ve onlar da seni seviyor."

"Gidip evimizi görebilir miyiz?" diye fısıldadı. "İçini hiç "

Onu tekrar kollarının arasına aldı ve öylece , hissini ve dalga dalga üzerine gelen saf neşeyi .

"Evet," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sanırım bir tur ayarlayabilirim. Korkarım müstakbel kocanız inşaat departmanında tembellik yapıyor, ama elinde çok sayıda yetenekli kardeşler, sayısız arkadaştan bahsetmiyorum bile, sadece çok

yardım istekli. Bahse girerim bu işi kısa sürede halledebiliriz."

Elini onun elinin içine kaydırırken gözleri muzipçe parlıyordu. "Evleniyor muyuz?"

Çenesini kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Evet, evleniyoruz. Bugün, yarın, gelecek yıl. Ne zaman olacağı umurumda değil. Tamam, umurumda ama sen evlenene kadar beklemeye hazırım.

ve daha da önemlisi, kendini daha iyi hissettiğinde. Tek umursadığım burada benimle yaşayacak olman. Her zaman. Birlikte. Beni, benim seni sevdiğimin yarısı kadar sevmen. Bu kadarı yeter. Sen bana her zaman yeteceksin, Shea."

Ona gülümsedi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bana karşı çok sabırlı oldun, Nathan. Bunu başaracağım. Bazı çok özel kadınlar bana bunun zaman alacağını ama asla yalnız olmayacağımı söylediler. Ve ne var biliyor musun? Sen de başaracaksın."

Her tarafı yumuşamıştı. Onun hâlâ şeytanlarıyla savaştığını, kendisi gibi onun da korkuları ve endişeleriyle mücadele ettiğini biliyordu.

Ama evet, oraya varacaktı. yanında olduğu sürece dünyayı ele geçirebilirdi.

"Oldukça berbat bir çift olduk, musun?" dedi gülerek.

"Bence birbirimiz için mükemmeliz," dedi yumuşak bir sesle. "İhtiyacımız olduğunda sırtımızı dayayabileceğimiz birbirimiz var. Biz dayanacak bir ailem de var."

Arabaya doğru ilerlerken onu kendi tarafına çekti. Aylar önce eve döndüğünde inşa etmeye başladığı ev, bir zamanlar olduğu adamın sadece bir kabuğuydu.

Şimdi mi? Yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Uzun zamandır ilk kez yeniden bir bütündü. Artık geleceğe belirsizlikle bakmıyordu.

Gördüğü şey onu öylesine sevince boğdu ki.

Onu cehennemden kurtaran bir kadınla bir hayat. Tamir edilemeyeceğini düşündüğü anda onu tekrar bir araya getiren bir kadınla. Aşk inanılmaz şeyler yapabilirdi. O onun mucizesiydi,

Ve ihtiyacı bu kadar büyükken onu kendisine gönderdiği için Tanrı'ya her gün şükrediyordu.

Şimdi aynı şeyi onun için yapabilirdi. Onu hayatının her günü sevecekti. Onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu asla hafife almayacak ve sahip olduğu her şey pahasına da olsa, hayatının geri kalan her dakikasında güvende hissetmesini ve sevilmesini sağlayacaktı.

BÖLÜM 46

NATHAN ve kardeşleri savaş odasının dış kapısının çalındığını duyunca başlarını kaldırıp baktılar. Nathan iç çekti. "Ben bakarım."

Shea'yı içeri almaya gittiğinde diğerleri kıkırdadı. Kendisine özel olarak atanmış bir giriş kodu vardı, ama her zaman kapıyı çalıyor, öylece içeri dalma tereddütünü aşamıyordu KGI karargahına.

Kapıyı açtı ve bir an için onun orada öyle güzel ve... mutlu durduğunu gördü. Gözlerinde uzun zamandır olmayan bir hafiflik vardı. Teni, dışarıda ne kadar çok vakit geçirdiğinin bir kanıtı olan bronzluğun ilk çiçeklerini taşıyordu.

Sonra elini tuttu ve onu içeri çekti. "Kodunu kullanmaya başlamalısın, Shea. Onu sana bir amaç için verdik. sebep."

"Biliyorum. Yine de rahatsız ediyordum gibi hissediyorum. Belki de kapıyı çalıp şifreyi kullanırım. Böylece geleceğimi bilirsin."

Nathan ve Shea diğerlerine katılırken Donovan kıkırdadı. "Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama binanın yirmi metre yakınına geldiğinizde burada olduğunuzu biliyorduk. Sadece kodunu girin ve içeri gelin."

"Rio'dan haber var mı?" diye sordu endişeyle.

Nathan elini kadının sırtında aşağı yukarı hareketlerle kaydırды. Donovan'ın yüzü pişmanlıkla yumuşadı. "Hayır tatlım, korkarım ki hayır."

Shea hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. sefilce. Kardeşlerinin hepsi yüzlerini buruşturdu çünkü onu herhangi bir nedenle üzgün görmekten nefret ediyorlardı. Her geçen gün daha iyiye gitmesine rağmen hepsi ona azami özenle davranmak için büyük çaba sarf etti.

"Elimizde başka bilgiler de var ve Resnick'ten de bir talep aldık. Neden oturmuyorsunuz, biz de size bilgi verelim," dedi Sam.

Sam'e gülümsedi ve kanepelerden birine oturmadan önce diğerlerini de onayına dahil etti. Kenara tünedi ve sakin görünüyordu ama Nathan onun gerginliğini ve Grace'in henüz bulunamamış olmasından duyduğu derin hayal kırıklığını ve endişeyi hissedebiliyordu.

Onu bulacağız, bebeğim. Onu sana getirene kadar durmayacağız. Söz veriyorum.

Yüz hatları yumuşadı ve gözleri parladı. Onunla konuştuğunda gözlerinin ışıldaması karnına inen bir yumruk gibiydi telepatik olarak. Ailesinin önünde pek sık bu şekilde iletişim kurmazlardı. Shea hala yeteneklerinin ne kadar iyi karşılandığı konusunda tam olarak rahat değildi, ama oraya doğru gidiyordu.

Yapacağınızı biliyorum. Size ve kardeşlerinize güveniyorum.

Garrett kuru bir sesle, "Siz ikiniz telepatik göndermeyi bitirdiyseniz," dedi.

Önceden olsa Shea muhtemelen kızarır, başını öne eğer ve kendini korkunç derecede dikkat çekici hissederdi. Ama artık daha fazla

Ailesiyle her zaman rahattı ve bu da Nathan'ı heyecanlandırıyordu.

Çenesini kaldırdı ve Garrett'a doğru sırttı. "Ben de tam Nathan'a Sarah'ya dün kaç tane F bombası attığımı duyduğumu söylemeyi unutmamam gerektiğini söylüyordum."

Herkes kahkahalara boğulurken Garrett iç çekti.

Sam sırttı ve Nathan Shea'nın yanına yerleşirken kanepenin sandalyeye çöktü. Diğerleri Yavaş yavaş oturacakları yerleri seçtiler ama Swanny arka planda geziniyordu. Hâlâ konfor alanına ulaşamamıştı ama

iyi uyum sağlıyordu. Birkaç gün içinde eve dönecekti ama Nathan, Sam'in bir iş teklifi aldığını biliyordu. Swanny düşünmek için zaman istediğini söylemişti, Nathan onun eve gidip işleri yoluna koyacağını ve geri döneceğini düşündü. En azından öyle umuyordu. Swanny başıboştu. KGI'ya ihtiyacı vardı. Tıpkı Nathan'ın Afganistan'dan döndüğünde olduğu gibi bir amaca ihtiyacı vardı.

"Resnick onunla görüşmek isteyip istemediğini sordu, Shea," diye başladı Sam.

Shea'nın ağız açık kaldı ve otomatik olarak Nathan'a doğru , ta ki Nathan'ın yanına sıkıca bastırılana kadar. Kolunu onun omuzlarına doladı ve sıktı.

"Deli mi bu?" diye sordu.

"Bilmediğin çok şey var ama neden ve niinlere girmeden önce şunu bil. İstemediğiniz hiçbir şeyi zorunda değilsiniz.

Nokta. Eğer söylerseniz

bu yerleşkeye asla ayak basmayacak. Anladın mı?" Sam bir bakış fırlattı, onun bakışlarını yakaladı ve tuttu. "Sen de sürücü koltuğunda. Sadece bizden yapmamızı istediğin şeyi yapacağız, tamam mı?"

Gülümsedi ve başını salladı.

"şimdi sizinle tanışmak istiyor çünkü o da sizin ve Grace'in doğduğu laboratuvarıda gebe kaldı."

Shea tamamen hareketsiz kaldı, o kadar hareketsizdi ki Nathan bir an için onu çoktan üzdüklerinden endişelendi.

"O zaman neden?" diye fısıldadı. "Neden böyle bir şeyi Ben mi? Neden buna izin versin ki? O biliyor. Orada neler olduğunu biliyor olmalı, değil mi?"

Nathan onun şakağını öptü ve bir eliyle saçlarını okşadı. Ama Sam'in ona ayrıntıları olabildiğince duygusallıktan uzak bir şekilde anlatabilmesi için sessiz kaldı. Nathan objektif olamıyordu. O pii öldürmek istemeden Resnick'i hâla düşünemiyordu bile. Bu gerçeği affedemiyordu,

Eğer Resnick olmasaydı, Shea ikinci kez yakalanmayacaktı.

"Sana zarar veren insanlara seni teslim eden o değildi. göründüğünü biliyorum. Seni bizden aldı çünkü seni korumak istiyordu. Bu aptalcaydı. Ama sana zarar gelmesini istediğini hiç sanmıyorum. Dahası da var. Kendisinin senin kardeşin olma ihtimalinin yüksek olduğuna inanıyor."

Bu sefer Nathan onun yaşadığı şoku hissetti. Yolları açıldı ve birbiriyle çelişen tüm duyguları hissedebiliyordu. Kızın öfkesini. Üzüntüsünü. Ve kafa karışıklığını.

"O da bir deneydi. Kendi hesabına göre başarısız bir deney. Sen ve Grace gibi özel yetenekleri yok. Oregon'a taşındığınızda Peterson'lara yardım eden oydu. Yıllar önce sen ve Grace'le birlikte ortadan kaybolduktan sonra nihayet izlerini buldu. Çabalarını finanse etti ve yardım gerekirse kendisini aramaları için onları yönlendirdi.

hiç ihtiyaç duymadı. Onlardan sana ve Grace'e de aynı şeyi söylemelerini istedi ama belli ki ona güvenmediler ya da belki de doğumundaki rolleri hakkındaki gerçeği bilmeni istemediler.

ve onların senin biyolojik ebeveynlerin olmadığı gerçeğini." "Grace ve beni kimin bu kadar istediğini biliyor mu?"

Sam memnun bir sırıtışla, "Bize tüm bilgileri vermemişti ama Donovan biraz bilgisayar korsanlığı yaptı ve tüm dosyalarına erişebildik," dedi.

Shea Donovan'a baktı, gözleri temkinliydi.

Donovan ona güven verici bir gülümseme gönderdi.

"Endişelenmeni istemiyorum. Tamam mı? Bana söz ver."

"Anlat bana," dedi usulca.

"İki Rus bilim adamından bahsetti, ben de onlarla ilgili bilgilerin yanı sıra deneylerin amacı ve sonuçları hakkında bulabildiğim her şeyi başladım.

amaçlanan kullanımlar. Resnick'Rusya'ya döndüğünü düşünmesine ya da en azından söylemesine rağmen hala burada, ABD'de yaşayan bilim adamlarından birinin izini bulabildim."

Shea hareketsiz kaldı ve öne doğru eğildi, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı.

"Başlangıçta bu sadece ordu finanse edilen ve desteklenen bir araştırma konusuydu. Son derece gizliydi. Ayrıca, siz ve Grace dışında başka başarılı denekler de vardı. Psişik yeteneklerle doğan başka çocuklar da vardı. Ancak iyileşme yeteneğini üretebildiklerini keşfettiklerinde, diğerleri atıldı, evlat edinildi, programdan çıkarıldı."

"Grace," diye fısıldadı Shea. "Başından beri Grace'le ilgiliydi. O zaman beni neden tutuyorsun?"

"Çünkü senin de böyle bir yeteneğin var Shea," dedi Donovan nazikçe. "Evet, yetenekleriniz farklı gibi görünüyor ama Nathan için yaptıklarını bir düşün. Şimdi sen ve Grace'in nasıl bir ekip olarak çalışabileceğinizi düşünün. Uzaktan iyileştirme. Bunu daha önce konuşmuştuk, hatırladın mı? Yapabilirsin

Biriyle iletişim kurun ve onun acısını ve ıstırabını alın. Grace Swanny'yi senin aracılığıyla iyileştirdi. Şimdi ordunun bu gibi hediyeleri nasıl kullanacağını düşünün. Yok edilemez askerler. Savaş alanında yaralanıyorlar ve telepatik olarak iyileşiyorlar. Yakalanıp bilgi almak için işkence mi görüyorlar? Acı ve ıstıraplarını alır ve onları bunlardan korursunuz. Makine gibi olurlar. Asla kırılmazlar. Bunu bir kurtarma perspektifinden düşünün. Tıpkı Nathan için yaptığın gibi, mahkumla iletişim kurabilirsin. ve bir kurtarma ekibini ona götürmek. Bunlar, evet, ordunun uğruna cinayet işleyeceği yetenekler."

"Ama siz ordu için çalışıyorsunuz. . Ya da en azından siz çalışıyordunuz," dedi şaşkınlıkla. "Hâlâ çalışmıyor musunuz?"

"Bu, ordunun hiç kimsenin görmediği bir parçası. Hatta bile," dedi Sam. " 'Ordu tarafından finanse ediliyor', sadece çok az sayıda yüksek rütbeli insanın bildiği çok gizli bir proje için kullanılan bir parola. Dışarıda hizmet veren kadın ve erkekler canavar değildir. Onlar işlerini yapıyorlar. Bu tür araştırmalar resmi olarak var olmayan kara operasyon grupları için yapılır. Size bunu söylüyoruz.

Çünkü bilmeyi hak ediyorsunuz. Yaptığımız her şeyi bilmemiz gerekmiyor, ama kendimizi bilgiyle donatıyoruz, böylece

Eğer bir ihtiyaç olursa, seni, Grace'i ve bu tür araştırmalara hedef olan diğer kişileri korumak için kamuoyuna her şeyi açıklayacağız."

"Yani yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Sadece bu bilgiyle yaşamak ve bir daha peşimden gelip gelmeyeceklerinden asla emin olamamak zorunda mıyım?"

"Resnick bu operasyonu tepeden tırnağa çökertmeye çok kararlı. Artık ona tam olarak güvenmiyorum. Ama geldiğini de anlıyorum. Tıpkı bizim oynamamız gerektiği gibi oynuyor. Eğer başarılı olursa

Fişi çekince, tüm bunlar sessizce ortadan kalkacak. Sanki hiç var olmamış gibi olacak."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye mırıldandı Shea.

Nathan parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın Shea. Hayatını asla kaçarak yaşamak zorunda kalmayacaksın. Burada bir duruş sergiliyoruz. Birlikte."

"Hooyah," diye Ethan usulca.

Garrett ısrarla, "Lanet olsun," dedi. "Ve aranızdan beni Sarah'ya ispiyonlayan ilk kıcına tekmeyi basacağım. Buna siz de dahilsiniz, Bayan Shea."

Shea gülümsedi ve Nathan neredeyse rahatlamıştı. O iyi olacaktı. Bunu hissetti.

"Shea?" Sam söyledi.

Dikkatini tekrar Sam'e çevirdi.

"Resnick konusunda ne yapmak istiyorsun? Seni görmek istiyor ama kendini güvende hissetmen konusunda kararlı, bu yüzden de bunu burada, hepimiz buradayken yapmak istiyor. Onunla konuşmak senin için iyi olabilir. Muhtemelen sorularınızın çoğunu yanıtlayabilir."

Yavaşça başını salladı ve sonra derin bir nefes aldı.

"Tamam. Onu göreceğim. Belki Grace'i bulmamıza yardımcı olacak bilgilere sahiptir." Bir an tereddüt etti ve sonra tekrar Sam'e baktı. "Ne zaman?"

"Ne zaman istersen. Ne zaman hazır olursan. Sen sadece söyle ve ben bunu gerçekleştireyim," dedi Sam.

"Teşekkür ederim," diye birden ağzından kaçırdı. Dönüp hepsine baktı, gözleri usulca parlıyordu. "Sadece teşekkür ederim. Hepiniz benim için çok şey riske attınız ve şimdi eşlerinizle tanıştığımı göre, benim yüzümden sizi onlardan birinden ayıracak bir şey olmasına dayanamayacağımı biliyorum."

"Kardeşimiz için her şeyi riske attınız," diye araya girdi Joe. "Biz senin için aynı şeyi nasıl yapmayız?"

Shea, "Artık dursak iyi olur, yoksa çok duygusallaşacağım," diye uyardı.

Bu diğerlerinin kıkırdamasına neden oldu ama hepsi gözlerinde açık bir sevgiyle Shea'ya bakıyordu.

Nathan gülümseyerek onu kendine doğru çekti ve başının üstüne bir öpücük bıraktı.

Ethan, Nathan'a bakarken, "İşte bu yüzden senin için her şeyi göze alırız," dedi. "Yine gülümsüyor. Yine kendisi gibi. Bunu sen yaptın Shea. Onu eve sen getirdin."

BÖLÜM 47

SHEA Nathan'ın kollarına daha sarıldı ve ateşböceklerinin havada dans edip yere yakın bir şekilde süzülüşünü izledi. Ağaç dallarının arasından göz kırptılar ve karanlıkta Noel ışıkları gibi parlıyordu.

"Burayı çok seviyorum."

"Hmm. Seni seviyorum," dedi Nathan.

Sam'in kolları ona daha sıkı sarılırken gülümsedi. Gece etraflarına çökerken Sam'in güvertesindeki salıncakta oturuyorlardı. Hafifçe ileri geri sallanıyorlardı, Nathan da arada bir onları hafifçe iterek devam etmelerini sağlıyordu.

"Keşke Grace burada olsaydı. Ailenizi çok severdi. Sophie, Sarah ve Rachel'ı severdi. Özellikle Sophie'yi. çok ona benzediğini düşünüyorum."

Nathan dudaklarını kızın alnında gezdirdi. ", bebeğim. Rio onu bulacak."

"Bu o kadar mükemmel ki uyandığımda her yok olacağından endişe ediyorum."

Öyle bir şey olmayacak. Benimle sıkışıp kaldın. Eğer bir gün ortadan , bu dünyada seni aramayacağım tek bir köşe yok. Sen benimsin, bebeğim. Ve senden asla vazgeçmeyeceğim.

Ona sıkıca sarıldı ve sonra onu öpmek için eğildi, dudakları onunkilerin üzerinde sahiplenici bir şekilde hareket etti.

"Bu iyi çünkü umarım bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu biliyorsundur. Seni bulacağım, Nathan. Sen benimsin."

da onu öptü, elleri kollarına doğru kayarak onu kucağına çekti.

"Konuşmamız gereken küçük bir şey var." Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kadını, dizleri kalçalarının her iki yanındaki salıncağın yastığına gömülecek şekilde oturttu.

"Evet. Bundan sonra kardeşlerimle birlikte çalışacağım. Yaralanma ihtimalim var. Sen ve ben bu konuyu, KGI için çalışırken karşılaşacağım tehlikeleri konuşmuştuk."

Ciddiyetle başını salladı.

"girip benim yerime acı çekemezsin," dedi sertçe. "Bana söz vermelisin Shea. Artık yok."

Gözlerini devirdi. "Çok ."

Gözleri büyüdü ve sonra sıırttı. "Bu gece alingan hissediyoruz, değil mi?"

"Eğer kapatıp beni içeri alırsan, sana ne kadar alingan olduğunu gösteririm," diye mırıldandı kulağının dibini ısırmadan hemen önce.

"Dur bir dakika. Beni asıl amacımdan uzaklaştırmıyorsun. Söz vermeni istiyorum, Shea."

"Anlamıyorsun, Nathan."

Adam ona vahşice baktı, ama o sadece gülümsemekle yetindi ve ellerini aşağıya kaydırarak onu yakından kavradı. Adam

çoktan sertleşmiş ve kotuna doğru şişkinleşmişti.

"Demek böyle ," diye homurdandı. "Yapmak istemediğin her an beni seksle oyalayacaksın.

Sana sorduğum şey." "İşe yarıyor mu?"

"Kesinlikle evet."

Salıncaktan aniden kalktı ve kapıya doğru ilerlerken da yanında taşıdı. Kapıyı açmak için uzandı. ve içeri doğru ilerledi.

Onu yatak odalarına taşıdı ve yatağa bıraktı, üzerine indi, sıcak, sert vücuduyla onu sardı.

Ona baktı, hissettiği tüm aşk gözlerinde parlıyordu. Göğsünde kabardı ve gücüyle onu boğdu. Bu adamı her şeyden çok seviyordu. Onun için duvara kadar gitmişti. Onu en başından beri tanıyor ve kabul ediyordu.

kaderlerinde birlikte olmak olduğunu anlamaya başladı. Ona sevildiğini ve el üstünde tutulduğunu hissettirmediği tek bir gün bile geçmedi.

Hayat çok güzeldi, birlikte katlandıkları her şey için çok daha tatlıydı.

Ellerini yüzüne doğru kaldırdı ve ona gülümsedi. "Sadece düşün. Kolay lokma olarak ün yapacaksın."

Onu öptü ve boynundan aşağıya doğru bir yol çizdikten sonra geri çekilerek ona sevgi ve hayranlıkla gülümsedi. "Sanırım bununla yaşayabilirim."

ÖZEL BİR ÖNİZLEME İÇİN SAYFAYI ÇEVİRİN

MAYA

BANKS'IN YENİ

KGİ ROMANI

BERKLEY SENSATION'DAN ÇOK YAKINDA!

GRACE Peterson battaniyeyi üzerine daha sıkı çekti ve karanlıkta büzüştü. Boş gözlerle yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Dağ havası soğuktu. Alacakaranlık çöküp güneşli bir öğleden sonranın rahat kalıntılarını silerken olduğu gibi sadece soğuk değildi. Buz gibiydi.

Kasları gerilirken alçak bir inilti çıktı ve Sadece soğuğu değil, bunca ölüm ve hastalığın verdiği zayıflığı da protesto ediyordu. Acı onun için uzun zamandır anlamını yitirmişti. Hissettiği şey gerçekten acı olarak kabul edilemezdi. Daha kötüydü. Umutsuzluk ve çaresizliğin ıssızlığından başka bir şey hissedemiyordu. Bu Kendisine uygulanan dehşet yüzünden muhtemelen öleceğini biliyordu. Ve belki de bunu hak etmişti, çünkü kendisine itilen herkese yardım edememişti.

Kaçışı bir tesadüftü. Ona bakmakla görevli adamlardan birinin hatasıydı. Gerçi buna bakım denemezdi. Ona hiç saygı göstermemişlerdi. Ona cansız bir nesneymiş gibi davranıldı. Sihirli bir değnek gibi.

Bir yaraya ya da hastalığa el salladı ve onun şeyi yok etmesini bekledi.

Bu yüzden onlardan nefret ediyordu. Duygusuzlukları için onlardan nefret ediyordu. Onu kullandıkları gibi başkalarını da kullandıkları için. Piyonlar. Onlara bilgi sağlayan nesneler. Onlar insan bile değillerdi. Sadece sayılardı.

Bir başka ürperti dişlerini takırdattı ve kemiklerinin derinliklerine yerleşti. Bir daha asla ısınabileceğini hayal bile edemiyordu. Ayaklarını battaniyenin içine daha da kıvırdı ve uçlarını çenesinin altına sıkıca sıkıştırdı.

Kız kardeşi Shea'yı özledi. Onun dokunuşunun rahatlığını özliyordu. Zihninin fırçasını ve gülümsemesinin görüntüsünü. Bunu hiç ve hiç dikkate almamıştı.

Shea'nın ayrılma kararını ciddiye alıyordu. Ta ki Shea'nın yakalandığı ve birlikte olsalardı ikisinin de kaçırılmış olacağını fark ettiği güne kadar.

Shea her zaman Grace'i güvende tutmaya kararlıydı ama şimdi Grace de Shea'yı kendisinden mümkün olduğunca uzak tutmaya aynı derecede kararlıydı. Grace avlanmıştı.

Peşindekilerin muhtemelen çoktan bu dağlarda olduğunu biliyordu. Onlar kısa bir mesafede olabilir.

Böylece kapıyı kız kardeşinin yüzüne kapatmıştı ve bu boşluk, en az içine çektiği hastalık ve acı bombardımanı kadar canını yakmıştı. Shea'nın yanında olmaması yalnızlığın en kötüsüydü. Kardeşiyle bağlarını koparmıştı.

Kız kardeşiyle arasındaki telepatik bağ ve en büyük korkusu bunun kalıcı olmasıydı. Asla geri alamayacaktı.

Bir bakıma, bunun bir lütuf olacağını düşündü. Yeteneklerini kaybederse, normal bir hayatı olabilirdi. Ama başka birinin hayatında bir fark yaratma yeteneğini de kaybedecekti.

Sorumluluğun, üzüntünün ve pişmanlığın ağırlığıyla bitkin düşmüş bir halde gözlerini kapattı. Kendisi olmadığı için nefret ediyordu.

Daha güçlüydü, kadar stres altında çökmüştü. Ama hastalıklar birbiri ardına karşısına çıkmıştı. Kırık kemikler, korkunç kanlı yaralar, tümörler, hastalıklar ve liste uzayıp gidiyordu. Geçirdiği en korkunç deney, akıl hastalığı olan bir kadının zihnine ulaşip onu iyileştirmesinin istendiği zamandı.

Grace üç uzun gün boyunca gerçekten deli olmanın ne olduğunu öğrenmişti. Kadın beynindeki karanlıktan arınmış bir şekilde uzaklaşırken o da kadının varlığını yaşamıştı. Grace iki kez kendini öldürmeye çalışmıştı, bunu kendi istediği için değil, hastalığın emrettiği için yapmıştı. Sonunda, hayatını sonlandırmanın bir yolunu bulacağı korkusu çok büyük olduğu için, kendisi için temel ihtiyaçları bile yapamayacak şekilde kısıtlanmıştı.

Acıkmıştı ama yemek düşüncesi midesinin düğümlenmesine neden oluyordu. Sık sık yakındaki derelerden su içiyordu, çünkü yapması gerektiğini biliyordu Gücünü yüksek tutacak bir şey.

Sessizce arkasını döndü ve bir şekilde daha fazla sıcaklık bulacağı umuduyla battaniyeyi yeniden düzenledi. Eninde sonunda kız kardeşine ulaşması gerekecekti ama bunu şimdi yaparsa Shea, Grace'in içinde bulunduğu korkunç durumu görecek. Shea gelirdi. Kendini büyük bir tehlikeye atmıştı. Shea, Grace'in yanına gelirse Grace asla kendisiyle yaşayamazdı. kurban edildi çünkü Grace bir zayıflık anında pes etti ve kız kardeşleriyle yeniden bağlantı kurmaya çalıştı.

Sessiz gözyaşları Grace'in yanaklarından aşağı süzüldü ve soğuk hava buza çevirene kadar kısa süreliğine tenini ısıttı. Öfkeyle onları temizledi ve umutsuzluğun onu kontrol etmesine izin verdiği için kendine daha da eğildi.

Bundan daha güçlüydü ve yine güçlü olacaktı. Yaşadığı çileyi atlatmak için zamana ihtiyacı vardı. Belki de Asla eskisi gibi olamayacaktı.

teslim olmak için. Eğer ölürse, kaçarken ölecekti. Ayakta ve savaşıarak ölecekti. Farelerin daha az hor görüldüğü laboratuvarıda ölmeyi reddetti.

Uzaktan gelen bir ses onu kadar dondurdu. O kadar hareketsiz kaldı ki nefesi bile gecenin içinde bir kükreme gibi duyuluyordu. Kadın Gürültüyü bastırmak için battaniyeyi ağzına bastırdı ve gecenin kalın perdesi arasından umutsuzca görmeye çalışarak ağaçlara baktı.

Biri geliyordu.

Romantizmi Keşfedin

berkleyjoveauthors.com

Sırada ne olduğunu görmek için
En sevdiğiniz romantik yazarları ve en son
Berkley, Jove ve Sensation seçimlerini
keşfedin.

Yenilikleri görün

Yazar etkinliklerini bulun

Harika ödüller kazanın

Okuma önerileri alın Yazarlarla ve

diğer hayranlarla sohbet edin

**Sevdiğiniz yazarlarla yapılan
röportajları okuyun**

berkleyjoveauthors.com

Penguin Group (ABD) On'line

Yarın ne okuyacaksınız?

Patricia Cornwell, Nora Roberts, Catherine Coulter, Ken
Follett, Doha Sandford, Clive Cussler,
Tom Clancy, Launch K. Hamilton, Charlaine Harris
J. R. Ward, W.E.B. Griffin, William Gibson,
Robin Cook, Brian Jacques, Stephen King,
Dean Koontz, Eric Jerome Dickey, Terry McMillan,
Sue Monk Kidd, Amy Tan, Jayne Ann Krentz,
Daniel Silva, Kate Jacobs ...

Hepsini Şu adreste bulabilirsiniz

*find tour schedules and reading group guides,
and enter contests.*

Penguin Group (ABD) haber bültenlerine abone
olun ve Özel bir bakış açısı kazanın
heyecan verici yeni kitaplara sevdiğiniz yazarlara
herkesten Çok Önce ulaşacaksınız.

PENGUEN GRUBU (ABD)

penguin.com

WHISPEI2S DAIYK'TE

MAYA BA N KS

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.